

Nicole
Jordan

*Zeteljesült
vágyak*

A mű eredeti címe: To Bed a Beauty

Copyright ©2008 by Anne Bushyhead
Excerpt from To Seduco a Bride copyright ©2008 by Anne
Bushyhead
Ali rights reserved.

Fordította
Mucsi Melinda Ágnes

Szerkesztette
Kátay Zsófia

Kiadási és fordítási jogok fenntartva!
©2010, Victoria Kiadó

Minden jog fenntartva! / Ali rights reserved!

Felelős kiadó: Falb Magdi

ISBN 978-963-9803-39-8

Kiadja a Victoria Kiadó
Cím: 1067 Budapest, Eötvös u. 42.
Tel./Fax: (1) 269-4043, 354-0579, 354-0580
E-mail: info@victoriakiado.hu
Könyveink megrendelhetők postai úton
vagy a www.victoriakiado.hu honlapon

Nyomdai előkészítés
Szinesztézia Bt., Budapest
Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. – 101031
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

3 • *Betehjesült vágyak*

Nicole Jordan

*Betehjesült
vágyak*

*Victoria
Kiadó*

*Csodálatos bűntársaimnak: Sandra Anglain
Chastainnek, Howard White-nak és Patrícia
Lewinnak.*

Csakok, ti vagytok a legjobbak!

1.

*Döbbenetes, amikor egy úriember minden előzmény nélkül
arra kér egy idegen nőt, hogy legyen a szeretője*

Roslyn Loring kisasszony levele Tanny Trwinnek

London, 1817 júniusa

Azt beszélik, varázslatos szerető. – Roslyn Loring képtelen volt elengedni a füle mellett a provokatív megjegyzést, így vonakodva bár, de rápillantott a magas, karcsú férfira, aki éppen akkor lépett a zsúfolt bálterembe.

Sosem találkozott még a jóképű, élvhajász hírében álló Arden hercegével, de számos pletykát hallott már róla. A férfi tökéletesen megtestesítette a gazdag arisztokratakról alkotott elképzelést; szőke haja borostyánszínben ragyogott a csillárok fényében, tiszteletet parancsoló, elegáns alakjára pedig fekete dominójelmezt öltött a maszkabál tiszteletére.

Az arcát azonban nem fedte álarc, így mindenki megcsodálhatta lélegzetelállítóan szép vonásait. Nyilvánvaló volt, hogy a teremben Roslynt kivéve mindenki örömmel fogadta a herceget. Amint belépett, egy sereg szépség érdeklődésének a középpontjába került, akik mind magukra akarták vonni a figyelmét.

– És mitől olyan varázslatos? – kérdezte Roslyn kíváncsian, annak ellenére, hogy a herceg érkezése csalódottsággal töltötte el.

– Attól, édesem, ahogy udvarol – válaszolta mosolyogva a barátnője, Fanny Irwin. – Azt beszélik, képes megríkatni a nőket.

– És ez mióta számít olyan hön áhított tehetségnek, az isten szerelmére? – kérdezte Roslyn, felvonva szemöldökét az álarc mögött, miközben fitymálóan lebiggyesztette az ajkát.

– De ezek a nők a gyönyörűségtől zokognak, drágám. Arden attól kivételes, hogy leírhatatlan gyönyörben részesíti a nőket.

– Nem tudom elképzelni.

Fanny gyöngyöző kacajban tört ki. Többek között ez a kacaj volt az, amely London legkeresettebb kurtizánjává tette.

– Elhiszem, minthogy semmi tapasztalatod nincs a testi örömek terén. De ritka az a férfi, aki foglalkozik a szerelme kielégülésével, vagy aki a saját élvezeténél fontosabbnak tartja a nőét. Az ilyen szerető felbecsülhetetlen.

Roslyn elgondolkodott. Aznap este azért volt itt a bálban, hogy némi tapasztalatot szerezzen, de esze ágában sem volt a herceggel kikezdeni. Arden jó barátja volt Danvers grófjának, aki nem csupán Roslyn újdonsült gyámja volt, de nővére, Arabella jegyese is. A nő nem akarta, hogy a herceg akárcsak megpillantsa, hiszen a botrányt kockáztatta azzal, hogy részt vett a hírhedt kurtizánok bálján. Két hét múlva, a nővére esküvőjén hivatalosan bemutatják majd őket egymásnak, és nem akarta, hogy a férfi emlékezzen rá.

A herceg minden bizonnyal helytelenítené Roslynnak a félvilági nők csillogó világába tett merész kiruccanását. Arabella szerint Arden súlyos fenntartásokkal fogadta barátja eljegyzését, kételkedve abban, hogy Lord Danvers ilyen rövid idő alatt komolyan beleszerethetett a legidősebb Loring lányba.

Ahogy most Roslyn a herceget figyelte, tökéletesen megértette a férfi cinikus reakcióját. Arden hercegének kifinomult vonásai figyelemre méltóan vonzóak voltak és büszkék; a testtartása pedig nemes, tiszteletet parancsoló, ám egy kissé túlságosan dölőfős volt ahhoz képest, amit Roslyn egy hozzá hasonló arisztokratától elvárt

7• *Betűfeszült vágyak*

volna. De egy Ardenhez hasonló, végtelenül gazdag és befolyásos hercegnek talán joga van arrogánsnak lenni, gondolta Roslyn. Az azonban nagyon meglepte, hogy ennyire kivételes szeretőnek tartották a férfit.

– Nem mintha személyesen ismerném a herceget – folytatta Fanny, félbeszakítva Roslyn gondolatmenetét. – Állítólag egyszerre mindig csak egy szeretőt tart. Minden bizonnyal azért jött, hogy szeretőt válasszon magának.

– Mi történt az előzővel? – kérdezte érdeklődve Roslyn. Szeretett volna minél többet megtudni Fannytól.

– Túlságosan ragaszkodó volt, édesem, márpedig ez egyike a halálos bűnöknek, amennyiben azt akarod, hogy a mecénásod elégedett legyen veled. Különösen igaz ez egy olyan nemesember esetében, mint Arden, aki bármelyik nőt megkaphatja

Úgy tűnt, a herceg szemügyre veszi a felkínált portékákat, figyelte meg Roslyn, miközben a férfi feltűnés nélkül pásztázta a bálterem közönségét. Abban a pillanatban a férfi tekintete nyilvánvaló érdeklődéssel állapodott meg rajta. Roslyn ösztönösen hátrébb lépett, és hirtelen menekülési vágy kerítette a hatalmába. Inkognitóban volt itt; az arca felső részét álarc mögé rejtette, világosszőke haját pedig rizsporos paróka és széles karimájú főkötő fedte.

De talán éppen az keltette fel a férfi érdeklődését, hogy annyira különbözött a teremben lévő többi nőtől. Noha a Fannytól kölcsönkapott jelmezének nyakkivágása mélyebb volt, mint szerette volna, pásztorlányként meglehetősen visszafogott látványt nyújtott a többi, hiányos öltözetű nőhöz képest, akik görög istennők, római rabszolgák vagy török háremhölgyek csábító öltözékeiben pompáztak. Fanny Kleopátrának öltözött, és ez a szerep tökéletesen illett egzotikus vonásaihoz és hollószín hajához.

Amikor Roslyn észrevette, hogy Arden továbbra is őt bámulja, nagyot dobbant a szíve. Még ebből a távolságból is érezte a férfi átható pillantásának erejét.

– Nyíltan bámul – mormolta félig bosszúsan, félig aggodalmasan.

– Ez cseppet sem meglepő – felelte vidáman Fanny. – Egy ilyen ünnepségen az általad megtestesített elegancia és ártatlanság újdonságszámba megy. Te vagy itt az angol rózsza a felkínált egzotikusabb virágok között.

– Nagyon jól tudod, hogy én nem vagyok eladó – mondta Roslyn megrovó pillantást vetve a barátnőjére.

– De ő nem tudja. Arden természetesen azt hiszi, azért vagy itt, hogy bemutasd a portékádat és eladd a szolgáltatásaidat.

– Nos, téved. Csupán azért jöttem, hogy megfigyeljem, hogyan viselkednek a kolléganőid a mecénásaikkal.

– Büszkének kellene lenned magadra, amiért felkeltetted őfelsége érdeklődését – jegyezte meg Fanny, a barátnőjét ugratva.

– Egek ura, ez egyáltalán nem hízelgő, Fanny! Inkább aggódom. Arden nem tudhatja meg, ki vagyok. Két hét múlva a templom két szemközti padosorában fogunk ülni, és nem akarom, hogy rólam szóló pletykákkal szórakoztassa az újdonsült gyámomat. Azt hiszem, jobb, ha keresek egy cserepes pálmát, és a mögé rejtőzöm. Nézd... éppen erre tart!

Roslyn még egy lépést hátrált, és elbújt egy márványoszlop mögé. Fanny csatlakozott hozzá, és a szemében nevetés bujkált.

– Hagyd abba a nevetést, áruló – suttogta Roslyn. – Nem a te jó híred forog kockán.

– Valóban, mivel én már évekkal ezelőtt eljátszottam a magamét. – Fanny arc kifejezése hirtelen elkomolyodott. – Nem is baj, hogy hidegen hagy Arden téged. Lehet, hogy mesés szerető, de az a hír járja róla, hogy nincs szíve. Te pedig olyan férfira vágysz, aki képes szerelembe esni.

– Pontosan.

Egy szép napon majd szerelemből szeretne férjhez menni, de a cinikus, élvhajász hercegek nem arról híresek, hogy szerelemből nősülnének. Amikor házasságot kötnek, egy előnyös kapcsolatot keresnek, mert muszáj továbbörökíteniük a rangjukat és az előkelő vérvonalukat.

9 • *Beteljesült vágyak*

– A pokolba, még mindig erre tart – jegyezte meg Roslyn, óvatosan kikukucskálva az oszlop mögül. Aztán sietve vetett egy pillantást a háta mögött lévő kijáratra.

– Nem maradhatok itt. Biztos van egy zug, ahol meghúzhatom magam, amíg távozik.

– Van egy körfolyosó az épület hátsó részén, tele ablakmélyedésekkel, ahol a párok kettesben lehetnek, de biztos van még néhány szabad hely, mivel még viszonylag korán van. Ott egy ideig meghúzhatod magad. Arden sosem időzik soká az ilyen rendezvényeken. Ha elment, majd megkereslek.

– Kitűnő ötlet – mondta Roslyn, és sarkon fordult.

– Ne fuss – intette Fanny –, az csak felébreszti benne az ősi vadászösztönt.

Roslyn megállt, és sötét pillantást vetett barátnőjére a vállá felett.

– Eszem ágában sincs egy férfi áldozatává válni. És ha beszélsz vele, ne árulj el, Fanny.

A nő tettetett sértődöttséggel nézett Roslynra.

– Hallgatok, mint a sír. Az én szakmámban ugyanis hallgatni arany. Most pedig eredj! Ha nem talál, elfelejt. Ha pedig mégis kitartónak bizonyulna, majd félrevezetem.

– Remélem, elküldöd a pokolba – mormolta Roslyn, miközben bosszúsán távozott. Arden váratlan felbukkanása keresztülhúzta a számításait. Azért volt itt, hogy elsajátítsa, hogyan kell szerelemre lobbantani egy úriembert, de ha bujkálni kényszerül, akkor aligha éri el a célját.

Lehajtotta a fejét, hogy ne tűnjön ki a tömegből a főköttője, majd megkerülte a bálozókat, és kisurrant a hátsó ajtón. Egy félhomályos folyosón találta magát. Amikor a szeme hozzászokott a sötétséghez, továbbment, és megtalálta a még homályosabb körfolyosót, amely körbefogta az épület hátsó szárnyát. A kurtizánok éves bálja nyilvános társasági összejövetel volt, de a bálterem kivételével az összes helyiséget gyéren világították meg, így azok alkalmasak voltak a különféle találkák lebonyolításához.

Ahogy Fanny megmondta, Roslyn számos üres ablakmélyedést talált a folyosó két oldalán. A tőle balra eső utolsó mélyedésben rejtőzött el, hagyva, hogy a súlyos bársonyfüggönyök összezáruljanak mögötte. Ennek ellenére jól látott az alköv hátsó részét kitöltő ablakon beömlő holdfényben.

Túlságosan ideges volt ahhoz, hogy leüljön, így megkerülve a hívogató díványt, kinyitotta az ablakot. A júniusi éjszaka hűvös volt és párás a bálterem meleg, parfümtől terhes levegőjéhez képest, amint a nő megadó sóhajjal kilépett a keskeny erkélyre, miközben arra várt, hogy a herceg távozzon.

– Hogy az ördög vinné el – sóhajtotta Roslyn bosszúsan. – Miért pont akkor kellett felbukkannia, amikor a bál kezdett érdekessé válni?

Nagy reményekkel vágott neki az éjszakának. Eddig még sosem forgott könnyűvérű nők társaságában, és lenyűgözte, amit addig látott és tanult.

Ami azt illeti, az elmúlt négy évben Roslyn semmiféle társaságban nem forgott. Csendesen élt vidéken –, a Chiswick-hez közeli Danvers-házban, hat mérföldre Londontól – a testvéreivel és szűkmarkú mostohanagybátyjukkal, aki egyben Danvers grófja és a gyanújuk is volt, és aki kelletlenül befogadta őket a szüleik botrányai után.

Négy évvel ezelőtt az anyjuk Európába szökött a szeretőjével. házasságszédelgő apjuk pedig eljátszotta a vagyonát az utolsó fillérig, majd megölték, amikor a szeretője becsületéért párbajozott. Ezzel a Loring lányok minden reménye szertefoszlott, hogy valaha is jól mehetnek férjhez.

Emelt fővel viselték az ezt követő megaláztatást, elutasítást és szegénységet. Sőt rájöttek, hogyan tarthatják el magukat, így többé nem szorultak szűkmarkú mostohanagybátyjuk könyörületére. Gazdag mecénásuk segítségével jó nevű iskolát alapítottak, ahol a módos kereskedők és iparmágnások lányaiból ifjú hölgyeket faragtak, hogy ők később megállják majd a helyüket a gőgös arisztokraták világában.

De mindnyájuk közül Roslyn viselte a legnehezebben, hogy nem akadt tisztességes kérője. A három lány közül ő volt az, aki titokban arról álmodott, hogy szerelemből megy férjhez, és családot alapít. Noha kiváló családba született, és a neveltetése is kifogástalan volt, az, hogy nem volt egy fillére sem, és a szülei botrányai besározták, igencsak megnyirbálták a lehetőségeit.

Ráadásul a külseje sem a megfelelő kérőket vonzotta. Mindenki úgy tartotta, hogy a három Loring lány közül messze ő a legszebb, de Roslyn ennek cseppet sem örült. Aranyhaja, finom csontozata, magas, karcsú alakja megtévesztően törekenynek mutatták. És ez a látszólagos törekenység, a családját bemocskoló botrány, és az erős, védelmező férfi hiánya számos hírhedt, élvhajász gazember és lókötő nem éppen tisztességes ajánlatainak céltáblájává tette.

Még mindig megborzongott, ha eszébe jutottak ezek az ajánlatok.

Roslyn összeszorította az ajkát, és az erkély korlátjához lépve lenézett az alatt kanyargó, csaknem elhagyatott ösvényre. Sosem sülyedne odáig, hogy egy férfi szeretője legyen. És csakis szerelemből lesz hajlandó majd férjhez menni.

És ez az, amiért úgy döntöttél, hogy a saját kezedbe veszed a sorsod, és olyan férjet keresel magadnak, aki megfelel ezeknek a kődös elképzeléseknek.

Mielőtt azonban teltekre válthatta volna az elhatározását, az élete váratlanul kedvező fordulatot vett. Jó néhány hónappal ezelőtt idős mostohanagybátyja elhunyt, és Danvers újdonsült grófja, Marcus Pierce lett a gyámjuk. Marcus, aki gyűlölte a tényt, hogy három pénztelen, már-már vénkisasszonynak számító védencet varrnak a nyakába, azonnal kijelentette, hogy mindhármukat kiházasítja – aminek következtében a függetlenségükért vívott ádáz küzdelem bontakozott ki a legidősebb gyámleánya, Arabella és közte, amely váratlan fordulatot vett, beleszerettek egymásba, és szerelmi házasságot kötnek hamarosan.

Roslyn kimondhatatlanul örült Arabella boldogságának... és persze hálás volt a saját szerencséjéért is, mivel Marcus nagylelkűen

biztosította két, fiatalabb védence számára a jogi és anyagi függetlenséget, így maguk dönthettek a jövőjüket illetően.

Roslyn pontosan tudta, milyen jövőt akar magának, csupán abban nem volt biztos, hogyan valósíthatná meg. Így aztán gyerekkori jó barátjához, a tapasztalt Fanny Irwinhez fordult jó tanácsért, aki egykor maga is előkelő hölgy volt, de tizenhat évesen elszökött otthonról, hogy London legünnepeltebb kurtizánja legyen. Amikor előző héten első ízben beszéltek a dologról, Fanny aggodalommal hallgatta Roslyn terveit.

– Ugye nem arról van szó, hogy holnaptól te is kurtizánként akarod árulni a bájaidat, Roslyn?

– Egyáltalán nem.

– Helyes, mert eszem ágában sincs megrontani téged.

– Nem akarok romlott nővé válni, Fanny – felelte Roslyn mosolyogva. – Csupán szeretném megfejtetni a titkaidat... különösen azokat, amelyekkel elérhetem, hogy egy úriember belém szeressen.

– Mégis miért?

– Mert mielőbb szeretnék tiszteletre méltó házasságot kötni, de azt akarom, hogy a férjem szeressen. Úgy tűnik, az úriemberek gyakran beleszeretnek a szeretőikbe, de csak ritkán szerelmesek a feleségükbe. Így aztán arra a megfontolásra jutottam, hogy a legjobb, ha a profiktól lesem el, hogyan lobbantja lángra a szerető egy férfi szívét.

Fanny hosszú percekig bámult rá, aztán kirobbant belőle a nevetés.

– Már elfelejtettem, hogy te mindig tudományosan közelíted meg a dolgokat, kedvesem.

– Valóban – ismerte el Roslyn barátságosan. – Sajnálatos módon azonban fogalmam sincs, hogyan tehetnék szert azokra a képességekre, amelyekkel rabul ejthetném egy férfi szívét. És te vagy a legsikeresebb kurtizán, akit ismerek.

– Én vagyok az egyetlen kurtizán, akit ismersz – replikázott Fanny gúnyosan.

– Az igaz, de biztos találnék mást is, aki szívesen segítene.

– Arabella leharapná a fejemet, ha hagynám, hogy máshoz fordulj – vágott egy grimaszt Fanny. – És van is férjfelölted?

– Igen. Haviland grófja. Ismered?

– Bemutattak minket egymásnak – válaszolta Fanny az ajkát biggyesztve. – Haviland nemrégén örökölte meg a grófi címet, és az azzal járó tetemes vagyont, nem igaz?

– Igen, és a vidéki háza a Danvers-ház szomszédságában áll.

– Feleséget keres?

– Azt beszélük.

– És szeretnél te magad is versenyre kelni a szívéért?

– Abból, amit az elmúlt hónapokban tapasztaltam, azt gondolom, hogy Haviland hozzám illő férj lenne – bólintott Roslyn elpirulva. – Összebarátkoztunk, és azt hiszem, érez irántam egyfajta... gyengédséget, amely reményeim szerint idővel szerelemmé érhet. De nem hiszem, hogy egyedül képes lennék elnyerni a szívét.

– Nem gondolod, hogy egy kicsit elveted a sulykot, ha azt reméled, hogy Havilanddel szerelmi házasságot köthetsz, Roslyn? Tudod, vannak más lehetőségek is. A családi botrányok ellenére egy báró lánya vagy, arról nem is beszélve, hogy az ország egyik leggyönyörűbb nője. És huszonkét esztendősen aligha járt még le a szavatosságod. Most, hogy Lord Danvers ilyen szép járandóságot biztosít a számotokra, bárkit megkaphatnál, hogy aztán egy előnyös, de kielégítő házasságot köss valamelyik úriemberrel.

– Soha – felelte Roslyn hevesen. – Sohasem kötnék érdekházasságot. Te is tudod, mi lett a szüleim érdekházasságából.

A nő megborzongott az emlékek hatására. Gyűlölte, ahogy a szülei élvezetüket lelték abban, hogy fájdalmat okoztak egymásnak.

– Én szerelemből akarok férjhez menni, Fanny, és ebből nem engedek.

Fanny vidáman, ugyanakkor csodálattal nézte a barátnőjét.

– Ha jól értem, tehát akkor arról van szó, hogy titokban gyöngéd érzelmeket táplálsz a szomszéd gróf iránt, és szeretnéd megtanulni, hogyan csavard el a fejét?

– Pontosan – mondta Roslyn. – És ha valaki megtaníthat erre, az te vagy. Segítesz nekem, Fanny?

– Nem bánom, legyen. Ha más haszna nem is lesz, az biztos, hogy nagyon szórakoztató mulatság. A testvéreid tudnak erről az örült tervről?

– Még nem.

Egyelőre csak Fannynak vallotta be, mit tervez. Arabella biztosan megértené, de ő jelenleg az esküvővel van elfoglalva, és élvezi az első szerelem szívmengető örömeit. Roslyn nem akarta, hogy bármi is beárnyékolja a nővére jól megérdemelt boldogságát. Liliant egészen más fából faragták. Ő teljes mértékben lemondott a szerelemről és a házasságról, és elvárta volna, hogy Roslyn is ezt tegye. Roslyn nem akart csalódást okozni a húgának, de itt most az ő életéről volt szó. És a végeredmény túl fontos volt ahhoz, hogy egyszerűen csak a véletlenre bízsa a dolgok alakulását. Ezért aztán Fannyhoz fordult.

Nagy bánatára azonban Arden hercegének váratlan felbukkanása véget vetett a „képzésének”.

Roslyn a halántékára szorította az ujjait, és ismét halkan elmorzsolgatta egy szitkot. A feje kezdett lüktetni a paróka és a főkötő súlya alatt, a fojtogató álarc pedig dörzsölte a bal arcát.

Talán valamelyest csökkentheti a kínjait azzal, hogy megszabadul az utálatos főkötőtől és az álarctól.

Kioldotta az álla alatt a masnit és levette a főkötőjét, majd meglazította az álarcot tartó madzagot, és lejjebb vonta a maszkot. Ahogy a hűvös esti levegő az arcát cirógatta, megkönnyebbülten fellélegzett... mígnem egy férfihang szólalt meg mögötte halkan.

– Hát ide rejtőzött?

Roslyn ijedtében halkan felkiáltott és megpördült, elejtve a főkötőjét, amikor felismerte a mögötte álló magas, jóvágású nemesembert. A férfi széles, dominójelmezbe bújtatott vállai kitöltötték a szűk kis alkóvet, míg borostyánszín haja most inkább ezüstösen csillogott a holdfényben.

Roslyn riadtan kapta maga elé az álarcát, remélve, hogy a férfi nem látta meg az arcát.

– Szörnyen megijesztett... – kiáltotta levegő után kapkodva, miközben megcsomózta az álarc kötőjét.

– Bocsásson meg. Nem állt szándékomban... kényelmetlen helyzetbe hozni egy ilyen gyönyörű nőt.

Roslyn összehúzott szemmel nézett rá az álarc mögül. A férfi hangja könnyed, szinte közönyös volt. Ha hízelegni akart neki, akkor nem nagyon erőltette meg magát. De az is lehet, hogy egy szokásos játszmát játszik, olyan bókokat szórva rá, amilyeneket szerinte ő hallani akart.

A férfi meleg tekintete azonban, amellyel tetőtől talpig végigmérte Roslynt, cseppet sem volt közönyös. A pillantásában nyers, férfias érdeklődés tükröződött – és ez szánalmas módon felgyorsította a lány pulzusát.

– Arden vagyok.

– Tudom kicsoda, felség – mondta Roslyn bosszúsan. A férfi Andrew Moncrief volt, Arden hercege, akit a barátai csak Drew-nak szólítottak. És Roslyn még soha senkit nem akart kevésbé látni, mint őt.

– Sajnálatos módon azonban nekem fogalmam sincs, hogy ön kicsoda, bájos ismeretlen – mondta a férfi, meglepetten felvonva a szemöldökét. – Szerettem volna, ha bemutatnak minket egymásnak, de ön elmenekült, amint meglátott. És Fanny is kerekelt oldott, mielőtt megkérdezhettem volna tőle az ön nevét.

Roslynnak nem volt mentsége, így hallgatott. Amikor a herceg előrelépett és lehajolt, hogy felvegye a főkötőjét a terasz padlójáról, meg akart szökni, de sajnálatos módon elkésett vele.

Minthogy csapdába esett, kénytelen volt eltűnni a férfi fürkésző tekintetét. A herceg elgondolkodva nézte, miközben hosszú ujjával a lány főkötőjének szalagjával játszadozott.

Roslyn önkéntelenül visszabámult a férfira. Túl sötét volt ahhoz, hogy jól lássa, de mintha zöld szeme lett volna. Mély, ragyogó zöld.

És ilyen közélről nézve, a férfi szikár, arisztokratikus vonásai még jobban hatottak az érzékeire, mint a távolból. Arden közelsége komolyan próbára tette Roslyn önuralmát.

Mielőtt a nő rendezhette volna kavargó gondolatait, a férfi ismét megszólalt.

– Gratulálok, édesem. A terve tökéletesen működött.

– A tervem? – ismételte a szót meglepetten Roslyn.

– Azt remélte, hogy követem magát, és sikerrel is járt. Eléggé felkeltette az érdeklődésemet ahhoz, hogy kövessem.

A férfi azt gondolta, hogy ő szándékosan csalogatta, ehhez az ablakmélyedéshez? – Biztosíthatom felség, hogy szó sincs semmiféle tervről. Egyszerűen túl meleg volt a bálteremben, és kijöttem friss levegőt szívni.

A férfi gúnyosan elmosolyodott.

– Milyen szerencse, hogy pont egy olyan helyszínt választott, amely tökéletesen megfelel egy randevúhoz – mondta a férfi, fejével a mögötte álló sezlon felé intve. Mielőtt a nő tiltakozhatott volna, a férfi folytatta. – Minden bizonnyal nemrég érkezett Londonba. Emlékeznék önre, ha már láttam volna.

Roslyn nehezen tudta elrejtani csalódott arckifejezését. Remélte, hogy a férfi memóriája nem lesz ilyen kitűnő, amikor két hét múlva találkozhatnak majd a nővére esküvőjén.

– Igen, nemrég érkeztem. De higgye el, hogy nem csalogattam ide randevúra.

És esze ágában sem volt még tovább nyújtani ezt a nemkívánatos kis találkozót. Miután halkan megköszönte a férfinak, hogy felvette a főkötőjét, megpróbált elosonni mellette.

A herceg azonban könnyedén megragadta a csuklóját.

– Az ember azt hinné, szándékosan kerül engem.

– Meglehet.

– Miért? – A férfi hangjában meglepetés és őszinte kíváncsiság bujkált.

– Nem tetszik, ahogy méreget, mintha holmi portéka lennék, amit megvehet.

17 • *Beteljesült vágyak*

– Értem – felelte a férfi, és lassan, érzékien a nőre mosolygott. – Biztosíthatom róla, hogy nem tekintem holmi portékának.

Elragadóan férfias mosolyát látva Roslyn megértette, miért üldözték Ardent csapatostól a nők.

– Akkor, ha megbocsát – kezdte, de a hangja bizonytalanabbul csengett, mint szerette volna.

Jelentősegteljesen a férfi kezére pillantott, amellyel az fogva tartotta, de a herceg nem engedte el.

– Foglalt?

Roslyn értetlenül pislantott.

– Hogyhogy foglalt?

– Van már mecénása?

Roslyn ráébredt, a férfi azt hiszi, hogy kitarzott nő. Egy pillanatra megfordult a fejében, hogy esetleg igent mond, de akkor ki kellett volna találnia egy nevet nem létező mecénásának, és Arden minden valószínűség szerint átlátna rajta.

– Nem, nincs mecénásom.

– Akkor miért nem mond egy összeget? Utálok alkudozni.

A nő elképedve bámult a férfitra

– Arra kér, hogy legyek... a szeretője?

A férfi üres tekintettel nézett rá vissza.

– Hacsak nincs más elképzelése. Igen, kedvesem, arra kérem, hogy legyen a szeretőm.

Roslyn érezte, hogy egyetlen módon leesik az álla, de nem tehetett róla. Kissé megdöbbenett, hogy a férfi ilyen bizalmas ajánlatot tesz egy idegennek.

– De hiszen nem is ismerjük egymást, felség. Maga semmit sem tud rólam.

– Eleget tudok ahhoz, hogy bájosnak és kíváncsinak tartsam. A többi nem érdekes.

– Akár gonosz hárpia is lehetnék.

– Vállalom a kockázatot. Ha jól megértjük egymást, ezer fontot kap egy évre. Ha előbb elválnának az útjaink, akkor a felét.

Amikor Roslyn továbbra is csak tátott szájjal bámult, a férfi félrehajtotta a fejét, majd biccentett, mintha elhatározásra jutott volna.

– Rendben, legyen kétezer. És természetesen minden költségét fedezem... házat, kocsit, és kap némi járadékot ruhára és ékszerre.

Roslynt akaratlanul is mulattatni kezdte a dolog. Hatalmas összeg volt ez egy tapasztalatlan kurtizán számára, noha tudta, hogy Fanny a többszörösét keresi ennek.

– Honnan tudja, hogy megérem a pénzemet?

A férfi szemében elismerő mosoly bujkált, ahogy könnyedén megvonta a vállát.

– A szépsége kellőképpen csábító ahhoz, hogy megfeleljen kényes ízlésemnek, minden mást pedig megtaníthatok magának én magam.

Roslyn jókedve azonnal elillant, és a lány szörnyen dühbe gurult. Arden akaratlanul is fájó pontra tapintott. Nem tudhatta, hogy a szépsége – vagyis inkább az, hogy pusztán a külseje miatt tartották kíváncsinak – érzékeny pont volt a nő számára

Ugyanakkor ráébredt, hogy nevetséges volt úgy megbotránkoznia a férfi nagylelkű ajánlatán, hiszen aznap este kurtizánnak öltözött. De az elmúlt négy évben túl sok szégyentelen ajánlatot kapott már, hogy csak úgy lenyelje ezt az újabbat.

– Azt hiszem, az illem azt kívánja, hogy megköszönjem nagylelkű ajánlatát, felség – mondta hűvösen, kiszabadítva a kezét a férfi szorításából –, de vissza kell utasítanom.

A férfi meglepetten vonta fel a szemöldökét a nő jeges hangját hallva.

– Igaz, hogy bevett szokás elutasítást színlelni annak érdekében, hogy növelje az árat, de én gyűlölöm az álszemérmességet.

– Nem vagyok sem megvásárolható, sem álszemérmes – fakadt ki Roslyn. – Egyszerűen nem akarok a szeretője lenni, annak ellenére sem, hogy szelvében-hosszában zengik a jó hírért.

A férfi összehúzott szemmel nézett a nőre.

– Mondott valamit rólam Fanny, amiért így fél tőlem?

– Nem.

19 • *Beteljesült vágyak*

– Ha meg akar bizonyosodni a képességeimről, boldogan adok egy kis ízelítőt.

– Nincs szükségem ízelítőre. A képességeit vonom a legkevésbé kétségbe.

– Akkor talán a maga tehetségét kellene próbára tennünk.

Annyi időt sem hagyva Roslynnak, hogy levegőt vegyen, a férfi még közelebb lépett, és a két kezébe fogta a nő arcát.

– Csókoljon meg, édesem, és nyugözzön le.

A férfi merészsége teljesen váratlanul érte. Roslyn megmerevedett, ahogy a herceg lehajolt és megcsókolta.

Rémisztő csók volt. Nem csupán a váratlansága miatt, hanem azért is, mert elképesztő hatással volt a testére. A férfi gyöngéd érzékiséggel fedezte fel az ajkát, és ezt Roslyn hihetetlenül erotikusnak és izgatónak találta.

Már csókolták meg ugyan, de nem így. A bőrét hirtelen elöntötte a forróság, mintha túl közel állt volna a tűzhöz.

A szíve hevesen vert, amikor a férfi könnyedén megérintette ajkával az állát és a fülét is, mielőtt teljesen elhúzódnál tőle.

– Olyan íze van, mint az ártatlanságnak – mormolta meglepett, fojtott hangon. – Elbűvölő álca, de semmi szükség rá.

– Nem álca – felelte Roslyn remegő hangon. – Nem vagyok tapasztalt.

A férfi hátralépett, és kételkedve kezdte fürkészni az arcát.

– Az őszinteséget jobban kedvelem.

Roslyn megmerevedett.

– Nem hisz nekem? – kérdezte fenyegető hangon.

– Mondjuk úgy, hogy megpróbálhat meggyőzni – mondta a férfi, és megérintette a nő ajkát az álarc alatt. – Jöjjön ide, édesem...

Azzal ismét lehajolt, és ezúttal még szenvedélyesebben csókolta meg a nőt. Roslyn, megrémülve a saját reakciójától, megpróbált elhúzódni, de Arden magához rántotta, hogy a nő érezhesse a testében lüktető életerőt.

A férfi észveszejtő érzékiségétől kábán Roslyn felnyögött. Maga is elképedt, milyen izgatóan hatott rá a férfi ölelése. Amikor végül Arden elhúzódott, a nő úgy érezte magát, mintha túl sokat ivott volna.

– Be kell, hogy valljam... a legtöbb nő nincs ilyen nagy hatással rám – mondta a férfi gúnyosan mosolyogva. – És maga is ugyanezt érzi, szépségem, ne is tagadja.

Valóban, Roslyn még soha életében nem érzett ehhez foghatót – szikrázott közöttük a levegő. Elképesztő volt a forró vágy, amelyet a férfi ébresztett benne.

Nem mintha ezt valaha is beismerte volna a férfinak.

Roslyn megpróbálva visszanyerni a nyugalmat, s megköszönte a torkát.

– Valóban? – kérdezte vidáman nevetve. – Az arroganciája elképesztő, felség. – A férfi nyilvánvalóan nem erre a válaszra számított. Roslyn tovább folytatta.

– A hiúsága úgyszintén mérhetetlen, ha azt gondolja, alig várom, hogy ágyba bújjak önnel.

A férfi lassú, elbűvölően buja és érzéki mosolyt villantott rá, amely elég lett volna, hogy a szentek kitérjenek a hitükből.

– Nincs szükségünk ágyra. Használhatjuk ezt a díványt is – mutatott a háta mögé. – És mindjárt azt a problémát is orvosolhatnánk, hogy nem ismerjük egymást.

– Nem kívánom közelebbről megismerni.

– Talán meggyőzhetem, hogy gondolja meg magát.

A férfi végighúzta meleg ujját a nő torka tövében megbújó mélyedéstől indulva jól felpolcolt keblei ívén.

– Felség... – tiltakozott Roslyn, de a férfi csókjával elfojtotta minden további tiltakozását. Amikor pedig a marka rásimult a nő selyembe vont mellére, a testen végigcikázó bujaságtól Roslyn mozdulatlanra dermedt. Nem viselt fűzőt a mélyen dekoltált ruha alatt, így tökéletesen érezte a férfi cirógató kezéből áradó hőt a vékony anyagon keresztül.

Hirtelen vad izgalom söpört végig a testén; nem csupán a férfi keze volt forró, de az ajka is, ahogy elhalmozta érzéki csókokkal.

Miközben a herceg könnyedén ostromolta a száját, az ujjai gyöngéden simogatták fedetlen keblét, ahogy keze leereszkedett a két feszes halom közötti völgybe.

Majd a férfi megragadta a ruha nyakkivágását, és könnyedén megrántotta, amittől a nő mellei kibuggyantak a ruhából.

Roslynnak elakadt a lélegzete, ahogy a hűvös éjszakai levegő cirógatni kezdte meztelen bőrét, de képtelen volt akárcsak egy szót is kinyögni, még azután is, hogy a herceg véget vetett érzéki csókáradatának, és hátralépett.

A férfi tekintete elsötétült, ahogy a nő feszes, telt kebleit és hamvas mellbimbóit bámulta.

Roslyn felkiáltott, mikor a férfi hüvelykujjával lassan körözni kezdett a megkeményedett csúcsok körül. Halk nyögés tört fel a torkából, és a főkötője szalagja kicsúszott erőtlen ujjai közül. A férfi, látva, milyen hatással van a nőre, a tenyerébe rejtette a mellét, és ujjával finoman csipkedni, cirógatni kezdte a feszes bimbókat. Roslyn képtelen volt megmozdulni, nehezen lélegzett. A férfi ügyes keze tökéletesen tudta, hogyan izgassa, és halmozza el gyönyörökkel.

– Felség – szólalt meg végül Roslyn remegő hangon.

– Csitt, élvezze.

A nő még egyszer, utoljára megpróbált ellenállni a férfi csábításának, de hasztalan. A herceg könnyedén átölelte és magához vonta, majd kissé hátradöntve Roslynt, a mellére hajolt és a szájába vette a nő vágytól feszülő mellbimbóját.

Elsőprő erejű érzés cikázott végig nő testén. Roslyn lábai már eddig is meg-megremegtek, de most csaknem összecsuklottak alatta. Szerencsére a férfi megtartotta, gyöngéden szívogatva a megkeményedett bimbót.

Roslyn önkéntelenül lehunyta a szemét. A szíve a torkában dobogott, ahogy a szenvedély édes tüze átjárta a testét. A férfi szája

forró volt, ahogy a nyelvével körözve, korbácsolva izgatta a nő testét, szinte követelve, hogy a nő viszonozza szenvedélyes ölelését.

Roslyn le sem tagadhatta volna, hogy a férfi ősi, követelőző, érzéki ostroma hasonlóan ősi sóvárgást ébresztett benne. A teste valósággal életre kelt a férfi érintése nyomán, és éppen ez volt a herceg célja. Még soha senki nem csókolta vagy érintette meg így.

Amikor a férfi gyöngéden a fogai közé vonta a mellbimbóját és harapdálni kezdte, az édes gyönyör még inkább elgyöngítette, ugyanakkor még jobban felkorbácsolta a vágyát. Amikor pedig a férfi a nyelvével és az ajkával kezdte cirógatni a sajgó bimbót, újabb mámoros érzés söpört végig a testén, amelytől önkéntelenül ívbe feszült a háta.

A férfi kihasználva, hogy a nő képtelen ellenállni neki, miközben továbbra is a mellbimbóját izgatta, térdével széttárta a nő combjait. Roslyn gyomra összeszorult a gyönyörűségtől, ahogy a férfi, a vékony ruhán keresztül izmos combját a vénuszdombjához szorította. Kétoldalt, a csípőjén kicsiny párnákkal tömte ki a ruhát, de elől szinte semmi sem akadályozta meg, hogy bensőséges viszonyba kerüljön a férfi testével. Roslyn érezte, amint a férfi vágytól duzzadt férfiassága izgatóan a hasának feszül.

A nő szédült az édes mámortól. A gyönyör végigkígyózott a testén, megérintve lényé legmélyét, és erőtlen rongybabává változtatta, miközben az öle forrón lüktetni kezdett. Roslyn érezte, amint titkos kelyhéből forró nedvesség kezd szivárogni.

A nő csaknem felkiáltott csalódottságában, amikor a herceg hirtelen véget vetett az édes ostromnak. Amikor a férfi már nem szopogatta tovább a mellbimbóját, Roslyn kinyitotta a szemét és ráeszmélt, hogy a férfi vállába kapaszkodik.

A nő megborzongott, ahogy a hűvös levegő cirógatni kezdte nedves mellbimbóját és a férfi érzékien suttozni kezdett.

– Olyan gyönyörben részesíthetném, amelyet sosem felejt el.

Roslyn nem kételkedett a férfi szavaiban. Aztán a férfi ránézett, és a tekintete összekapcsolódott a férfi sötét tekintetével, amelyben győzedelmes tűz lobogott.

Látva a férfi birtokvágytól fűtött tekintetét, Roslynt újból előntötte a vágy. Épphogy meg tudta állni, hogy ne omoljon ismét olvadozva a férfi karjaiba Minden akaraterejére szüksége volt, hogy kezét a férfi széles vállának támasztva kihúzza magát.

Roslyn még mindig nem tért teljesen magához, és a szíve még mindig hevesen kalapált, de kényszerítette magát, hogy gúnyosan visszavágjon a férfinak.

– Attól tartok, az illata nem eléggé csábító. Ha mecénásra van szükségem, sokkal jobbat is kaphatok egy arrogáns nemesnél, aki azt hiszi, hogy csupán csettintenie kell, és a világon minden nő ájultan hever a lábai előtt.

A nő gúnyos kijelentése megtette a hatását, és a férfi végül elengedte. Hálát adva az égnek, amiért sikerrel járt, Roslyn hátralépett és a ruhája felsőrészával kezdett bibelődni, hogy ne úgy nézzen ki, mint egy cafka

Miközben a selyemmel elfedte vágytól lüktető mellbimbóit, Roslynnak sikerült hűvös közönyt erőltetnie az arcára, ahogy a férfit fürkészte.

– Kérem, felség ne vonja kétségbe őszinte szavaim. Nem akarom, hogy ismét utánam jöjjön.

A férfi hitetlenkedő arckifejezése felért egy győzelemmel, gondolta a nő, és megpróbált elfojtani egy reszketeg kacajt. Roslyn úgy vélte, ez is egyfajta győzelem, s faképnél hagyta az elegáns, döllyfős Arden herceget, amint az tátott szájjal bámult utána.

Roslyn, nem kísértve tovább a sorsot, remegő lábakkal elhaladt a férfi mellett, és visszalépett az elfüggönyözött ablakmélyedésbe. Némileg megkönnyebbült, amikor a férfi nem követte, de még mindig zihálva szedte a levegőt, a teste forró volt, a szíve pedig úgy dübörgött, mintha végigfutotta volna a maratont.

Elhagyva az alkóvot, a nő végigsietett a sötét körfolyosón, mintha csak Hamupipőke lenne, aki éjfélkor elszökött a bálból. Csak amikor már messze járt, jutott eszébe, hogy ismét elejtette a főkötőjét.

De nem merte megkockáztatni, hogy visszamegy érte és ismét a férfiba botlik. Meg kell találnia Fannyt és kimentenie magát. Azonnal visszatér a Danvers-házba. Túl veszélyes lenne tovább időznie. Sőt, bolond volt, hogy egyáltalán eljött, ismerte el magában Roslyn.

Ugyanakkor...

Egy pillanatra megtorpant, ahogy elérte a bálterem ajtaját. Még mindig érezte a herceg forró ajkának érintését a saját száján, és ahogy a vágytól sajgó mellbimbóját szívogatta. Sosem fogja elfelejteni szédítő csókjait, érzéki cirógatását...

Teljesen elment az eszed? – róttá meg végül egy belső hang.

Ahogy a bálterembe lépett, Roslynnak pislognia kellett az erős fényben. Mélységesen undorodott magától. Ő egy egészen másfajta nemes kegyeire pályázott. Képtelenség, hogy Arden hercegéhez vonzódjon!

De még akkor is sajnálta, hogy nem fogadhatta el a herceg ajánlatát és nem élvezhette a férfi különleges szerelmi bemutatóját. Minden bizonnyal értékes tapasztalat lett volna eltölteni egy éjszakát a herceg karjaiban.

Roslynnak váratlanul visszatért a jókedve és gúnyosam megrázta a fejét. Az elmúlt négy évben számos szégyentelen ajánlatot utasított vissza, mostanra pedig túlságosan finomkodóvá vált ahhoz, hogy ezen változtasson. Arról nem is beszélve, hogy ha akárcsak egyetlen éjszakára is Arden szeretője lenne, akkor soha egyetlen más úriember sem kérné meg a kezét.

Abban a pillanatban észrevette Fannyt, aki egy páncélos vitézzel táncolt. Roslyn ügyet sem vetve a vidám, nevető tömegre, s átvágott a táncoló forgatagon.

Most már semmi kétsége nem volt afelől, hogy Arden varázslatos szerető. Kár, hogy nem merte megkockáztatni, hogy személyesen bizonyosodjon meg a férfi képességeiről.

2.

*Némely nemesember önteltségében elvárná, hogy
az ellenkező nem ijultan omoljon a lába elé*

*Roslyn Loring kísasszony
levele Fanny Irwinnek*

Chiswick, 1817 júniusa

Ez a nap tökéletesen illett az esküvőhöz. A reggeli égbolt csupa remény volt és ígéret. Drew Moncrief, Arden hercege azonban csöppnyi lelkesedést sem érzett, miközben két legjobb barátjával a templom bejárata előtt várakozott. Főként azért, mert meg volt róla győződve, hogy a vőlegény óriási hibát követ el.

Drew, hátát lezseren az egyik tartóoszlopnak döntve figyelte Marcust, Danvers újdonsült grófját, amint türelmetlenül járkál fel-alá a kocsifelhajtón, a menyasszony fogatára várva.

– A pokolba is, Marcus, lehiggadnál végre? – szólalt meg Heath Griffin, Claybourne márkija, aki Drew-val szemben a másik tartóoszlopot támasztotta – Ez az ideges járkálás az agyamra megy.

– Rettetg a benne lakó agglegény – mormolta Drew, gúnyos vidámsággal. – Én mondtam, hogy végül meggondolja magát.

– Nem félek, türelmetlen vagyok – válaszolta Marcus, bosszús pillantást vetve két barátjára. De hogy a kedvükben járjon, felszaladt a lépcsőn és csatlakozott hozzájuk az előcsarnokban.

– Azt akarom, hogy véget érjen már ez a várakozás, és Arabellát végre az asszonyommá tehessem. Az elmúlt hónap elviselhetetlen volt.

Marcus és legidősebb gyámleánya, Arabella Loring kisasszony egy hónappal azelőtt jegyezték el egymást hivatalosan, és most érkezett a pillanat, hogy végre összekössék az életüket. A falusi templom zsúfolásig megtelt vendégekkel és virágokkal. A lelkész türelmesen várta, hogy elkezdhesse a szertartást. Marcus, a vőlegény előkelő jelenség volt: lehetőleg finom anyagból készült kék kabátot, aranyszínű, hímzett mellényt, fehér csipke nyakkendőt és hófehér selyem nadrágot viselt.

Drew, aki hasonló öltözékben pompázott, a fejét ingatva, szomorúan elmosolyodott.

– Sosem hittem volna, hogy megérem azt a napot, amikor ilyen reménytelenül belehabarodsz valakibe, barátom.

– Eljön majd a te időd is – válaszolta Marcus egy bölcs öreg meggyőződésével.

– Minden bizonnyal – mondta Drew cinikus mosollyal, és lepöckölt egy láthatatlan pihét csipke kezelőjéről.

– Egy nap megházasodom majd, hogy kötelességemhez híven tovább vigyem az ősi vérvonalat, de sohasem fogok úgy belebolondulni egy nőbe, ahogyan te.

– Én ebben nem vagyok olyan biztos – szólt közbe Heath. – Szerintem nagyon is izgalmas lenne találkozni egy nővel, aki képes elérni nálam, hogy elveszítsem miatta a fejem.

A férfi vidám hangja azonban azt sugallta, hogy nem beszél komolyan. Jóllehet Heath imádta a nőket, ugyanakkor meg volt róla győződve, egyikük sem bírná rávenni, hogy önként lemondjon imádott szabadságáról, és megállapodjon a házasság szent kötelékében.

Drew pedig még eltökéltebben óvta agglegény életét, és ezt Marcus is nagyon jól tudta.

– Mielőtt találkoztam volna Arabellával, Drew, csaknem olyan cinikus voltam, mint te – jegyezte meg Marcus kedélyesen. – Tökéletesen megértem, hogy nem lelkesedsz a házasság gondolatáért, és minden nőre ellenséggént tekintesz.

– De hát ők az ellenség. Még egyetlen nővel sem találkoztam, aki ne trófeaként tekintett volna rám.

– Arabella húgai biztosan nem tekintenek trófeának. Üdítő változatosság lesz számodra, ha megtapasztalod, hogy mennyire hidegen hagyja őket a rangod és a vagyonod.

– Ugye nem akarsz házasságszerzőt játszani? – kérdezte Drew összehúzott szemmel.

– Sosem tennék ilyet, öregfiú – válaszolta Marcus vidáman. – Bár Arabella középső húga csodálatos hercegnő lenne melletted.

Drew halk szitkozódással válaszolt a szándékos provokációra, Heath pedig hangosan felnevetett.

– Egyet se félj, Drew – mondta Marcus, vidáman csillogó szemmel. – Tudom, hogy semmi olyat nem mondhatok, amivel rávehetnélek, hogy adj egy esélyt a szerelemnek. Ám ha szerencséd van, akkor te magad döbbsz majd rá, hogy mit jelent ez a szó.

De biztos nem Marcus védenői oldalán, tette hozzá gondolatban Drew. Megfogadta, hogy messzire elkerüli a két másik Loring lányt.

Abban a pillanatban meghallották a kerekék nyikorgását a kavicsos úton, ami menyasszony kocsijának érkezését jelezte. Hamarosan három, nyitott tetejű hintó állt meg a kocsifelhajtón. Drew megismerte az elsőben ülő Arabella Loringot, de az őt kísérő másik két hölgy nem volt ismerős.

Heath kihúzta magát Drew mellett, és tekintetével a Miss Loring mellett ülő szépségeket fürkészte.

– Ők Arabella húgai? – kérdezte Marcustól.

– Igen. A sötét hajú a legfiatalabb, Lilian, és valóságos amazon. A szőke pedig a bájos Roslyn.

Drew hirtelen összehúzta a szemét, ahogy megpillantotta az aranyhajú Roslynt. Valamiért ismerősnek tűnt neki... a kecses vállak, a nő elegáns tartása, karcsú, törékeny alakja, a magasra polcolt, feszes keblek. És az arca... Nem is olyan régen a holdfényben már volt alkalma megcsodálni ezeket a tökéletes, finom arcvonásokat.

A férfi lassan felegyenesedett, ellökve magát az oszloptól, aminek eddig támaszkodott, és a gyomra összeszorult a felismeréstől. Mi az ördög?

Marcus, látva a férfi nyilvánvaló meglepetését, a beavatottak vidámságával mosolygott. Aztán egy időre teljesen megfedkezett a barátairól. Ahogy a hintók megálltak a bejárat előtt, Marcus leszaladt a lépcsőn, hogy üdvözlje menyasszonyát és a húgait.

Először Roslynt, majd Lilian kisasszonyt segítette le a kocsiról, végül pedig Arabellának nyújtotta a kezét. A nő, elfogadva a segítséget, a férfi ölelő karjaiba ugrott; az arca ragyogott a szerelemtől, ahogy felnézett Marcusra.

De míg Marcus számára Arabellán kívül megszűnt létezni a világ, addig Drew le sem tudta venni a szemét a szőke Roslyn-ról. Sosem felejtí el ezt a tökéletes arcot, még akkor sem, ha csak egy pillanatra látta a holdfényben.

Ugyanaz a nő volt. A titokzatos szépség, aki a kurtizánok bálján visszautasította.

Ördög és pokol!

A nő gondosan kerülte a férfi tekintetét, miközben félreállt, várva, hogy a menyasszony vendégei kikászálódjanak a többi kocsiból. De amikor Drew lassan elindult lefelé a lépcsőn, Roslyn lopva felpillantott rá. Az arcát elöntő pír megerősíthette volna a herceg gyanúját, de a férfinak nem volt szüksége efféle árulkodó jelekre ahhoz, hogy tudja, nem tévedett.

Valóban Roslyn kisasszony volt a titokzatos nő.

Most rózsaszín, empire vonalú ruhát viselt, amely kevésbé volt kihívó, mint a pásztorlányjelmez. Kivételes szépségét azonban aligha rejthette paróka alá vagy álarc mögé. De még ha aznap éjjel nem is látta volna az arcát, bármikor felismerné ezt a buja száját, gondolta

Drew. Ezt az édes száját csókolta, azokat a telt kebleket kóstolta, ez a karcsú, érzéki test simult hozzá...

Drew lassan közeledett Roslyn felé, miközben az ágyéka életre kelt a feltoluló emlékek hatására, a lelkében pedig a bosszúság, a harag és a meglepetés vívott ádáz küzdelmet egymással. A rejtélyes kurtizán, aki aznap éjjel felkeltette az érdeklődését és rabul ejtette, nem pusztán egy előkelő hölgy volt, hanem a legjobb barátja védence.

Mégis mi az ördögöt keresett a félvilági nők hírhedt bálján? Csak egy kis izgalomra, vagy inkább bűnös örömekre vágyott?

Bármilyen volt is a nő célja, az az este katasztrófával is végződhetett volna a férfi számára. Ha felfedezik őket, könnyűszerrel sárba tiporhatta volna a nő jó hírét. Ha pedig a csábítási kísérlete sikerrel jár... Bele sem mert gondolni.

Drew összeszorította az állkapcsát. A nő kiléte mindenestre megmagyarázza, hogy miért menekült el előle, amint meglátta – nem akarta, hogy a férfi később felismerje.

Ahogy közeledett felé, Roslyn sztoikus nyugalommal összeszorította a száját. Nyilvánvalóan beletörődött, hogy nem kerülheti el ezt a formális keretek között zajló találkozást.

Marcus előrelépett, és bemutatta a menyasszony kíséretének tagjait: Arabella két húgát, az anyját és a mostohaapját, valamint néhány közeli barátot és szomszédot, köztük a Freemantle Iskola mecénását, aki nemcsak jó barátja, de munkaadója is volt a három Loring lánynak.

Drew-t azonban csak egyvalaki érdekelte.

A férfi megállt Roslyn előtt, a tekintetébe fúrva a pillantását, miközben megfogta a nő kesztyűs kezét, és meghajolt előtte.

Ahogy egymáshoz értek, mint az áramütés, hirtelen forróság cikázott végig a testükön. Roslyn riadtan pillantott a férfitra, és gyorsan elhúzta a kezét, míg Drew alig hallhatóan elmormolt egy szitkot. Az ágyéka megfeszült, amint megérintette a nőt. Ez pedig teljességgel megengedhetetlen volt, tekintve a nő társadalmi

helyzetét; ám az a fellobbanó vágy, amely azon a holdfényes éjszakán kelt, még mindig szánszalmasan lüktetett benne.

– Ismerősnek tűnik, Roslyn kisasszony – szólalt meg a férfi, szándékoltan hűvös arckifejezést öltve. – Találkoztunk már valahol?

– Azt hiszem, arra emlékeznék, felség – válaszolta a nő kissé felszelve az állát.

A nő hangja most is ugyanolyan bársonyosan csengett, mint ahogy a férfi emlékezett rá, de Drew ellenállt a csábításának, és megpróbálta figyelmen kívül hagyni a nő elképesztő szépségét. A reggeli napfényben Roslyn üdének és bájosnak tűnt, akár a harmatos rózsza. Amikor azonban utoljára találkoztak, édesen buja volt.

Amikor a nő tekintete az ajkára siklott, a férfi tudta, hogy a nő éppúgy arra a holdfényes éjszakára gondol, mint ahogy ő is.

Kék a szeme, figyelt fel rá a férfi – meleg, éjkék –, az arca pedig a klasszikus szépségideálnak megfelelően ovális.

– Biztos vagyok benne, hogy már találkoztunk valahol – mélázott a férfi.

– Bizonyára téved.

A nő kitérő válaszát hallva a férfinak elfogyott a türelme. Könnyedén megragadva a könyökét, néhány lépéssel arrébb vonta Roslynt, hogy a rokonok és a barátok ne hallhassák, miről beszélnek.

– Danvers mit szólt a veszélyes kalandjához?

A nő elpirult. Nem látta értelmét a további tagadásnak.

– Lord Danvers mit sem tud a kalandomról – mondta sóhajtva. – És nem áll szándékomban beszámolni neki róla.

– Miért nem?

– Mert nem akarom megzavarni a grófot, amikor a nővéremmel éppen az oltár elé járulnak.

– Magyarázatot követelek, édesem – felelte Drew, olyan átható pillantást vetve a nőre, amellyel sok földi halandót megfélemlített már.

– Igazán? – vágott vissza Roslyn, könnyedén felvonva a szemöldökét.

Amikor a férfi makacsul hallgatott, a nő kedvesen azt felelte:

- Nem tartozik magára, felség.
- Meglehet, de úgy vélem, ha a legjobb barátom egyik védenca a bájait árulja, arról a barátomnak joga van tudni.
- Biztosíthatom róla, hogy nem ezzel keresem a kenyerem – válaszolta Roslyn, villámló tekintettel.
- Gondolom, megérti, ha kételkedem a szavaiban.
- Kételkedjen csak, de továbbra sem tartozik magára, hogy mit tesz.
- Az lehet, viszont annál inkább tartozik a gyámjára. Én pedig kötelességemnek érzem tájékoztatni róla, hogy ön miben sántikál.
- Valóban? – kérdezte a nő kihívó tekintettel. – Nem tudtam, hogy felségednek szokása pletykálkodni.
- Én pedig nem tudtam, hogy kegyednek szokása idegen férfiakkal csókolózni.
- Maga csókolt meg engem, nem emlékszik? – válaszolta Roslyn felháborodottan.
- Maga viszont hagyta.
- Nem nagyon volt más választásom, ha meg akartam őrizni az inkognitómat – replikázott Roslyn, majd hirtelen elhallgatott, nagy levegőt vett, és lefegyverző mosolyt villantott a férfirra.
- Nem áll szándékomban elrontani a nővérem esküvőjét, és magának sem hagyom, hogy megtegye. Örömömre szolgálna, ha egy alkalmasabb időpontban folytatná a faggatózást.
- Drew-t egy pillanatra előntötte a méreg, de ugyanakkor szórakoztatta is az, ahogyan a nő lerázta.
- Számíthat rá, Loring kisasszony, hogy nem hagyom annyiban a dolgot. Ha vége a szertartásnak, folytatjuk a beszélgetést.
- Attól tartok, borzasztóan elfoglalt leszek a szertartás után – válaszolta a nő, továbbra is bájosan mosolyogva. – Hatszáz vendég hivatalos a lagziba, és én felelek érte, hogy minden zökkenőmentesen merjen. Most pedig kérem, bocsásson meg, felség. Hamarosan kezdődik a szertartás.

Drew meglepetten konstataálta, hogy mennyire élvezi a szócsatát Roslynnal, így nehezeére esett elengedni a nőt.

– Kérem, engedje meg, hogy a helyére kísérjem.

– Köszönöm, de magam is boldogulok.

– Az ember azt hinné, szándékosan kerül engem – felelte a férfi szárazon, megismételve, amit akkor mondott, amikor Roslyn az erkélyen próbált megszabadulni tőle.

– Valóban – válaszolta a nő, és a mosolya éppen olyan gúnyos volt, mint a férfié, csak elbűvölőbb. – Megértem, hogy olyan öntelt, felség, de talán mégsem kellene elvárnia, hogy minden nő a lábai előtt heverjen. Én biztosan nem fogok. – Azzal Roslyn sarkon fordult, és Lilianbe karolva elindult a templom felé. Drew megkövülten bámult utána. Végül a férfi is elindult, hogy elfoglalja helyét valahol az első sorokban, miután másutt nem is lett volna hely.

Legnagyobb meglepetésére Fanny Irwin is ott ült a közeli jó barátok között, a menyasszony oldalán. Nem számított rá, hogy a híres kurtizán a család padsorában foglal majd helyet.

A Loring lányok szívéyesen üdvözölték Fannyt, majd letelepedtek mellé. Drew maga is elhelyezkedett, Marcus húga, Eleanor, és barátja idős nagynénje. Lady Beldon mellett.

Amikor Eleanor észrevette, hogy Drew a másik padsort bámulja, odahajolt hozzá és a fülébe súgta:

– Emlékszel, amikor először találkoztunk Arabellával, megemlítette, hogy Fanny régi jó barátjuk? Nos, Fanny mindvégig kitartott mellettük, amikor senki más, ők pedig nem fogják megtagadni pusztán azért, mert jobb körökben szóba sem állnak vele.

– Óriási különbség van – válaszolt Drew fojtott hangon – aközött, hogy támogatok egy barátot, vagy, hogy a botránnyal kacérkodom.

– Tessék? – kérdezte Eleanor.

– Nem érdekes, édesem. – A férfi nem akarta elmesélni, milyen körülmények között találkozott legutóbb Fanny Irwin-nel. De különösnek tartotta, hogy Marcus hagyta, hogy a védenői továbbra is szoros kapcsolatot ápoljanak a kurtizánnal.

Drew mindent tudott a Loring család botrányairól, amelyek következtében az arisztokrácia méltatlanul száműzte köreiből a lányokat. Azt is tudta, Marcus mindent elkövetett, hogy a véenceit visszafogadja a társadalmi elit. De minden erőfeszítése hiábavaló, ha Roslyn felelőtlen viselkedése napvilágra kerül.

A nő félíg háttal ült neki, és Drew azon kapta magát, hogy a karcsú hátát bámulja. A lelkében milliónyi érzelm kavargott – kíváncsiság, sértettség, rosszallás. Roslyn nem csupán az érdeklődését keltette fel, de fel is zaklatta.

– Roslyn gyönyörű, nem igaz? – suttogta Eleanor. – Ha a családi botrányok nem sározzák be, páratlan partinak számítana.

Drew-nak el kellett ismernie, hogy valóban gyönyörű a nő. A haja halvány aranszínű volt, akár a legkiválóbb pezsgő. Magassága és kivételesen szép vonásai pedig bájos törekénységet kölcsönöztek neki, amitől az aranyozott kristályhoz vált hasonlatossá.

Eleanor minden bizonnyal beleegyezésként értékelte a hallgatását.

– Nem látszik rajta, de Roslyn a legokosabb és legtudósabb alkat a három lány közül.

– Tudós? – felelte Drew szkeptikusan.

– De még mennyire. Még latinul is tud. Csaknem minden könyvet elolvasott, amely a néhai nagybátyja könyvtárában fellelhető, úgyhogy Marcus a saját könyvtárából kezdett könyveket kölcsönözni neki. Megtévesztő a törekénysége. Lily azonban meglehetősen rakoncátlan. Ő a család legszenvedélyesebb tagja.

Heath éppen abban a pillanatban csatlakozott hozzájuk, így meghallotta Eleanor utolsó megjegyzését. Közelebb hajolt, és vidáman Drew fülébe súgta:

– Marcusnak igaza volt, Drew. Roslyn kisasszonyból tökéletes hercegnő válna.

– Fogd be, te vén bolond – morogta Drew válaszul.

Annak ellenére, hogy vonzónak találta őket, Drew-nak esze ágában sem volt a Loring nővérekhez hasonló hajadonokkal kezdeni. Egész életében mohó anyukák vadásztak rá, és zaklatták lányaikkal,

akiknek csupán egyetlen cél lebegett a szeme előtt – megszélídeni és a házasság igájába hajtani egy gazdag herceget. Még a gondolatra is megborzongott, hogy egy ilyen mohó és kapzsi nőhöz láncolja magát egy életre.

Lehet, hogy Roslyn Loring nem annyira anyagias, de az biztos, hogy esze ágában sincs feleségül venni. Pedig könnyen az oltár előtt találhatta volna magát, ha aznap éjjel szeretkeznek. Drew végtelenül megkönnyebbült, hogy sikerült megúsznia ezt a végzetes katasztrófát. Ha Roslyn nem próbál olyan kétségbeesetten elmenekülni előle, azt gondolhatta volna, hogy a nő szándékosan csalta abba az ablakmélyedésbe. Nem ez lett volna az első alkalom, hogy egy agyafűrt férjvadász megpróbálja kompromittáló helyzetbe hozni.

De bármi volt is az oka, hogy Roslyn részt vett a kurtizánok bálján, ő kideríti. Ha a barátja védence a tűzzel játszik vagy a botrányt kockáztatja, esetleg ne adj' Isten, komoly veszélybe keveredik, arról Marcusnak mindenképpen tudnia kell.

A férfi gondolatmenetét félbeszakította, amint a menyasszony és a vőlegény elfoglalták helyüket az oltár előtt. Ahogy elnémult a tömeg, a lelkész belefogott a szertartásba.

– Kedves egybegyűltek...

Drew hátradőlt, és megacélozta magát, felkészülve a tortúrára. Nem rajongott az esküvőkért. Sőt, az igazat megvallva, gyűlölte őket, mert számára arról szóltak, hogyan hajtja rabigába a fejét, egy életre a férfi. Ez az esküvő pedig különösen sajnálatos esemény volt a számára, hiszen Marcus egy olyan fiatal nőhöz láncolta magát, akit nevetségesen rövid ideje ismert csupán. Marcus meggyőződéses agglegény volt, mielőtt megismerte Arabellát, és reménytelenül belehabarodott a nőbe.

Drew a fejét, ingatta. A szíven viselte Marcus sorsát, és csak remélni tudta, hogy barátja szerelme nem keserű csalódással ér véget, bár gyanította, hogy végső soron elkerülhetetlen, hogy így végződjön a dolog.

Miközben a lelkész tovább beszélt, azon kapta magát, hogy ismét a bájos Roslynt bámulja. A nő egyenes háttal ült, és őszinte érdeklődéssel figyelte a szertartást.

Végül Arden gondolatai visszatértek első találkozásuk éjszakájához. Felidézte a nő finom, csábító illatát, azt, hogy milyen érzés volt a karjában tartani, és édes, puhatolózó válaszát, amellyel első csókjára felelt.

Lehet, hogy tényleg olyan tapasztalatlan volt, mint ahogy állította? Ha így volt, az megmagyarázza, hogy miért csókolta olyan ártatlanul.

Amikor azonban másodszor csókolta meg, a nő lázasan viszonzta a csókját, és szinte felkínálta a testét az ezt követő érzéki kalandozásához. Drew számára a szeretői mindig nyitott könyvek voltak, és biztos volt benne, hogy Roslyn nem csupán tettette a szenvedélyt.

El kellett ismernie, hogy ő maga is meglepő hevesseggel válaszolt a nő lángolására. Még sosem érzett ilyen erős vonzalmat ilyen rövid idő alatt egyetlen nő iránt sem. És az igazat megvallva, nem emlékezett rá, hogy valaha is ilyen erős vágy kerítette volna a hatalmába, mint aznap éjszaka. Legszívesebben a karjába kapta volna Roslynt, hogy a mögöttük álló pamlagon azon nyomban a magáévá tegye. Órákig tudott volna szeretkezni vele. Fel akarta szítani a vágyát, és el akarta halmozni a gyönyör különböző változataival, hogy bebizonyítsa a nőnek, milyen élvezetes lehetne a viszonyuk.

Szerencsére azonban nem jutottak ilyen messzire.

Micsoda pech, hogy az első nő, aki felkelti az érdeklődését, tiltott gyümölcs a számára. Roslyn Loring abszolút érinthetetlen volt. Minden magára valamit is adó, tisztességes úriember csakis azzal a szándékkal versenghetne a kegyeiért, hogy elvegye feleségül. Ő azonban nem szeretett volna az oltár elé állni vele.

Mindazonáltal még napokkal később sem tudta kivenni a fejéből a nőt. A pokolba is, teljesen megbabonázta. Élénken emlékezett buja

meztelenségére, édes, telt kebleire. Még most is a szájában érezte hamvas mellbimbóinak csábító ízét...

Szerencsére a szertartás nem tartott soká. Marcus hamarosan megcsókolhatta a menyasszonyát, amit hihetetlen gyöngédséggel és szerelemmel meg is tett. A Drew mellett ülő Eleanor felsóhajtott, és elmorzsoltsa egy könnycseppet.

Heath, látva a mozdulatot, előrehajolt, és ugratni kezdte.

– Ahhoz képest, hogy két udvarlót is faképnél hagyta, Nell, meglepően romantikus vagy.

– Pusztán azért, mert én nem akarok férjhez menni, még nem jelenti azt, hogy Marcusnak sem kéne. Őt és Arabellát még az ég is egymásnak teremtette.

Drew alig tudta megállni, hogy el ne fintorogjon.

– Te nem hiszed, hogy valóban szerelmesek egymásba, igaz? – kérdezte Eleanor, Drew arckifejezését látva.

– Én azt hiszem, Marcus azt képzelem, hogy szereti Arabellát, de az nem ugyanaz.

– Micsoda megrögzött cinikus – mondta Heath mosolyogva.

– Meglehet. De még sosem láttam ilyen elhamarkodottan kötött házasságot, amely aztán később mégis tartósnak bizonyult volna – felelte Drew mosolyogva.

– Én sem – mondta Eleanor sóvárogva – De tudom, hogy létezik ilyen. Hiszen a költők másról sem zengenek.

Azzal felállt, odament a bátyjához, és szorosan megölelte. Heath és Drew követték, de ők beérték azzal, hogy kezét rázzanak Marcusszal.

Drew kivételesen megtartotta cinikus gondolatait magának. Gyerekként, sőt felnőttkorukban is elválaszthatatlanok voltak. Együtt jártak Etonba, majd Oxfordba, míg végül egyszerre örökölték meg hatalmas vagyonukat és előkelő rangjukat is. Roslynhoz hasonlóan Drew sem akarta tönkretenni Marcus nagy napját, még akkor sem, ha aggasztotta, hogy a barátja milyen meggondolatlanul hajtja fejét a házasság igájába.

Nem messze tőlük a Loring lányok ölelgették egymást. Könnyeik és a mosolyaik egyértelműen jelezték, hogy mennyire szeretik egymást.

Nem sokkal később azonban a lelkész közbeavatkozott, és megkérte az ifjú párt, hogy írják alá a házassági anyakönyvet.

Majd a vendégek távoztak a templomból, és kocsijukkal a Danvers-ház felé igyekeztek, ahol a lagzit tartották.

Marcus előre figyelmeztette a barátait, hogy sokan lesznek, mivel azt akarta, hogy minél több előkelőség megjelenjen, ezzel is egyengetve a felsőbb körökbe vezető utat menyasszonya számára. Azzal, hogy Arabella egy grófhoz ment feleségül, nagyrészt tisztára mosta besározott becsületét, és közvetve a húgaiét is, de Marcus azt akarta, hogy mindenki elismerje őt grófnőjének, és aszerint is bánjanak vele.

Drew-t éppolyan kevésbé töltötte el lelkesedéssel a lagzi gondolata, mint az esküvőé. Heath Eleanort és a nagynénjét. Lady Beldont kísérté a templomba, majd a lagzi után haza is viszi őket Londonba. Drew azonban a saját hintáján érkezett, így ha akarta, korán távozhatott.

De előtte még beszélnie kellett Roslyn Loring kisasszonnyal.

Lefelé jövet a lépcsőn Arden tekintetével a tömeget pásztázta, Roslynt keresve. Négyszemközt akart vele beszélni, de úgy tűnt, a közeljövőben nem lesz rá alkalma, mivel a nő szorosan Arabella mellett állt, akit körbefogtak a barátok és ismerősök, köztük a nemrég hazatért anyjuk.

Lady Loring, miután botrányosan Európába szökött, végül hozzáment francia szeretőjéhez, és most egyszerűen Mrs. Henri Vachelnek hívták. Marcus, elismerésre méltó módon, összebékítette a lányokat az édesanyjukkal, és pillanatnyilag úgy tűnt, hogy az asszony bűnei megbocsáttattak.

Míg Arabella az anyjával beszélgetett, Roslyn élénk társalgást folytatott Fanny Irwinnel, akárcsak barátnője és kolléganője,

Blanchard kisasszony, valamint az iskola mecénása. Lady Freemantle.

Roslyn mellett állt egy sötét hajú úriember is, akit Drew felismert: Haviland grófja volt. Amikor látta, hogy a nő ránevet a férfira, Drew összehúzta a szemét.

Eleanor éppen akkor csatlakozott hozzá, így látta, ahogy Drew a másik férfit méregeti.

– Ismered Lord Havilandet? – kérdezte Eleanor.

– Összefutottunk már itt-ott, néhány klubban.

– Szeretnék találkozni vele. Azt mondják, nagyon érdekes ember. Állítólag Wellington kiváló kéme volt, amiért a családja kitagadta. A múlt évben azonban kénytelen volt hazatérni, amikor megörökölte a grófi címet. A vidéki villája a Danvers-ház szomszédságában áll.

Ez megmagyarázza, miért van vele ilyen jó viszonyban Roslyn, gondolta Drew. Szomszédok.

De az is lehet, hogy annál több is van köztük, legalábbis Roslyn nevetéséből ítélve.

Látva a nő szemében a csodálatot, amellyel felnézett Havilandre, Drew-nak furán összeszorult a gyomra. De azon nyomban száműzte is ezt az érzést.

Csupán türelmetlen, ennyi az egész. Alig várta, hogy végre véget érjen ez a végtelennek tűnő nap. De még előbb ki akarta faggatni Roslyn Loringot, hogy mit keresett a hírhedt kurtizánok bálján a gyámja tudta és beleegyezése nélkül.

*R*oslyn nagy megkönnyebbülésére a lagzi sikeresnek bizonyult.

Főként az ő felelőssége volt, hogy a nagyszabású ünnepély során minden zökkenőmentesen menjen, és ez nem kis kihívást jelentett, tekintve a vendégek számát. Szolgák egész garmadája készült

lázasan napokig, gondoskodva róla, hogy az esküvő napján a Danvers-ház kívül-belül ragyogjon.

Úgy tűnt, a vendégsereg jól érzi magát, legalábbis a nevetésük és a vidámságuk ezt jelezte. A délutánt az asztalok mellett töltötték, színes sátrak árnyékában, majd különféle szabadtéri játékokba fogtak, vagy a ház mögött folyó Temzén csónakáztak, illetve a kertben sétálgattak.

Az elmúlt fél órában aztán a vidám társaság bevonult a házba, és táncolni, kártyázni kezdtek. Roslyn boldogan nézte, ahogy Marcus a táncparkettre kíséri Arabellát a nyitótáncchoz, és amikor a zenekar belefogott az első keringőbe, megkönnyebbülten roskadt egy fotelba a bálterem egy távoli sarkában. Az elmúlt néhány hét lázas sürgölődése után örült, hogy egy kicsit pihenhet.

Annak pedig még jobban örült, hogy eddig sikerült elkerülnie Arden herceget. Szerencsére annyira lekötötték háziasszonyi teendői, hogy nem volt alkalmuk kettesben maradni. És nem is akart egyedül maradni a herceggel, nehogy a férfi kényére-kedvére kifaggathassa arról, hogy mit keresett a kurtizánok bálján két héttel azelőtt. A délután folyamán Roslyn többször is magán érezte a férfi tekintetét. Arden pillantása hűvösen és kritikusan kísérte minden lépését, de Roslyn megpróbált nem foglalkozni vele. A herceg azonban minden bizonnyal rájött a stratégiájára. Néhány perccel korábban, amikor találkozott a tekintetük, a férfi lustán elmosolyodott, a pillantása pedig azt sugallta, hogy a nő végső soron úgysem kerülheti el a számonkérést.

Roslyn éppen a férfi zavarba ejtő tekintetén merengett, amikor Fanny telepedett le mellé.

– Fáradtnak tűnsz, kedvesem.

– Valóban elfáradtam – felelte Roslyn mosolyogva. – De minden fáradságot megér ez az ünneplés. Még sosem láttam Arabellát ennyire boldognak.

– Tudom – mondta Fanny, és sóvárogva nézte Arabellát, aki újdonsült férjével keringőzött. – Hálás vagyok, amiért te és a testvéreid megengedtétek, hogy itt legyek.

– Csak nem képzelted, hogy nem hívunk meg?

– Nem – válaszolta Fanny, és felkacagott. – Számotokra oly fontos a hűség és a barátság, hogy a kedvemért semmibe veszitek a társadalmi szokásokat. De remélem, hogy a lázadásotokkal nem rontjátok a házassági esélyeiteket.

– Öszintén szólva nem vágyom olyan férjre, akinek kevésbé fontos a hűség és a barátság, mint nekem – felelte Roslyn vállat vonva. – Lily pedig egyáltalán nem akar férjhez menni, így az aggodalmad teljesen alaptalan.

A két nő szívélyesen egymásra mosolygott, majd Fanny szólalt meg ismét.

– Nem akarsz táncolni?

– Töri a lábam az új cipő – felelte Roslyn grimaszolva –, még nem volt időm hozzászokni.

– Marcus ragaszkodott hozzá, hogy egy egész ruhásszekrényre való új ruhát vegyen nekünk – tette hozzá.

– Láttam, hogy a templomi szertartás óta nem állsz szóba a herceggel.

Roslyn válaszul gyászosan felsóhajtott. Röviden elmesélte már Fannynak, hogy mi történt a kurtizánok bálján, de azt nem említette, hogy egy csóknál jóval több esett köztük a herceggel.

– Valóban, de azt hiszem, kénytelen leszek beszélni vele. Arden magyarázatot követel, és megfenyegetett, hogy beárul Marcusnak, ha nem mondom el neki, mit kerestem a bálban. Azt hiszi, visszaéltem a barátja bizalmával, ami nem egészen igaz, mivel amikor elkísértelek a bálba, Marcus már visszaadta a jogi függetlenségünket, és gyakorlatilag már nem voltam a védenice.

– Miért nem mondod meg egyszerűen az igazat Ardennek? Végül is a szándékaid nem olyan elvetemültek.

– Kétlem, hogy megértené, hogy szeretném magamba bolondítani Lord Havilandet – válaszolta Roslyn nevetve. – És minél kevesebb közöm van Arden hercegéhez, annál jobb.

– Láthatóan nem mindenki gondolkodik úgy, mint te – mondta Fanny vidáman nevetve, miközben a bálterem szélén várakozó hajadonok felé intett.

Roslyn tekintetével követte Fanny pillantását, és látta, amint Arden fél tucát vendéggel társalog. Nem csoda, hogy ő állt a figyelem középpontjában – és nemcsak azért, mert nemesi származású volt. A férfi szinte mágnesként vonzotta a tekinteteket. Férfias kisugárzása pedig minden nő érdeklődését felkeltette.

– A hölgyek kétségkívül igyekeznek elhalmozni figyelmükkel – értett egyet Roslyn.

– Nem csak a hölgyek – válaszolta Fanny. – A fiatal suhancok Londonban mind megpróbálják utánozni a sportteljesítményeit. Ráadásul mindkét parlamenti párt képviselői nagy becsben tartják a politikai nézetei miatt. Arden igencsak komolyan veszi képviselői kötelezettségeit.

Roslyn felvonta a szemöldökét. Az látszott a hercegen, hogy sportol, hiszen izmos férfi, de az meglepte, hogy Ardent érdeklik az ország ügyei.

– Biztos vagyok benne, hogy kiváló példakép, de egy kissé túl arrogáns – jelentette ki Roslyn a fejét rázva – A kurtizánok bálján elvárta volna, hogy ájultan omoljak a lábai elé.

– Lehet, hogy arrogáns, de el kell ismerned, hogy nagyon jóképű – felelte Fanny.

Ez igaz, gondolta Roslyn, a herceg elképesztően jóvágású volt. A haja sötétszőke, mint a borostyán, előkelő vonásai pedig egy bukott angyalra emlékeztettek.

De a fizikai szépség sosem vonzotta a lányt. A külseje alapján nem lehet megítélni egy férfit. Őt magát túl gyakran ítélték meg tévesen a megjelenése miatt. Sokan gondolták róla azt, hogy ostoba és felszínes.

Roslyn valójában mindig is egyfajta csapásként tekintett a szépségére. És azt gyanította, hogy talán Ardennek is hasonló előítéletekkel kellett megküzdenie. Sötét aranyhajával, izmos testével, pallérozott modorával ő testesítette meg a tökéletes férfiideált. A lány ugyanakkor a férfi cinikus mosolyát találta a legvonzóbbnak, mert ettől kevésbé tűnt tökéletesnek, viszont annál emberibb volt.

Természetesen neki is volt alkalmá a herceg magával ragadó férfiasságának vonzását megtapasztalni. Riasztó élénkséggel tudta felidézni Arden kemény testét, varázslatos kezét és forró száját...

Roslyn kiegyenesedett ültében. Megrögtta magát a gondolataiért, és megfogadta, hogy kiveri a fejéből ezeket az erotikus emlékképeket, és soha többet nem gondol rájuk.

Azonban kétségkívül nem ő volt az egyetlen nő aznap este, aki vonzónak találta Ardent. Az egyik legkacérabb és legnagyobb bajkeverő hírében álló tanítványuk, Sybil Newstead kisasszony imádattal bámulta a férfit – ami azt illeti, csaknem kiesett a szeme – és áhítattal csüggött minden szaván. Amikor azonban a lány merészen megérintette a férfi elegáns kabátjának ujját, a herceg lassan felvonta a szemöldökét, és addig nézett mereven a lány kezére, míg Sybil sietve el nem kapta.

Ahogy a lány arcát előntötte a pír, Roslyn önkéntelenül elmosolyodott; lám, a férfi hűvös fensőbbiséggel leleplezte a kis ledér átlátszó szándékait.

– Tanulj a példából, Roslyn – jegyezte meg bölcsen Fanny. – Az Ardenhez hasonló tapasztalt nemesemberek meghódítása valóságos művészet, ez a vakmerő kislány pedig kezdő.

– Én magam is kezdő vagyok – válaszolta a nő elgondolkodva –, annak ellenére, hogy megpróbáltál tanítgatni.

– Lehet, hogy inkább a hercegtől kellene tanácsot kérned – javasolta Fanny huncut mosollyal. – Ha megtanulnád, hogyan csábíts el egy hozzá hasonló férfit, biztos lehetnél benne, hogy Lord Havilandet is meg tudod szerezni.

– Nem hinném, hogy az előkelő Arden hercege valaha is olyan mélyre süllyedne, hogy segítsen nekem férjet fogni – mondta Roslyn nevetve. A barátnője természetesen csak viccelt, de a lány biztos volt benne, hogy Arden tudna neki egy-két dolgot tanítani arról, hogy mit talál vonzónak egy szeretőben.

Nem morfondírozhatott azonban tovább a lehetőségeken, mert váratlanul megjelent a húga, Lily.

– Kérlek, mentsetek meg – könyörgött Lily, és a Roslyn melletti üres székre roskadt.

– Mentsünk meg?

– Winifred bosszantó házasságszerző praktikáitól. Esküszöm, az örületbe kerget.

Winifred alatt Lady Freemantle-t értette, az iskolájuk mecénását.

– Mégis, milyen szörnyűséget tett? – érdeklődött Fanny kíváncsian.

– Elhatározta, hogy összeboronál Claybourne márkijával.

– De hogyan? – kérdezte Fanny a homlokát ráncolva.

– Gyakorlatilag könyörgött neki, hogy táncoljon velem, majd vég nélküli ömlengésbe fogott arról, hogy milyen kivételes hölgy vagyok. A márkí alig tudta megállni, hogy ne kezdjen hahotázni. – Ez valóban szörnyű vétek.

– Fanny, ez egyáltalán nem vicces! – csattant fel Lily bosszúsan. – Elképesztően megalázó, ahogy az embert egy nőtlen nemesember elé citálják, majd úgy mutogatják, mint a főnyereménynek szánt üszőt a falusi tombolán.

– Azért jöttem, hogy figyelmeztesselek, Roslyn – fordult a nővéréhez Lily. – Winifred legközelebb téged próbál majd meg Arden nyakába varni, legalábbis erre célozgatott.

Roslynt felzaklatta a gondolat, hogy Winifred esetleg megpróbál férjet fogni neki. Fanny azonban nagyon szórakoztatónak találta a dolgot.

– Kétlem, hogy sikerrel járna – jelentette ki a kurtizán. – Évekig hajszolták Ardent a drága mamák, akik férjhez akarták adni hozzá az

eladósorban lévő lányukat. A különféle cselszövő nőszemélyek könyörtelenül üldözik már azóta, hogy levetette a pelenkát, de mind ez idáig senkinek sem sikerült becserkésznie. Hidd el, jól fel van vértézve a különféle trükkök és fortélyok ellen. Még Lady Freemantle sem tudja csapdába csalni a herceget, hacsak ő maga nem akarja, hogy behálózzák. És ez a márkira is igaz.

– Ennek ellenére eszem ágában sincs hagyni, hogy tovább űzze a nevetséges praktikáit – jelentette ki Lily elszántan.

Roslyn elfojtott egy mosolyt húga dühös szónoklatát hallgatva. Lily inkább vállalná, hogy kínpadra vonják, mint hogy részt vegyen abban a párválasztó játszmában, amelyet, számos előkelő hölgy élvezettel űzött.

– Tudom, hogy nem lenne illendő még vacsora előtt távozni – tette hozzá Lily –, de utána, remélem, sikerül rávennem Tesst, hogy korán hazatérjünk. Gondolom, nem bánod, Roslyn. Holnap boldogan segítek neked rendet rakni, de ma éjjel el kell engedned.

A két testvér aznap éjjel jó barátnőjüknel, Tess Blanchard-nál szándékozott megszállni, hogy az ifjú házaspár nyugodtan élvezhessék a nászéjszakájukat. Csak erről az egyetlen éjszakáról volt szó, mivel Arabella és Marcus másnap reggel nászútra indulnak.

– Nem bánom, ha korán hazamégy Tess-szel, Lily, de nekem itt kell maradnom, amíg az utolsó vendég is távozik.

– Winifred biztosan szívesen áthoz Tesshez a kocsiján. Amennyire én ismerem, öladysége mindig utolsóként távozik.

– Biztos vagyok benne, hogy Winifrednek nem lesz kifogása ez ellen – mondta Roslyn. – De mielőtt elmész, még el kell búcsúznunk Arabellától.

– Persze – felelte Lily, megkönnyebbülten mosolyogva, majd felállt. – Bocsássatok meg, de meg kell keresnem Tesst, hogy megkérjem, ez egyszer áldozza fel magát miattam. Sajnálom, hogy el kell rontanom a szórakozását. Annyira várta ezt az estét. De az én estémet már alaposan elrontották. Csak az vigasztal, hogy Tess valószínűleg megért, majd, mivel korábban nem egyszer esett áldozatul Winifred bosszantó házasságszerző praktikáinak.

– Nekem is mennem kell – állt fel Fanny. – Számos fiatalembernek megígértem, hogy táncolok velük, és nem akarok csalódást okozni nekik. Hozzak neked előtte egy kis puncsot vagy egy pohár bort, Roslyn?

– Köszönöm, nem kérek. Hamarosan be kell néznem a konyhába, hogy meggyőződjek róla, a vacsora előkészületei rendben zajlanak, de addig szeretnék egy kicsit magamban üldöngélni.

Amikor a húga és a barátnője távoztak, Roslyn tekintete ismét Arabellára és Marcusra siklott. Az öröm mellett némi féltékenységet is érzett, ahogy sóvárogva nézte a pár túláradó boldogságát.

Ő, persze nagyon is élvezte a jelenlegi életét. Már Marcus nagylelkű járadékát megelőzően is kellemes anyagi függetlenséget élvezett a tanári fizetésének köszönhetően. És igazán hálás feladatnak tartotta, hogy finom hölgyeket nevelhetett a gondjaira bízott fiatal lányokból, hogy később majd megállják a helyüket az arisztokrácia csillogó világában. Ugyanakkor úgy érezte, hogy valami létfontosságú dolog hiányzik az életéből. A testvérei végtelenül kedvesek voltak a számára, de nem tudták enyhíteni a szerelem... a férj és a saját gyerekek utáni sóvárgását.

És most, hogy Arabella a házasságban találta meg a boldogságot, Roslyn még elszántabban szerette volna maga is meglegelni az igaz szerelmet, amely, remélte, Rayne Kenyon, Haviland grófja oldalán talál majd rá.

Lord Haviland, aki előkelő családja fekete báránya volt, az elmúlt évben váratlanul örökölte meg a rangot és a vagyont, amelyek végtelenül vonzó partivá tették, meg nem alkuvó természetének és a főnemességgel járó kötelezettségekkel szembeni ellenérzésének dacára

Roslyn tudta, hogy lázadóként a férfi jobban hasonlít Lilyre, mint őrá. De külsőre is nagyon különbözőek voltak. A férfi hozzá hasonlóan magas volt ugyan, de sötét hajú, a vonásai pedig egyfajta nyers vonzerőt hordoztak. Volt benne valami merészen férfias, ami ráirányította a figyelmet és tiszteletet parancsolt. Különbözőségük

ellenére Roslynnak tetszett a férfi nyers vonzereje, egyenes modora és csípős humora.

Haviland, aki megvetette az arisztokrácia léha, önhitt alakoskodását, sosem sajátította el azokat a társadalmi szokásokat, amelyek betartását grófi rangja megkövetelte tőle. Ugyanakkor a családjá kedvéért halandó volt bizonyos engedményeket tenni.

A családja iránti elkötelezettsége volt a legszimpatikusabb Roslyn számára a férfiban. A napokban láthatta, mennyire kedveli Haviland az unokaöccseit, amikor úszni tanította őket. De a férfi egy percig sem unatkozott; többnyire idős nagyanyját kísérgette londoni látogatása idején. És éppen ez a nagylelkűség volt az, amelyet Roslyn elvárt jövődöbéli férjétől.

De ami még fontosabb volt Roslyn számára: Haviland állítólag éppen feleséget keresett, igaz, főként a nagyanyja unszolására.

Tekintetével a báltermet pásztázva Roslyn önkéntelenül is Lord Havilandet kereste. Nem látta a táncolók között. Lehet, hogy meg kéne keresnie...

Abban a pillanatban észrevette a feléje közeledő Winifredet, nyomában Arden hercegével. Először nagyot dobbant a szíve, amint megpillantotta a férfit. De aztán bosszúsán összeszorította a száját. Lily figyelmeztetése után pontosan tudta, mit akar tőle Winifred. Azonban sajnos nem volt menekvés.

Roslyn felállt, és vonakodva várta, hogy Winifred akcióba lendüljön.

Winifred testes, pirospozsgás nő volt; a hangja öblös, kiejtése pedig elárulta, hogy nem a nemesi osztályból származik. Ennek ellenére kedves volt, és csupán a jó szándék vezérelte. Négy éve volt jó barátjuk és támogatójuk, amióta Roslyn testvéreivel a Danvers-házba költözött, hogy mostohanagybátyjukkal éljenek. Az igazat megvallva, Winifred valójában anyjuk volt az anyjuk helyett. Az asszony egy évvel azelőtt özvegyült meg, hogy ők ideköltöztek volna. A férje halála teljesen összetörte a szívét, ami meg lehetőszen fura volt, hiszen érdekházasság fűzte Sir Rupert Freemantle-höz. Winifred tehát jóval a rangján felül ment férjhez. Az apja jómódú

iparmágnás volt, akit a bányái tettek vagyonos emberré, és ebből a vagyonból ő férjet vásárolt Winifrednek, azt remélve, hogy a lányát nemesi rangra emelheti.

Tizenhét évvel később Sir Rupert váratlanul elhalálozott, Winifred pedig még mindig gyászolta. Ruháját a legújabb divat szerint szabták ugyan, de a levendulaszín arra utalt, hogy viselője gyászol. Szinte mindig viselte azt az ezüst foglalatós tűzzománc brosst, amely elhunyt férjére emlékeztette, és amelyben a hőn szeretett férfi arcma rejtőzött. Winifrednek állítólag nem állt szándékában újra férjhez menni, noha alig volt negyvenéves.

Most is szórakozottan babrálta a brosst, miközben Roslyn felé közeledett.

– Hát itt vagy, kedvesem – kiáltotta vidáman. – Miért rejtegeted magad, mint valami penészvirág? A táncparketten kellene ropnod.

Meg sem várva a választ, Winifred a mellette álló nemesemberre mutatott.

– Hadd mutassam be neked Arden herceget. Kiváló táncpartner lenne számodra, úgyhogy idehoztam.

Roslyn megpróbálta elrejteni a zavarát; udvariasan pukedlizett a herceg előtt, majd alig hallhatóan, de bosszúsan azt mormolta:

– Winifred, biztos vagyok benne, hogy a herceg talál magának táncpartnert.

– De nem olyan gyönyörűt és bájosat, mint amilyen te vagy, kedvesem. A herceg örömmel megismerkedne veled.

Minthogy a zene éppen abban a pillanatban hallgatott el, Winifred kijelentését mindenki jól hallotta a teremben. Roslyn érezte, hogy előnti arcát a pír. Lilynek igaza volt, barátnőjük házasságszerző kísérletei valóban megalázóak voltak.

Roslyn lopva a hercegre pillantott. A férfi arckifejezése kifürkészhetetlen volt, így nem tudta megállapítani, hogy Ardent is ugyanúgy bosszantja-e, hogy vele kell táncolnia, mint őt. A herceg maga volt a megtestesült udvariasság, amikor meghajolt előtte, és így szólt:

– Megtiszteltetésnek venném, ha táncolna velem, Roslyn kisasszony.

– Igazán kedves, felség – válaszolta Roslyn, erőltetett mosollyal, – de éppen a konyhába indultam, hogy megbeszéljem a személyzettel a további teendőket. Remélem, megbocsát nekem.

– Vajon miért is nem lep meg – vágott vissza a férfi csillogó szemmel, amely azt sugallta, nagyon is jól tudja, miért nem akar a nő kettesben maradni vele.

Winifred boldogtalanul álldogált mellettük, de a herceg csupán elegánsan megvonta a vállát.

– A világért sem szeretném feltartani.

– Köszönöm, felség.

Azzal Roslyn ismét pukedlizett, majd sarkon fordult és igyekezett nem feltűnően sietve távozni a bálteremből, ahogy azt a kurtizánok bálján is tette. Ennek ellenére mindvégig a hátán érezte a férfi átható pillantását.

3.

*Bosszantó, hogy a herceg elítél, amiért férjet akarok fogni
magamnak, holott eszem ágában sincs őt magát megfogni*

Roslyn Loring kísasszony levele Fanny Irwinnek

Drew összehúzott szemmel bámult a távozó Roslyn Loring után. Nem volt hozzászokva, hogy csak úgy lerázzák, ez a nő viszont egyebet sem csinált. Bosszúsága nyilvánvalóan kiült az arcára, mert Lady Freemantle aggodalmas pillantást vetett rá.

– Szörnyen sajnálom, felség. Roslyn igazán kedves lány. Csupán arról van szó, hogy ma este nagyon elfoglalt, hiszen ő felel minden apró részletért. Kiváló háziasszony ez a lány.

Drew közömbös arckifejezést öltött, majd udvariasan elmosolyodott.

– Tökéletesen megértem, asszonyom.

– De szívesen keresek önnek egy másik táncpartnert...

– Kérem, ne fáradjon – vágta rá a férfi gyorsan. – Szívesebben választom ki magam a táncpartnereimet.

– Ahogy óhajtja, felség – felelte a nő kényszeredett mosollyal, majd távozott.

Drew azonban nem ringatta magát abban a hitben, hogy Lady Freemantle feladta házasságszerző kísérleteit. A nő praktikái igencsak bosszantották volna, ha nem akarna ő maga is kettesben maradni Roslynnal néhány percre.

Nevetségesnek találta Roslyn fantáziátlan kifogását. Nem mintha nem hitte volna el, hogy a lánynak valóban dolga van. Egész délután figyelte őt, amint elvegyült a tömegben, és észrevétlenül, de hatásosan felügyelte, hogy minden zökkenőmentesen menjen. Bájos és kecses volt, miközben gondoskodott róla, hogy a nagyszámú vendégsereg minden igényét kielégítse.

De ugyanilyen elbűvölően bánt a személyzettel is, valóságos női generálisként vezényelve a nagyszabású ünnepélyt.

Úgy tűnt, a szolgák boldogan teljesítik minden kérését, így a lagzi nagyszerűen sikerült.

Mintha csak Drew gondolatait akarná igazolni, egy felszolgáló jelent meg a herceg mellett, pezsgőt kínálva. A férfi elvette a poharat és belekortyolt, majd elmerengve az ital remek minőségén, szórakozottan végigpásztázta tekintetével a keringőző tömeget.

Roslyn Loring minden bizonnyal valóban olyan kiváló háziasszony volt, mint azt Lady Freemantle állította, méltó volt a herceg. Ebből a szempontból az anyjára emlékeztette, Arden özvegy hercegnőjére.

Drew elfintorodott, ahogy eszébe jutott előkelő anyja. Nem volt igazságos összehasonlítani a két nőt. Akárcsak a hercegnő, Roslyn is minden ízében megtestesítette az elegáns hölgyet, de minden bizonnyal több szeretet volt a kisujjában is, mint jégszívú anyja egész valójában.

Abban a pillanatban elhallgatott a zene. Drew sóhajtva tette le a poharát, és a táncparkettre lépett, hogy elbűvölje valamelyik idősebb hölgyet. Megígérte Marcusnak, hogy kötelességtudóan megtáncoltatja valamennyi matrónát, különösen azokat, akik nagy befolyással bírtak a szűkebb közösségben, és ezzel rávegye őket, hogy befogadják Danvers újdonsült grófnőjét.

Valamikor az este folyamán magát a menyasszonyt is megtáncoltatja majd, és megpróbál összebarátkozni vele. Nem indult valami ígéretesen a kapcsolata Arabellával, mivel meg volt róla győződve, hogy Marcus súlyos hibát követ el azzal, hogy elveszi feleségül.

De régi barátságukra való tekintettel Drew kész volt jó képet vágni a dologhoz, és elfogadni Marcus választását, remélve, hogy nem bánattal és megbánással ér majd véget a lángolás, amikor eloszlik a rózsaszínű köd.

Egy órával később sikerült Fanny Irwint is felkérnie. Amikor azonban a kurtizánok báljáról faggatta, Fanny azt javasolta, inkább kérdezze meg magát Roslynt, hogy miért volt ott.

– Ha lehetek ilyen merész, felség... – mondta aztán Fanny habozva talán az lenne a legjobb, ha elfelejtené Roslynt. Önhöz képest ő nagyon is ártatlan, a legkevésbé sem az ön súlycsoportja.

Drew összehúzott szemmel fürkészte a szépséges kurtizánt. Ha egy férfinak azt mondják, hogy valami nem lehet az övé, azzal egészen biztosan az ellenkező hatást váltják ki belőle, és ezt Fanny is nagyon jól tudta, annak ellenére, hogy ártatlanul elkerekedett szemmel nézett a hercegre.

– Én ugyanezt tanácsolnám magának, kedves Fanny – válaszolta Drew. – Aligha van jó hatással a hírnevére, ha romlásba visz egy ártatlan hölgyet.

– Biztosíthatom róla, hogy nem viszem – mondta Fanny mosolyogva. – Roslyn nagyon is jól tudja, hogy mit csinál, felség.

A kurtizán gúnyos hangját hallva Drew ismét a táncoló tömeget kezdte fürkészni, beszélgetésük tárgya után kutatva tekintetével, ahogy azt egész nap tette. Az igazat megvallva, fogalma sem volt, miért találja olyan elbűvölőnek Roslynt. Nem az a fajta nő volt, akikhez általában vonzódott. Ő inkább a teltebb, természetesebb nőket kedvelte. Roslyn törekeny szépsége sokkal inkább illett egy aranyozott porcelánfigurához, azt leszámítva, hogy saját tapasztalatából tudta, valójában meleg, csábító, hús-vér nő volt.

Aznap éjszaka határozottan elcsábította őt, részben éppen a vonakodásával.

Váratlanul felfedezte, hogy a lány Lord Havilanddal táncol, mosolyogva nézve fel a grófra. Drew-nak összeszorult a gyomra a látványtól.

Rá sosem mosolygott olyan elbűvölően, és hirtelen azon kapta magát, hogy ő is Roslyn mosolya után sóvárog. Ami elképesztő volt, hiszen esze ágában sem volt udvarolni neki. Csupán az bosszantotta, hogy Havilanddal táncolt, miközben őt határozottan visszautasította. Észrevétlenül összeszorította az állkapcsát, de Fanny remek megfigyelő volt, aki kiválóan értett a férfiak nyelvén.

– Csupán barátok, felség. Haviland a szomszédjuk.

– Én is úgy hallottam – felelte Drew, szándékoltan közömbös hangon.

Miután azonban véget ért a tánc, megkereste Havilandet, hogy felmelegítse felszínes ismeretségüket.

Némi udvarias csevegés után, amelyből Drew sokat megtudott a gróf családjáról és életéről, Haviland megkérdezte, hogy érzi magát.

– Tűrhetően – válaszolta Drew –, tekintve, hogy utálok az esküvőket.

– Megértem – felelte vigyorogva Haviland. – Magam is mindig úgy érzem, mintha fojtogatna a nyakkendőm. Az ilyesfajta összejövetelek nem igazán tartoznak az erősségeim közé, különösen amióta megörököltem a grófi címet. Szörnyen zavarba ejtő, ahogy az ifjú hölgyek és a kedves mamák seregestől bámulnak, mintha áldozat lennék a házasság oltárán.

Ezúttal Drew vigyorodott el, hiszen tökéletesen megértette a gróf helyzetét. Egy gazdag fickó, akinek még megvolt a haja meg a foga és a szerszáma is működik, főnyereménynek számított az eladósorban lévő hölgyek számára.

Amikor azonban a herceg azt javasolta, hogy vonuljanak át valamelyik kártyaszobába, Haviland azzal mentette ki magát, hogy már korábban elígérkezett.

– Ma este még Londonba kell utaznom, ahol számítanak a megjelenésemre, de szívesen játszanék önnel egy más alkalommal... esetleg összefuthatnánk a Brooksban.

Drew elfogadta a férfi ajánlatát, hogy a közeli jövőben az úriemberek számára fenntartott klubban találkozzanak, Londonban. Legnagyobb meglepetésére el kellett ismernie, hogy megkedvelte Havilandet; talán éppen ezért figyelte érdeklődéssel, amikor nem sokkal később a gróf elbúcsúzott Arabellától és Marcustól, majd a teraszajtón át távozott. Minthogy Haviland nem messze lakott a Danvers-háztól, Drew feltételezte, hogy a férfi haza akart sétálni a birtokon át ahelyett, hogy a hintójával vesződne.

De amikor megpillantotta Roslynt, amint a férfi után oson, érezte, ahogy az állkapcsa önkéntelenül megfeszül. A nő szándékán töprengve a legközelebbi bejárathoz sétált, ahonnan remek kilátás nyílt a teraszra. Aztán elbizonytalanodva figyelt tovább.

Haviland bevárta Roslynt. Amikor a nő a férfi mellé ért és felnézett rá, Drew-nak elakadt a lélegzete a hihetetlen látványtól. A nap éppen lemenőben volt, és aranyfénybe vonta Roslyn haját, az arcának pedig túlvilági fényt kölcsönzött.

Ha Havilandbe a férfiasságnak csak egy szikrája is szorult, akkor ugyanúgy megigézte a látvány, mint őt, gondolta Drew. Ő pedig, ha csak egy kicsit is úriember lenne, távozna, mielőtt megzavar egy romantikus találkát.

De képtelen volt elszakítani tekintetét a látványtól. Roslyn Loringot bámulta elbűvölten, amint az elragadóan mosolyog egy másik férfira.

Egy csöppet elfülő lélegzettel sietett Roslyn utolérni Lord Havilandet, és boldog volt, amikor a gróf megfordult, és szívélyesen rámosolygott.

– Kerestem, Roslyn kisasszony, hogy elbúcsúzhassak öntől, de nem találtam.

– Sajnálatos módon a személyzettel kellett beszélnem.

– Kérem, fogadja őszinte elismerésemet az élvezetes estéért – válaszolta a férfi, újonnan megörökölt rangjához méltó formális udvariassággal, miközben lehajolt, hogy kezét csókoljon Roslynnak.

– Bizonyára nem könnyű megszervezni egy ekkora ünnepséget.

– A vendégsereg valóban jelentett némi kihívást – felelte Roslyn elpirulva, ami felettébb bosszantotta, majd hirtelen elhallgatott, amiért ilyen badarságokat mond. Hihetetlen, hogy valahányszor Havilanddel kellett beszélnie, mindig úgy érezte, mintha csomót kötöttek volna a nyelvére. Minden bizonnyal azért, – mert olyan nagyon igyekezett jó benyomást kelteni a férfiban.

– Örülök, hogy el tudott jönni, uram.

– Én is. És igazán sajnálom, hogy nem maradhatok tovább, de egy óra múlva Londonban kell lennem.

Roslyn azon kapta magát, hogy sajnálja, amiért a férfi elengedte a kezét.

– Mintha korábban említette volna, hogy családi összejövetelre hivatalos.

– Sajnálatos módon, igen – válaszolta Haviland, de gúnyos grimasza mögött vidámság bujkált. – A nagyanyám irodalmi felolvasóestet tart ma, és ragaszkodott hozzá, hogy én is ott legyek. Inkább nyelnék tüzes kardot, mint hogy kitegyem magam egy ilyesfajta szórakozásnak – ahol tanárok és magukat irodalmi személyiségeknek képzelő emberek olvasnak fel pocsék verseket –, de úgy érzem, kötelességem elmenni.

– Az is lehet, hogy sokkal jobb lesz, mint gondolná.

– Nagyobb a valószínűsége, hogy valódi kinszenvedés lesz – jelentette ki a férfi, majd elgondolkodva fürkészte Roslynt, mielőtt, némileg habozva, folytatta volna – Maga viszont egyáltalán nem gondolja úgy, hogy ezek a társasági összejövetelek borzalmas megpróbáltatások lennének, így talán segíthetne nekem. Talán értesült róla, hogy a következő héten bált rendezek.

– Igen, a húgaimmal megkaptuk a meghívót.

– Esetleg volna kedve segíteni a szervezésben? A helyi arisztokrácia, és legfőképp a saját előkelő rokonaim arra számítanak, hogy az egész kudarcba fullad, és pedig szeretném bebizonyítani nekik, hogy tévednek.

– Boldogan segítek, uram.

– Akkor esetleg találkozhatnánk holnap, hogy megbeszéljük a részleteket.

– Hogyne, ha önnek is megfelelne egy délutáni időpont. Arabella és Marcus addigra már biztosan elutaznak.

– Remek, akkor, ha önnek is megfelel, felkeresem holnap délután háromkor.

– Tökéletesen megfelel, uram.

– Akkor holnap látjuk egymást, Roslyn kisasszony – búcsúzott Haviland, és ismét meghajtotta magát.

A nő mosolyogva figyelte, amint a férfi megfordul, és kettesével szedve a lépcsőfokokat, elindul a közelben álló otthona felé.

Roslyn legszívesebben ujjongott volna. Boldogan segített a lázadó Lord Havilandnak bebizonyítani, hogy rosszmájú rokonai tévednek. Ugyanakkor annak is nagyon örült, hogy lehetősége nyílik több időt tölteni a férfival, mert azt remélte, bebizonyíthatja a grófnak, hogy milyen tökéletes felesége lenne.

Még mindig mosolygott, amikor megfordult, hogy visszatérjen a házba, de megtorpant, amikor az oldalajtó felé pillantott. Arden hercege állt ott a félhomályban, vállával lezseren az ajtókeretnek támaszkodva.

– Mióta rejtőzik ott, felség? – kérdezte Roslyn, és ajkáról lehervadt a mosoly.

– Elég ideje ahhoz, hogy szemtanúja legyek a találkájának Havilanddel. Láttam, hogy követi a grófot, és kíváncsi voltam, vajon nem tiltott randevúban mesterkedik-e.

– Sosem mondták még magának, hogy úriember nem kémkedik egy hölgy után? – kérdezte Roslyn, felszegve az állát.

– Sosem mondták még magának, hogy egy hölgy nem futkos úriemberek után? – Azzal a férfi kilépett a félhomályból, és fejcsóválva megindult Roslyn felé. – Ilyen illetlenséget! Ennél többet vártam volna öntől, Roslyn kisasszony.

A nő látta a férfi zöld tekintetében bujkáló gúnyos vidámságot, és úgy döntött, inkább nem válaszol. Még ha legszívesebben jól kiosztotta volna is a herceget. Ehelyett édesen elmosolyodott.

– Ha kihallgatta a beszélgetésünket, akkor tudja, hogy szó sincs semmiféle titkos randevúról. Csupán el akartam búcsúzni egy jó baráttól, mielőtt távozik.

– Nekem nem úgy tűnik, mintha Haviland pusztán egy jó barát lenne.

– Valóban. Ő a legközelebbi szomszédunk, azonkívül egy olyan férfi, akit tisztelek, és akire felnézek – válaszolta Roslyn hűvösen, és nem értette, miért kellene magyarázkodnia.

– És segíteni fog neki megszervezni a saját bálját?

– Természetesen. – Amikor Arden közelebb lépett, a lány fejében megfordult, hogy hátrébb húzódjon, de végül mégsem mozdult.

– Ha bármiben segíthetek neki, megteszem. Fiatalabb korában Haviland a kaland kedvéért hagyta el a családi fészket, a családja pedig sohasem bocsátotta ezt meg neki. Most, hogy visszatért, nem fogadták kitörő lelkesedéssel az előkelő körökben, ő azonban elhatározta, hogy megpróbálja jóvá tenni a dolgokat, és teljesíti az új rangjával járó kötelezettségeit.

– Látom, mindent elkövet, hogy a gróf jó véleménnyel legyen önről – méltó Arden.

– Meglehet – felelte Roslyn könnyedén –, és akkor mi van? Nem tartozik önre, hogy mit teszek, felség.

– A két héttel ezelőtti viselkedését leszámítva – mondta Drew, elnyújtva a szavakat. – Amit még mindig nem magyarázott meg.

Fenyegető hangsúlya eszébe juttatta a nőnek, hogy a herceg azt ígérte, egyetlen viselkedéséért beárulja Marcusnak.

– Normális körülmények között – folytatta Arden –, nem izgatna a meggondolatlansága, de jelen esetben borzalmas következményi

lehetek volna, ha bárki meglát minket együtt. Még az is lehet, hogy el kellett volna vennem feleségül, csak hogy megmentsem a becsületét.

Roslynnak először elkerekedett a szeme a csodálkozástól, majd amikor megértette, mit is akart mondani a herceg, összehúzott szemmel meredt a férfira.

– Szóval ezért haragszik rám olyan nagyon? Mert megijedt a következményektől?

– Elsősorban igen – felelte Drew gúnyos mosollyal. – Azt akartam, hogy a szeretőm legyen, édes, nem azt, hogy a feleségem.

– Azért nem csak én vagyok ludas, felség – válaszolt Roslyn önkéntelenül elmosolyodva. – Ha jól emlékszem, ön tett ajánlatot nekem, nem én kerestem a kegyeit.

– Meg kellett volna állítania, mielőtt megcsókolom.

– Túlságosan megrémített, hogy úgy rám rontott.

– Magára rontottam? – kérdezett vissza a férfi, felvonva a szemöldökét.

– Lehet, hogy a kifejezés kissé túlzó, de hihetett volna nekem, amikor kijelentettem, hogy nem kívánok a szeretője lenni.

– Azt hiszem, azért elnézését kell kérnem – felelte a férfi, és finoman biccentett.

– Nos, talán nem véletlen, hogy olyan nőnek gondolt – válaszolt Roslyn, gúnyos mosollyal.

– Valóban – mondta Arden szárazon. – Különösen, hogy a kurtizánok bálját pontosan azzal a céllal rendezik meg évente, hogy a férfiak kedvükre válogathassanak a hivatásos szeretők között, és minthogy Fanny Irwin társaságában időzött, amikor megpillantottam... A legkevésbé egy ártatlan szüzre számítottam azon a bálon. Higgye el, nem szokásom előkelő ifjú hölgyeket elcsábítani. Ami azt illeti, kerülöm őket, mint a pestisest.

– Nos, szerencsére nem történt nagyobb baj, így akár gratulálhat is magának, amiért sikerült megmenekülnie. Most már biztonságban van.

– Az egy percig sem fordult meg a fejében, hogy esetleg az ön biztonságáért aggódom? – kérdezte a férfi, rászegezve a tekintetét.

– Nem – mondta Roslyn csodálkozva. – Miért tenné?

– Aznap éjjel kockára tette a jó híret, és nagy valószínűséggel az életét is. Valóban magára ronthatott volna valaki. Ha történetesen olyan férfi lennék, aki nem hajlandó beletörödni az elutasításba, az végzetes lehetett volna az ön számára.

– Biztosíthatom, hogy megtanultam a leckét, felség. Mostantól beérem másodkézből szerzett információval.

– Másodkézből szerzett információval?

Roslyn hosszasan fürkészte a férfit. A hangjából ítélve a herceg talán képes lesz ésszerűen viselkedni. Ha megérti, miért volt ott a bálban... Roslyn nagy levegőt vett, és úgy döntött, hogy őszintén elmesél mindent.

– Ha mindenáron tudni akarja, megkértem Fannyt, hadd menjek el a bálba, hogy megfigyelhessem, mitől olyan sikeres a mecénásai körében, elképesztő tehetséggel bolondítja magába a férfiakat, és azt reméltem, elleshetem a titkait.

Amikor Roslyn látta, hogy a herceg meglepetten és kételkedve felvonja a szemöldökét, tovább hadart, noha zavarában lángolt az arca, amiért egy Ardenhez hasonló dölyfös nemesembernek kellett bevallania a terveit.

– Tudja, szeretném, ha a jövődöbéli férjem belém szeretne, és azt gondoltam, úgy szerezhetem meg a szükséges tudást a legkönnyebben, ha munka közben megfigyelem a kurtizánokat.

– Attól tartok, elvesztettem a fonalat – mondta a herceg lassan.

– Nos, el kell ismernie, hogy az úriemberek sokkal gyakrabban szeretnek bele a szeretőikbe, mint a feleségükbe.

– Ebben igaza van.

– Kíváncsi vagyok, hogy vajon miért van ez így. Miként ébresztenek szenvedélyt a Fannyhoz hasonló nők az úriemberek szívében? Bizonyára rendelkeznek valamiféle rejtélyes tudással, amivel az előkelő hölgyek nem. És Fanny megígérte, hogy átadja nekem ezt a tudást.

– Tehát férjet akar fogni? – kérdezte Arden, miután pár pillanatig bambán bámult Roslynra.

Roslynt igencsak meglepte a férfi megvető hangsúlya.

– Nem egyszerűen férjet akarok fogni, hanem szerelmi házasságot akarok kötni.

– És feltételezem, Havilandet szemelte ki férjéül?

– Nos... igen – ismerte el Roslyn.

– És csapdába akarja csalni? Ez igencsak hidegvérűen hangzik, nemde, édesem? És én még azt hittem, hogy maga ártatlan, nem pedig egy megátalkodott férjfogó.

– Nem vagyok „férjfogó”, ahogy maga mondja – vágott vissza Roslyn sértődötten. – És a legkevésbé sem vagyok hidegvérű. Azt remélem, hogy elcsavarhatom Haviland fejét, de nem akarom csapdába csalni.

– A kettő talán nem ugyanaz?

– Nem hinném, felség – válaszolta Roslyn összehúzott szemmel. – De talán maga meg sem értheti. Fanny azt mondta, hogy önnek állítólag nincs szíve.

Arden közelebb lépett, hogy alaposabban szemügyre vegye a nőt, majd megrázta a fejét.

– Már hogyne lenne szívem. – A férfi hangja Roslyn nagy meglepetésére sokkal inkább csengett vidáman, semmint gúnyosan. –

Kedves vagyok a gyerekekhez, az állatokhoz és az idősekhez. Csupán a szerelemben nem hiszek.

– Gondolom, nem meglepő, hogy ilyen cinikusan szemléli a világot, ha azt vesszük, hogy hányan akarták már a házasság rabigájába hajtani a fejét.

– Akkor tehát belátja, miért sajnálom Havilandet? Minden bizonnyal nagy szívességet tennék neki, ha figyelmeztetném, hogy mire készül.

Roslynt elszomorította, hogy Arden esetleg keresztülhúzza a számításait. Hosszasan fürkészte a férfi arcát. A herceg tekintete

gúnyosan csillogott, így Roslyn arra a következtetésre jutott, hogy a férfi csak ugratja

– Kérem... nem árulhatja el neki.

– Oh, ne féljen, nem fogom. Nem lenne úriemberhez méltó.

– És Marcusnak sem mondja meg, hogy mit csináltam aznap éjjel? Nem akarom kétségbe ejteni, amikor épp a nászútjukra készülnek a nővéremmel.

– Én sem akarom kétségbe ejteni – felelte Arden szárazon. – Nem szeretném, ha rájönne, hogy ostoba módon megpróbáltam elcsábítani a védencét.

– Gyakorlatilag már nem vagyok a védenca. Elkészült a dokumentum, amely garantálja a jogi függetlenségünket.

– Nekem is ezt mondta, de biztos vagyok benne, hogy nem örülne neki, ha kiderülne a kis afférunk. Isten ne adja, még a végén párbajra hívna egy ködös hajnalon. Biztos lehet benne, a meggondolatlan kalandja köztünk marad. Úgy vélem, végső soron mégsem olyan égbekiáltó a bűne. A veszély pedig elmúlt.

– Köszönöm – válaszolta Roslyn, felsóhajtva a megkönnyebbüléstől. – Tudom, hogy ostobaságot csináltam. Ígérem, hogy soha többet nem veszek részt ehhez hasonló hírhedt összejöveteleken.

– Részemről az ügy le van zárva, ha ön is úgy gondolja.

– Igen, felség. Sőt, szeretném elfelejteni, hogy az az éjszaka valaha is megtörtént.

– Valóban? – kérdezte a férfi, az ajkán fura mosollyal. – Úgy gondolja, elfelejtheti?

– Nem hiszem. Még soha senki...

– Soha senki...? Nem próbálta elcsábítani?

– Oh, azt sokan megpróbálták – felelte Roslyn, vidáman ráncolva az orrát –, de soha senkinek sem sikerült. Még soha egyetlen férfinak sem engedtem, hogy... úgy csókoljon, ahogy maga.

Vagy, hogy úgy érjen hozzám, tette hozzá gondolatban.

– Ez igazán megtisztelő – felelte a férfi szárazon.

Hirtelen csend telepedett rájuk, és Roslyn ráébredt, hogy míg ők a teraszon beszélgettek, besötétedett. Hallotta a bálteremből kiszűrődő zenét, és érezte az őket körülvevő rózsák édes illatát. A herceg arcát azonban elrejtette a félhomály, így a nő nem tudta róla leolvasni a gondolatait.

Aztán a férfi közelebb lépett, a nő pedig felidézte, hogy mi történt, amikor legutóbb kettesben maradt Ardennel.

A herceg a száját nézte, Roslyn pedig a herceget, miközben a fejét betöltötték az emlékek, amint a férfi érzéki ajkai a mellét csókolják és szívogatják.

Forró feszültség vibrált köztük a levegőben.

Mintha a férfi is ugyanarra gondolt volna, fojtott hangon megszólalt:

– Jobban teszi, ha sötétedés után nem marad kettesben egy úriemberrel.

– Tudom – válaszolta remegő hangon a nő, mielőtt a férfi könnyedén végigsimította az ujjával az álla ívét.

Roslyn tudta, hogy el kellene húzódnia, de képtelen volt megmozdulni. Felnézett a férfi fürkésző tekintetébe, és azon morfondírozott, vajon a herceg ismét megcsókolja-e. Szinte szikrázott közöttük a levegő a feszültségtől. Félig a rettegéstől, félig a várakozástól Roslyn megnedvesítette az ajkát.

Aztán a herceg hirtelen visszahúzta a kezét.

– Az lesz a legjobb, ha visszatér a házba.

Roslyn ökölbe szorította a kezét, és megpróbált nyugodtan lélegezni.

– Igen, felség. – Megrázta magát, és indult, hogy elosonjon a férfi mellett, de aztán megtorpant.

– Köszönöm, hogy ilyen belátó volt – mondta békülékenyen.

A férfinak megrándult a szája sarka, de nem felelt, így Roslyn sarkon fordult és bement a házba.

Drew utána nézett, és aztán még sokáig álldogált a homályba burkolózó teraszon.

Nem érezte magát belátónak. Sokkal inkább volt... szexuálisan frusztrált. Ezúttal ő vetett véget a találkájuknak, de egyáltalán nem volt könnyű megtennie.

Az volt a bosszantó igazság, hogy a szenvedély szikrája, amely aznap éjjel lobbant fel benne Roslyn Loring iránt, még mindig nem hunyt ki.

Drew halkán szitkozódott. A nő tiltott gyümölcs volt a számára, aki mindazonáltal a legveszélyesebb ösztöneit hívta életre. Ebben a pillanatban minden eddiginél erősebb vágy kerítette a hatalmába, hogy a karjába kapja a nőt, és ott helyben a magáévá tegye. Roslyn hajlékony teste csábítóan hívogatta, ártatlansága pedig felért egy kihívással. Elegáns selyemruhájában Roslyn távolinak és érinthetetlennek tetszett, ugyanakkor a férfi tudta, hogy nem az. Korábban már volt alkalma vetni egy pillantást az álarc mögött rejtőző valódi nőre. A nőre, akinek féktelen szenvedélye felforralta a vérért.

Akkor éjjel nem csupán képzelte a nő vad, édes hajlandóságát, sem azt, ahogy lángra lobbantotta az érzékeit. Még mindig bosszantotta annak a találkozásnak a zavarba ejtő hatása. Még most is betöltötte az orrát a nő finom illata, ugyanaz az illat, amely a kurtizánok bálja után is napokig kísértette.

És korábban, amikor látta, hogy a lemenő nap fénye miként varázsolja folyékony arannyá a haját és emeli ki finom vonásait, elakadt a lélegzete.

Ugyanakkor nem csupán a nő tökéletes szépségét csodálta. Voltak más dolgok is, amelyek ugyanolyan elbűvölővé tették. A szeme, az ajka, a keble. A hangja, amely olyan volt, akár a bársonyos méz. És nem tetszett neki, hogy a nő ugyanazon a halk, szívélyes hangon beszélt Havilanddel.

Drew hirtelen megrázta a fejét. Az nem lehet, hogy féltékeny. Még sosem akart kisajátítani egyetlen nőt sem; még sohasem kerítették hatalmukba ilyen erőteljes érzelmek. Nem tagadhatta, hogy igaz, amit Roslyn állított, hogy nincs szíve. Gögös, arisztokrata

szülei úgy nevelték, hogy soha senkitől ne függjön érzelmileg, és nem látta okát, hogy ezen változtasson.

Ó, persze korábban is bálványozott már nő, de még sohasem volt szerelmes. Nem hitte, hogy képes lenne rá. És miközben számos nő állította, hogy szereti, jól tudta, hogy a vagyonát és a rangját legalább olyan vonzónak találják, mint őt magát.

Saját vonzalma Roslyn Loring iránt azonban megmagyarázhatatlan volt, hiszen nem egy szépséggel volt már dolga. Nem kétséges, hogy csupán fizikai vonzalomról van szó, méltó Drew. Már régóta nem volt része a kurtizánok nyújtotta élvezetekben.

De az is lehet, hogy csak az a bajod, hogy végre találkoztál egy nővel, akit nem érdekel, gondolta némi öngúnnal.

Még sohasem volt része effajta élményben. Az igazat megvallva, nagyon szórakoztatónak találta. Mindig igyekezett elkerülni a férjfogó nőket, és Roslyn Loring határozottan férjfogó nő volt a maga módján. A különbség csupán az volt, hogy nem őt akarta megszerezni. Ha hiú volna, meg is sértődhetne.

Hiszen Roslyn nem őt akarta; a szomszédjáról álmodott. És ez egyszer igaza is volt. Ha magába akarja bolondítani Havilan-det, az nem tartozik őrá.

Drew-nak lehervadt a mosoly az arcáról, ahogy visszaemlékezett Roslyn vallomására. Furesamód csalódott a nőben. El kellett ismernie, hogy Roslyn nem hasonlított a többi férjvadász nőhöz, akikkel a múltban volt dolga. Azzal érvelt, hogy az ő szándékai tisztességesebbek, hogy ő szerelemre vágyik, nem vagyonra vagy rangra. De akkor is, férjet akar fogni magának – tehát az a fajta érdekes nő, akitől kirázta a hideg.

Ugyanakkor lenyűgözte az őszinteségével. Sőt, voltaképpen csodálta a merészségeért, még akkor is, ha nem értett egyet a szándékaival.

Ahogy felidézte, hogy a nő szerelmi házasságra vágyott, Drew megvetően felmordult, majd hirtelen visszafordult a ház felé.

De nem állt szándékában csatlakozni a bálozókhöz.

Ehelyett elindult, hogy megkeresse Marcus dolgozószobáját, és töltsön magának egy emberes adag brandyt... Amint pedig az illem engedi, távozik. Visszatér Londonba, és elfelejti, hogy a három Loring lány közül a legszebbik egyáltalán a világon van.

4.

*Azt hiszem felreismertem a herceget. Mégsem
olyan felszínes, mint gondoltam*

Roslyn levele Fanny-nak

Roslyn szemét elhomályosították a boldogság könnyei, miközben a Freemantle hintó egyre távolodott a Danvers-háztól. Ő és Winifred utolsóként távoztak. Roslyn még kiadta az utasításokat a személyzetnek, hogy megkímélje Arabellát a fáradságtól, Winifred pedig amúgy is mindig mindenhol utolsóként távozott.

Két órával korábban a nővérek visszavonultak, hogy elbúcsúzzanak egymástól. Szívszorító pillanat volt. Ez volt az utolsó este, amelyet együtt töltöttek, ők hárman a világ ellen. Most, hogy Arabella férjhez ment, odaadó férje lesz az, aki szereti és vigyáz majd rá.

Fél órával később Lily útnak indult, hogy Tessnél töltsen az éjszakát. Azonban már jócskán elmúlt éjfél, mire a többi vendég is elindult hazafelé.

A család és a legközelebbi barátok csupán néhány perce távoztak, többnyire London felé véve az utat. Claybourne márkija hazakísérte Marcus életrevaló hűgát, Eleanort és a nagynénjét, Lady Beldont. Fannyt az egyik gazdag mecénása kísérte el, anyjuk, Victoria pedig francia férje oldalán távozott. Vache-lék úgy döntöttek, hogy Henri

angol rokonainak városi házában szállnak meg, hogy eltöltsenek ott még két hetet, mielőtt visszatérnek a férfi franciaországi otthonába.

Amint Roslyn a bejárati ajtóban állt, hogy még utoljára búcsút intsen az ifjú párnak, a szeme sarkából észrevette, hogy Arden hercege ott áll mellette. Ő azonban nem akart tovább időzni a férfi társaságában, így szívélyesen megölelte Arabellát és Marcust, majd lesietett a lépcsőn és beszállt a hintóba, ahol már várt rá Winifred, aki boldogan felajánlotta, hogy elviszi Tesshez.

Roslyn elégedetten felsóhajtott, s hátradőlt az ülésen. Megígérte Arabellának, gondoskodik róla, hogy a Danvers-birtokon és az iskolában is minden rendben legyen, míg ők a mézesheteiket élvezik, de fel sem merült benne, hogy bármi baj történhetne. Az iskolában már megkezdődött a nyári szünet, valamennyi növendékük hazament. És most, hogy az esküvőn is túl voltak, Roslyn alig várta az elkövetkezendő csendes heteket, amikor magába bolondíthatja Lord Havilandet, vagy legalábbis elmélyítheti bimbózó barátságukat.

Winifred meghallotta a sóhaját, és azonnal a barátnőjéhez fordult.

– Jó látni, hogy Arabella mennyire boldog.

– Igen – értett egyet Roslyn.

– Esküszöm, mindnyájunk közül anyátok a legboldogabb – jelentette ki Winifred. – Victoria megkönnyebbült, hogy legalább az egyik lánya férjhez ment. Attól félt, hogy a saját botrányával tönkretette minden lehetőségét annak, hogy jól menjetelek férjhez.

Csaknem valóban így történt, gondolta Roslyn, aztán könnyedén megvonta a vállát. Sosem engedte meg magának, hogy a sorsán keseregjen, és most sem fogja elkezdeni. De nagyon örült annak, hogy mostantól egy szebb élet vár rá.

– Ennek már vége, Winifred.

– Nagyon tévedsz, kedvesem – kuncogott Winifred, a fejét ingatva. – Rád és Lilyre nézve ez még csak a kezdet. Biztos vagyok benne, hogy most már mindketten remek házasságot köthettek.

Roslyn kényszeredetten elmosolyodott, megpróbálva leplezni bosszúságát.

- Tudod nagyon jól, miként vélekedik Lily a házasságról.
- Meg fog változni a véleménye, csak találkoznia kell a megfelelő férfival.

Roslyn ebben nem volt olyan biztos. Nem hitte, hogy merész húga valaha is megváltoztatja a házasságról alkotott véleményét. Szüleik elkeseredett csatározásait látva Lily megfogadta, hogy sohasem teszi ki magát efféle összezsapásoknak.

Roslyn éppen olyan elszántan küzdött az ellen, hogy egy érdekházasság béklyójában vergődjön, így megfogadta, hogy csak szerelemből lesz hajlandó férjhez menni. Lilyhez hasonlóan azonban, esze ágában sem volt Winifred házasságszerző praktikáinak a célpontjává válni.

– Meglehet – mondta Roslyn –, de Lilynek magának kell meghoznia ezt a döntést, anélkül, hogy bárki, bármilyen jó szándékkal is közbeavatkozzon.

Winifred, elérve a burkolt célzást, bűnbánóan felelt:

- Én csak azt akarom, hogy boldogok legyetek.
- Tudom, Winifred, de meg kell értened, hogy a saját boldogságunkért mi magunk vagyunk a felelősek...

Roslyn hirtelen elhallgatott, amikor észrevette, hogy a kocsi lelassított. Néhány perc múlva kiáltás harsant odakint.

- Állj!
- Mi az ördög? – kérdezte Winifred.

Roslyn, éppoly meglepetten, kikukucskált az ablakon. A hintó lámpásai éppen elég fényt vetettek, hogy kivehesse az út szélén álló lovas alakját. A szíve vészjóslóan zakatolni kezdett, amikor látta, hogy a lovas arca el van takarva és a kezében pisztolyt tart.

– Megállni! Csak semmi meggondolatlanság! – kiáltotta az útonálló, fegyverével a kocsis irányában hadonászva.

A két nő rémült döbbenettel nézett egymásra, amikor a hintó megállt.

- Azt hiszem, ki fognak rabolni – mormolta Roslyn.

– Én meg pont a legértékesebb ékszereimet viselem – aggodalmaskodott Winifred.

Az útonálló fegyverét a hintó vége felé fordította, és ráparancsolt a bakon utazó inasra.

– Te ott, barátocskám, gyere, és nyisd ki az ajtót!

A szolgáló minden bizonnyal engedelmeskedett, mert hamarosan kivágódott a kocsi ajtaja Roslyn most már alaposabban megnézhetette a pej hátán ülő támadót. Vöröses haja volt, és sötét kabátot viselt. Mivel a férfi meglehetősen kis termetű volt, a pisztoly hatalmasnak és halálosan veszélyesnek tűnt a kezében.

Az inas is minden bizonnyal így gondolta, mert miután leengedte a lépcsőt, megadóan a magasba emelte a kezét, és eloldalgott, miközben le sem vette tekintetét a fegyverről.

– Most pedig bújjon elő, asszonyom – kiáltotta a bandita.

Noha a férfi megparancsolta, hogy szálljanak ki a kocsiból, Winifred vonakodott engedelmeskedni az utasításának.

– Eszemben sincs – ellenkezett.

– Kiszáll, vagy lelövöm az inasát.

Az útonálló hangja meglepően bizonytalanul csengett, ám mégis elég határozottan ahhoz, hogy elhiggyék, valóban lelőné a férfit, ha nem teszik, amit mond.

– Engedelmeskednünk kellene, Winifred – mondta Roslyn, aki nem akarta hiába kockáztatni a szolgáló életét.

Összeszedte minden bátorságát, és ő szállt ki előbb, majd Winifredet is lesegítette. Ahogy szembefordult az útonállóval, Roslyn szorosabbra húzta válla körül a köpenyét. Noha a júniusi éjszaka kellemesen meleg volt, önkéntelenül is megborzongott a rájuk leselkedő veszélyt érezvén.

– Mit óhajt, uram? – kérdezte, és megpróbált nyugodtnak mutatkozni.

– Mégis mit gondol? A pénzüket és az ékszereiket.

Roslyn retikülje a csuklóján függött, de nem volt benne semmi, csupán némi aprópénz. Ékszert sem viselt, csupán a bájos gyöngysort

a hozzá illő fülönfüggőkkel, amelyeket Marcustól kapott. Winifred azonban ki sem látszott a gyémántok közül.

Úgy tűnt, ezt a bandita is tudja, mert le sem vette a szemét Winifredről.

– Adja át az ékszereit, Lady Freemantle – követelte a pisztolyát szorongatva.

A férfi hangja felettébb idegesen csengett; úgy tűnt, kényelmetlenül érzi magát a gazfickó szerepében. Roslyn fejében megfordult, hogy talán ez lehet az első alkalom, hogy a férfi valakit kirabol. Ettől függetlenül jobbnak látta, ha nem ellenkezik vele.

Amikor azonban ki akarta kapcsolni a gyöngysor csatját, a rabló megrázta a fejét.

– Maga nem, kisasszony. Csupán öladysége ékszereit óhajtom.

Winifred kényszeredetten elfintorodott, és megpróbálta kikapcsolni a gyémánt nyakék csatját, de a bandita ismét megrázta a fejét.

– Előbb a brosst.

– Miféle brosst?

– Amelyet a nyakán hord a stólája alatt.

Roslyn eltűnődött, hogy a fickó vajon honnan tudja, mit visel Winifred a szatén stóla alatt, majd arra a következtetésre jutott, hogy a férfi minden bizonnyal látta már az asszonyt korábban, az este folyamán. Winifrednek azonban nyilvánvalóan esze ágában sem volt átadni a becses brosst. Elszántan kihúzta magát, és kijelentette:

– Azt nem kapja meg!

– Ördög és pokol, tegye, amit mondtam! – parancsolta a bandita.

– Fölösleges átkozódnia, maga pokolfajzat.

Amikor a férfi Winifred terebélyes keblére szegezte a pisztolyt, a keze ugyanúgy remegett, mint a hangja, ám úgy tűnt, az asszony végre megértette, hogy veszélyben forog az élete.

– Kérem, vigye az összes ékszeremet. Csak ezt az egyet hagyja meg nekem.

Roslyn, kihallva a félelmet a barátnője könnyörgéséből, megértette, hogy az asszony miért vonakodik átadni az ékszert. Winifred ugyan nem szívesen válna meg drága gyémántjaitól sem, de egyszerűen képtelen lenne átadni a brosst, amely elhunyt férje arcmását rejtette. Látva Winifred kétségbeesését, Roslyn védelmezően előrelépett, azt remélve, hogy esetleg meggyőzheti az útonállót. – Bizonyára beéri a gyémántokkal is. Sokkal értékesebbek, a brossnak csupán érzelmi értéke van.

– Nem számít, én a brosst akarom. Most pedig adja ide! – erősködött a férfi. Abban a pillanatban kerekek zörgését és paták dobogását hallották a távolból.

Az útonálló mozdulatlanra dermedt. Egy másik kocsi közeledik feléjük, eszmélt rá Roslyn.

Amikor az zörögve megállt a Freemantle hintó mögött, a nő felismerte Arden hercegi címerét az ajtókon.

Az útonálló szitkozódva megragadta a lova kantárját. A ló egy helyben toporgott, míg a lovasa eldöntötte, mit tegyen.

Míg a férfi nem figyelt rá, Roslyn ösztönösen cselekedve lecsúsztotta csuklójáról a retiküljét, és minden erejével az útonálló arcába vágta.

Ugyanazzal a mozdulattal előre is lendült, azt remélve, hogy megszerezheti a bandita fegyverét, és így ártalmatlanná teheti.

A váratlan támadás hatására a férfi hátrahőkölt, felrántva a pisztolyát, amely véletlenül elsült, olyan hangosan, hogy nem csupán saját hátasát, de a Freemantle hintó fogatát is megrémítette. A golyó Roslyn feje fölött süvített el.

A nő ezután elborzadva nézte, amint a férfi újabb pisztolyt ránt elő a kabátja alól, és egyenesen rászegezi.

Roslyn mozdulatlanra dermedt, miközben a bandita figyelmét Arden kiáltása terelte el. A herceg kiugrott a kocsijából, és pisztollyal a kezében rohanni kezdett feléjük.

Amikor a gazfickó Ardenre szegezte a fegyverét, a herceg célzott, majd leadott egy lövést.

A rabló felkiáltott a fájdalomtól, és jobb karját markolva előregörnyedt. Végül ügyetlenül megfordította a lovát, és elvágatott. Roslyn egészen elgyengült a megkönnyebbüléstől, ahogy a bandita után nézett, akit elnyelt az éjszaka. Minden bizonnyal így érzett Winifred is, mert erőtlenül nekidőlt a hintó oldalának. Roslyn aggódva lépett mellé, és a karja alá nyúlt, hogy segítsen megtartani az egyensúlyát.

– Nem sérültél meg, ugye?

Winifred megrázta a fejét, miközben kétségbeesetten markolászt a brossát. Amikor a herceg melljük ért, a nő remegő hangon szólalt meg.

– Köszönjük, felség. Megmentette az életünket. Azt hittem, az a zsvány megöl minket.

– Nem tűnt gyilkosnak – mondta Roslyn, próbálva megnyugtatni a barátnőjét.

– Valóban? – kérdezte Arden kétkedőn. – Akkor miért lőtt?

– Mert megütöttem a retikülömmel.

– Valóban?

Roslyn látta, hogy a férfi fürkésző tekintettel néz rá.

– Azt reméltem, hogy megszerezhetem a pisztolyát – magyarázta.

– Ez meglehetősen ostoba gondolat volt a maga részéről. Az a bandita meg is ölhetne volna.

– Úgy véltem, megéri a kockázatot. Annyira ideges volt, hogy biztos voltam benne, elvétí a célt.

– Aki nem ura a helyzetnek, az a legveszélyesebb.

Roslyn türelmetlenül fintorgott.

– Ahelyett, hogy itt állunk és vitatkozunk, felség, inkább üldözőbe kellene vennünk.

– És mégis, mire mennénk ebben a sötétben? – kérdezte a herceg gúnyosan mosolyogva.

– Legalább megpróbálhatnánk megtalálni.

– Lady Freemantle szolgálai ugyan még ma éjjel átfésülhetnék a környéket, de értelmetlen lenne. Már rég messze jár az a gazfickó.

– Tehát ne tegyünk semmit? – kérdezte Roslyn dühösen.

– Reggel nagyobb sikerrel eredhetünk a nyomába – jelentette ki a herceg, hűvös pillantással tekintve a nőre. – Megsebesítettem, tehát akár vérnyomokat is hagyhatott. De azzal nem megyünk semmire, ha most kezdjük keresni.

A herceg Winifred kocsisára nézett, aki még mindig a megriadt lovakat nyugtatgatta.

– Gondoskodjon róla, hogy Lady Freemantle biztonságban hazaérjen.

– Igen, felség.

Roslyn szeretett volna tovább vitatkozni, de tudta, hogy Ardennek igaza van. Értelmetlen lett volna a sötétben a sebesült útonálló nyomába eredni.

– Nagyon szeretnék már otthon lenni – suttogta Winifred elhaló hangon.

Úgy festett, mint aki mindjárt elájul, és ez jobban megrémisztette Roslynt, mint az útonálló. A barátnője az egyik legerősebb nő volt, akit ismert, és akit nem lehetett egykönnyen megijeszteni.

– Le kellene ülnöd, Winifred – mondta Roslyn, és a hintó ajtajához támogatta a nőt.

Arden besegítette a kocsiba, majd Roslynt is felsegítette mellé. Éppen hátra akart lépni, hogy az inas becsukhassa az ajtót, amikor Winifred előrehajolt, és megszólította.

– Kérem, felség, kísérjen el minket – könyörgött. – Sokkal nagyobb biztonságban érezném magam, ha ön is velünk jönne.

Amikor a férfi habozott, Winifred remegő kezét a mellére szorította.

– Kérem... a szívem olyan hevesen kalapál, úgy érzem, menten elájulok.

Roslyn gyanakvó pillantást vetett a barátnőjére. Winifrednek korábban sosem volt baja a szívével, így a lányban felmerült a gondolat, hogy az asszony esetleg azért színlel csak gyengeséget, hogy rávegye a herceget, teljesítse a kérését.

Arden udvarias bólintással beleegyezett, hogy elkísérje őket. Talán, mert túlságosan jól nevelt volt ahhoz, hogy megkérdőjelezze Winifred szándékainak a tisztaságát.

– Csupán utasítom a kocsisomat, hogy kövessen minket.

Roslyn nem fogadta kitörő lelkesedéssel, hogy a herceg egy hintóban utazik velük, mivel arra számított, hogy aznapra már megszabadulnak tőle. Ugyanakkor aligha tiltakozhatott, amikor Winifred azt állította, szüksége van a jelenlétére, hogy megnyugodjanak az idegei. Amikor a férfi sarkon fordult, Winifred ernyedten dőlt hátra, és remegő kézzel legezni kezdte magát. A kocsilámpa imbolygó fényében az arca éppen olyan pirosposzsgásnak tűnt, mint máskor. És határozottabban csengett a hangja is, amikor megszólalt.

– Nagyon bátor voltál, kedvesem. Nagyon köszönöm, hogy megpróbáltad megmenteni a brossomat, de az életed értékesebb. Hihetetlenül hálás vagyok a sorsnak, amiért az a gazfickó nem lőtt meg – és azért is, hogy Arden megmentett minket.

– Én is – bólintott Roslyn.

A herceg éppen akkor ért vissza. Felkapaszkodott a hintóba, és a két nővel szemben foglalt helyet. Még mindig fel volt fegyverkezve, vette észre Roslyn, ahogy elindultak.

– Mindig van nálam egy pár pisztoly, ha útra kelek – jegyezte meg, elkapva a nő tekintetét.

– Isten tartsa meg a jó szokását – mondta Winifred. – Kiváló céllövő, felség és igazán hősiesen viselkedett. Ugye, Roslyn?

– Valóban – ismerte el a nő vonakodva.

– Észrevettem, Loring kisasszony, hogy végig megőrizte a hidegvérét – mosolygott a herceg. – Más ifjú hölgyek hisztériás rohamot kaptak volna.

– Nem szokásom hisztizni.

Ám a támadás jobban felzaklatta, mint először gondolta. Mindannyian megsebesülhettek volna, vagy még annál is rosszabbul végződhetett volna a dolog. Roslyn megborzongott, ahogy felidézte,

hogyan fenyegetőzött az útonálló, hogy megöli Winifred szolgáját. Csak most fogta fel, mekkora veszélyben is voltak, s mindenesetre valóban hálás volt, amiért velük tartott a herceg.

– Gyáva féreg – morogta Winifred. – Eltéríteni két hölgy kocsiját.

A nő Ardenre pillantott, majd így folytatta:

– Remélem, az éjszakát a Freemantle-kastélyban tölti, felség. Szükségünk van a védelmére.

– Magam is úgy vélem.

Roslyn feszengve fészkelődni kezdett.

– Biztos vagyok benne, semmi szükség rá, hogy így visszaéljünk a herceg jóindulatával.

– Ennyire meg akar szabadulni tőlem? – kérdezte a férfi, és a tekintetében nevetés bujkált.

Roslyn elpirult, amiért a férfi így átlátott rajta.

– Valakinek – folytatta Arden – holnap meg kell szerveznie a környék átfésülését, és beszélnie kell a helyi hatóságokkal. Az is lehet, hogy érdemes lenne őrseget felállítani, hogy megelőzzük a további rablásokat. Van esetleg tisztartója vagy intézője, hölgyem?

– Tisztartóm van.

– Akkor reggel beszélek vele, és megszervezem a továbbiakat.

Roslyn még mindig ódzkodott tőle, hogy bevonja a herceget, a saját ügyeikbe.

– Igazán ne fáradjon.

– Nem áll szándékomban megemlíteni Marcusnak a félresikerült rablótámadást. És önnek? Ha én elrendezem a dolgokat, sosem kell megtudnia.

A nő habozott. Megértette, hogy a férfinak bizonyos szempontból igaza van. Ha Marcus fülébe jut, hogy egy útonálló garázdálkodik a környéken, minden valószínűség szerint elhalasztja a nászútjukat, Arabella pedig megérdemli, hogy zavartalanul élvezhesse a mézesheteit.

– Nekem sem – mondta végül Roslyn. – De akkor is...

– Majd én megoldom – jelentette ki Arden, ellenvetést nem tűrő módon. Olyan határozottság volt a hangjában, mintha megszokta

volna, hogy senki sem kérdőjelezi meg a döntéseit. De végtére is, herceg volt.

– Most pedig meséljék el, hogy mi is történt pontosan – javasolta.
– Mit mondott és tett az útonálló?

Roslyn röviden beszámolt a meghíusult rablótámadásról, Winifred csupán itt-ott egészítette ki egy-két részlettel.

– Még mindig nem tudom elhinni, hogy ez megtörténhetett – tette még hozzá az idősebb hölgy. – Ez egy csendes környék, ráadásul nem is ez a Londonba vezető főút.

– Azt hiszem – mondta lassan Roslyn –, hogy megvárta, míg elindulunk a Danvers-házból, és aztán követett minket.

Ez felkeltette Arden érdeklődését.

– Miből gondolja?

– Mert pontosan tudta, milyen ékszereket visel Lady Freemantle. Biztos vagyok benne, hogy korábban már látta a nap folyamán.

– De az is lehet, hogy olyasvalakitől kapta az információt, aki látta – jegyezte meg Arden.

– De az azért mégiscsak különös, hogy csupán a brosst akarta.

– Miféle brosst?

Winifred félrehúzta a sálját, hogy megmutassa az ékszert.

– Ez volt az egyetlen darab, amit az a pokolfajzat meg akart, szerezni. El sem tudom képzelni, hogy miért éppen a brossom kellett neki.

– Felismerte valamelyikük a támadót? – kérdezte a herceg. – Nem volt ismerős valahonnan? Esetleg volt valami különleges ismertetőjele?

– Nem hinném – mondta Roslyn eltűnődve. – Noha most jut eszembe, hogy meglepően pallérozott volt a beszéde.

Roslyn egészen bizonyos volt benne, hogy a férfi nem úgy beszélt, mint az alsóbb osztályok tagjai.

– Nos – mondta a herceg –, megpróbálhatjuk megtalálni, de nem hinném, hogy sikerrel járnánk.

Roslynnak el kellett ismernie, hogy a férfinak igaza van. Csaknem lehetetlennek tűnt, hogy a nyomára bukkanjanak egy alacsony, vörös hajú, pallérozott modorú útonállóknak, aki megpróbálta kirabolni Winifredet. Az egyetlen nyom, amin elindulhatnak, az hogy a férfi nagy valószínűséggel megsérült a karján, de még ebben sem lehettek teljesen biztosak.

A nő hallgatagon hátradőlt, és azon tűnődött, hogy ez a különleges este hogyan válhatott ilyen lidérces álommal.

Drew legalább annyira bánta az események ilyen alakulását, mint Roslyn. Pont ezt akarta elkerülni – hogy a sorsa fonala még jobban összegubancolódjon Roslyn Loringével. Mostanára már a legszívesebben úton lett volna Londonba. Ugyanakkor kötelessége volt megvédeni a hölgyeket. Tartozott annyival Marcusnak, hogy itt elrendezze a dolgokat.

Alig egy órával ezelőtt megígérte a barátjának, hogy rajta tartja a szemét a két fiatalabb Loring lányon. Ő és Heath sokáig maradtak, hogy elbúcsúzhassanak Marcustól, és egy pohár brandyvel meggyászolják barátjuk agglegény életének végét, noha Marcus hevesen visszautasította vigasztaló szavaikat, és váltig állította, hogy mennyire boldoggá teszi az Arabellával kötött szerelmi házassága.

Drew magában szitkozódni kezdett, amiért éppen most kellett ennek a rablótámadásnak megtörténnie. Így máris arra kényszerült, hogy állja a szavát.

Ugyanakkor el kellett ismernie, hogy Roslyn kiválóan megállta a helyét ebben a vészhelyzetben. Lenyűgözte a nő bátorsága és leleményessége, még akkor is, ha a szíve a torkában dobogott, amikor meglátta, hogy a bandita rászegezi a pisztolyát. A legtöbb nő, akit ismert, már a pusztá fenyegetés hatására elájult volna.

Az azonban, hogy csodálta a jellemét, még nem jelentette azt, hogy boldogan tölti is vele egy fedél alatt az éjszakát. Nem akarta kitenni magát a nő jelentette csábításnak, sem alávetni magát Lady Freemantle bosszantó mesterkedéseinek. De nagyon úgy tűnt, hogy nincs más választása.

Amikor a hintó megállt a Freemantle-ház előtt, öladysége hallani sem akart arról, hogy Roslyn tovább utazzon a barátnőjéhez, Blanchard kisasszonyhoz. Sőt, ragaszkodott hozzá, hogy a kastélyban töltsen az éjszakát, hogy megnyugtassa, és a társasága legyen.

Drew észrevette, hogy Roslyn elpirul a bosszúságtól, és zavartan rápillant, de nem ellenkezett a barátnőjével, csupán megadóan bólintott és felsóhajtott.

Úgy tűnt Lady Freemantle visszanyerte az erejét, ahogy méltóságteljesen besietett a házba, ahol az inasa fogadta. Az idős szolgáló aggódalmasan hallgatta, amint úrnője röviden beszámol a félelmetes kalandról, de a nő megnyugtatta, hogy Arden hercege majd a kezébe veszi a dolgokat.

– A herceg és Loring kisasszony itt éjszakáznak, Pointon – tette hozzá. – Kérem, vezesse őket a zöld szalonba, és hozzon nekik valami italt, amíg gondoskodik a kényelmükről, őfelségének nincs poggyásza, de gondolom, Sir Rupert gardróbjában akad valami megfelelő öltözet.

– Ahogy óhajtja, asszonyom.

– Ó, és őfelsége reggel szeretne beszélni a tisztartónkkal. Megkérné Mr. Hicklinget, hogy álljon a herceg rendelkezésére?

– Igen, asszonyom.

– Köszönöm, Pointon. És kérem, küldjön egy futárt Blanchard kisasszony otthonába, és tudassa Lily Loring kisasszonnyal, hogy a nővére itt tölti az éjszakát.

Azzal Lady Freemantle bocsánatkérő mosollyal Drew-hoz fordult.

– Remélem, megbocsát, felség. Még mindig meglehetősen gyengének érzem magam. Azt hiszem, lefekszem. Roslyn, kérlek, gondoskodj a vendégünkről. Jelenleg túlságosan zaklatott vagyok ahhoz, hogy a szívélyes háziasszonyt játsszam.

Roslyn azonnal tiltakozni kezdett.

– Winifred... – kezdte bosszús hangon.

Lady Freemantle azonban feltartotta a kezét, hogy elvágja a további tiltakozást.

– Igyál egy pohár bort, kedvesem. Biztos vagyok benne, hogy rád fér egy ilyen szörnyű megrázkódtatás után. Reggel találkozunk.

Azzal Lady Freemantle sarkon fordult, és elindult felfelé a lépcsőn, magára hagyva Drew-t az inasával és a magában füstölő Roslyn Loringgal.

5.

Teljes szívemből megérttem Lilyt:

Winifred házasságszerző praktikai elviselhetetlenek!

Visszont sikerült elbonyjómra fordítanom őket!

Roslyn levele Fanny-nak

Roslyn fogcsikorgatva próbálta leplezni, mennyire megalázónak érzi a helyzetet. Először megrémítette Winifred szokatlan elgyengülése, most viszont szörnyen bosszús volt, mivel nyilvánvalóvá vált, hogy öladysége egyszerűen a herceg nyakába akarja varrni.

Mentegetőzve pillantott a férfira, és abban reménykedett, az elég agyafúrt ahhoz, hogy észrevegye, neki semmi köze sincs a barátnője mesterkedéséhez. Arden tekintete azonban kifürkészhetetlen volt.

Roslyn kibírt az estélyi köpenyéből, és átadta az inasnak.

– Én a társalgóba vezetem őfelségét, ha maga gondoskodik a többiről, Pointon.

– Igenis, Loring kisasszony.

A lány elindult a folyosón a zöld társalgó felé, Arden pedig követte. A helyiség hivalkodó volt, s tulajdonosa vagyoni helyzetét hivatott tükrözni, nem pedig a jó ízlését. Noha a kandallóba nem gyújtottak be, a párkányon egy lámpás izzott halvány fénnel.

Roslyn a lámpához sétált, és nagyobbra állította a lángot, mielőtt gunyoros fintorral visszafordult volna a herceg felé.

– Kérem, bocsássa meg Lady Freemantle viselkedését, felség. Minden bizonnyal elhatározta, hogy összeboronál minket, de biztosíthatom, hogy nincs mitől tartania.

– Tudom. Haviland kezére pályázik – felelte a férfi ironikusan mosolyogva.

Roslyn érezte, hogy előnti az arcát a pír.

– Nos... igen.

A nő a brokátkanapé felé intett:

– Kérem, helyezze magát kényelembe. Pointon hamarosan itt lesz a borral.

Azzal udvariasan pukedlizett, és távozni készült, de Arden vidáman utána szólt.

– Nem kell ismét elmenekülnie, Loring kisasszony.

Roslyn megállt, és szúrósan visszanézett rá. Bosszantotta a férfi provokatív hangja.

– Nem menekülök. Kisétálok innen, hogy keressek magamnak valami olvasnivalót a könyvtárban, minthogy túlságosan feldúlt vagyok ahhoz, hogy aludni tudjak.

A férfi átható tekintettel fürkészte.

– Eleanor említette, hogy nagy könyvmoly.

Amikor a nő nem felelt, célratörően folytatta.

– Üljön le, és igyon egy kis bort. Látszik, hogy szüksége van rá.

Roslyn habozott. Winifrednek ebben az egyben igaza volt; még mindig nem tért magához a rablótámadás okozta sokkból.

Pointon éppen abban a pillanatban lépett be egy tálcát egyensúlyozva, amelyen egy kancsó bor és két kristálykehely állt. A herceg utasította, hogy tegye a tálcát a kisasztalra; az inas engedelmeskedett neki, majd meghajolt és távozott.

– Üljön le, Roslyn – parancsolta Arden, miközben az asztalhoz sétált, és mindkettőjüknek töltött a borból.

Roslyn nem ellenkezett. Szánalmas módon remegett a keze. Lerogyott a kanapéra, és összefűzte az ujjait, majd halkan felkacagott.

– Ostobaság így kényeskedni. Már rég elmúlt a veszély.

– Egyáltalán nem ostobaság – felelte a herceg. – Ma éjjel lelőhették volna

A nő felnézett a férfira, miközben az átnyújtotta neki a poharát.

– Lőtt már meg valakit korábban?

– Csak egyszer, hogy elhárítsak egy hasonló rablótámadást. Akkor több sikerrel jártam.

– Ezúttal is sikerrel járt. A rablónak nem sikerült megszereznie Winifred ékszereit. Szörnyen megviselte volna, ha elveszíti azt a brosst – noha kétkem, hogy valóban annyira megrendült volna, mint ahogy állítja.

Arden a mozdulataira oly jellemző, könnyed eleganciával mellé telepedett, és Roslynt hirtelen felkavarta az érzés, hogy a férfi ennyire közel ül hozzá. Gyorsan belekortyolt a borába, hogy elterelje a gondolatait.

– Igazán kedves öntől, hogy itt marad ma éjszakára, hogy megnyugtasson minket, de nem szükséges még jobban belebonyolódnia az ügyeinkbe.

A férfi könnyedén megrántotta a vállát, miközben kényelmesen hátradőlt.

– Marcus sosem bocsátaná meg, ha hagynám, hogy bármi baja essék, miközben megakadályozhattam volna

A férfi hanyag mozdulata láttán Roslyn fészkelődni kezdett. Önkéntelenül is felrémlt előtte a kiválóan szabott kabát alatt rejlő, izmos férfitest érintése. Újból belekortyolt a borba, és megpróbálta megzabolázni a gondolatait.

– Nem tartozik értem felelősséggel, felség.

– Tudom, ennek ellenére maradok még egy-két napig.

– Ha marad, kénytelen lesz elviselni Lady Freemantle házasságszerző fortélyait – felelte a nő gúnyos mosollyal.

– Emiatt ne aggódjon. Kiválóan értem a módját, hogyan verjem vissza a házasságszerzők elszánt támadásait.

A férfi hangja még mindig vidáman csengett, de érezni lehetett a mögötte rejlő cinizmust.

– Képzelem – válaszolta Roslyn, majd ismét a meghíúsult rablásra terelte a szót. – Holnap reggel tehát beszél Mr. Hicklinggel, a tisztartóval?

– Igen, hogy elkezdhessük felkutatni az útonállót.

– Szeretnék én is jelen lenni a megbeszélésen.

Arden kíváncsian felvonta a szemöldökét

– Közelről láttam a gazfickót – magyarázta Roslyn –, így részletes leírást tudok adni róla. Azonkívül csaknem mindenkit ismerek a környéken, és tudom, hol keressék.

Elhallgatott, és a poharába bámult.

– De az igazat megvallva, csak segíteni szeretnék. Gyűlölöm ezt a tehetetlenséget.

Arden bólintott, mintha értené, miről beszél a nő.

– Örömmel venném, ha csatlakozna hozzánk, édesem. De csak ha megígéri, hogy nem hív ki maga ellen több fegyveres rablót. Engedje, hogy én tetszeleghessek a hős szerepében.

Roslyn szúrós pillantást vetett a férfira, aztán ráébredt, hogy a herceg szándékosan ugratja, hogy elterelje a gondolatait a rablásról.

– Ma éjjel nagyon is hősiesen viselkedett – ismerte el könnyedén.

– Akárcsak ön.

– Az előbb azt mondta, bolond voltam.

– Az is – válaszolta a férfi, és ellenállhatatlanul elvigyorodott.

Roslyn visszamosolygott rá. A bor hatására némileg megnyugodott, így már nem zavarta annyira Arden közelsége. De még mindig bosszantotta, hogy felgyorsult a szívverése, amint meglátta a férfit. Ez természetesen csak fizikai vonzalom volt. Az érzelmeire egyáltalán nem volt hatással a herceg. Még abban sem volt biztos, hogy egyáltalán kedveli a férfit. De azt nem tagadhatta, hogy vonzódik hozzá.

A lány örült, amikor a herceg témát váltott, noha az új téma éppen olyan provokatív volt, mint az előző.

– Marcus mesélt róla, hogy hajlamos kékharisnya nézeteket vallani – mondta Arden az arcát fürkészsze. – Eleanor pedig azt mondja, hogy olvas latinul. Meg kell, hogy valljam, ez meglep.

– Miért? – kérdezte Roslyn. – Talán úgy véli, hogy a nőknek nem kellene férfias tudományokat tanítani?

– Nem erről van szó, csupán meglep, hogy ilyen különös az érdeklődési köre. Nem tűnik tudós alkatnak.

A nő ezúttal hűvösen mosolygott a férfitra.

– Sok ember jut erre a következtetésre. Vetnek rám egy pillantást, és azt gondolják, üresfejű liba vagyok. Maga is ezt tette, amikor először találkoztunk. A külsőmre alapozta a feltevését.

– Nem egészen. A humorérzéke szintén imponált.

– Esélye sem volt megítélni a humorérzékemet, mielőtt felajánlotta, hogy a szeretőjévé tesz – válaszolta a nő nevetve.

– Úgy vélem, a körülmények is hozzá járultak ahhoz, miként ítélt meg – mondta Arden kedélyesen. – Azt hittem, kurtizán.

– De még azok a férfiak is ritkán tekintenek a felszín alá, akik tudják rólam, hogy valójában ki vagyok.

– Ezért a szépségét inkább hátránynak tekinti, semmint előnynek? – vont le a következtetést a férfi, és a hangjában kétkedés bujkált.

A nő mosolya kényszeredetté vált.

– Gyakran az. Természetesen egyetlen nő sem akar csúnya lenni, de a szépség sokszor a legvisszataszítóbb gazemberek céltáblájává teheti az embert.

– Marcus említette, hogy nemrégén egy semmirekellő üldözte a szerelmével.

A nő összevont szemöldökkel nézett Ardenre.

– Úgy tűnik, sokat beszélnek rólam Marcusszal.

– Nem túl sokat. Ő maga említette a dolgot jó néhány hónappal ezelőtt, amikor megörökölte az önök feletti gyámságot.

– Nos – húzta ki magát Roslyn –, túl sokan tettek már nekem mindenféle ajánlatot. Ezúttal én akarok ajánlatot tenni.

Arden tekintete még vidámabban ragyogott.

– És az ajánlata a házasságra vonatkozik.

– Igen. Olyan férjet akarok találni magamnak, aki önmagamért szeret, nem pedig olyan felszínes dolgokért, mint például a külsőm.

A nő kihívóan nézett Ardenre, arra számítva, hogy a férfi tesz valamiféle csípős megjegyzést, de a herceg csupán belekortyolt a borába

– Miért éppen Haviland? – kérdezte végül.

– Mert úgy vélem, ideális férj válna belőle.

A herceg gúnyosan felvonta a szemöldökét.

– Miből gondolja?

– Először is, nem úgy tekint rám, mint egy üres fejű babára vagy egy megszerzendő tárgyra. És én őszintén kedvelem. Intelligens, kedves, és hozzám hasonlóan nem veti meg a kalandos dolgokat. Sőt mi több, szereti a gyerekeket, és gyöngéd érzéseket táplál idős nagyanyja iránt. Nem érzi kötelességének, hogy leboruljon a társadalmi szokások előtt, ami kedvező lenne rám nézve. Minthogy Haviland maga is lázadó természet, más nemesemberekkel ellentétben nem zavarná, ha a grófnője hírnevét beárnyékolják a családi botrányok.

– Nem pusztán a vagyona és a rangja vonzza?

Roslyn határozottan megrázta a fejét.

– A vagyon és a rang nem tesz az én szememben vonzóvá egy férfit, felség. Lord Haviland feladta izgalmas karrierjét, hogy eleget tegyen a családjára iránti kötelezettségeinek. Csodálom őt, amiért hajlandó volt áldozatot hozni, amiért a felelősségtudatot a saját, személyes vágyai fölé helyezte.

– Azt várja, hogy elhiggyem, egy cseppet sem érdekli a vagyona?

Roslyn fásultan nézett a hercegre. A férfi minden valószínűség szerint elhatározta, hogy a legrosszabbat tettelezi fel róla.

– Azt hisz, amit akar, de ami engem illet, én nem hiszem, hogy a gazdagság jelentené a boldogságot. Legalábbis abban az esetben

nem, ha az embernek magának is elegendő pénze van ahhoz, hogy ne haljon éhen.

Majd gúnyos mosollyal így folytatta:

– Négy évvel ezelőtt azt gondoltam, érdekházasságot kell kötnöm, hogy megmenthessem a testvéreimet. Ott álltunk egy fillér nélkül, megalázva, és a mostohanagybátyánktól függött még az életünk is. Fel voltam rá készülve, hogy ha a testvéreim érdekei úgy kívánják, férjhez megyek. De szerencsére Arabellának hamarosan eszébe jutott, hogy nyithatnánk egy iskolát. Lady Freemantle pedig örömmel biztosította a vállalkozás anyagi hátterét. Mi tervezhattuk meg a tanmenetet. Hét hónappal később pedig, amikor megnyitottuk az iskolát, az elegendő anyagi függetlenséget biztosított a számunkra ahhoz, hogy mi magunk dönthessünk a sorsunkról.

– Marcus viszont, mostanára már szép járandóságot biztosít mindnyájuknak, így ha nem akar, egyáltalán nem szükséges férjhez mennie.

– De én szeretnék férjhez menni. Nem vénkisasszonyként akarom leélni az életemet. Családot akarok... gyerekeket.

– Milyen szörnyen unalmasnak hangzik – mosolyodott el Arden.

– Meglehet – mosolygott vissza Roslyn. – De tudom, hogy élvezném.

– És a szenvedély? Az nem feltétele az ideális házasságnak?

Roslyn elpirult.

– A szenvedély kellemes dolog lenne, de nem létfontosságú. Inkább a hűség az, ami mindennél fontosabb a számomra.

A férfi magyarázatot várva felvonta a szemöldökét.

– Talán hallott róla, hogy az apám számtalan szeretőt tartott – folytatta Roslyn. – Megnyomorította vele az anyám életét... Úgy megbántotta és megalázta, hogy válaszul anyám is keresett magának egy szeretőt. Én sohasem tudnék szemet hunyni a hűtlenség felett a saját házasságomban, ha olyan férjet választok, aki szeret, az kevésbé fogja másutt keresni a boldogságot.

– És úgy véli, képes magába bolondítani Havilandet?

– Remélem. Máskülönben sosem mennék hozzá.

Drew egy hosszú pillanatig bámulta a nő elszánt arckifejezését és az ünnepélyes tekintetét. Végül arra a következtetésre jutott, hogy az érvelése őszintének hangzik. Lehet, hogy Roslyn Loring mégsem olyan pénzsóvár, mint hitte. Csupán kidolgozott egy logikus, ésszerű tervet, amelynek segítségével megszerezheti azt, amit akart.

Azért azonban mindenképpen csodálnia kellett, amiért ilyen határozottan a kezébe vette a sorsát.

– Úgy tűnik, mindezt alaposan átgondolta – mondta végül.

– Igen – bólintott Roslyn, és végre fellélegzett.

Drew elfordította a nőről a tekintetét, és kiürítette a borospoharát. El sem tudta képzelni, hogy miért villant be újra és újra a sebezhetőség képe, valahányszor Roslynra nézett.

Hiszen úgy tűnt, a nő az egyik legtalpraesettebb teremtés, akit valaha is ismert. Talán, mert Marcus elmesélte, hogyan kellett erőnek erejével elhajtania a buzgó csodálókat. Kivételes szépsége, meg a tény, hogy egy fillér vagyona sem volt, valamint korábbi gyámja közömbössége élvhajászok és semmirekellők céltáblájává tették. Drew gyanította, hogy éppen ezért reagált olyan megvetően a nő az ő, nem éppen illendő ajánlatára

Roslyn iránti érzelmei meglehetősen ellentétesek voltak. Hogy rendezze gondolatait, felállt és újratöltötte mindkettőjük poharát. Amikor azonban visszatért, és átnyújtotta a nő poharát, ő maga nem ült le.

Roslyn szomorkásán rámosolygott.

– Remélem, megbocsátja Lady Freemantle mesterkedéseit. Csak jól akar. Most, hogy Arabella férjhez ment, azt reméli, hogy Lily meg én is megtaláljuk a boldogságot. De a házasságszerző praktikái mögött nem rejlik semmiféle pénzsóvár szándék. Winifred a szíve mélyén igazi romantikus alkat.

– Mint ahogy maga is; nekem legalábbis úgy tűnik – válaszolta Drew gúnyosan.

– Így van, maga pedig egy megrögzött cinikus – jegyezte meg Roslyn kedvesen. – Megértem, miért, hiszen oly sok nő próbálta már

levadászni, és a házasság béklyójába verni. De gondolom, engem felmenthet ugyanezen vádak alól.

A nő szemében huncut fény csillant.

– Ne aggódjon, felség, eszem ágában sincs csatlakozni az epekedő nőtények seregéhez, akik mind a kezéért versengenek.

Drew csengő hangon felnevetett.

– Aligha epekednek. Inkább a rang és a vagyon a mindenük. Úgy tekintenek a gazdag férfiakra, mint lehetséges trófeákra.

– Biztosíthatom róla, én nem ilyen vagyok. Eszemben sincs férjhez menni magához, sem a szeretőjévé válni – tette hozzá, és a szemében vidámság bujkált.

A férfi önkéntelenül elmosolyodott.

–Aznap éjjel, amikor olyan határozottan visszautasított, igencsak megsértette a hiúságomat.

A nő halkán felkacagott.

– Kétlem, hogy olyan nagyon megsérült volna a hiúsága. Tudom, hogy arra számított, kapva kapok az ajánlatán, de az elutasításom nem, mint lehetséges mecénásnak szólt.

Drew kedélyesen nézte, amint a nő az ajkához emeli a poharát. Nem emlékezett rá, mikor történt, hogy Roslyn Loring így elvarázsolja, mindenestre rabul ejtette a nő – teljesen. Elhatározása ellenére tökéletesen lebilincselte a nő szívélyes személyisége és sziporkázó humora.

Roslyn szemében még mindig melegség bujkált, de a tekintete elgondolkodóvá vált, miközben a férfit fürkészte a pohár pereme fölött.

– Talán lehetnénk egyszerűen csak barátok. Most, hogy a nővérem hozzám ment Marcushoz, lehet, hogy a jövőben többször is találkozunk. És nem szeretném, ha bármelyikünk is kényelmetlenül érezné magát.

A nő elmosolyodott, és arcán hirtelen bájos gödröcske jelent meg.

– Viselkedhetne velem is úgy, mint Eleanorral; mintha a húga lennék.

Sosem tudna úgy tekinteni erre a nőre, mint a húgára, gondolta Drew. Azok után semmiképpen, hogy úgy csókolta és úgy kóstolgatta kíváncsú testét, ahogy a kurtizánok bálján tette. Különösen, hogy még mindig erőteljes vágy kerítette a hatalmába, ha arra az estére gondolt.

Ugyanakkor meglepetten vette észre, hogy képes teljesen elengedni magát a nő társaságában. Talán azért, mert Roslyn, másokkal ellentétben, nem kereste a kegyeit. Vagy pusztán azért, mert már nem félt tőle, hogy a nő esetleg a házasság béklyójába akarná verni.

– Legyünk barátok – mondta, és megemelte felé a poharát.

Mindketten ittak az egyezsége, majd Drew elhelyezkedett a nővel szemben az egyik füles fotelban.

– Meséljen még a férjfogó tervéről. Ha jól tudom, segíteni akar Havilandnek megszervezni az estélyét a jövő héten.

– Így van – válaszolta Roslyn. – Mielőtt anyám elhagyott volna minket, megtanított rá, hogyan kell vezetni egy előkelő háztartást, és hogyan kell társasági összejöveteleket rendezni. Azt hiszem, a segítségemmel a gróf bálja nagyon sikeres lehet.

– És aztán?

– Még nem vagyok benne biztos, de hamarosan el kell döntenem, mert Haviland csupán egy hétig marad vidéki villájában a bál után, amikor a rokonait látja vendégül. Fanny megígérte, hogy segít, de az esküvői előkészületek miatt nem volt időm gondolkodni a továbbiakon – mondta Roslyn és félrehajtott fejjel nézett a hercegre, a tekintetében pedig nevetés bujkált. – Az igazat megvallva, Fanny azt javasolta, hogy magát kérjem fel tanítómnak. Biztosan csak viccelt, de ami azt illeti, nem is olyan rossz ötlet.

– És mire kellene megtanítanom? – kérdezte óvatosan Drew.

– Azokra a trükkökre, amelyek segítségével egy kurtizán magába bolondítja a mecénását.

A férfi csaknem félrenyelte a bort.

– Ez aligha olyan téma, amelyet egy jól nevelt hölgy egy úriemberrel vitatna meg – felelte rosszálló hangon Drew.

Roslyn ismét felnevetett.

– És most ki a kényeskedő, felség? Azt hiszem, már rég átléptük a jólneveltség határait, nem gondolja? Ha egy kicsivel még tovább megyünk, az nem árthat.

– Maga tényleg komolyan gondolja.

– Persze. Tudom, hogy merész dolog, de nagy a tét, így kénytelen vagyok minden lehetséges eszközt megragadni. Ön pedig híres a hódításairól. Nagyon szeretném hallani, hogy mit gondol.

– Kétlem, hogy a véleményem segíthetne önnek – felelte Drew a homlokát ráncolva.

– Megengedné, hogy ezt hadd döntsem el én?

A férfi hosszasan bámult a nőre, mielőtt beadta volna a derekát.

– Mire kíváncsi?

– Hát először is, miért tart egyáltalán szeretőt?

– A szokásos okokból kifolyólag. Szórakozás, társaság, élvezet.

– És mi az, amiért az egyiket választja, és nem a másikat? Milyen tulajdonságokat keres egy szeretőben? Gondolom, a szépség az egyik fő tényező.

Drew elgondolkozott a kérdésen, és megpróbált visszaemlékezni, mi alapján választotta ki a legutóbbi szeretőjét.

– A szépség jó dolog, de én főként olyan nőre vágyom, aki nem követelőző.

– Aki nem akarja kisajátítani? Fanny említette, hogy éppen emiatt vált meg a legutóbbi szeretőjétől.

Amikor a férfi kérdőn felvonta a szemöldökét, Roslyn elmosolyodott.

– Nem arra kérem, hogy intim részleteket áruljon el a viszonyairól. A kérdésem pusztán tudományos – hogy én ne kövessem el ugyanazokat a hibákat Lord Havilanddel. Mi más vonzza még egy szeretőben?

Drew ráébredt, hogy a nő nem fogja egykönnyen feladni. Csodálattal, vegyes megadással hátradőlt, és kinyújtotta maga előtt a lábát.

– Olyan nőt keresek, aki elég szellemes ahhoz, hogy képes legyen művelt társalgást folytatni. És természetesen ügyes szeretőnek kell lennie.

Ez utóbbi kijelentését hallva Roslyn elpirult, de nem tágitott.

– Úgy vélem, ennél többre van szükség ahhoz, hogy egy férfi beleszeressen valakibe. Fanny szerint a jó szerető tudja, hogyan bolondítsa meg a mecénását, és talán még arra is képes, hogy a rabszolgájává tegye.

– És maga a rabszolgájává akarja tenni Havilandet?

– Nem áll szándékomban olyan messzire menni a gróffal, csupán szerelemre akarom lobbantani. Azt gondolom, ön adhat néhány jó tanácsot arra vonatkozólag, hogy ezt hogyan érjem el.

Drew képtelen volt elrejtani a mosolyát.

– Maga valóban különleges nő, Loring kisasszony.

– Kétlem, hogy ezt bóknak szánta, de nem számít – felelte Roslyn, felhúzza az orrát. – Nem bánom, ha rossz véleménnyel van rólam, csak segítsen.

Pedig a herceg a legkevésbé sem volt rossz véleménnyel róla. Ellenkezőleg, a nő felkeltette az érdeklődését, sőt lenyűgözte. Azt is kedvelte benne, hogy olyan üdítően őszinte volt. De ez még nem jelentette azt, hogy segíteni akart neki a házasság csapdájába csalni Havilandet.

Látva a férfi habozását, a nő felcsattant.

– Úgy tűnik, fél tőlem.

– Hogy félek magától?

– Igen. Még mindig azon aggódik, hogy esetleg megront. De már mondtam, nincs miért aggódnia. Semmi szín alatt nem mennék magához feleségül.

– Egyáltalán nem félek magától, kedves.

– Akkor nem értem, miért nem akarja megtanítani nekem, amit tudnom kell. Azt beszélik, hogy ön kiváló szerető. Az ember azt gondolná, kapva kap az alkalmon, hogy bebizonyíthassa.

A férfi teste azonnal és hevesen reagált a nő könnyed szavaira, az ágyéka azonnal életre kelt.

– Ezt tekintsem kihívásnak, szépségem?

– Azt hiszem, igen.

A nő gyöngyöző kacagása a lelkéig hatolt. Drew kihúzta magát. Bosszantotta, hogy a vágy azonnal végigcikázott az ágyékán.

Amikor a férfi nem válaszolt a kihívásra, Roslyn mással próbálkozott.

– Nem látja be, hogy a maga érdeke is, hogy megszerezsem Lord Havilandet?

– Hogy jutott erre a következtetésre?

– Ha megszerzem a grófot, Lady Freemantle végre békén hagyja magát. Amíg itt van, lépten-nyomon megpróbál majd összeboronálni minket. De ha Haviland az udvarlóm, azzal mindketten megszabadulunk őladysége mesterkedéseitől. Ha a gróf igazán udvarolna nekem, akkor Winifred nem akarná rontani az, esélyeimet azzal, hogy megpróbál egy másik férfi nyakába varrni.

Roslyn lefegyverző mosolya sokkal nagyobb hatással volt rá, mint azt Drew be merte volna vallani magának. Ő is bűbájjal akarta elérni a célját, akárcsak Marcus kacér húga. Nagyon is el tudta képzelni, hogy Eleanor valami hasonlóan botrányos dolgot kérjen tőle.

– Azt akarja, tanítsam meg, hogyan ejtheti rabul Havilandet, hogy aztán ő hevesen udvarolni kezdjen magának?

– Igen, és hogy magamba bolondíthassam. Igazán hálás lennék. Maga pedig szívességet tenne Marcusnak. Boldoggá tenné, ha sikerülne elérnem, hogy a gróf feleségül vegyen. Maga is tudja, hogy Marcus, amikor megörökölte a gyámságot felettünk, idegenekhez akart férjhez adni minket.

Drew gúnyos hitetlenkedéssel ingatta a fejét.

– Elment az eszem, amiért, egyáltalán fontolóra veszem a dolgot.

– De hisz maga is akarja – erősködött a nő.

Ezt nem tagadhatta. El kellett ismernie, hogy megértette a nő helyzetét. Roslyn nem érdemelte meg azokat a nehézségeket, amelyeket az elmúlt négy évben kellett elszenvednie. És való igaz,

Marcus azt akarta, hogy Roslyn férjhez menjen, és ne kelljen tovább aggódnia miatta.

– Még meg kell gondolnom – jelentette ki végül Drew. – A női csábítás területén nem vagyok szakértő.

– De azt tudja, hogy mit talál vonzónak... hogy egy nő hogyan tudná rabul ejteni magát.

Csak azt tudom, hogy maga rabul tudna ejteni, jegyezte meg gondolatban Drew. Roslyn ártatlan, tágra nyílt tekintetéből ítélve azonban a nőnek fogalma sem volt, milyen buja gondolatok kavargtak a férfi fejében abban a pillanatban. Mennyire szerette volna a kanapéra fektetni, és őrijítő lassúsággal levetkőztetni, hogy aztán hamvas bőre minden mézédese centiméterét csókokkal boríthassa...

Drew megrázta magát, és megpróbált a nő kérésére összpontosítani. Gúnyosan elmosolyodott, miközben megpróbált döntésre jutni. Ironikusnak találta, hogy hajlandó lenne segíteni egy kezdő férjfogónak csapdába csalni az áldozatát, miközben ő maga világ életében házasságellenes volt. Ugyanakkor a lehetőség, hogy egy előkelő hölgyből tökéletes szeretőt faragjon, az újdonság varázsával kecsegtetett. Arról nem is beszélve, hogy ha már Chiswickben kell időznie, hogy rajta tarthassa a szemét a Loring lányokon, miközben a környéken egy útonálló garázdálkodik, Roslyn tanításával gyorsabban múlna az idő.

Természetesen nem állt szándékában átlépni az illendőség határait, hiszen mégsem kompromittálhatta a legjobb barátja védencét nemkívánatos következmények nélkül.

Drew vidáman és meglepetten konstataulta, hogy hajlandó rábólintani a dologra

– Rendben, próbáljuk meg.

Roslyn olyan ragyogó mosollyal jutalmazta, hogy a férfi szinte belevakult.

– Hálásan köszönöm, felség. Azt hiszem, most már képes leszek elaludni.

Jó tudni, hogy legalább az egyikünk képes lesz, gondolta Drew szárazon. Elképzelte az alvó Roslynt – bájos teste mezítelen, a haja szétterül a szatén párnán –, és az ágyéka beleremegett a vágyba.

A férfi tekintete a nő telt, csábító ajkára siklott, és a szíve még hevesebben vert, miközben megpróbálta leküzdeni a késztetést, hogy megcsókolja. Természetesen volt rá ésszerű magyarázat, hogy a szíve miért dübörgött így, és hogy a nő miért forralta így fel a véréét. Nem volt ez egyéb, mint pusztá kéjvágy.

Biztos volt benne, hogy gyorsan kigyógyul belőle.

Ugyanakkor az ujjá bizsergett, hogy kiszabadíthassa a nő aranyhaját az elegáns konty szorításából, a testét pedig a divatos estélyi ruha rabságából. Szinte látta maga előtt, amint ott, azon nyomban magáévá teszi a nőt a brokátkanapén. Elképzelte, ahogy a nő életre kel ölelő karjában. Ahogy elképzelte az első behatolást, amint elmerül a nőben, fájdalmasan megrándult a fallosza. El akart temetkezni abban a még fel nem ébresztett tűzben...

Az erotikus álmokép azonban szertefoszlott, amikor Roslyn letette a poharát az asztalra, és felállt.

– Jó éjt, felség. Reggel találkozunk, amikor tárgyal Winifred tisztartójával.

Drew maga is udvariasan felállt és meghajolt, miközben megpróbált elfeledkezni sajgón sóvárgó ágyékáról.

– Jó éjt, Loring kisasszony.

A férfi a tekintetével követte a távozó nőt. Amint pillantása Roslyn kecsesen ringó csípőjére siklott, Drew lassan kifújta a levegőt, és a hajába túrt. Maga sem hitte, hogy beleegyezett, hogy szenvedélyes szerelmi leckét adjon a nőnek. Különösen, hogy az ő számára is rendkívüli csábítást jelentett Roslyn.

De meg tudja csinálni, biztatta magát Drew. Elbűvölő lesz, kimérten udvarias, talán még barátságos is.

Ám még így is tudta, komolyan próbára teszi majd az önuralmát, hogy ne érjen Roslynhoz.

6.

*Sokkal nehezebb elsajátítani a flörtölés tudományát,
mint gondoltam*

Roslyn levele Tannynak

Roslyn másnap reggel korán kelt, hogy a férfiak minél előbb az útonálló nyomába eredhessenek. Legnagyobb meglepetésére azonban a herceg már ébren volt, és a Freemantle-birtok tisztartójával értekezett a dolgozószobában.

Mr. Hickling aggodalmát fejezte ki, amiért a hölgyek ilyen veszélyes helyzetbe keveredtek, de Roslyn megnyugtatta, hogy nem esett nagyobb bajuk. Amikor leírta a helyet, ahol feltartóztatták őket, a férfi azonnal ráismert, mert az a legidősebb fia földjének közelében volt. Hickling megígérte, hogy alaposan átfésülik a környéket, majd sietősen távozott.

Amikor a férfi elment, Roslyn alaposan szemügyre vette a herceget. Még nem borotválkozott, és az arcát fedő borosta harcias külsőt kölcsönzött szikár, arisztokratikus vonásainak. De még így is elegánsnak tűnt. A nyakkendőtől eltekintve ugyanazt az ünnepélyes öltözetet viselte, amelyet az esküvőn is, valószínűleg azért, mert a néhai Sir Rupert Freemantle vállban keskenyebb, derékban viszont annál szélesebb volt nála. Roslynon egyszerű muszlinruha volt. Láttá, hogy Arden figyelmesen fürkészi, akárcsak ő a férfit.

– Talán rosszul aludt? – kérdezte a herceg együtt érzően.

– Egy kissé. Valahányszor lehunytam a szemem, felvillant előttem a ránk szegeződő pisztoly képe.

– Idővel majd elhalványulnak ezek a képek.

– Ez úgy hangzott, mintha személyes tapasztalatból tudná.

– Így is van – mondta Arden, a kandallópárkányon álló aranyozott órára pillantva. – Nem számítottam rá, hogy ilyen korán talpon lesz.

– Én sem.

– Bizonyára azt hitte, hogy délig lustálkodom majd – válaszolta a herceg, és vidámság bujkált a tekintetében.

– Sok magához hasonló nemesember ezt tenné.

– Nincs valami jó véleménnyel rólam, igaz, kedvesem?

– Be kell, hogy valljam, minél inkább megismerem, annál jobb véleménnyel vagyok önről – nevetett Roslyn.

– Ha figyelembe vesszük, hogy honnan indultam, azt hiszem, hálásnak kell lennem ezért – mosolygott Arden.

Abban a pillanatban Pointon jelent meg az ajtóban, hogy bejelentse, a reggeli tálalva van. Amikor átmentek az étkezőbe, Winifred már az asztalnál ült, és a tányérja roskadásig volt pakolva mindenféle finomsággal. Nyilvánvaló, hogy az idősebb nő étvágyát cseppet sem befolyásolták az elmúlt éjszaka ijesztő eseményei, nyugtázta magában Roslyn.

Amikor megkérdezte Winifredet, hogy van, öladysége elmosolyodott.

– Egész jól, kedvesem. De végtelenül hálás vagyok a hercegnek, amiért úgy döntött, néhány napig még itt marad. – Ragyogó mosolyt villantott Ardenre, miközben Pointon kávé töltött a vendégeknek. – Megnyugtató, hogy itt lesz, hogy megvédjen minket egy veszedelmes útonállótól, felség. Noha kocsival egy óra alatt Londonban lehet, s így nyugodtan hazatérhetne minden éjjel, mégis kézenfekvőbb, ha itt száll meg a Freemantle-birtokon.

– Persze – tette hozzá Winifred – semmiképpen sem maradhat a Danvers-házban a gróf távolléte idején, mert Roslynnak és Lilynek

nincs gardedámja Pointon majd elküldet valakit Londonba tiszta ruháért.

– Én már intézkedtem, asszonyom – felelte Arden kedvesen, és a szavaiból nyilvánvaló volt, hogy beletörődött a nő kotnyelességébe.

Winifred ezután arról csevegett, hogy milyen pompásan sikerült az esküvő, mintha elhatározta volna, hogy úgy tesz, mintha a támadás meg sem történt volna. Mivel Roslyn hasonlóképpen érzett, a reggeli alatt mindvégig könnyed társalgást folytattak. Amikor már nem volt mit mondaniuk az esküvőről, öladysége kormányzati ügyekről kezdte faggatni a herceget, de Arden elintézte annyival, hogy a munkája nagy részét már befejezte. Nyárra feloszlott a parlament, és a felsőház képviselői közül sok nemesember a londoni hőségek elől a családi birtokára menekült.

– Felsőged talán szívesen megtekintené a kertet – kezdte Winifred ártatlan arckifejezést öltve a reggeli végeztével. – Roslyn körbevezetheti, mielőtt visszatér a Danvers-házba. Roslyn, kedvesem, miért nem mutatod meg öfelségének a tó melletti elbűvölő kis pavilont?

Roslyn egy pillanatra összenézett a herceggel, aki alig tudta visszafojtani a nevetését. De a nő nem tiltakozott, mivel a séta jó ürügy volt arra, hogy kivonják magukat Winifred élénken figyelő tekintete alól; ugyanakkor szeretett is volna kettesben maradni a herceggel, hogy folytathassák a tegnapi esti beszélgetésüket.

– A kert valóban kellemes az évnek ebben a szakában – bólintott Roslyn. – Csak felveszem a kabátomat, felség.

Noha sütött a nap, a júniusi reggel még kissé hűvös volt.

Amíg a nő elvette Pointontól a kabátját, a herceg az előszobában várakozott rá. Egy oldalajtóhoz vezette a férfit, majd elindult előtte a kavicsos ösvényen, hogy a harmat ne áztassa el a cipellőjét.

Egy kisebb magaslat tetejéről pedig látni lehetett a távolban a mesterséges tóra néző pavilont.

– Felteszem, nem gondolta meg magát – szólalt meg Arden, miközben egymás mellett lépkedtek.

– Nem – válaszolta Roslyn vidáman. – Nagyon szeretném, ha segítene nekem elsajátítani a csábítás művészetét.

– Ettől tartottam.

– Gondolkodott a kérdésemen?

– Igen, édesem.

– Csupa fül vagyok, felség – pillantott a férfira Roslyn várakozóan.

– Az lesz a legjobb, ha a legkönnyebb kérdésére válaszolok először. Azt kérdezte, mit találok vonzónak egy szeretőben. Számos dolog eszembe jutott, ami kedvemre való.

– Éspedig?

– Először is, a jó szerető nem panaszkodik, hogy elhanyagolják, ha a mecénása nem keresi fel rendszeresen.

– Tehát a férfi rendelkezik a nő idejével?

– Igen. Továbbá a jó szerető nem költ többet, mint amennyire a járandóságából futja. Nem halmoz fel tetemes adósságokat a varrónőnél vagy a kalaposnál, és nem követel még több ékszert.

– Ez teljesen ésszerűnek hangzik, hogy egy mecénás nem díjazza a fölösleges pénzkidobást – mondta Roslyn, és elgondolkodva bólintott.

– Így van. Ha a férfi úgy dönt, hogy meg akarja ajándékozni a szeretőjét, akkor az teljes egészében az ő saját döntése.

– Más szavakkal, ha a nő azt akarja, hogy a férfi elhalmozza ajándékokkal, akkor a férfi nagylelkűségét úgy kell feltüntetnie, mintha az a férfi saját ötlete lenne.

– Pontosan – felelte Arden, és elmosolyodott a nő csipkelődő megjegyzése hallatán. – És a nőnek önmagáért kell szeretnie a férfit, nem pedig a vagyonáért, vagy legalább is úgy kell tennie.

Roslyn nem válaszolt, csupán rápillantott a hercegre. Na igen, sokan próbálták a vagyona miatt becserkészni. Nyilvánvalóan ez volt az egyik érzékeny pontja. Biztos volt benne, hogy a férfit értékes tróféának tartották, de ugyanakkor azt is tudta, hogy nem csupán a

vagyona vagy a magas rangja miatt volt vonzó a nők számára. Jó megjelenésével messze felülmúlta a többi nemesembert.

A lány képtelen volt levenni a szemét a férfiról. A herceg szőke haja borostyánfénnyel izzott a napfényben, a vonásai pedig puritán férfiasságot tükröztek.

El kellett ismernie, hogy hevesen vonzódik a férfihoz annak ellenére, hogy megfogadta, sosem dől be egy csinos arcnak. Ugyanakkor rájött, hogy Arden sokkal több volt annál, mint aminek a felszínen tűnt. Előkelő eleganciája ellenére tiszteletet parancsoló volt a megjelenése, a belőle sugárzó férfias életerő pedig azt sejtette, hogy a tettek embere. A férfi vonzereje és sziporkázó elméje erősen felkeltette Roslyn érdeklődését.

A lány lerázta magáról az álmodozó hangulatot, ahogy megérkeztek a pavilonhoz. Ez kicsi, kerek épület volt, amelyet fehér márványból építettek, és egy régi görög templomra emlékeztetett. A pavilonnak nem voltak falai, csupán vastag oszlopok tartották a tetejét, míg a belsejét márványszobrok díszítették, és volt benne néhány pad is. Roslyn felment a lépcsőn, és leült az egyik padra. Arden követte, de ő nem ült le.

– És még mit tesz egy jó szerető? – kérdezte a nő, megpróbálva figyelmen kívül hagyni a férfi vonzerejét.

– Szerény tapasztalatom szerint a mecénásának szenteli minden figyelmét. Alkalmanként hízeleg neki, és kifejezi iránta érzett csodálatát, de hangsúlyozom, mindennek őszintének kell tünnie. Ezenkívül úgy kell tennie, mintha figyelne arra, amit a férfi mond.

– Tehát a nőnek dicsérnie és csodálnia kell a férfit, és innia kell a szavait, még akkor is, ha cseppet sem csodálatra méltó, és semmi érdekeset nem mond? – kérdezte Roslyn vidáman felvonva a szemöldökét.

– Még akkor is – felelte Arden, és az ő hangjában is nevetés bujkált. – És amint azt a múlt éjjel is mondtam, gondoskodnia kell a férfi testi vágyainak kielégítéséről.

– Nem szükséges, hogy részletesen megvitassuk a viszony testi oldalát, felség – jelentette ki Roslyn elpirulva. – Hiszek önnek.

– Hogy elpirult, életem – válaszolta Arden csillogó szemmel.
– Képzelem. Nem könnyű úgy élni, hogy az ember arca mindig elárulja az érzelmeit.

– Akkor maradjunk annyiban, hogy fontos, hogy a szerető gyönyörben részesítse a férfit. Sőt, a nőnek kizárólag a testiségre kell korlátoznia a kapcsolatot. A jó szerető nem habarodik bele a mecénásába. Sohasem hagyja, hogy a szerelem felborítson egy üzleti megállapodást, és főleg nem várja el, hogy a férfi halálosan beleszeressen.

– Az teljesen nyilvánvaló, hogy ön nem szeretné, ha egy olyan terhes dolog, mint a szerelem maga és a kéjmámora közé állna – mondta Roslyn, miközben mosolyogva méregette a herceget. – Szerencsére én azonban nem üzleti kapcsolatot akarok kialakítani Havilanddel, így nem számít, ha belehabarodom, amennyiben a dolog nem egyoldalú.

– Ez igaz, de a szerető bizonyos szolgáltatásokra szerződik a mecénásával.

– Értem. Ahogy a múlt éjjel is mondta, szereti, ha a szeretője nem követelőző.

– Ugyanakkor a fordítottja is igaz ennek. A hűség elengedhetetlen. Annál nagyobb vétséget el sem követhetne a mecénásával szemben, mint hogy idegen férfira kacsintgat, miközben egy másik férfi támogatja. Csak őt láthatja... és ezzel el is érkeztünk az első leckéhez. Ahhoz, hogy Havilanddel enyeleghessen, tudnia kell stílusosan flörtölni.

– És azt hogy csináljam?

– Épp most akarom megtanítani. A legbiztosabban úgy keltheti fel az érdeklődését, ha a szemével beszél hozzá.

– A szememmel? – kérdezte hitetlenkedve a nő.

– Egy pillantással sok mindent el lehet mondani.

– Mint például?

– Mint például, hogy érdeklődik a férfi iránt, hogy vonzónak találja. Nézzen rá egy hosszú pillanatig. Egy kicsit rezgetesse a pilláit.

– Mily elbűvölő.

– Aztán ott a szája – folytatta a herceg, eleresztve a füle mellett Roslyn pimaszkodó megjegyzését.

– Alig várom, hogy erről meséljen – jegyezte meg a nő szárazon.

– Ezek létfontosságú dolgok, kedvesem – rótta meg Arden gúnyolódva. – Ha nevetségesnek találja a javaslataimat...

– Nem, kérem... ne haragudjon. Kérem, folytassa – mondta Roslyn, és nagy nehézségek árán megpróbált komoly arckifejezést erőltetni magára.

– Amint mondtam, a férfi figyelmét a szájára kell irányítania. Csücsörítsen egy kicsit... Könnyedén érintse a legyezőjét az ajkához, meg ilyesmik. A lényeg, hogy kihívó legyen.

Roslynból erre már kitört a nevetés.

– Bocsásson meg, de nehéz elhinni, hogy egy olyan férfi, akinek csak egy csöpp esze is van, bedől némi szempilla rezgetetésnek és csücsörítésnek.

– Folytassam, vagy ne? – kérdezte Arden, szúrós pillantást vetve a nőre.

– Folytassa, kérem.

– Akkor viselkedjen rendesen, szépségem. Most pedig mutassa meg, hogy tud csücsöríteni.

Roslyn megpróbált szót fogadni. Csábosán csücsörített, miközben félig lehunytt pillái alól felnézett a férfira. Arden ösztönösen a szájára pillantott... pontosan, ahogy annak történnie kellett. De aztán Roslyn tönkretette a hatást, mert képtelen volt kitartani a pózt, és ismét nevetésben tört ki. Túlságosan mulatságosnak találta a helyzetet.

– Ez képtelenség – mondta, amikor végre meg tudott szólalni. Arden azonban ezúttal nem dorgálta meg. Inkább türelmesen nézte, és nyilvánvalóan nagyon szórakoztatónak találta a próbálkozásait.

– Remélhetőleg magára is érvényes a mondás, hogy gyakorlat teszi a mestert.

- Talán ki kéne vernem a fejemből ezt az egészet.
- Ilyen könnyedén feladja, édesem? Nem gondoltam volna.

Roslyn felszegett állal válaszolt a kihívásra; a férfinak minden bizonnyal ez is volt a szándéka.

– Természetesen nem adom fel. De nehéz elhinni, hogy mindez valóban működik.

– Nem muszáj hinnie nekem, inkább kérdezze meg Eleanort. Ő két évvel fiatalabb magánál, de tapasztalt a szerelmi csatározásokban.

Roslyn nem ismerte eléggé Marcus húgát ahhoz, hogy ilyen kényes témáról csevegjenek.

– Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha Fannyhoz fordulok.

– Én viszont most is ráérek – válaszolta a férfi, és összefont karokkal az egyik oszlopnak támaszkodott. – Jobb, ha rajtam gyakorol, mielőtt találkozik Havilanddel. Szívesen feláldozom magam.

– Erre igazán semmi szükség, felség. Már így is eleget raboltam az idejét.

– Meg akarja tanulni, hogyan kell elcsábítani egy férfit, vagy nem?

– De igen...

– Akkor csinálja. Álljon fel, angyalom. Tegyen úgy, mintha éppen most léptem volna be egy szobába, és megpillantottam volna magát. Mi az első dolog, amit tesz?

– Fogalmam sincs – mondta Roslyn, lángoló arcához kapva a kezét.

– Látta már, mit csinál a tanítványa, Newstead kisasszony? Utánozza.

Erre még ő is képes, gondolta Roslyn, miközben felidézte, hogy az előző este a lagziban Sybil Newstead hogyan próbálta magára vonni a herceg figyelmét.

Engedelmesen felállt, majd vett egy mély levegőt, huncut mosolyt varázsolt az arcára, és a csípőjét érzéken riszálva, lassan ellibeggett a

férfi előtt. Amikor átért a pavilon túlsó sarkába, megállt, és a válla fölött kacér pillantást vetett a férfira, majd visszalibegett a helyére.

Némi önbizalmat adott Roslynnak, hogy a herceg élénk érdeklődéssel figyelte a mutatványt. Egészen belemelegedve a szerepbe Roslyn megrázta a fejét, csücsörített, majd megigazította a haját, és lesimította a szoknyáját, pontosan úgy, ahogy Sybiltől látta.

Arden hátravetett fejjel hahotázott.

– Meg kell, hogy mondjam, kitűnően utánozza a kis ledért.

– Örülök, hogy értékeli az erőfeszítéseimet – mormolta Roslyn.

– Most ismétlje meg, de sokkal titokzatosabban.

Roslyn újra próbálkozott, ezúttal azonban nem túlozta el a dolgot; a mozdulatai sokkal tétovábbak, érzékibbek voltak.

– Ahhoz képest, hogy kezdő, nem is olyan rossz – mondta Arden, elismerően bólintva.

– Mi volt a baj? – kérdezte Roslyn hetykén.

– Még több gyakorlásra van szüksége – felelte a férfi.

A nő újra megismételt mindent, majd megállt a férfi előtt.

– És most?

– Nézzen a szemembe. Tegyen úgy, mintha én lennék a világon az egyetlen férfi, akihez vonzódik.

Roslyn tekintete összekapcsolódott a férfiéval... és abban a pillanatban elakadt a lélegzete. Arden élénkzöld szeme a bűvkörébe vonta. Csak egy pillantás volt, mégis, mintha megállt volna az idő. És akárcsak korábban, most is vibrált köztük a levegő.

Roslyn elszántan küzdött, hogy megtörje a varázst, és visszanyerje a lélekjelenlétét. A köztük pattogó szikrák mit sem számítanak, mondta magában. A herceg csupán flörtölni tanítja. Nevetséges volna bármiféle bizalmas, pláne szexuális színezetet adni a dolognak.

Aztán tekintete a férfi feszes, érzéki szájára siklott, amely két héttel azelőtt olyan földöntúli gyönyörben részesítette. Hirtelen erős vágy kerítette a hatalmába, hogy megcsókolja a férfit, de még ennél is jobban kívánta, hogy a férfi csókolja meg úgy, mint azon az estén. Szinte képtelen volt ellenállni annak a csábítóan érzéki, forró színak.

Roslyn, megregulázva botrányos gondolatait, elfordította a tekintetét, és hátralépett. Megróttta magát a megmagyarázhatatlan érzésekért, majd megköszöri a torkát, és igyekezett közömbösnek tűnni.

– Köszönöm, felség. Azt hiszem, mára elég is lesz ennyi. Lesz mit gyakorolnom a grófon ma délután. – Arden tekintete kifürkészhetetlenné vált, de aztán kajánul elmosolyodott.

– Már alig várom, hogy beszámoljon a sikereiről, édesem. Izgalmas délutánnak nézünk elébe.

– Rendben. Tartozom magának ennyivel.

Roslyn megkönnyebbülve sarkon fordult, hogy a férfi nem tartóztatja tovább. Már így is elég sokat időzött Arden hercegével. Legfőbb ideje volt, hogy hazatérjen, és nekilásson meghódítani Lord Havilandet.

*S*zerencsére Roslynnak már nem volt alkalma kettesben maradni a herceggel, mielőtt távozott volna a Freemantle-kastélyból. Mire hazaért, Arabella és Marcus már nem voltak ott; egy órával korábban elindultak a nászútjukra.

Az inas és a házvezetőnő a szolgák garmadáját felügyelték, akik ismét ragyogóvá varázsolták a házat. Miután beszélt Simpkinéssel, Roslyn visszavonult a reggelizőszobába, hogy jegyzékbe vegye a nászajándékokat, amelyeket a vendégek Danvers grófjának és újdonsült grófnőjének hoztak.

Egészen jól haladt, amikor nem sokkal később megérkezett a húga Lily látható izgalommal, szokatlanul kipirulva lépett a szobába

– Mi a baj? – kérdezte Roslyn aggódva.

– Nem akarok beszélni róla – válaszolta Lily rejtélyesen, miközben Roslynt fürkészte.

– És veled mi a helyzet, Rose? Tess és én szörnyen kétségbeestünk, amikor ma reggel megkaptuk a leveledet, amelyben elmagyaráztad, hogy miért töltötted az éjszakát Winifrednél. Elmentünk a kastélyba, de addigra már nem voltál ott, így Winifred elmesélte, mi történt. Nagyon bátran viselkedtél.

– Hihetetlenül meg voltam rémülve – felelte Roslyn szárazon. – De legalább senkinek sem esett bántódása.

– Kivéve a banditát. Ha jól értem, Hickling egy sebesült férfit keres.

– Igen – bólintott Roslyn. – Noha nem fűzünk hozzá sok reményt, hogy megtaláljuk.

Roslyn ismét a hűgára pillantott. Lily szokatlanul izgatott volt.

– Biztosan jól vagy? Zaklatottnak tűnsz.

– Nem vagyok zaklatott. Csupán fáj a fejem, és a kocsiban való zötykölődés nem sokat használt neki.

– Miért nem ülsz le, és iszol egy kis teát? Mrs. Simpkin éppen most hozott egy újabb kannával.

– Te mindig is nagyon hittél a tea nyugtató hatásában – fanyalgott Lily, de azért letelepedett Roslyn mellé a kanapéra.

– Sokkal hatásosabb lenne egy pohárka Marcus konyakjából.

– Ahhoz még túl korán van, arról nem is beszélve, hogy egy hölgynek nem illik tömény szeszt innia.

– Pont olyan vagy, mint Arabella.

Roslyn tekintete megállapodott a hűgán.

– Arabella aggódik – és minden oka meg is van rá –, amiért, ilyen ördögfióka lett belőled.

Lily, megszabadulva mogorva hangulatától, elmosolyodott.

– Tudom, de eszem ágában sincs az előkelő hölgy szerepében tetszelegni.

– Ettől függetlenül, igenis, hölgy vagy. És ha nem csal az emlékezetem, nem is szereted a konyakot.

– Tudom, de azt hallottam, hogy segít elmulasztani ezt az őrjítő fejfájást – mondta Lily, és bánatosan a nővére mosolygott, majd töltött magának egy csésze teát.

– Tegnap egy kicsit sokat ittam a lagziban. Igazán több eszem is lehetett volna, mert mindig megfájdul a fejem, ha alkoholt iszom, és ez alól a pezsgő sem kivétel. De csak azért ittam belőle három pohárral, mert elszomorított Arabella elvesztése. Mostanra viszont szörnyen megbántam, hogy ilyen mohó voltam.

– Ez minden, Lily?

Meglepő módon Lily még jobban elpirult.

– Talán nem minden. Winifred még mindig az örületbe kerget a házasságszerző fortélyaival.

– Tudom – mondta együtt érzően Roslyn. – Tegnap éjjel és ma reggel én voltam az áldozat. Igazad volt, amikor azt mondtad, hogy össze akar boronálni Ardennel.

– Nos, ami engem illet, nem fogom ölbe tett kézzel túrni, hogy Winifred bárkivel is összeboronáljon – jelentette ki Lily elszántan. – Londonba megyek, és Fanny panziójában fogok lakni. Van szabad szoba, és megkért, hogy segítek neki és két barátjának, akik a panziót vezetik. Nem tudom, hogy hasznomat veszik-e majd, de szeretnék segíteni nekik.

Roslyn meglepetten bámult a húgára.

– Londonban akarsz bujkálni, csak hogy megszabadulj Winifred mesterkedéseitől? Biztos vagy benne, hogy szükség van ilyen elszánt lépésre?

– Kezdem azt hinni – fintorgott Lily. – Ha nem talál rám, nem kell kellemetlenkedő udvarlóktól tartanom, nem igaz? Egyértelmű, hogy Chiswickben nem maradhatok. Fanny panziójában viszont senki sem fog keresni, még Marcus sem, szerencsére. Tudod, hogy nem lenne elragadtatva, ha utcalányokkal barátkoznék.

Lily hirtelen vidámabb hangon folytatta.

– Tudom már! Megmondhatod Winifrednek vagy bárkinek, aki érdeklődik utánam, hogy Hampshire-be mentem meglátogatni a régi barátainkat.

Roslyn csodálkozva ráncolta a homlokát.

– Miért akard, hogy azt higgye...

– Kérlek, Rose, csak most az egyszer tedd meg ezt a kedvemért.

Roslyn Lily arcát fürkészte, azon gondolkodva, hogy vajon aggódnia kellene-e a húgáért.

– Lily... van még valami, amit nem mondasz el nekem?

– Nincs. Ne aggódj értem, kedvesem. Kézben tartom a dolgokat – mosolygott Lily megnyugtatóan, majd alig hallhatóan hozzátette. – Egyetlen férfinak sem hagyom, hogy udvaroljon nekem.

Roslyn szívesen tovább faggatózott volna, de Lily határozottan elzárkózott. És mivel Roslyn tisztában volt vele, hogy a húga nagyon is jól tudja, mi a jó neki, és képes megoldani a problémáit, úgy döntött, hogy a saját feladataira koncentrál. Először is fel kellett készülnie Lord Haviland délutáni látogatására, amikor is megvitatják majd a férfi estélyének a részleteit. Amikor végre végzett a nászajándékok katalogizálásával, összeállított egy listát azokról a kérdésekről, amelyekben döntést kell hozniuk Haviland nagyszabású bábával kapcsolatban.

Fél háromkor felment az öltözőszobájába, hogy komornája, Nan segítségével átöltözzön. Egy elegáns kék ruhát választott a Marcus által finanszírozott új gardróbból, amely öltözet színe tökéletesen megegyezett a szeme színével. Majd visszatért a földszinti kis szalonba, ahol fogadni kívánta a vendégét. Azért ezt a szobát választotta, mert kevésbé volt hivatalos, és sokkal kényelmesebb, mint a nappali, amelyet az elmúlt hónapban Arabella teljesen felújított.

Roslyn izgatottan várta a grófot, és igyekezett nem túl sűrűn kipillantani az ablakon. Inkább azzal ütötte el az időt, hogy gondolatban felidézte a flörtölési technikákat, amelyeket Arden tanított neki aznap reggel... szem, száj, dicséret...

Ismét elmosolyodott, miközben azon tűnődött, hogy vajon a férfi trükkjei milyen hatással lesznek Havilandre. Őszintén remélte, hogy

a kívánt hatás nem marad el. Néha álmodozott a grófról; megpróbálta elképzelni, hogyan zajlik majd az udvarlása. Úgy képzelte, hogy a férfi az első pillanattól kezdve ellenállhatatlanul vonzódik majd hozzá, aztán hamarosan szerelmet vall, majd megkéri a kezét.

Lehet, mélézott Roslyn, hogy csupán tündérmesét szövöget, de ha bármilyen módon szenvedélyes szerelemre tudná lobbantani a férfit, kész lenne bármit megtenni, beleértve azt is, hogy megtanul kokettálni, még ha a természetétől távol is álltak az efféle színjátékok.

Haviland pontban háromkor érkezett, de Roslyn legnagyobb meglepetésére nem egyedül jött. Amikor Simpkin a szalonba kísérte, a nyomában belépett Arden hercege is. Úgy tűnt, a két nemesember szívélyes jó viszonyban van egymással, noha mindketten azt állították, hogy az ajtó előtt futottak össze.

Roslyn kérdően pillantott Ardenre, és azon morfondírozott, vajon miért éppen azt a pillanatot választotta a férfi, hogy meglátogassa, amikor nagyon is jól tudta, hogy Havilandet várja.

– Azt gondoltam, talán szeretné tudni, mire jutottunk az útonállóval kapcsolatosan – válaszolta a herceg kérdés nélkül.

– Miféle útonállóról van szó? – kérdezte Haviland, összevonva sűrű szemöldökét.

Roslyn felvilágosította, minthogy a férfi még nem értesült az előző nap történt rablótámadásról.

– És mit szándékoznak tenni? – érdeklődött a gróf.

Ezúttal a herceg válaszolt. Beszámolt Havilandnek a Freemantle személyzet vezette keresés eredményéről.

– Alaposan átfésülték a környéket, de nem találtak vérnyomokat vagy más, használható nyomot. Bárhol meghúzhatta magát a gazfickó, még akár Londonba is eljuthatott.

– Talán az lenne a legjobb, ha fegyveres őrseget állítanánk az utak mentén az elkövetkezendő néhány éjszakára – javasolta a gróf.

– Már megtettem – válaszolta Arden.

– Helyes. És figyelmeztetnünk kell a helyieket, hogy legyenek óvatosak, és vigyázzanak az értékeikre. Nem áll szándékomban senkit sem feleslegesen megrémíteni, de elővigyázatosnak kell lenniük.

Simpkin abban a pillanatban lépett be a teával, és Roslyn maga mellé ültette a grófot a kanapéra. Ha azonban arra számított, hogy Arden távozik, akkor csalódnia kellett. A férfi ugyanis kényelmesen elhelyezkedett az egyik füles fotelban, és semmi jelét nem mutatta, hogy indulni készülne. Miközben Roslyn kitöltötte a teát, a herceg a gróf bátyjára terelte a szót, ami csak még jobban felbosszantotta a nőt. Abban reménykedett, hogy egy kis időre kettesben maradhat Lord Havilanddel, és nem vágyott közönségre. De minthogy a herceg nem hagyott neki más választást, Roslyn elmosolyodott, és megkérdezte Havilandet, hogyan képzei el az estélyét.

– A házvezetőnőm már megrendelte a virágokat, és beszélt a zenészekkel, valamint a kisegítőket is felbérelte, de hálás lenne, ha segítene neki összeállítani a menüt, mivel még sosem kellett ilyen előkelő társaságnak főznie. Először lesz egy korai vacsora két tucat vendégre, még a bál előtt, majd éjfélkor valami hidegtál. És örülnék, ha kisegítene a társasági szokásokat illetően is – a fogadás helyszínének kiválasztásában, az ülésrend kialakításában a vendégek rangjának megfelelően, és ehhez hasonló dolgokban.

– Boldogan segíték – mondta Roslyn. – Az lenne a legjobb, ha megnézhetném az otthonát, és személyesen találkozhatnék az inasával és a házvezetőnőjével. És szeretném látni a meghívottak névsorát is.

– Azt elhoztam – mondta Haviland, és előhúzott egy halom papirost, majd átadta Roslynnak.

A nő átfutotta a hosszú listát, amelyen nagyjából kétszáz előkelőség neve szerepelt. A többségük a Danvers lagzin is ott volt. Amikor a végére ért, legnagyobb meglepetésére a herceg megkérdezte, hogy láthatná-e ő is a névsort.

– Ebben talán segíthetek – mondta Arden –, minthogy sok előkelőséget ismerek.

Roslyn nem éppen illedelmesen átnyújtotta a papírokat. Persze hogy segíthet, minthogy a legfelsőbb körökben mozog, és mindenkit ismer, aki számít.

Miközben a herceg a névsort böngészte, Roslyn felvette az asztalról a saját listáját, és sorra vették az egyes pontokat, amelyek elengedhetetlenek voltak a bál sikerének szempontjából, hogy megbizonyosodjanak róla, a férfi és a személyzete gondolt rájuk. Haviland közelebb húzódott Roslynhoz, hogy jobban lásson, és a fejük csaknem összeért.

Ez a bensőséges testtartás kiváló lehetőséget biztosított volna Roslynnak, hogy flörtölni kezdjen a férfival, ahogy tervezte – de fészélyezte, hogy nincsenek egyedül. A herceg túlságosan is szemmel tartotta, és így nagyon kényelmetlenül érezte magát. Ugyanakkor valahányszor Ardenre pillantott, a férfi csupán ártatlanul felvonta a szemöldökét, és tovább kortyolgatta a teáját. Amikor végül a nő összehúzott szemmel nézett rá, a férfi elmosolyodott, és a szemében kihívás csillant, mintha azt sugallná, hogy csak próbálja meg kidobni. A herceg jelenléte annyira összezavarta Roslynt, hogy csupán a bállal kapcsolatos teendőkre tudott koncentrálni. Amikor minden lényeges pontot megbeszéltek Havilanddel, megállapodtak, hogy a nő másnap délelőtt tizenegykor meglátogatja, személyesen körbejárja a férfi házát, és találkozik a személyzettel. Néhány perccel később a gróf felállt, őszintén megköszönte Roslyn segítségét, majd távozott.

Amikor elment, Roslyn bosszúsan meredt Ardenre, és meg sem próbálta elrejteni a haragját.

– Mégis, hogy képzeled felséged, hogy így ránk ront? Szerettem volna kettesben maradni Lord Havilanddel.

A herceg szelíden nézett vissza Roslynra, miközben a nő szemmel láthatólag majd felrobbant a dühtől.

– Látni akartam, amint beveti újonnan szerzett tudását.

– Szóval azért jött, hogy a teljesítményemet elbírálja?

– És, hogy elmondhassam, mire figyeljen legközelebb – mondta a férfi, bánatosan ingatva a fejét. – Be kell vallanom, nem vagyok megelégedve a középszerű próbálkozásaival, édesem.

A férfi megjegyzése csak még inkább felszította a nő haragját.

– Mégis, hogyan flörtöltem volna a gróffal, miközben maga minden mozdulatomat árgus tekintettel figyeli?

– Nem kellene hagynia, hogy zavarba hozzák – mondta a herceg hátradőlve. – A nyilvánosság előtt zajló kokettálás hozzátartozik a játékhoz.

– Engem csak a maga jelenléte zavar – válaszolta Roslyn csípőre tett kézzel.

– Miért? Én pusztán a tanítómestere vagyok.

Roslyn egyre jobban dühbe gurult.

– Arra kértem, hogy segítsen, nem arra, hogy hátráltasson! Egyáltalán, miért jött?

– Ha azt mondom, unatkoztam, elhinné? – kérdezte Arden, megrántva a vállát. – Eluntam a semmittevést, és arra gondoltam, hogy a hódító hadjárata talán elszórakoztatna.

– Tehát úgy döntött, hogy minket használ fel a saját szórakoztatására? – kérdezte Roslyn fenyegetően.

– Nem egészen – válaszolta a férfi elkomolyodva. – Az igazság az, hogy meg akartam szökni lady Freemantle elől, mielőtt még megfojtottam volna. Annyira imád fecsegni, hogy őt hallgatva még egy szent is kitérne a hitéből. De joggal haragszik rám. Kérem, bocsásson meg.

Roslyn némileg megenyhült a férfi magyarázatát hallgatva. A herceg pusztán lovagias kötelességtudatból maradt a Freemantle-kastélyban. Nem hibáztathatta, amiért meg akart szabadulni Winifredtől.

– Megértem, hogy nehezen viseli Lady Freemantle társaságát – mondta kedvesebben. – Hajlamos a bőbeszédűsége, ha hálás közönsége van. De csupán azért, mert magányos özvegyasszony, és nincsenek sem gyermekei, sem rokonai. A származása miatt pedig a környéken nem sok barátja van.

– De megérti, hogy miért menekültem ide?

– Igen, és természetesen szívesen látom.

– Köszönöm, szépségem.

– Kérem, ne szólítson így, felség – mondta Roslyn, újabb bosszús pillantást vetve a férfira. – Tudja, hogy mi a véleményem a külsőségekről. Nem szükséges, hogy emlékeztessen a saját külsőmre.

– Ha közelebbi ismertségbe akar kerülni Havilanddel, hozzá kell szoknia az alkalmankénti becézéshez – válaszolta a herceg mosolyogva.

– Mégis, hogyan kerülhetnék hozzá közelebb, ha ön megfoszt a lehetőségtől?

– Értem a célzást. Rendben, többé nem fordul elő.

– Bízom benne. Kezdem azt hinni, hogy magamtól sokkal többre vagyok képes.

– Azt akarja mondani, hogy már nincs szüksége a tanácsaimra Haviland meghódításához? – kérdezte a férfi, felvonva a szemöldökét.

– Nem, egyáltalán nem ezt mondtam – felelte Roslyn némi habozás után. – De semmi szükség rá, hogy úgy... provokáljon.

– Igaza van. Üljön le, hogy megvitathassuk, mit csinált rosszul. Attól tartok, számos hibát vétett.

Roslyn vonakodva visszaült a kanapéra

– Mit rontottam el?

Arden összefonta az karjait maga előtt, és elgondolkodva fürkészte a nőt.

– Először is, túlságosan hivatalos volt. Meg kell próbálnia sokkal nőiesebben viselkednie Havilanddel. Ne parancsolgasson. Egészen olyan volt, mint valami diktátor.

– Nekem úgy tűnt, Haviland értékeli a szervezőképességemet – válaszolta Roslyn a homlokát ráncolva.

– Mit szeretne, a szeretőjét lássa önben vagy a fő udvarmesterét?

– Természetesen a szeretőjét.

– Akkor hagyja a hadvezéri teendőket a szolgálóira. Néhány pillanatig úgy parancsolgatott, mint az anyám.

– Van anyja? – kérdezte Roslyn gúnyosan.

– Mégis mit képzelt? – kérdezte a férfi vigyorogva. – Hogy a gólya hozott?

– Nem lennék meglepve.

– Az anyám egy sárkány – válaszolta a férfi gúnyosan –, de legjobb tudomásom szerint ugyanúgy jöttem a világra, mint bárki más földi halandó.

Roslyn kihallotta az élt a férfi hangjából, amikor az anyjáról beszélt, de sokkal jobban izgatta a saját viselkedése Haviland társaságában.

– Még mit vétettem?

– Jobb, ha visszavesz az őszinteségéből. Néhány férfit eltántoríthat az egyenes beszédével.

– Önt eltántorítom? – kérdezte kíváncsian.

– Nem, de most nem rólam van szó. Haviland sokkal inkább vevő egy édesebb hangra. Semmi esetre se riassza el az éles nyelvével.

Roslyn letörten ült a kanapén.

– Nem hinném, hogy elriasztanám Havilandet. Gyakran meg sem tudok szólalni a társaságában.

– Ez valamiért meglep – mondta Arden szárazon.

– Nos, akkor is igaz.

– Gondolom, túlságosan fontos magának, hogy jó benyomást tegyen rá, míg nekem bátran megmondja a magáét.

– Mert magára nem akarok jó benyomást tenni.

– Akkor Haviland társaságában se erőlködjön. Egyszerűen legyen önmaga. Elég bájos és megnyerő ahhoz, hogy engedje az igazi énjét érvényesülni.

– Uramatyám, hiszen most bókolt nekem – bámult meglepetten a férfira.

– Valóban.

Arden zöld szeme ragyogott, ahogy ránézett, és ettől gyorsabban kezdett verni a nő pulzusa Megrázta azonban magát, és elmosolyodott.

– Nos, köszönöm a leckét, felség. Legközelebb igyekszem majd jobban szerepelni.

– Ha gondolja, holnap reggel meglátogatom, és adok önnek még egy leckét, mielőtt átmegy Havilandhez.

– Azt megköszönném. Most azonban...

A nő lehajolt, és elkezdte összeszedni a papírjait, majd felállt.

– Ha megbocsát, még sok a dolgom. De kérem, érezze otthon magát. Ha kér még teát – esetleg valami erősebbet, például bort vagy konyakot – csak csengessen Simpkinnek.

Drew udvariasan felállt, míg a nő távozott, majd bosszúsan elmosolyodott, amiért Roslynnak ismét sikerült leráznia. De nem is számíthatott ennél szívélyesebb fogadtatásra azok után, hogy ilyen arcátlanul megghiúsította a nő bensőséges találkáját Havilanddel.

Őszintén válaszolt, amikor Roslyn megkérdezte, miért jött, amikor a legkevésbé sem várták. Főleg az volt a szándéka, hogy megszabaduljon Lady Freemantle-től. És az unalom is közrejátszott. Meg a kíváncsiság. Látni akarta, miként viselkedik Roslyn Havilanddel, hogy kideríthesse, milyen messzire megy el a nő. Ám attól a pillanattól kezdve, hogy belépett az ajtón, valamiféle perverz szándék kerítette a hatalmába, amely arra ösztönözte, hogy provokálja a nőt, és felébressze azt a szenvedélyes tüzet kék szeme mélyén.

A vadabbik énje pedig a karjába akarta vonni, és meg akarta csókolni az imádni való száját, és ölekezni akart csábító testével...

Drew halkan felnevetett, amikor eszébe jutott, hogyan reagált a nő meggondolatlan becézésére, amikor „Szépségnek” szólította. Roslyn meglehetősen szúrósan viselkedett, ha szóba került a külseje – és ezzel Drew tapasztalatai szerint meglehetősen egyéni eset. Még sosem találkozott olyan nővel, aki arról panaszkodott volna, hogy túlságosan gyönyörű.

Ő biztosan nem hibáztatta kivételes szépségeért. El kellett ismernie, hogy már az boldoggá tette, ha bámulhatta; hiszen végső soron ízig-vérig férfi volt.

De Roslyn nem csak ebben különbözött más nőktől. A férfi igazán bájosnak találta a tapasztalatlanságát korábbi szeretői mesterkélt szenvedélyével szemben. A mosolya üde volt és őszinte, nem pedig kifinomult és cinikus. Gyűlölte volna, ha a végzet asszonyai – akiket utánozni próbált – által játszott játzmák megfojtották volna ezt az üdeséget.

Drew hirtelen megrázta a fejét. Egyelőre állta a szavát. Az, hogy a nő hogyan használta fel a tanácsait, már nem az ő dolga volt.

Ami azt illeti nem volt értelme tovább időznie a Danvers-házban. Sőt, jelenleg Chiswickben sem tudott többet tenni, döntötte el. Akár ki is rukkanhat, hogy Londonban töltse az estét, és eltöltsön néhány kellemes órát a klubjában.

Vagy ami még jobb, tovább keresheti a következő szeretőjét. Ha elmerülne egy bújó női testben, talán nem találná olyan veszettül vonzónak a bájos Roslyn Loringot.

7.

*A lista, amit küldtél, igazán hasznos, drága Tanny, még
ha kétkem is, hogy képes leszek követni az útmutatásodat*

Roslyn levele Tannynak

A másnap reggeli lecke előtt Roslyn a könyvtárszobában várta herceget. Minthogy itt érezte magát a legfesztelenebbül, úgy gondolta, itt jobban ki tud majd állni önmagáért. Mindig is az olvasás volt a kedvenc időtöltése, a könyvtár pedig a menedéke, valahányszor az élet megpróbáltatásai túlságosan elviselhetetlenné váltak.

Éppen egy kipárnázott ablakfülkében üldögélt – ez volt a kedvenc helye, mert egyszerre volt kényelmes és világos –, amikor Arden belépett. Aznap nem az etikett szerint öltözött a férfi: a bivalybőr lovaglónadrág és a bordó kabát jobban illett egy vidéki nemeshez, ám a kiváló szabás kihangsúlyozta a herceg ellenállhatatlan vonzerejét.

Roslyn letette a könyvét és felállt, hogy üdvözlje a férfit, majd figyelte, amint a herceg elismerően körbepillant. A szobában minden falat padlótól a mennyezetig érő fényes, diófa könyvespolcok borítottak, tele bőrkötéses könyvekkel.

– Lenyűgöző – mormolta Arden, miközben szemügyre vette a hozzá legközelebb eső polcon sorakozó címeket.

– Micsoda lenyűgöző? – kérdezte Roslyn kíváncsian.

– Hogy befalt egy ekkora gyűjteményt. Eleanor említette, hogy szinte az összes kötetet olvasta, ami itt van.

– Kivéve azokat, amelyek görögül vannak, mivel sosem tanultam meg görögül. Sajnos nem járhattam egyetemre, mert nem férfinak születtem.

Arden kedélyesen pillantott a nőre.

– Valóban meg akart tanulni görögül?

A nő érezte, hogy elpirul, de felszegte az állát.

– Jó lett volna ismerni a szépirodalmi klasszikusok eredeti nyelvét. Így kénytelen voltam a fordításokra hagyatkozni.

A férfi nem felelt, csupán a következő polchoz sétált.

– A címeket elnézve, valaki alapos gondossággal válogatta össze ezt a gyűjteményt.

Roslyn elmosolyodott a férfi meglepett hangját hallva.

– Valóban. A mostohanagybátyám végtelenül szűkmarkú volt, kivéve, ha könyvekről volt szó. A benne rejlő tudós hajlamért csodáltam a leginkább.

– Amennyire én tudom, más csodálatra méltó tulajdonsága nem is volt a néhai Lord Danversnek – felelte a herceg szárazon.

– Nos, igen... Halottakról vagy jót, vagy semmit, de nagyon... ellenszenves ember volt.

Roslyn egy fotelhoz sétált, és intett Ardennek, hogy foglaljon helyet vele szemben a kanapén.

– Örömmel jelenthetem, hogy ma reggel levelet kaptam Fannytól. Készített nekem egy listát azokról a dolgokról, amelyek segítségével elcsavarhatom Lord Haviland fejét.

– Beavatja a szeretők titkos fortélyaiba? – kérdezte a férfi, miközben leült.

– Igen, vagyis inkább csak tanácsot ad, miként lehet rabul ejteni egy úriembert.

– És mit javasol?

Roslyn előhúzta a három teleírt lapot a szoknyája zsebéből, és úgy döntött, hogy néhány részt hangosan felolvas Fanny leveléből, hogy

Aztán kifaggathassa a herceget, hogy mennyire hatásosak az egyes technikák.

– Az első javaslata a külső megjelenésre vonatkozik... testápolás, öltözködés, frizurák... ezekről nem kell beszélnünk. Aztán...

– Miért nem? Lenne mit tanulnia ezen a téren.

– Meglehet – vágott vissza Roslyn –, de úgy vélem, Fanny tanácsa elegendő útmutatással szolgál egy ilyen érzékeny témában, mint a személyes higiénia. Nos, hol is tartottam? Oh, igen. Ezután arról beszél, miként vonhatjuk magunkra különböző módokon egy férfi figyelmét. Az első tanácsa így szól: „Létfontosságú, hogy figyelmes hallgatóság legyünk”.

– Ezt már én is mondtam – mosolygott Arden.

– Emlékszem. – Roslyn egy pillanatig a lapot fürkészte. – Azt is írja, hogy egy nőnek meg kell tanulnia szellemesen évdni, de vigyáznia kell, hogy ne legyen túlságosan szellemes, mert akkor megfélemlítheti a potenciális mecénását. Egészen pontosan azt mondja: „Azt kell éreztetnie a férfival, hogy az okos, nem azt, hogy unalmas vagy bárgyú”.

– Ez nagyon bölcs tanács – helyeselt Arden. – A férfi felfújja magát, mint egy hím madár, ha okosnak érzi magát.

Roslyn vidám pillantást vetett a hercegre. Azon sosem kéne fáradoznia, hogy ő okosnak érezze mellette magát, mert a férfinak valóban éles esze volt, és sosem maradt adósa valami csípős visszavágással.

A nő ismét a listájába mélyedt, és felolvasta Fanny következő javaslatát.

– „Éreztesd vele, hogy erős és befolyásos, mintha ő lenne a világon a legfontosabb ember, akit ismersz. Vagyis: tégy úgy, mintha ő lenne a legsodálatosabb férfi a világon.”

– A barátnője, Fanny nagyon jó megfigyelő. Javasol valamit azzal kapcsolatban, hogyan éreztesse a férfival, hogy csodálatos?

– Nem igazán, csupán annyit említ, hogy tegyek úgy, mintha rajta kívül egyetlen más férfi sem létezne. És maga is pontosan ugyanezt mondta.

– Javasol valami mást is Fanny azonkívül, amit én is mondtam?

– Számos javaslattal él a nő viselkedését illetően. Először is azt tanácsolja, hogy legyek egy kissé titokzatos. „Ha titkaid vannak, a férfi mindent elkövet majd, hogy kiderítse őket” – írja.

– Miféle titkokra gondol?

– Azt nem írja. De azt hiszem, egyetértene magával – az őszinteség nem mindig kifizetődő.

Arden bólintott.

– És még?

– A nő olykor legyen egy kissé megközelíthetetlen. El kell érnie, hogy a férfi fusson utána, mert így keltheti fel az érdeklődését. És semmilyen körülmények között sem futhat a nő a férfi után.”

– Egyetértek. Még ha történetesen fut is utána, a férfi sosem tudhatja meg, mert az a legbiztosabb módja annak, hogy elüldözze. Az ég szerelmére, haladjunk.

– „Néha intézd úgy, hogy várnia kelljen a kegyeidre, hogy felszítsd...” nem érdekes.

– Hogy felszítson mit? – erősködött a férfi.

– „A vágyát a végtelenségig” – hadarta Roslyn.

Tudván, hogy Arden szemében nevetés bujkál, szándékosan kerülte a férfi tekintetét, miközben továbblépett a következő pontra.

– „Törekedj rá, hogy emlékezetes légy. Különbözz a korábbi kedveseitől. A dolog lényege, hogy gyakran gondoljon rád, és elérd, hogy mindig veled akarjon lenni, és csak veled.”

– Ez kitűnő tanácsnak hangzik – jegyezte meg Arden.

– Igen – válaszolta a nő, miközben gondosan átolvasta az utolsó oldalt is.

Amikor összehajtogatta a levelet és visszatette a zsebébe, a férfi kérdően felvonta a szemöldökét.

– Ez minden?

Roslyn érezte, hogy előnti a pír.

– Nem, de a többi javaslat arra vonatkozik, hogyan szítsuk fel egy úriember vágyát a testiség terén.

– Szívesen elolvasnám – mondta a férfi ártatlanul.

– Abban biztos vagyok, de túlságosan kockázatos lenne ezeket a dolgokat önnel megvitatnom – válaszolta a nő, éles pillantást vetve a férfira.

– Ismét zavarba jött, bűbájosom. – A nő elengedte a füle mellett a becézést és a provokatív hangnemet.

– A kérdés az, hogyan alkalmazhatnám Fanny javaslatait, hogy magamba bolondítsam Lord Havilandet? A tanácsai egytől egyig meglehetősen elvontnak tűnnek.

– Az igaz, de már megint túlságosan előreszaladt.

– Hogy érti ezt?

– Nem szabad átsiklania a csábítás testi oldala felett. Ahhoz ez túlságosan fontos.

Legnagyobb bosszúságára Roslyn még jobban elpirult.

– Nem kívánok átsiklani felette, felség. Csupán ezeket a részleteket inkább Fannyval vitatnám meg.

– Szólítson Drew-nak. Ha én vagyok a mentora, akkor nyugodtan mellőzhetjük az efféle formáságokat.

Roslynnak esze ágában sem volt ilyen bizalmas viszonyba keveredni a herceggel, így megrázta a fejét.

– Köszönöm, de az efféle formáságok tökéletesen megfelelnek nekem.

– Ahogy óhajtja – felelte a férfi barátságosan, de aztán a kezét nyújtotta. – Jöjjön, édesem.

Roslyn óvatos pillantásokkal méregette a férfit.

– Miért?

– Mert itt az ideje, hogy megtanítsam önnek a következő leckét.

Roslyn, hirtelen ráébredve kényes helyzetükre, a kandallópárkányon álló órára pillantott.

– Attól tartok, nem fér bele az időbe egy újabb lecke. Tizenegykor találkozom Lord Havilanddel.

– Erre még bőven van időnk. Csak a szomszédba megy. Most viszont jöjjön ide.

Noha a férfi elbűvölő mosolya cseppet sem nyugtatta meg, Roslyn, ha vonakodva is, de engedelmeskedett. Felállt, majd, mint aki karót nyelt, leült a férfi mellé a kanapéra.

– Közelebb – parancsolta a herceg. – Nem fog fájni, ígérem.

Éppen ez az, ami aggaszt, gondolta Roslyn idegesen. Attól félt, a férfi bemutatója túlságosan kellemes lesz, nem attól, hogy túlságosan fájdalmas. De azért közelebb húzódott, így már csak pár centiméter választotta el őket.

– És most?

– Adj ide a kezét. Meg akarom önnek mutatni az egyik leghatásosabb női fegyvert, az érintés erejét.

– Igazán szükség van erre? – kérdezte Roslyn, a homlokát ráncolva.

– Nem csupán szükség van rá, de nagyon fontos is. Meg kell tanulnia, hogy egy óvatlan érintéssel hogyan szíthatja fel egy férfi vágját.

– Nem tudná egyszerűen csak elmagyarázni?

– Nem tudnám ilyen hatásosan elmagyarázni. Vannak dolgok, amelyeket egyszerűen meg kell tapasztalni.

– Hát jó – mondta a nő, és kinyújtotta a kezét.

Arden keze összezárult a nő ujjai körül, hogy Roslyn érezhesse a kezéből áradó hőt. Majd felfelé fordította Roslyn kezét, és az ujj hegyével lassan cirógatni kezdte a tenyerét.

Roslynnak elakadt a lélegzete. Alig tudta megőrizni a nyugalmát. Egymásba kulcsolódott kezüket bámulta, és azon töprengett, vajon a férfi hogyan képes ennyi érzékiséget sűríteni egyetlen érintésbe.

– Amikor Havilanddel van, törekedjen rá, hogy időről időre megérintse – mormolta Arden.

– Miért? – kérdezte a nő, próbálva magabiztos hangot megütni.

– Azért, hogy a tudatában legyen a közelségének.

Nem volt kérdéses, hogy ő viszont nagyon is tudatában volt a mellette ülő férfi közelségének; őrijítő hatással volt rá a tudat, hogy a

testük ennyire közel van egymáshoz. De elhatározta, hogy közömbösséget színlel, annak ellenére, hogy a férfi életre keltette az érzékeit. Nem hagyja, hogy megismétlődjön az a szerencsétlen eset, amikor a pavilonban tegnap egy pillanatra elkapta a vágy, hogy megcsókolja a férfit.

A férfi cirógató ujjai a tenyere széléről a csuklójára vándoroltak.

– Próbáljon meg úgy tenni, mintha véletlen lenne. Egészen könnyedén érintse meg a bőrét. Meg fogja érezni, higgye el.

Nem volt nehéz hinnie a férfinak; még ettől a könnyed cirógatástól is elakadt a lélegzete.

Aztán Arden feljebb csúsztatta a kezét, végig a nő ruhája ujjá mentén, egészen a könyökéig. A könnyed érintés nyomán a gyönyör végigsöpört Roslyn karján és mellén, és a hatására a nőt megrohanták szenvedélyes első találkozásuk élénk emlékei. Az emlékek forró, remegő örvénylést keltettek a gyomra mélyén.

– Látja, milyen erőteljes hatása lehet egy szimpla érintésnek? – kérdezte a férfi, és a tekintete összekapcsolódott a nő pillantásával.

– Igen... látom.

– Tekintse az egyik leghatásosabb fegyverének.

A férfi érintése valóban fegyver volt, ébredt rá Roslyn; az érzéki csábítás egyik fegyvere. Érzékek valóságos tűziátékát keltette minden porcikájában. És mindez még azelőtt történt, hogy a férfi megérintette volna az arcát, és az ujját végighúzta volna az álla vonalán.

Roslyn szíve hevesen kezdett kalapálni, ahogy a férfi hüvelykujjával végigsimított az arccsontján, majd az alsó ajkán.

Az erotikus érintés azokra a fantáziaképekre emlékeztette, amelyeket a herceg kezéről és szájáról szőtt első, döbbenetes találkozásuk után. Képtelen volt elfelejteni a férfi varázslatos kényeztetését.

Természetesen, gondolta Roslyn, miközben megpróbálta lecsillapítani vadul dübörgő szívét, egy olyan legendás szerető, mint Arden, pontosan tudta, hogyan hozza ki a legtöbbet egy egyszerű

érintésből. Nyilvánvalóan szakértője volt a női nemnek. Ügyes keze pontosan tudta, hol időzzön hosszabban, hogyan ébresszen vágyat. Mintha csak pontosan ezt akarta volna bizonyítani, a férfi begörbítette az ujját a nő álla alatt, és lecsúsztatta végig a torkán, egészen a tövében megbúvó kis mélyedésig. A nő ölében forró remegés kelt, amelynek ereje megdöbbsentette. Roslyn megpróbált nyelni, miközben Arden lassan végigfuttatta a kezét a torkán és a kulcsontján, majd még lejjebb, a ruhája nyakkivágása mentén. Amikor a férfi ujjai ráérősen elidőztek a ruhája felső részénél, a nő szája tiltakozásra nyílt, de nem jött ki hang a torkán...

Aztán a herceg hirtelen megállt. A nő nagy megkönnyebbülésére a férfi keze visszahullt a teste mellé.

Arden kifürkészhetetlen fénnyel a szemében végigmérte a nőt.

– Hát ennyi – szólalt meg könnyedén. – Most már tudja, miféle hatalommal rendelkezik.

A férfi közömbösnek tűnő megjegyzése úgy hatott Roslyn-ra, mintha nyakon öntötték volna egy vödör jeges vízzel.

Kihúzta magát és megpróbált elmosolyodni.

– Ez nagyon... tanulságos volt, felség. Most pedig, itt az ideje, hogy a gyakorlatban is próbára tegyem a tanultakat.

– Valóban, induljon. Biztos vagyok benne, hogy nem akarja megvárakoztatni Havilandet.

Roslyn lesimította a szoknyáját, és felállt, hogy távozzon, majd megállt az ajtóban és megkockáztatott egy hátravetett pillantást a válla fölött. De a herceg olyan ügyesen rejtette a gondolatait vonzó arcvonásai mögé, hogy a nő képtelen volt kifürkészni őket.

– Nem kíván sok szerencsét, felség? – kérdezte Roslyn, és a hangjába szándékosan belecsempészett némi flörtölő felhangot.

A férfi szája ironikus félmosolyra húzódott.

– Kétlem, hogy szüksége lenne a jó kívánságaimra, édesem. Biztosan sikerrel jár, ha beveti a most tanultakat. Elvárom, hogy később tájékoztasson mindenről. Itt fogok várni önre.

– Ahogy óhajtja, felség.

Amikor a nő végre távozott, Drew hosszan kifújta a levegőt, miközben megpróbálta leküzdeni az őrijítő vágyat és az érthetlenebb ingerültséget. El kellett ismernie, hogy Roslyn színlelt hűvös higgadsága szörnyen bosszantotta. Minden biztonnyal kezdi elveszíteni a vonzerejét, ha a nő ilyen könnyedén megőrizte a hidegvérét, miközben ő majd szétrobbant a forró vágytól, amelyet egyszerű találkozásuk ébresztett benne.

– Ördög és pokol – szitkozódott a férfi. – Ostoba voltál, hogy így belehabarodtál.

Rá kellett ébrednie, hogy szenvedélyes szerelmi leckéi meglepő módon visszafelé sülték el. Majd megőrült azért, hogy azon nyomban újabb leckéket adjon Roslynnak. Azt akarta, hogy a nő is megérintse, hogy finom kezével a testét cirógassa, ujjait könnyedén végigfuttatva csupasz bőrén...

Elképesztő önuralomra volt szüksége, hogy el tudjon húzódni a nőtől. Még ez a rövid fizikai kontaktus is komoly szexuális feszültséget keltett benne.

Drew elfintorodott, ahogy megérezte, hogy vágytól duzzadt pénisze sajogva feszül a nadrágjának. Az ártatlan szirénnek halvány fogalma sem volt róla, mennyire felszította a vágyát. És az volt a szánalmas igazság, hogy a férfi nagyon kívánta őt. Jobban, mint valaha is bármely más nőt. És egyre inkább kísértették azok a fantáziaképek, amelyekben arról ábrándozott, hogy a magáévá teszi.

A férfi elmormolt egy újabb szitokszót. Az ágyéka sajgott a sóvárgástól, minden biztonnyal azért, mert előző éjjel mégsem csillapította kéjvágyát egy kurtizán illatos karjaiban, ahogy azt eltervezte. Amikor megtehetette volna, már nem tűnt olyan vonzónak az ötlet, hogy egy érzéki szajhával elégítse ki bűja vágyait, különösen mivel minden kurtizánt Roslyn elegáns, királynői szépségéhez próbálta mérni.

A múlt éjszakai absztinenciája viszont úgy bosszulta meg magát, hogy csupán egy hajszálon függött, hogy meg tudta-e őrizni önuralmát Roslyn társaságában.

Drew összeszorította az állkapcsát, és behunyta a szemét. Tudta, hogy aznap éjjel a hálósobája magányában magának kell enyhítenie az ágyékát feszítő sajgó sóvárgást. Ha nem tesz ez ügyben sürgősen valamit, könnyen elképzelhető, hogy elveszti a fejét, és valami olyat tesz Roslynnal, amit később mindketten bánnának.

Még most sem tudta megfékezni bűja gondolatait; önkéntelenül is az a kép lebegett a szeme előtt, ahogy a magáévá teszi a nőt. A képzelete egyre csak vetkőztette Roslynt... kihámozta a ruhájából, és felfedte hihetetlenül bájos testét... majd végigfektette a kanapén.

A nő örjítőén kíváncsi volt, ahogy aranyhaja dús sörényként omlott a vállára, telt keblei, széttárt, hamvas combjai pedig valósággal hívogatták. Erotikus képzelgéseit során a férfi a testével oltalmazóan betakarta, és mélyen, keményen a nőbe hatolt. Szinte érezte a szűk hüvelyét, síkos forróságát, miközben az izmai összehúzódtak és megremegtek a fallosza körül...

Drew a fogát csikorgatva hirtelen felállt. Nem tudta megmagyarázni, miért ébresztett benne Roslyn ilyen sóvárgást, de nem fogja hagyni, hogy a nő iránt érzett kéjvágy elvegye az esztét.

– Örültséggel lenne átlépni azt a határt – mormolta az orra alatt.

Még mindig sajgón és nyugtalanul körbejárt, a könyvtárban, de a gondolatai továbbra is Roslyn körül forogtak. Elképesztő veszélyt jelentett rá a nő, de nem csupán azért, mert, olyan hihetetlenül vonzódott hozzá, hanem azért, mert olyan könnyedén átcsúszott a védelmi vonalán. Marcus hűgát, Eleanort kivéve sohasem volt képes nyugodtan, felszabadultan viselkedni előkelő, fiatal hölgyek társaságában. Folyton védekeznie kellett, és állandóan azt leste, hogy vajon mikor próbálják a házasság csapdájába csalni. De Roslyn társaságában teljesen magától értetődő volt, hogy önmaga lehet.

És éppen ilyen magától értetődőnek tűnt a heves szexuális vágya is.

Azonban szigorúan tilos volt megadnia magát ennek a váagnak. Nem csupán azért, mert Roslyn Marcus védelmét élvezte, emlékeztette magát Drew, de azért is, mert megígérte a nőnek, hogy megtanítja, hogyan szerezhet meg magának egy másik férfit.

Összevonta a szemöldökét, amikor ráébredt, hogy megmagyarázhatatlan módon féltékenységet érez. Nem volt joga féltékenynek lenni. És az igazat megvallva, boldogan segített Roslynnak, hogy minél előbb becserkésze Havilandet, hogy aztán többé ne kísértse a gondolatait, vagy ami még rosszabb volt, az erotikus fantáziáit.

Belelhet egy kis időbe, mivel jelenleg úgy tűnt, hogy Haviland inkább csak egy kedves szomszédot lát Roslynban, semmint eljövendő menyasszonyát. De Roslyn sem volt még fülig szerelmes a grófba, ahogy azt, be is vallotta. Drew gondosan megvizsgálta, hogyan reagál a nő a gróf jelenlétére. Miközben mindkettő nagyon barátságos volt, szinte semmi jelét nem mutatták, hogy barátságnál több lenne köztük, noha Roslyn ennél sokkal többet remélt.

Drew, azon töprengve, hogy ezúttal vívjon sikerrel jár-e Roslyn hódító hadjárata, az ablakhoz sétált, és kinézett rajta, noha a kert elrendezése megakadályozta, hogy ellásson a gróf szomszédos birtokáig. Türelmetlenül várta, hogy a nő visszatérjen, noha alig volt még távol tíz perce, és valószínűleg még sokáig odalesz.

A férfi megróttta magát, amiért egyáltalán ilyen dolgok járnak a fejében, majd lepillantott az ablakfülkére, ahol érkezésekor Roslyn ült. Amikor felvette a vaskos kötetet, amelyet korábban a nő olvasott, elmosolyodott, ahogy megpillantotta a címet... William Cobbett: Anglia parlamentjének története, VII. kötet.

Drew csodálattal, vegyes vidámsággal ingatta a fejét. Roslyn törekeny szépsége és tudós elméje közötti ellentét felettébb különös volt.

Mindig is sokra becsülte a műveltséget és a jó oktatást. Marcus és Heath voltak a legjobb barátai, főként azért, mert elég éles elméjük voltak ahhoz, hogy felérjenek hozzá. Az egyetemen ő volt, aki a leginkább bújt a könyveket. A londoni házában pedig még ennél is hatalmasabb könyvtára volt. Így aztán önkéntelenül is megörült, hogy talált egy nőt, akinek a tudásszomja éppen olyan nagy, mint az övé.

Ahogy eszébe jutott Roslyn panasza, amiért nem engedték neki, hogy görögül tanuljon, Drew elmosolyodott. A nő határozottan nem egy üresfejű liba. Sokkal inkább egy nagyon olvasott és kiváló oktatásban részesült nő, akinek sziporkázó elméje még egy hozzá hasonlóan művelt férfinak is kihívást jelentett.

Az igazat megvallva, Drew már olvasta Cobbett munkájának mind a tizenkét eddig megjelent kötetét, és a kiadónál előjegyezte a további köteteket is. De azért most kezében a hetedik kötetel leült, és kényelmesen hátradőlt, hogy olvasással üsse el az időt, amíg Roslyn vissza nem tér.

Lehet, hogy Roslynnak valóban férfinak kellett volna születnie, mélázott Drew, még mindig vidáman, noha szörnyű nagy kár lett volna elveszteni mindezt a figyelemre méltó szépséget. Amelyet a nő még csak nem is értékel.

8.

*Miért vonzódom bosszúntó módon az egyik férfihoz,
amikor biztosan tudom, hogy egy másikat akarok megszerezni*
Roslyn levele Tannynak

Roslyn egy órával később mogorván tért haza. Szörnyen csalódott magában. Jobban örült volna, ha nem kell találkoznia a herceggel, de a férfi, ígéretéhez híven a könyvtárszobában várt rá.

– Nos, sikeres volt a csábítási hadművelete? – kérdezte a férfi, amikor a nő belépett.

– Nem annyira, mint szerettem volna – válaszolta Roslyn, és leroskadt az egyik székre.

Arden felállt és a kanapéhoz sétált, ahol leült a nővel szemben.

– Ez minden, amit mondani akar? Megpróbálta alkalmazni a tanácsaimat?

– Oh, igen – mondta a nő, gúnyosan mosolyogva. – De túlságosan zavarban voltam ahhoz, hogy sikeresen alkalmazzam őket.

– Megpróbálta megérinteni Havilandet? – kérdezte a herceg, miközben kíváncsian fürkészte a nőt.

– Igen.

De nem vált be, gondolta. Először képtelen volt rávenni magát, hogy megpróbálja merészen, véletlenül megérinteni Havilandet, vagy, hogy flörtölni kezeljen vele. Úgy érezte, az erőfeszítései túlságosan kiszámítottnak tünnek volna. De mielőtt távozott, hagyta,

hogy az ujjai a gróf ujjaihoz érjenek, miközben átnyújtotta neki a bálhoz készített feljegyzéseit.

– És? – nógatta Arden.

– És semmi – válaszolt Roslyn elfintorodva – Úgy tűnt, semmit sem érzett.

– Talán nem volt, eléggé nyilvánvaló a szándéka.

– Lehet.

De a nő nem hitte, hogy valóban ez lett volna a helyzet. Egyáltalán semmilyen reakciót sem sikerült kiváltania Havilandból. De még jobban megzavarta, hogy ő maga sem érezte a várt szikrát kettejük között.

A leginkább azonban az bosszantotta, hogy miközben azon mesterkedett, hogy lángra lobbantsa Haviland grófját, másra sem tudott gondolni, csak arra a lobogásra, amelyet Arden hercege ébresztett benne olyan könnyedén, aznap reggel, amikor azt mutatta meg neki, hogy milyen hatásos lehet egy egyszerű érintés.

– Legközelebb legyen határozottabb – javasolta a herceg.

– Talán nem is lesz legközelebb – válaszolta bosszúsan Roslyn. – Már minden fontos kérdésben döntöttünk, mint például, hogy hogyan helyezzék el a virágokat, hol álljon a zenekar és hol legyen a fogadás.

Arden kedélyesen nézte a nőt.

– Akkor hívja meg uzsonnára vagy teára holnap.

– De milyen ürüggyel?

– Biztos vagyok benne, hogy kitalál valamit. Mondja azt, hogy szeretne többet megtudni a családjáról és a rokonairól, akikre jó benyomást akar tenni. De arról is beszélhetnek, hogy milyen óvintézkedéseket kellene tenni azzal a bizonyos útonállóval szemben.

– Erről már ma is beszéltünk – mondta Roslyn a homlokát ráncolva. – Haviland azt akarja, hogy a bál idején fegyveres lovászok járőrözzenek az utak mentén, hogy elkerüljük a mienkhez hasonló eseteket, noha azóta senki sem hallott az útonállóról.

– Helyes – felelte a herceg. – Az lesz a legjobb, ha a gróf vállalja a felelősséget a környék biztonságaért. Azt tervezem, hogy holnap visszatérek Londonba, minthogy Lady Freemantle már szemmel láthatóan teljesen felépült a megrázkódtatás okozta sokkból.

Roslyn egy pillanatra megfeledkezve a saját bosszúságáról, halványan elmosolyodott.

– Még egyszer szeretném megköszönni, amiért itt maradt, hogy megnyugtassa. Ez igazán nagylelkű gesztus volt öntől.

– Valóban? – nevetett fel Arden. – Szóval, mihez kezd Havilanddel? Biztos benne, hogy tovább akarja folytatni az elnyeréséért vívott hadjáratát?

– Igen – felelte a nő makacsul. – Biztos vagyok benne.

– Az is lehet, hogy mégsem ő a legmegfelelőbb férj a maga számára.

– Lehet, de erre én magam szeretnék rájönni. Még mindig nem adtam fel a reményt, hogy esetleg belém szeret.

Arden félrebillentett fejével fürkészte a nőt.

– Miért ragaszkodik hozzá ennyire, hogy szerelemből menjen férjhez? Az előkelő osztály tagjai többnyire megelégszenek az érdekházassággal.

Roslyn nem tudta elrejteti a keserűségét.

– Mert nem akarom úgy végezni, mint a szüleim. Ádáz ellenségek voltak, akik élvezetüket lelték abban, ha bántathják egymást.

– A legtöbb előkelő házasság nem sokkal jobb ennél – jegyezte meg Arden gúnyosan.

– Ön túlságosan cinikus, felség.

– A maga elképzelései viszont a szerelemről túlságosan idealisták.

– Azt gondolja, hogy az igaz szerelem csupán a mesében létezik?

– kérdezte Roslyn felvonva a szemöldökét.

– Hát nem így van?

– Én nem hinném. Még sosem volt részem őszinte szerelemben, de tudom, hogy létezik. A barátnőm, Tess Blanchard nagyon szerette

a vőlegényét, mielőtt a férfit megölték Waterloonál. És az anyám is meglegelte a szerelmet a második férje oldalán.

A herceg a fejét ingatta.

– Egyik eset sem jellemző a brit arisztokraták házasságára.

A barátnője jegyese meghalt, az édesanyja pedig egy francia férfihoz ment feleségül.

– Arabella és Marcus viszont határozottan szeretik egymást.

A férfi elmosolyodott, de nem szólt semmit.

Roslyn azonban így is szembeszállt a férfi szkeptikus szemléletével.

– Maga is látta őket együtt. Nem vitathatja, hogy mennyire erősek az érzelmeik.

A férfi megvonta a vállát.

– Most azt képzelik, hogy szerelmesek, de kétlem, hogy ez az érzés sokáig tartana. Túl sok párt ismertem, akik váltig állították, hogy örülten szeretik egymást. Aztán, amikor a szenvedély újdonsága elillan, nem marad más, csak az unalom – vagy valami annál is rosszabb.

Roslyn pajkos mosolyt villantott a férfira.

– Nem is vártam magától mást. Az, hogy csodálatos szeretőnek titulálják, még nem jelenti azt, hogy a szerelemben is jártas.

– Így igaz, nem vagyok. És nem is akarok jártas lenni a szerelemben.

A férfi kifejezéstelen arccal fürkészte a nőt.

– Ugyanakkor meglep, hogy a tapasztalatai birtokában még mindig úgy gondolja, hogy sikerülhet szerelmi házasságot kötnie. Nem azt mondta, hogy a szülei házassága valóságos csatatér volt?

– De igen. Kiskoromban állandóan veszekedtek.

Roslynt még mindig előntötte a fádalom, ha felidézte szülei ellenségeskedését, de sikerült közömbösséget tettetve megvonnia a vállát.

– Minden bizonnyal ezért lettem „tudós”, ahogy maga mondja.

– Ezt hogy érti?

– A könyvek menedéket jelentettek. Ha a szüleim veszekedtek, a könyvtárszobában bújtam el, imádott könyveim között, míg véget nem ért a csatározásuk. Úgy viselkedtem, mint egy félénk kisgér.

– Nem tudom elképzelni, hogy bármi is megfélemlítené.

A nő gúnyosan elmosolyodott.

– Higgye el, van olyan. Felmásztam az ablakfülkébe a függöny mögé, és megpróbáltam kizárni a csatazajt, de még így is remegtem. Néha annyira, hogy képtelen voltam tartani a könyvet, hogy olvassak.

A nő arca elborult.

– A testvéreim ilyen esetekben megpróbáltak megkeresni és megnyugtatni, de ez valami olyasmi volt, amit képtelen voltam uralni.

Roslyn elhallgatott, miközben felidézte gyerekkora sötét, viharos éveit. Mindkét testvére aggódott érte. Lily besurrant a könyvtárszobába, megfogta a kezét, és úgy próbálta vigasztalni, hogy a birtokon született legifjabb kiscicáról vagy kiscsikóról csevegett. Arabella viszont mindkettőjüket kivonszolta a friss levegőre, ahol aztán órákig sétáltak vagy lovagoltak, és csak akkor tértek vissza a házba, amikor már biztosak lehettek benne, hogy az apjuk elviharzott otthonról, miközben az anyjuk keserű könnyeket hullatott utána.

Arden szintén hallgatott, miközben figyelmesen nézte Roslynt. A férfi tekintete szokás szerint most is kifürkészhetetlen volt, de Roslyn úgy vélte, némi együttérzést látott benne.

Roslyn összeszedte magát. Nem akart sebezhetőnek tűnni. Nem volt szüksége a férfi szánalmára. Ugyanakkor a szülei boldogtalan házasságának fájdalmas felidézése csak még jobban megerősítette abban, hogy a kezébe vegye a saját sorsát.

– Régen volt – mondta, és megpróbált könnyedséget csempészni a hangjába. – De most már talán érti, miért akarom, hogy Lord Haviland belém szeressen.

– Igen, értem – mondta Arden, és lassan feltápászkodott. – Ne aggódjon, édesem. Még nincs minden veszve. Meglátogatom a grófot, hogy lássam, bátoríthatnám-e valamivel.

Roslyn hirtelen feszengeni kezdett.

– Mi a szándéka, felség?

– Csupán ódákat zengek majd az erényeiről. Ne aggódjon, nem leszek Lady Freemantle... Amúgy is számos egyéb dologról kell beszélnem Havilanddel, így sosem fog rájönni a valódi célomra

– Remélem is – válaszolta elfintorodva a nő. – Maga mondta, semmiképpen ne hagyjam, hogy rájöjjön, futok utána. Csaknem ilyen borzasztó lenne, ha azt képzelné, hogy ön házasságszerzőt játszik.

– Isten ments, hogy házasságszerzőt akarnék játszani – mondta a herceg tettett borzadással. – De azt hiszem, pontosan azt teszem.

A férfi egy pillanatig habozott, mielőtt folytatta.

– Ha akarja, adhatok még egy utolsó leckét, mielőtt holnap reggel visszatérek Londonba. Még mindig van néhány dolog, amit meg kell tanulnia.

A férfi provokatív hanglejtése némiképp bizalmatlanná tette a nőt.

– Mire gondol? – kérdezte óvatosan.

A férfi ellenállhatatlan mosolyt villantott rá.

– Holnap elárulom.

Roslyn pislogni kezdett a meglepetéstől, amelyet a férfi mosolyának hihetetlen hatása váltott ki belőle. Belesajdult a szíve, és a gyomra is remegni kezdett – olyan érzések voltak ezek, amelyeket Lord Haviland társaságában sohasem érzett.

De mielőtt válaszolhatott volna, a herceg ismét megszólalt.

– Akkor tehát találkozunk holnap tíz órakor?

– Igen, felség.

Miután a férfi meghajolt és távozott, Roslyn halkan átkozódni kezdett. Nem lett volna szabad hagynia, hogy csábító tanítója ilyen nagy hatással legyen rá.

Ezt persze könnyebb volt mondani, mint megtenni. Felvértezte ugyan magát a férfi ellenállhatatlan vonzereje ellen, de sokkal jobban vonzódott hozzá, mint szabad lett volna. Okosabb volt annál, hogy

hagyja magát a hercegtől elbűvölni. És elhatározta, hogy sosem fog úgy viselkedni, mint azok a csillogó tekintetű nők, akik falkában követték a férfit, és arról fantáziáltak, hogy Arden oldalán hercegnők lesznek. Na és, mi van akkor, ha a férfi huncut mosolyát látva hevesebben ver a szíve? Ha a közelsége hatására az érzékei életre kelnek? Arden tapasztalt szerető volt, aki képes volt elbűvölni és rabul ejteni bármelyik nőt, akit csak kiszemelt magának.

Nem mintha őt rabul akarta volna ejteni. Ez pusztán egy olyan istenadta tehetség volt a férfi számára, amelyet anélkül alkalmazott, hogy tudott volna róla Roslyn már azzal is megelégedett volna, ha csak egy töredékét tudja a csábításról annak, amit Arden tudott.

Roslyn a homlokát ráncolta. Vajon erre gondolt a férfi, amikor a hiányosságairól beszélt? Hogy képtelen rabul ejteni az ellenkező nemet? Ma reggel mindenképpen kudarcot vallott Havilanddel.

A gróffal szembeni tartózkodását mindenképpen le kell győznie. Jelen pillanatban ez tűnt a legnagyobb akadálnak – hogy sikerüljön megszabadulnia a zavarától, és képes legyen alkalmazni az újonnan tanult technikákat, amelyek segítségével elcsábíthatja a férfit.

De remélhetőleg a herceg holnap megmutatja neki, hogyan érje el mindezt.

Igazán nagylelkű dolog volt a herceg részéről, hogy további leckéket ad neki, gondolta Roslyn, különösen, amikor ő maga irtózik a szerelemtől és a házasságtól. Egy kicsit sajnálta is, amiért a férfi sosem fogja megtudni, milyen a szerelmi házasság, amiről azt remélte, egy napon ő majd megtudja.

Roslyn megróttta magát a képzelgéseieért. Elhatározta, hogy holnap reggelig számúzi Ardent a gondolataiból.

Nem érdekelték a férfi szerelemről vallott nézetei, amíg az hajlandó volt segíteni neki.

Drew, annak ellenére, hogy vonakodott kettesben maradni Roslynnal, állta a szavát, és másnap meglátogatta a nőt a Danvers-házban. Minél előbb túl akart lenni az aznapi leckén, mert úgy okoskodott, hogy minél előbb segít elnyerni Roslynnak Havilandet, annál előbb moshatja kezeit és távozhat. A nő ismét a könyvtárszobában várta, és amikor az inas bevezette, úgy tűnt, örül, hogy látja.

– Meglátogatta tegnap Havilandet? – kérdezte Roslyn azonnal, miközben elhelyezkedett egy füles fotelban.

– Igen – válaszolta Arden, és elfoglalta szokásos helyét a kanapén. – Főként az estélyéről beszélgettünk. Átnéztem a meghívottak listáját, és elmondtam neki mindent, amit azokról tudok, akiket ismerek közülük.

– Biztos vagyok benne, hogy a gróf nagyra értékelte a segítségét – felelte Roslyn.

Drew vállat vont.

– Nem szívesen lennék a helyében, hogy úgy kelljen parádéznom az arisztokrácia előtt, mint egy táncoló medvének a bűcsűben.

– Tehát eljön az estélyre?

– Igen. Megígértem, hogy lelki támaszt nyújtok neki. Eleanort és a nagynénjét is meghívták, akárcsak a barátomat, Claybourne-t.

Roslyn a homlokát ráncolta.

– Gondolom, az útonálló aznap éjjel nem fog újra támadni. Nem vetne jó fényt Havilandre, ha valamelyik vendégét megtámadnák – mondta a nő, és megborzongott. – És még a gondolat is elborzaszt, hogy bárkit is pisztollyal fenyegeessenek, mint ahogy velünk tettek.

– Lady Freemantle-t én magam kísérem el – mondta Drew. – Ha az első támadás alkalmával ő volt a bandita célpontja, mint ahogy ön is hiszi, lehet, hogy a támadó újra próbálkozik.

Roslyn lelkesen pillantott a férjira.

– Oh, köszönöm szépen! Szörnyen aggódtam Winifred biztonságáért.

– Most már nincs miért aggódnia. Haviland további óvintézkedéseket tesz és közben tartja a vendégek védelmének az irányítását. Közben pedig én is tartom vele a kapcsolatot.

– Még miről beszéltek? – kérdezte Roslyn. – Esetleg engem is megemlített?

Drew önkéntelenül elmosolyodott.

– Csupa hízelgő megjegyzés hangzott el önről. Úgy tűnik, a gróf nagyon jó véleménnyel van önről. De a beszélgetésünk hamarosan a politikára terelődött. Haviland szeretné elfoglalni a helyét a Lordok Házában, amikor ősszel újból összeül a parlament.

– Ezt nekem is említette. Ez az egyik dolog, amit csodálok benne... hogy nem csupán egy önző, nemtörődöm nemesember.

– Ezt vegyem célzásnak, kedvesem?

Roslyn elmosolyodott.

– Nem. Lady Freemantle-től tudom, hogy ön nagyon is komolyan veszi hercegi kötelezettségeit. A birtokai állítólag a modern mezőgazdaság mintaképei, és az önkormányzati ügyekből is alaposan kiveszi a részét. El kell ismernem, hogy ez igen elismerésre méltó, noha meglep. A legtöbb nemesember komolytalan dolgokkal tölti az idejét.

– A túlzásba vitt szórakozás halálosan unalmas is lehet – mondta Drew őszintén. – És azt hiszem, Haviland is ezen a véleményen van. Megkérdezte, el tudnám-e magyarázni neki az államügyek működését, és én igent mondtam. És felajánlottam, hogy egy időre kölcsön adom neki a titkáromat.

– Ez igazán kedves öntől – jegyezte meg Roslyn. – Ön kiváló tanító.

A nő szívélyesen elmosolyodott – és ez a mosoly valóságos ajándék volt Drew számára. Akarata ellenére is izgatóan hatott rá, ezért a herceg kényelmetlenül fészkelődni kezdett a kanapén.

– Azt javasoltam neki, hogy olvassa el Cobbett *A Parlament története* című művét. Majd kölcsönadom neki a saját köteteimet.

– Én is kölcsönadhatom neki az enyémeiket.

– Szó sem lehet róla. Nem lenne jó, ha a gróf azt gondolná, túlságosan tudós alkat.

– Azt hiszem, igaza van – felelte a nő nevetve.

Aztán elgondolkodó tekintettel mérte végig a férfit.

– Kíváncsi lennék, felség, ha olyan nagyon komolyan veszi a kötelezettségeit, akkor szándékában áll-e megnősülni valamikor? Gondolom, szeretne örökösöket, akik tovább viszik a hercegi címet.

– Egy nap majd valóban megnősülök – felelte Drew.

– Azt gondoltam pedig, ha ennyire irtózik a házasság gondolatától, akkor sosem akar megnősülni.

A férfi elkínzott arccal mosolygott.

– Tudatában vagyok a kötelezettségeimnek, és kész vagyok elszenvedni egy feleséget, csak hogy örökösöket nemzzek.

– Pont úgy beszél, mint egy nőgyűlölő.

– Szeretem a nőket – nevetett Drew. – Csak azt nem bírom elviselni, hogy egy életre magához láncoljon valamelyikük.

– Igazán kár, hogy a házassági eskü értelmében egy férfi csak egyetlen feleséget választhat – válaszolta a nő csipkelődve. – Gondolom, inkább köt érdekházasságot, minthogy szerelemből nősüljön.

– Természetesen – felelte a férfi közönyösen. – Az arisztokraták nem kötnek szerelmi házasságot. A mi társadalmi osztályunk tagjai számára a házasság nem más, mint egy rideg üzleti szerződés. A vérvonalak, a rangok és a vagyonok pusztá egyesítése. Egy olyan egyezség, amely végül nagy valószínűséggel unalmasnak, sőt gyűlöletesnek bizonyul.

– Milyen örömteli kilátások – mondta Roslyn gúnyosan. – Az én elképzelésem a házasságról nyilvánvalóan egészen más, mint a magáé.

– Így igaz. Maga hisz a tündérmesékben.

A nő elmosolyodott.

– Szégyen, hogy nem remélhet ennél jobbat. De elképzelhető, hogy egy nap majd találkozik egy nővel, akit igazán el akar venni feleségül.

Drew a homlokát ráncolva azon tűnődött, hogy kötöttek ki a házasság témájánál. Az agya általában igyekezett kivetni magából ezt a kellemetlen témát. Ó, nagyon is jól tudta, hogy végső soron teljesíti majd a kötelezettségét. De még sosem gondolkodott el rajta igazán, hogy milyen lesz az a nő, akit majd elvesz. Csak azt tudta, nem akarja, hogy a leendő hercegnője bármiben is hasonlítson az anyjára – aki egy rideg, kapzsi, hataloméhes boszorka volt, és kizárólag saját magára gondolt.

– A maga szülei is közrejátszottak abban, az anyémekhez hasonlóan, hogy ennyire irtózik a házasságtól? – kérdezte Roslyn gyanútlanul.

Az anyámnak igen nagy szerepe volt. benne, ismerte el Drew gondolatban.

– Mondhatni.

– Hogyan? – kérdezte a nő kíváncsian. – A maga szülei is folyton ellenségeskedtek, mint az anyémek? Ők is megvetették egymást?

– Nem. Szinte sosem mutatták ki az érzéseiket. Úgy vélték, az nem illendő.

– És magát is így nevelték?

A nő éleslátása már szinte zavarba ejtő volt. Drew rideg légkörben nőtt fel. A gyerekkorából hiányzott a szeretet és a családi hangulat.

– Valahogy úgy – válaszolt Drew, és ez volt minden, amit ki bírt nyögni.

– Tehát a szülei házassága érdekházasság volt?

– Hogy tovább örökösség előkelő vérvonalukat. Mindketten egészen Hódító Vilmosig vissza tudták vezetni a családfájukat.

– Feltételezem, ön is ezt szándékozik tenni.

Drew ismét vállat vont.

– Nem igazán érdekel a dolog. De túl azon, hogy az ember továbböröközheti a vérvonalát, nem sok egyéb jóval kecsgetet a házasság.

– Valóban így gondolja?

– Igen. Sőt, ami azt illeti, a házasságnak számtalan hátránya van.

– Mint például?

– Először is, a legtöbb esetben, amikor érdekházasságot kötnek, a felekben nincs semmi közös, így aztán nem sok élvezetüket lelik egymás társaságában.

– Lehet – ismerte el a nő.

– Aztán a házasság kiváló alkalmat nyújt az unatkozásra. Ha egy egész életre egyetlen feleséghez van láncolva az ember, nem könnyen szabadul meg tőle. A szeretőjét legalább lecserélheti, ha túlságosan ráunt.

A nő tekintetében nevetés bujkált.

– Ez valóban óriási előny. Még nem is gondoltam erre.

Drew kényelmesen hátradőlt; kezdte jól érezni magát.

– Ahogy azt a maga szülei is tanúsítják, a házasság kiváló táptalaj az ellenségeskedéshez.

– Ebben legalább egyetértünk – mondta Roslyn, és megborzongott. – Mi van még?

– Egy agglegénynek nincs családja, amely lekötné, mint egy házasembert. Egy agglegény teljes mértékben azt tehet, amit csak akar.

– Igen, kétségtelenül szörnyen frusztráló lenne, ha egy másik ember érzéseivel is törődnie kellene. Sokkal könnyebb önzőnek lenni, mint a másik boldogságát a sajátja elébe helyezni.

Drew értékelte a nő humorát, de tovább folytatta.

– Egy feleség borzasztó nyűg lehet – mutatott rá. – Például féltékenységi jeleneteket rendezhet, ha férje a napjait a klubjában, az éjszakáit pedig a szeretője karjaiban tölti.

– Hibáztatná ezért?

– Igen. Az érdekházasság pontosan az, és nem több – egy jogi érdekközösség, anélkül, hogy a felek szerelmet vagy hűséget esküdnének egymásnak.

– Éppen ezért nem kötnek sohasem érdekházasságot – jelentette ki Roslyn, és komoly arkifejezéssel előrehajolt. – De egy jó házasság előnyökkel is járhat, és biztos vagyok benne, hogy ezeket nem vette figyelembe.

– Csak egyet említsen.

– Számos dolgot tudnék említeni. A legjobb például, hogy mindig van egy társa. Valaki, akivel beszélgethet, és aki meghallgatja. Akivel minden reggel együtt ébred, együtt étkezik, és együtt hódolnak a közös szenvedélyeiknek is. Szinte sohasem magányos.

Drew ismét hátradőlt.

– Ez csak abban az esetben igaz, ha a pár összeillik, és ez igen ritkán van csak így egy érdekházasságban.

– Egy jó házasságban a legtöbb téren illenek egymáshoz, és számos közös érdeklődési területük van. Arról nem is beszélve, hogy lehetnek gyerekeik, családot alapíthatnak – folytatta Roslyn.

– Erre bármely házasságban megvan a lehetőség.

– Igaza van, nemzhet gyerekeket, de ettől még aligha válik ez a közösség szerető családdá. És ne felejtse el a legfontosabb előnyt: a férjnek lesz egy asszonya, aki vállalja a háziasszony szerepét az estélyein, a nőnek pedig egy állandó partnere, aki elkíséri a különféle társasági összejövetelekre.

A nő felkacagott.

– El kell ismernie, hogy Haviland nem lenne ekkora slamasztikában, ha a férjem lenne.

– Ezzel nem tudok vitába szállni – ismerte el Drew kedélyesen.

– Komolyra fordítva a szót... a jó házasság alapja a barátság és a szeretet, és talán a szerelem is – még ha maga nem is hisz benne.

Drew a fejét ingatta. Nem tudta elképzelni, hogy a szülei valaha is szerették volna egymást, vagy legalább barátok lettek volna. Az anyjának jégből volt a szíve, és az apja sem volt sokkal jobb. A néhai Arden hercege rideg volt, zárkózott és távolságtartó, a szigorú fegyelem híve, aki sosem mutatta ki az érzéseit, még egyetlen fia és örököse iránt sem. Drew nem rendült meg túlságosan, amikor nyolc évvel ezelőtt elveszítette az apját, hiszen alig ismerték egymást. Őt hatévesen Etonba küldték, ahol szerencsére megismerkedett imádott barátaival. Ha nincs Marcus és Heath, könnyedén ugyanolyanná válhatott volna, mint zord apja. Hála istennek, a barátai

megmentették attól, hogy egy öntelt, érzések nélküli alak váljék belőle. Drew elmosolyodott.

– Még ezek a lehetséges előnyök sem tudnak rávenni, hogy megnősüljek. Nagyon is megfelel nekem az agglegényélet.

– Tényleg így érzi? – kérdezte a nő felvont szemöldökkel. – Egy szerető házasság elégedettséggel tölthetné el, és a teljesség érzését nyújthatná önnek. Vajon a szeretői más téren is csillapítják az étvágát, vagy csak a testiség terén?

Nem. Számos szeretője volt már, de ezek a kapcsolatok, míg szexuális téren kielégítők voltak ugyan, más vonatkozásokban felszínesek maradtak. És ő pontosan így akarta: ragaszkodás nélkül, hogy a szenvedély csupán a testiségre korlátozódjon.

– Csupán a testi kielégülés érdekelt – felelte a férfi higgadtan.

– Őszintén remélem, hogy Lord Haviland más véleményen van – felelte a nő huncut arckifejezéssel.

– Meg kell győznie – ami azt jelenti, hogy még elszántabban kell törekednie rá, hogy elcsábítsa.

– Nekem is ez a szándékom – mondta a nő kedvesen. – Mégis mit gondol, miért töltöttem annyi időt azzal, hogy megpróbáljam elsajátítani a trükkjeit? Feltett szándékom magamba bolondítani a grófot.

Amikor a nő derűsen elmosolyodott, Drew pillantása a szájára siklott. Nem csupán mindent elsőprő vágyat érzett, hogy megcsókolja, de rájött arra is, hogy az elbűvölő Roslyn Loring egyre inkább rabul ejti.

Ugyanakkor a nő nyilvánvalóan nem vonzódott hozzá hasonlóképpen. Roslyn iránta érzett közönye nem pusztán bosszantotta Drew-t, de egyben felébresztette benne azt az ősi ösztönt, hogy bebizonyítsa a nőnek, korántsem oly közömbös iránta, mint ahogyan elhitéti vele. Ráébredve azonban, hogy milyen veszélyeket rejt, ha engedelmeskedik ennek az ösztönnek, a férfi a kandallópárkányon álló órára pillantott.

– Elég a házasság témából. Azt javaslom, kezdjünk is bele a következő leckébe, mert délre Londonba kell érnem.

Felállt és becsukta a könyvtár ajtaját.

– Hogy ne zavarjanak – magyarázta, mielőtt ismét elfoglalta volna a helyét a kanapén. – Meséljen, mi mindent írt még Fanny a levelében. Mit javasol az öltözködésével kapcsolatban?

Roslyn a herceg házasságról vallott véleményén töprengett, amikor a férfi hirtelen témát váltott, így beletelt egy kis időbe, míg rendezte a gondolatait.

De még azután is habozott; vonakodott megismételni Fanny javaslatait, minthogy arra vonatkoztak, hogyan próbálja meg kihangsúlyozni vonzó fizikai adottságait.

– Csupán azt írja, hogy kihívóbb stílusban kellene öltözködnöm.

– Igaza van. Az a ruha, amelyet most visel, elég vonzó ugyan – a férfi tekintetével végigpásztázta a barackszínű muszlinruhát –, de egy kissé túl szerény ahhoz, hogy elérje vele a célját. A nyakkivágásnak mélyebbnek kellene lennie, hogy többet mutasson a kebléből, a derékvonalnak pedig szűkebbnek, hogy jobban kihangsúlyozza az alakját. A domborulatai kellőképpen csábítóak, ezt saját tapasztalatból tudom. Ezért a magasságán és a karcsúságán kívül ki kell hangsúlyoznia a keblei bujaságát is.

Roslyn önkéntelenül is elpirult, és feddően pillantott a hercegre. Biztos volt benne, hogy a férfi élvezi, ha zavarba hozhatja. Viszonzásul Drew olyan vonzó mosolyt villantott rá, amelynek hatására száguldani kezdett a nő ereiben a vér.

– A frizurája sem jó így – mondta a férfi, miközben bíráló tekintetét a nő testéről az arcára emelte.

Roslyn önkéntelenül is megérintette a haját, amelyet komoly kontyba fűszűrt, és a tarkóján megtűzött. Ezt az egyszerű hajviseletet maga is el tudta készíteni, a komornája segítségével nélkül. A Loring nővérek hosszú évekig túlságosan szegények voltak ahhoz, hogy megengedhessék maguknak, a saját személyzetet, szűkmarkú mostohanagybátyjuk pedig egyetlen szolgálot sem bocsátott a rendelkezésükre.

– Mi a baj a frizurámmal?

– Túlságosan szigorú. Sokkal lazább stílusban kellene hordania a haját. Hagyja, hogy néhány tincs az arcát keretezze. De még jobb lenne, ha hagyná, hogy néhány fürt a vállára hulljon. Igazán vonzó, ha azt a hatást kelti, mintha most kelt volna ki az ágyból. Ösztönzi a férfiakat, hogy vissza akarják vinni oda.

– Nem vagyok benne biztos, hogy azt szeretném sugallni Havilandnak, hogy ágyba vigyen – jegyezte meg Roslyn kétkedve.

– Muszáj. Sokkal szívesebben veszi feleségül, ha úgy véli, hogy a hitvesi ágyban nem egy jégcsap várja.

– Úgy véli, hogy jégcsap vagyok? – kérdezte a nő a homlokát ráncolva.

A herceg arckifejezése rejtélyessé vált.

– Én tudom, hogy nem az, de ezt Havilanddal is tudatnia kell. És ezzel el is érkeztünk a következő javaslatomhoz. Sokkal többre is képes a szájával.

– Úgy érti, a csücsörítésnél?

– Igen. Az ajka telt és hívogató, de csókolnivalónak kell tünnie.

– Azt hogy csináljam? – kérdezte a nő, felvonva a szemöldökét.

– Harapjon az ajkába, hogy úgy tűnjön, mintha a szenvedély sebeit viselné. Nedvesítse meg a nyelvével. Arra akarja csábítani a kérőjét, hogy megcsókolja.

– Ezért ragaszkodott hozzá Fanny, hogy kirúzsozzam a szám a kurtizánok bábján?

– Gondolom, igen. És be is vált.

– Valóban meg akart csókolni?

– Nagyon is. De aznap éjjel nem lógott ki a sorból. Akkor sokkal megközelíthetőbbnek tűnt, mint most.

– Megközelíthetőnek?

A nő látta, hogy a herceg már-már elmosolyodik számonkérő hangja hallatán.

– Ugye nem akarja, hogy Haviland törékeny porcelánbabaként gondodon magára? Azt akarja, hogy hús-vér nőként tekintsen önre. Az sokkal vonzóbb egy férfi számára

– Nem igazán értem a különbséget – mondta Roslyn, továbbra is a homlokát ráncolva.

– Vegyük például a barátnőjét, Fannyt. Gyönyörű nőnek tartják, de nem ez az, amiért a legtöbb férfi vonzónak találja. Van benne valami földi szépség, ami végtelenül csábító.

– És ami belőlem hiányzik?

– De a tetteivel pótolhatja. Lehet, hogy kívülről az előkelő hölgy eszményképe, de azt akarja, hogy Haviland tudja, az alatt a tökéletes, érinthetetlen külső mögött egy szenvedélyes nő rejtőzik. El kell érnie, hogy a gróf, megfélemlítve az úriember jól neveltségéről, folyton arra gondoljon, hogy ágyba viszi magát.

– Értem – mondta Roslyn lassan, noha nem igazán bízott benne, hogy képes keresztülvinni egy ilyen súlyú vállalkozást.

– Szóval próbáljon meg csókolnivalónak tűnni.

A nő engedelmesen az ajkába harapott, majd megnedvesítette a nyelvével.

– Így? – kérdezte.

– Igen, de próbálja meg pajzánabbul csinálni. Kissé nyissa ki a száját. Tegyen úgy, mintha ki lenne fulladva. És egyenesen rám nézzen. Emlékezzen rá, hogy a szeme és a szája az elsődleges fegyverei.

Roslyn a férfi szemébe nézett, miközben elnyitotta megnedvesített ajkát és halk ziháló hangot hallatott, de szörnyen mesterkéltnek hatott az egész.

Minden bizonnyal Arden is ugyanígy gondolta, mert gúnyosan megrázta a fejét.

– Ennél sokkal többre képes, édesem. Gyerünk... vegyen rá, hogy meg akarjam csókolni.

Szándéka ellenére Roslyn kellemesen megborzongott a gondolatra, hogy Ardennel csókolózzon. Ám akarattal ügyet sem vetve bújja érzéseire, ismét megpróbált csókolnivalónak látszani. Lassan megnyalta a száját, miközben igyekezett pajzánnak tűnni.

– Ez már valamivel jobb – bátorította a férfi. – Próbálkozzon még. Már a látványától is el kéne öntenie a vágyak.

Hogy felszítsa Arden hercegének a vágyát? Képtelenség, gondolta Roslyn, és halkán kuncogni kezdett. A csábítási technikák, amelyekre a férfi megtanította, talán hatásosan működnek egy hétköznapi férfi esetében, de nem hitte, hogy ugyanazt a hatást teszik a hercegre is, különösen, hogy az pontosan tudja, milyen trükköket alkalmaz.

Amikor a nő nevetve véget vetett a próbálkozásainak, Arden legyőzötten dőlt hátra

– Elképzelhető, hogy maga végső soron reménytelen eset.

– Nem, nem, meg tudom csinálni – erősködött Roslyn, és megpróbálta abbahagyni a nevetést.

– Akkor bizonyítsa be. Látni akarom, hogy képes felszítani a vágyamat. Jöjjön, üljön ide mellém, hogy nagyobb esélye legyen.

Amikor a férfi megpaskolta maga mellett a kanapét, Roslyn csupán egy pillanatig habozott, aztán összeszedte a bátorságát. Ha le akarja győzni a zavarát Lord Haviland jelenlétében, akkor meg kell barátkoznia a csábítás testi vonatkozásaival is. És pillanatnyilag volt egy nagyon is odaadó kísérleti nyula, talán utoljára, minthogy a herceg a lecke után visszatér Londonba.

– És most? – kérdezte, amikor elhelyezkedett a férfi mellett.

Arden hátával a kanapé karfájának támaszkodott.

– Azt teljes mértékben önre bízom. Mire tanítottam tegnap?

– Törekedjek arra, hogy megérintsem.

– Akkor csinálja.

Roslyn kinyújtotta a kezét, és ujjai megállapodtak a férfi szarvasbőrbe biztatott combján nyugvó kezén. A férfi elhúzta kezét a nő keze alól, és fölé helyezte, befedve a nő ujjait, a tenyerét a combjához nyomva

– Ez sokkal izgatóbb egy férfi számára – magyarázta.

És egy nő számára is, gondolta Roslyn, miközben a szíve nagyot dobbant, ahogy a férfi kemény izmai a tenyerének feszültek a puha anyag alatt. De nem húzódott el. Inkább egyenesen Arden szemébe

nézett, és megnedvesítette az ajkát. A férfi tekintete a szájára siklott, de máskülönben nem mutatta, hogy Roslyn mutatványa bármilyen hatást gyakorolt volna rá.

– Nem csinálom elég jól? – kérdezte végül a lány.

– Jöjjön közelebb. Kísértsen meg a közelségével.

A nő előrehajolt, míg az ajkuk csupán néhány centiméterre volt egymástól, és ettől másra sem tudott gondolni, mint hogy mennyire közel van a testük, különösen, mivel a férfi combjára kellett támaszkodnia, hogy meg tudja őrizni az egyensúlyát.

– Most csókoljon meg – parancsolta közönyös hangon a férfi. – Meg kell tanulnia, hogyan csinálja jól.

Roslyn tekintete a férfi érzéken telt ajkára siklott, és hirtelen megmerevedett a teste. Teljességgel ostoba dolog lenne megcsókolni Ardent, még akkor is, ha vágyott rá. De aztán megdorgálta magát, amiért ilyen kényeskedő. Egyszer már megcsókolta – és sokkal többet is engedett a férfinak! Ha hagyja, hogy a férfi megtanítsa csókolózni, az kevésbé botrányos, míg a Haviland elnyeréséért folytatott hadjáratában nagyon is jó hasznát veszi a tapasztalatnak.

Nagy levegőt vett, hogy megnyugtassa az idegeit, és sietve egy gyors csókot nyomott a férfi ajkára. Mikor elhúzódott, a férfi homlokráncolása egyértelműen jelezte, hogy egyáltalán nem sikerült elvarázsolnia.

– Még egyszer, de most sokkal lassabban – utasította a férfi. – Nyújtsa el egy kicsit. És tegye a kezét a mellkasomra, hogy érezzem az érintését.

A férfi kabátja nem volt begombolva, így Roslyn óvatosan a mellénye hajtókájára helyezte a kezét. Sokkal előrébb kellett dőlnie, mint az kényelmes lett volna, ugyanakkor rá kellett jönnie, hogy a férfi nem fog segíteni neki. A herceg szorosan maga mellett tartotta a kezét, és mozdulatlanul várt, miközben Roslyn az ajkával megérintette az ajkát.

A férfi szájából áradó forróság teljesen összekuszálta a nő gondolatait, így megpróbálta figyelmen kívül hagyni, miközben az

ösztoëneire hagyatkozva csókolta Ardent. Egy hosszú pillanattal később Roslyn elhúzódott, és kérdőn nézett a férfira.

A herceg zöld szeme valamivel sötétebben ragyogott.

– Jobb, de még mindig nem tökéletes. Használja a nyelvét. Az igazán izgató egy férfi számára.

Roslyn ismét előredőlt, és nyelvét a férfi szájába csúsztatta, felfedezve annak forró zugait. Ha a férfi számára nem is, az ő számára elképesztően mámorító érzés volt, és hihetetlen hatással volt az érzékeire.

Amikor elhúzódott, nem is csak egy kicsit volt kifulladás.

– Sikerült már felszítanom a vágyát?

– Még nem egészen. Sokkal határozottabbnak kell lennie. Érezni akarom, hogy a magáévá tesz, miközben csókol.

– Tessék?

– Hadd mulassam meg...

A férfi kinyújtotta a kezét és hátradőlt, miközben magával húzta a nőt, puha testét saját, keményebb teste köré vonva. A nő érezte, hogyan mozognak a férfi izmai a tenyere alatt, miközben ajkuk összeforrt, és a férfi átvette az irányítást.

Roslyn teste megadóan ellazult, miközben a férfi ajkával érzéki ostromba kezdett. Nyelvét a nő szájába csúsztatta, ahol rálelt a nőére, és a két nyelv egymásba fonódva lassú, buja táncba kezdett. Amikor a nő halkan felsóhajtott, a férfi félrebillentette a fejét, és nyelvével még mélyebbre hatolt, felfedezve, megízlelve a nőt, és hízelegve neki.

Roslyn egy hosszú pillanatig teljesen elveszett a férfi csókjában, és az érzékei ellen indított buja támadásban. Arden ellenállhatatlanul édes érzéseket szított benne, és erőteljes sóvárgás lüktetett a combjai között, úgyhogy önkéntelenül is viszonzni kezdte a férfi csókjait, hogy feloldást nyerjen valami számára, amit meg sem tudott nevezni.

Amikor a férfi végül elhúzódott tőle, a nőt elöntötte a csalódottság. Nem akarta, hogy a herceg felhagyjon érzéki ostromával. Ugyanakkor azt is tudta, hogy ez alkalommal sikerült

hatnia rá. Érezte Arden feszes izmainak erejét a teste alatt, és még valamit – az ölének feszülő duzzadt férfiasságát.

Roslyn kábán kinyitotta a szemét, és felemelte a fejét.

– Most már felszítottam a vágyát, érzem.

– Mondhatjuk – suttogta a férfi rekedten, miközben megragadta a nő kezét, és duzzadt ágyékához nyomta.

Döbbenetes érzés volt megérinteni a férfi testéből sarjadó vaskos ívet; még a nadrágján keresztül is érezte a nő, hogy mennyire forró. Ugyanakkor egyfajta diadalt is érzett. Meg akarta tanulni, hogyan szítsa fel egy férfi vágyát, és sikerrel járt.

Roslyn hirtelen ráébredt, hogy milyen illetlen dolog egy férfi testét simogatni, és gyorsan elhúzta a kezét, hogy felálljon.

– Ne olyan hevesen, szerelmem – mormolta Arden, miközben a karjaiba zárta a nőt. – Még alig fogtunk hozzá a legutóbbi leckéhez.

Azzal, válaszra sem várva, a férfi magához vonta a nőt, és folytatta az oktatását. De ezúttal egészen máshogy csókolta. Sokkal hevesebben, szenvedélyesebben. Ha Roslynnak eszébe jutott is tiltakozni, a férfi hamar megsemmisítette az ellenállását, ahogy az ajkával lassan szétfeszítette a nő ajkát, a nyelvvel pedig követelőzően birtokba vette.

A férfi ellenállhatatlan erejű csókját birtoklási vágy fűszerezte. Elképesztően érzéki volt, ahogy a szája a nő szájával szeretkezett, miközben kezét a csípőjére tapasztotta, hogy még szorosabban tartsa, a nő pedig a ruhájuk anyagán keresztül is érezte a férfi kemény erekcióját.

Ugyanakkor édes csapda volt ez, amelyből nem is akart menekülni Roslyn. Sőt, olyan hevesen viszonzta a férfi csókjait, ami teljesen idegen volt tőle.

Mindketten zihálva kapkodták a levegőt, amikor végre abbahagyták a csókolózást. Roslyn kábán bámulta a férfit, miközben elhúzódott.

Arden tekintete sötét volt és érzéki, ahogy a nő kipirult arcát fürkészte.

– Most már igazán csókolnivalón néz ki – jegyezte meg halkan, kifulladásra.

Roslyn már-már sugárzó mosolyt villantott a férfit, amikor ráeszmélt, hogy az a háta mögé csúsztatta a kezét, és elkezdte kigombolni a ruhát. Elakadt a lélegzete, amikor megértette, mire készül a férfi, de nem tiltakozott, amikor az lehúzta a ruhája felsőrészét, és kiszabadította a kebleit az ingváll és a fűző szorításából.

A férfinak megvillant a szeme, ahogy feltárultak a hamvas domborulatok sóvárgó tekintete előtt.

Roslyn lélegzetvisszafojtva várt, az idegei pedig pattanásig feszültek: pontosan tudta, mi következik ezután. Meg kell állítania, parancsolt magára határozottan a nő, miközben a férfi kissé megemelte, hogy a szájával jobban hozzáférjen a mellbimbóihoz. De nem volt, hozzá ereje. Aztán Arden lehajolt, és a nő szíve nagyot dobbant. A férfi azonban Roslyn várakozásával ellentétben nem kezdte szívoogatni a mellbimbóját. Ehelyett csupán játszózni kezdett a testével, ajkával gyöngéden csipkedve a nő mellbimbójának sajgó udvarát. Szándékosan egyre csak szította a vágyát, de sosem elégitette ki.

– Felség – mormolta a nő könnyörgően.

– Szólítson Drew-nak.

– Drew... kérlek.

A férfi a markába rejtette a nő fedetlen keblét, miközben izgató száját még közelebb nyomta a mellbimbójához. A nyelve első gyors érintése hatására a nő felszisszent. Majd a férfi kissé hátrébb húzódott, és érzéken ráfűjt a nedves bimbóra. A baja érzés parázsló melegséget élesztett a nő gyomrában, miközben torkából a gyönyör reszkető hangjait csalta elő. Roslyn felnyögött, amikor a férfi harapdálni kezdte az érzékeny csúcsot. A férfi viszont továbbra is megtagadta tőle a kielégülés édes érzését, miközben az ajkával egyre csak izgatta.

Végül a herceg a szájába vonta az egyik hamvas mellbimbót. A nő megragadta a vállát, miközben a férfi a duzzadt mellbimbót szopogatta, perzselő vágyat szítva a nő testében.

A nyelvével egyre csak nyalogatta, miközben minden egyes érintés nyomán a kék újabb villáma cikázott át a nő testén. Roslyn megborzongott, amint a férfi ajkai olyan szorosan összezárultak a mellbimbója körül, hogy a szorítás ereje már-már felért a mellkasát szorongató érzéssel. A nő csaknem elalélt a gyönyörtől. Teljesen elmerült az érzékek viharában. A férfi a gyönyörszerzés mestere volt, Roslyn pedig buzgón fogadta az adományait. Csodálatos érzés volt. Csodálatos, és bizsergető.

Amikor a férfi fogai ismét a mellbimbójába vájtak, a nő önkéntelenül felkiáltott. Csupán halványan érzékelte, hogy a férfi a meztelen vállára csúsztatja a jobb kezét. Aztán végigfuttatja a hátán, a gerince mentén, majd a csípője ívén, végig a szoknyáján. Amikor a férfi megemelte a ruha szegélyét, és feljebb vonta, a hűvös levegő kellemesen cirógatta Roslyn meztelen combjait. A férfi ujjai ezzel szemben forrók voltak, ahogy apró, körkörös mozdulatokkal simogatta a bőrét, itt-ott lustán elidőzve.

A remegő, borzongató sajgó érzés egyre fokozódott a nő gyomrában, míg a herceg cirógató ujjai a combja belső oldalára siklottak. Akkor egy pillanatra megmerevedett, és azon tűnődött, vajon mit forgat a fejében a férfi.

Arden feljebb csúsztatta a kezét, és a tenyerébe rejtette a nő vénuszdombját. Amikor kezét ráborította az ölében lüktető titkos helyre, Roslyn megriadt, és hirtelen felkapta a fejét.

Arden egyenesen a nő riadt szemébe nézett, miközben ujját a nedves fürtök közé csúsztatta. Amikor simogatni kezdte kelyhe nedves szirmait, a nőnek elakadt a lélegzete a férfi érintése nyomán kelt gyönyörtől.

Roslyn megborzongott, és a szíve hevesen kezdett kalapálni, ugyanakkor képtelen volt elfordítani a tekintetét; a férfi izzó tekintete rabul ejtette, miközben Arden az ujjával rátalált női lényre sajgó

középpontjára. A nő érezte, hogy a sürgető vágy tűzviharként perzseli az érzékeit. Az erőteljes érzések mind a forróságtól vibráló középpontban összpontosultak, és a nő keze önkéntelenül ökolbe szorult, amint ujjait a férfi vállába mélyesztette.

Aztán a férfi egyik ujját lassan a nő testének forró, sikamlósan nedves barlangjába csúsztatta. Az újszerű, megdöbrentően bensőséges érintés teljesen váratlanul érte a nőt.

Elakadt a lélegzete, és elrántotta a csípőjét, ahogy hirtelen hatalmába kerítette a pánik.

Elhúzódott a férfitől, és megállt előtte remegő lábakon. Fedetlen keblét a karjával takarta el, miközben lebámult a férfitra.

– Ez h-hiba volt, felség.

A férfi szemében láng lobbant, de az arckifejezése most is hűvös és kifürkészhetetlen maradt, mint mindig.

Roslyn, még mindig kábán, megpróbált felöltözni; úgy érezte magát, mint valami könnyűvérű cačka, és minden bizomnyal úgy is nézett ki. A herceg egy szót sem szólt, miközben a kabátja zsebéből előhúzott egy zsebkendőt. Roslyn elborzadva vette észre, hogy a férfi ujjai az ő nedvességétől fénylettek. Az arcát még jobban elöntötte a pír, amikor a férfi száradra törölte az ujjait.

– Egyetérték – szólalt meg végül a férfi, gúnyosan mosolyogva. – Ez hiba volt.

Halk, rekedtes hangja valósággal cirógatta a nő idegvégződéseit, mivel eszébe juttatta, hogy ő legalább annyira felszította a férfi vágyát, mint a férfi az övét.

Uram, irgalmazz, gondolta Roslyn kétségbeesetten. Véget kell vetnie ennek a kísértésnek. Nyilvánvaló, hogy nem vehet a férfitől több magánórát. Túlságosan is veszélyes.

– Nem kellene több órát tartanunk – szólalt meg remegő hangon.

A férfi állkapcsa megfeszült, mintha tiltakozni készült volna, de végül csak annyit felelt:

– Igaza van.

Visszatette a zsebkendőt a zsebébe, és felállt. Amikor közelebb lépett, Roslyn hátrálni kezdett.

– Nincs mitől tartania, édesem – mosolygott a férfi. – A szándékaim ezúttal, mondhatni, tisztességesek. Forduljon meg, hogy begombolhassam a ruháját. Bizonyára nem akarja, hogy a szolgálói ilyen ziláltnak lássák.

A nő azonban azt sem akarta, hogy a férfi még egyszer a közelébe merészkedjen, de mivel egyedül nem tudta volna begombolni a ruháját, vonakodva hátat fordított a férfinak, és úgy állt, mint aki karót nyelt, miközben a férfi ellátta a komorna teendőit.

Amikor végzett, a herceg kezét könnyedén a nő vállára tette.

– Mindenképpen törekedjen arra, hogy megcsókolja Havilandet. Képtelen lesz ellenállni önnek. Isten önnel, Loring kisasszony.

Roslyn képtelen volt válaszolni vagy akárcsak Ardenre nézni, miközben a férfi távozott. Még mindig remegett, és közben átkozta önmagát. Hogyan engedhette, hogy a csókolózás művészetéről tartott lecke idáig fajuljon? Abban a pillanatban, hogy az ajka összeforrt, a férfi ajkával, elvesztette a józan esztét. Sosem engedhetné, hogy Arden szeretkezzen vele. Esze ágában sem volt elveszíteni a szüzességét a nászéjszakája előtt. Egy szerető férjnek tartogatta magát, aki egész hátralévő életükben a tenyerén fogja hordozni.

Ugyanakkor nem tagadhatta az örjítő vágyat, amelyet a herceg játszi könnyedséggel ébresztett benne.

Roslyn behunyta a szemét, miközben felidézte magában, hogyan vizionozta a férfi buja csókjait, hogyan kelt életre a karjában, sóvárgással telve. A testében lüktető izzó remegés azt jelezte, hogy nagy bajban volt.

Leroskadt az egyik székbe, és reszkető kezét a halántékára szorította. A feje még mindig szédült a mánortól, és a szíve még mindig hevesen kalapált. Nem csoda, hogy Arden csodálatos szerető hírében állt. Roslyn biztos volt benne, hogy valóban képes elérni, hogy a nők sírjanak a gyönyörtől. Hatalmában állt bármely nőt megadásra bírni, és arra késztetni, akarják, hogy birtokba vegye őket...

De az ilyen élvhajász nemesembereket csupán a testi gyönyörök érdekelték, nem a szerelem, a házasság vagy a gyerekek.

Semmiféle jövője nem lenne a herceggel, és szörnyen ostoba lenne, ha hagyná az ellenkezőjéről meggyőzni magát.

Nem, fogadkozott Roslyn. Ezek után messzire, nagyon messzire elkerüli majd Arden hercegét. Az pedig egészen biztos, soha többet nem kéri meg, hogy adjon neki szerelmi leckéket!

9.

*Még belegondolni is borzalmas, milyen könnyedén képes
rávenni, hogy úgy viselkedjek, mint valami könnyűvérű nő*

Roslyn levele Tannynak

Merre jártál, kedves Roslyn? – kérdezte Winifred túlkiabálva a zsúfolt bálterem nyüzsgését. – Már egy órája várok rád.

– El kellett intéznem néhány dolgot otthon – felelte Roslyn, ami azonban csak részben volt igaz. Főként azért érkezett késve Haviland báljába, hogy elkerüljön egy bizonyos csábító nemesembert. A múlt heti szenvedélyes ölelkezésük után nem akart találkozni Ardennel.

Sőt, azóta nem is látta a férfit, és ma estére is kimentette volna magát, ha korábban nem ígérte volna meg Lord Haviland-nek, hogy eljön.

– Lekésted a nyitó táncot – dörögte Winifred, továbbra is túlkiabálva a forgatagot. – De nagyon jó kis mulatságnak nézünk elébe.

Valóban úgy tűnt, hogy mindenki jól érzi magát – és ez azt jelentette, hogy a bál sikeres lesz. Roslyn együtt örült Lord Havilannal, noha jobban érezte volna magát, ha kisebb a nyüzsgés és nincs olyan meleg. Az ezernyi gyertyából áradó hő csaknem elviselhetetlenné tette a bálteremben való tartózkodást.

– Csalódtam benned, lányom. – folytatta Winifred. – Először elkésem, aztán félrehúzódsz. Nem ezért rendezik a bálkat. A táncparketten lenne a helyed.

– Túlságosan meleg van a tánchoz – válaszolta Roslyn, miközben a csuklójára kulcsolt, aranyozott szegélyű legyezővel hűsítette magát.

– Ugyan már – gúnyolódott a barátnője. – Egy este erejéig igazán el tudsz viselni egy kis meleget. De szükséged van egy jó táncpartnerre.

– Vajon hol lehet Arden? – tűnődött Winifred, tekintetével a tömeget pásztázva. – Nagylelkűen felajánlotta, hogy elkísér, de aztán azonnal el is tűnt valamelyik kártyaszobában.

Roslyn megpróbálta elrejtetni a bosszúságát, amiért Winifred továbbra sem hagyott fel házasságszerző praktikáival.

– Köszönöm Winifred, de tudok gondoskodni magamról.

– A jóképű barátja, Claybourne márkija szintén itt van, noha egy ideje már nem láttam. Igazán kár, hogy Lily nem tudott eljönni. Istenemre, nem akarom elhinni, hogy éppen most kellett Hampshire-be utaznia. A márkí igazán remek parti.

Roslyn nem válaszolt azonnal. Lily az elmúlt héten Londonba utazott, hogy Fanny panziójában szálljon meg, de nem akarta, hogy minden lében kanál mecénásuk megtudja, hol van. Lilynek nem állt szándékában kitenni magát Winifred fortélyainak, és azt sem akarta, hogy ismét Lord Claybourne nyakába varrják.

– Tudod, hogy Lilyt nem érdeklik a bálk, Winifred – válaszolta óvatosan Roslyn. – Sokkal szívesebben látogatja meg régi barátainkat Hampshire-ben.

Ami tulajdonképpen igaz is volt, még ha Lily csak azért találta is ki ezt a mesét, hogy félrevezesse Winifredet.

Roslyn már-már azt kívánta, bárcsak elkísérte volna a húgát Londonba, mert akkor nem kergette volna az őrületbe egy másik vonzó úriember. Így azonban a herceg teljesen összekuszálta a gondolatait, és kibillentette a lelki egyensúlyából. Nem akart visszaemlékezni legutóbbi találkozásukra, amikor Arden szenvedélyes csókjaival és gyöngéd cirógatásaival az érzékek

kavargó örvényébe rántotta, amelyből kábán és sóvárogva próbált kikeveredni. Amikor azonban Winifred ismét megszólalt, az álmok világából hirtelen visszatért a kökemény valóság talajára: – ... te csak várj meg itt, majd én szólok a hercegnek, hogy táncoltasson meg.

Roslyn szomorúan megrázta a fejét a gondolatra, hogy Ardennel kell táncolnia.

– Kérlek, bocsáss meg, Winifred, de meg kell találnom Lord Havilandet, hogy elnézést kérjek tőle, amiért késtem.

Azzal sietve a gróf keresésére indult, miközben tekintetével a tömeget fürkészte. Szerencsére hamarosan megpillantotta az egyik sarokban, de meglepetten vette észre, hogy a férfit rajongó, ifjú hölgyek koszorúja veszi körbe – a konkurencia, gondolta Roslyn.

Ez idáig nem volt valami sikeres a Haviland meghódításáért indított hadjárata, minthogy nagyanyja utasítására a férfi ideje nagy részét Londonban töltötte az elmúlt héten. Időközben Roslyn még két ízben találkozott a gróf házvezetőnőjével és inasával, hogy megbeszéljék, mi legyen a menü a bál estéjén, de nem volt alkalma kettesben maradni a férfival, leszámítva, amikor Haviland udvarias kézcsókkal elbúcsúzott tőle, második találkozásuk alkalmával. Ma pedig minden erejét lekötötte, hogy tökéletesen játssza a házigazda szerepét.

Ahogy közelebb ért, Roslyn észrevette, hogy nem minden hölgy fiatal a Havilandet csodáló hölgykoszorúban; sőt, az egyikük kifejezetten éltes volt. Ő lehet a gróf idős nagyanyja, gondolta Roslyn, akiről a férfi azt állította, hogy különösen szereti. Amikor a tiszteletre méltó dáma a legyezőjével meglegyintette a férfi karját, az hátravetett fejjel kezdett hahotázni.

Roslyn, aki nem akart ennyi szemtanú előtt flörtölni a gróffal, úgy döntött, hogy inkább később beszél majd Havilanddel. Amikor elindult a büféasztal felé, hogy vegyen egy pohár puncsot, elhaladt egy nyitott erkélyajtó mellett, és a hűs, esti szellő kellemesen megcirógatta a bőrét, és ő sóvárogva azon kezdett töprengeni, vajon mikor szabadulhat. Idefelé jövet egyszerűen átvágott a két birtokot

összekötő füves réten helyett, hogy felszereltetett volna egy kocsit. Nem csupán a szolgálóknak akarta megspórolni a fáradságot, de így könnyedén visszavonulhatott bármikor, amikor kedve tartotta. Azonban még vagy egy órát maradnia kellett, ha nem akarta megbántani a házigazdát.

Pillanatnyilag még Tess Blancharddal sem beszélgethetett csendesen egy sarokban, mert a barátnője boldogan táncolt. Tess nem csupán a kollégájuk volt az iskolában, de az egyik legjobb barátjuk is az elmúlt négy évben, amióta ide költöztek, hogy a mostohanagybátyjukkal éljenek. És akárcsak a Loring lányok, Tess is igyekezett elkerülni Winifred házasságszerző praktikáit.

Néhányan odabólintottak Roslynnak, és váltottak vele pár udvarias szót, ahogy keresztülfurakodott a tömegen, ő pedig ugyanolyan udvariasan válaszolt. Lilytől eltérően, ő kedvelte a bálakat – és míg Lily élvezettel botrányoztatta meg az előkelő köröket, Roslyn a húgával ellentétben nem lázadt szándékosan a társadalmi szokások ellen –, de hidegen hagyta az arisztokrácia felszínes viselkedése, elképesztő álszentségük pedig keserűséggel töltötte el.

Ezek az emberek boldogan száműzték köreikből a Loring nővéreket, egészen addig, amíg néhány hónapja mostohanagybátyjuk meg nem halt, és Marcus meg nem örökölte a grófi címmel együtt a gyámságukat is.

A botrányok sokkal jobban megviselték a testvéreit, mint őt magát, tűnődött Roslyn, miközben félrehúzódva kortyolgatva az italát. Arabella nem csupán a jegyesét veszítette el, de a szívét is összetörték. Lily pedig jégpáncélba burkolta a szívét, és megfogadta, sosem enged annyira közel magához senkit, hogy fájdalmat okozhassanak neki. Roslyn jól tudta, hogy Lily gondtalannak tűnő viselkedése mögött valójában érzékeny, sebezhető lélek rejtőzik. Így ha megvédelmezheti húgát Winifred romantikus mesterkedéseitől, akkor meg is teszi. Mint ahogy saját magát is megvédi Arden hercegetől...

Kár volt az ördögöt a falra festeni.

Roslyn szíve vészjóslóan megdobbant, amikor megpillantotta a férfit a bálterem túlsó sarkában. A herceg megjelenése most is tiszteletet parancsolt elegáns öltözkéiben – fekete kabátjában, aranybrokát mellényében, vakítóan fehér nyakkendőjében és fehér szatén nadrágjában –, amely kihangsúlyozta vonzó vonásait.

Roslyn megpróbálta figyelmen kívül hagyni a belsejét elárasztó boldogságot, amelyet a férfi látványa ébresztett benne. De amikor a tekintetük egymásba kapcsolódott, és a férfi pusztán a tekintetével rabul ejtette, Roslynnak önkéntelenül is eszébe jutott a legutóbbi találkozásuk. Hogy milyen volt érezni a férfi keményen ágaskodó hímtagját és forró ajkát, amint elhalmozta kábító csókokkal. Felidézte a bőrét cirógató kezét, amint nőiessége titkait kutatják.

Roslyn arcát előntötte a pír, miközben egymást bámulták. Ardennek nem is kellett hozzáérnie, hogy elvarázsolja, ébredt rá a nő, és elakadt a lélegzete. A férfi zöld szemében lobogó vágy hatására azonnal felgyorsult a pulzusa.

Roslynnak minden erejére szüksége volt, hogy képes legyen elfordítani a tekintetét. Hirtelen előntötte a hála érzése, amikor észrevette, hogy Lord Haviland közeledik feléje, így aztán a mentegetőzése igencsak túlaradóra sikeredett.

– Kérem, ne is foglalkozzon vele, Loring kisasszony – válaszolta a gróf mosolyogva. – De reméltem, hogy itt lesz, és köszönetet mondhatok a segítségéért. A tanácsai felbecsülhetetlenek bizonyultak.

– Örömmel segítettem.

– A nagyanyám azt mondja, meg van elégedve az erőfeszítéseimmel, márpedig neki igazán nem könnyű megfelelni. Ha megengedi, szívesen bemutatnám neki.

Roslyn az idős hölgyre pillantott.

– Szívesen megismerkednék vele – mondta, és ragyogott az arca a megtiszteltetéstől.

Amikor Lord Haviland felkérte a következő táncra, boldogan mondott igent, és hagyta, hogy a férfi a táncparkettre kísérje. Tudta,

hogy flörtölnie kéne a gróffal, de érezte, hogy a herceg félrehúzódva figyel. Nyilvánvalóan ez volt az oka, hogy Haviland közelsége nem úgy hatott a szívverésére, mint ahogy várta volna, és hogy nem érezte, amint villámlásszerűen beléhasít a gyönyör, amikor egymáshoz ért a kezük. Szerencsére Roslynnal ellentétben Haviland nem úgy viselkedett, mint akinek csomót kötöttek a nyelvére. Amikor a tánc lépései lehetővé tették, igyekezett társalogni vele.

– Ki kell találnom valami jutalmat, amivel méltóképpen kifejezhetem a hálámat, amiért segített, Loring kisasszony. Lenne kedve kikocsizni velem holnap reggel?

Roslyn nagyon örült a meghívásnak, de tudta, hogy a férfi egész héten vendégeket fogad az otthonában.

– Biztos benne, hogy magukra akarja hagyni a vendégeit? Azt hittem, a nagyanyja és más rokonai önnél időznek a héten.

– Így van, de boldogan megszabadulok tőlük egy kis időre. A nagyanyám egyike azon családtagjaimnak, akiknek valóban adok a véleményére, ő viszont valószínűleg fel sem kel délig a ma esti megpróbáltatások után. Az egészsége már nem a régi.

– Sajnálattal hallom – válaszolta Roslyn udvariasan.

– Azért még nem nagybeteg, hiába is szeretné ezt elhitetni velem – mosolyodott el gúnyosan Haviland. – Azt hiszem, azért túlozza el a nyavalyáit, hogy rávegyen, úgy táncoljak, ahogy ő füttyöl. Azt állítja, arra vár, hogy feleséget válasszak magamnak, mielőtt megtér a Teremtőjéhez.

Roslyn szíve nagyot dobbant. Vajon az, hogy a férfi a nagyanyja kívánságáról beszél neki, jelenthet valamit?

– Oh, és meghajol az óhaja előtt?

– Már évek óta ezen vitázunk – válaszolta a férfi, elbűvölően mosolyogva –, de azt hiszem, végül nyerni fog.

Lord Haviland hihetetlen gyöngédséggel beszélt a nagyanyjáról, és ezután Roslyn már sokkal kézenfekvőbbnek találta, hogy könnyed flörtölésbe kezdjen a férfival, pont, ahogy begyakorolta. Hamarosan rá kellett jönnie, hogy Haviland kiválóan ért a flörtölés művészetéhez.

Amikor Roslyn viccelődve megkérdezte, vajon szükséges-e a nagyanyja beleegyezése ahhoz, hogy feleséget válasszon, a férfi határozott nemmel felelt.

– Noha szeretnék örömet szerezni neki, ezt a döntést én magam akarom meghozni. Ma minden bizonnyal kivívom az elismerését azzal, hogy a leggyönyörűbb nővel táncolok.

Roslyn boldogan a férfit nevetett – amíg ismét, meg nem pillantotta Ardent, aki kiismerhetetlen tekintetével őt figyelte. A férfi hanyagul az egyik oszlopnak támaszkodott, de Roslynnak az volt a benyomása, hogy a legkevésbé sem nyugodt. Éppen ellenkezőleg, már-már... rosszallóan nézett rá.

Roslyn könnyedén megrázta a fejét, megparancsolva magának, hogy felejtse el a bosszantó herceget, és inkább flörtöljön tovább Lord Havilanddel.

Drew összehúzott szemmel nézte a kecsesen táncoló Roslynt. A mellkasában mintha ütést érzett volna, amikor a nő ránevetett a másik férfit.

Elbűvölő párt alkottak – a gróf, nyers, sötét vonásai éles ellentétben álltak Roslyn elegáns bájával.

A nő elbűvölő, királynői jelenség volt aznap este. Aranyló haját úgy fésülték, hogy néhány leomló göndör tincs bájosan keretezze az arcát. Ruhája egyszerű, elegáns szabása pedig csak még vonzóbbá tette; az indigókék selyem tökéletesen kiemelte a szemét és hangsúlyozta ragyogó bőrét.

Ez a ragyogás eszébe juttatta Drew-nak a legutóbbi találkozásukat... akkor a nő arca enyhén kipirult, duzzadt ajkai kissé elnyíltak, kék szeme pedig ködös volt kábultattól, miközben hajlékony teste ráborult az ő testére, ágyékát duzzadt hím vesszőjéhez nyomva, és sajgó sóvárgást ébresztve benne.

Az emlékek hatására ismét elöntötte a forróság, és a fallosza megmerevedett.

A magáévá akarta tenni akkor, ott a könyvtárban. Az önmegtartóztatása csak még tovább fokozta testében a szexuális feszültséget az elmúlt, végtelennek tűnő héten.

Ugyanakkor mit sem használt, hogy kerülte Roslynt, mert a nő befészkelte magát az álmaiba. Drew azon kapta magát, hogy vad, erotikus fantáziákat szövöget, amelyekben Roslyn teste szenvedélyesen hozzásimul. Legnagyobb bosszúságára képtelen volt megszabadulni ezektől az álmoképektől.

Hirtelen ismerős hang szólalt meg a bal válla mögött.

– Lám, a bájos Roslyn kisasszony mégis csak felkeltette az érdeklődésedet – jegyezte meg Heath, és úgy tűnt, nagyon jól szórakozik.

Mivel nem tagadhatta, hogy barátjának igaza van, Drew inkább nem válaszolt.

– Azon tűnődtem – folytatta Heath vajon miért akarnál mindenáron részt venni egy unalmas, vidéki estélyen. Tudtam, nem azért, mert megígérted Lady Freemantle-nek, hogy megvéded a környéken ólálkodó útonállótól.

Drew szándékoltan közömbös hangon felelte:

– Mindketten megígértük Marcusnak, hogy szemmel tartjuk egykori védeniceit.

– De nem ilyen közlőről.

Drew hanyagul megrántotta a vállát. Még nem említette a barátjának, hogy pártfogásába vette Roslynt, és nem is fogja most elárulni neki.

– Nincs jobb dolgod annál, minthogy engem bosszants?

Heath megadóan felemelte a kezét.

– Ne harapd le a fejem, öregfiú. Csupán nagyon szórakoztatónak tartom, hogy Anglia legnagyobb cinikusa egy nő miatt borong.

Drew összehúzott szemmel nézett a férfit.

– Te mi az ördögért vagy itt, ha olyan unalmasnak tartod ezt az estélyt? Tán nem tudod, hogy Lady Freemantle alig várja, hogy kivesse rád a hálóját?

Úgy tűnt, a kérdés cseppet sem bosszantja Heath-t.

– Nem aggódom túlságosan, hiszen a hölgy, akit öladysége kiszemelt számomra, elmenekült a környékről.

– A legkisebb Loring lány, Lilian?

– Ő. A szépséges Lily állítólag Hampshire-be utazott.

Drew lerázta magáról a borús hangulatot, és ugratni kezdte a barátját.

– Hogyan? Elriasztottad?

Heath gúnyosan elmosolyodott. – Elképzelhető. Mindenesetre a hölgy mindent elkövet, hogy megszökjön előlem.

– Elképesztő – mondta Drew őszinte csodálkozással a hangjában. Heath volt, mindig is a szívtipró hármójuk közül. Heath körül csapatostul rajzottak a hölgyrajongói, akik nem tudlak ellenállni a férfi természetes vonzerejének.

– Még sohasem találkoztam olyan nővel, aki menekült volna előled.

– Hihetetlen, igaz? – kérdezte Heath öngúnnyal a hangjában, majd átható pillantást vetett Drew-ra. – És a bájos Roslyn kisasszony, ő is menekül előled? Marcus szerint remekül összeillenétek, és mintha te magad is egyre inkább ezen a véleményen lennél.

Drew elhúzta a száját. Legszívesebben odavágta volna Heathnek, hogy elment az esze, de nem volt benne biztos, hogy igaza lenne.

– Csak nem képzeled, hogy a nősülésen gondolkodom?

– Tényleg? Akkor miért bámulod úgy Roslynt, mintha haza akarnád vinni magaddal?

Ilyen átlátszó lenne, morfondírozott Drew bosszúsan.

– Ne félj – mondta Heath, mintha a gondolataiba látott volna. – Senki más nem sejtene. Csak én túl jól ismerlek.

– Ezzel most jól megvigasztaltál – felelte Drew, a foga között szűrve a szavakat.

– Képzelem – nevetett Heath. – De jobb, ha vigyázol, hacsak nem akarsz az oltár előtt kikötni. Nem teheted meg vele, amit szeretnél, anélkül, hogy utána el ne vennéd feleségül. Marcus széttépne, arról nem is beszélve, hogy a saját becsületed sem engedné.

Amikor Drew felmordult, Heath barátságosan vállon veregette.

– Azt hiszem, visszatérek Londonba, mielőtt kihívsz párbajozni. Különb en sem történik itt semmi. Az igazat megvallva, nem bánám, ha összeakadnék az útonállóddal. Az legalább egy kis izgalmat hozna az életembe.

Ő sem érzi itt túl jól magát, gondolta Drew, amint Heath távozott. Elsősorban azért, mert látta Roslynt Havilanddel táncolni, de az elégedetlensége ennél sokkal mélyebben gyökeredzett.

Megmagyarázhatatlan módon dühbe gurult a gondolatra, hogy Roslyn megpróbálja elcsábítani Havilandet, vagy, hogy szeretkezik vele. Az volt a szörnyű igazság, hogy nem akarta, hogy Roslyn rajta kívül bárki mással szexuális viszonyba keveredjen.

Ő akarta beavatni az érzékiség titkaiba, felszítani a benne szunnyadó szenvedélyt, megismertetni a gyönyörrel és azokkal a titkos örömökkal, amelyek férfi és nő között léteznek.

És ez szüntelenül összezavarta.

Életében most először volt féltékeny egy másik férfira egy nő miatt. Őszintén megdöbbenette, hogy mennyire ki akarja sajátítani Roslynt.

Ami azonban még rosszabb volt, úgy tűnt, nincs orvosság a bajára. Esze ágában sem volt megnősülni, ugyanakkor nem tagadhatta azt az ősi, férfias vágyat, amely arra ösztönözte, hogy „hazavigye Roslynt”, ahogy Heath fogalmazott. Vagy legalább a karjában tartsa.

Aztán ráébredt, hogy nincs abban semmi illetlen, hogy egy úriember a karjában tart egy hölgyet, ha táncol vele.

Drew-nak feltűnt, hogy Roslyn nem örül neki túlságosan, amikor odasétált hozzá a négyes végén, és félbeszakította Havilanddel folytatott élénk társalgását, hogy felkérje.

– Ugye nem bánod, cimbora, ha egy tánc erejéig elrabolom a hölgyet? – kérdezte Drew kihívóan, és birtoklóan megragadta Roslyn könyökét.

A gróf szúrós pillantást vetett rá, de aztán méltósággal meghajolt.

– Ahogy óhajtod, Arden. Nem szeretném kisajátítani Loring kisasszonyt, annak ellenére, hogy örömmel töltöm vele az időt. Azonkívül más vendégekkel is beszélgetnem kell.

Drew tudta, hogy Roslynnak nem nagyon van lehetősége vitatkozni vele, úgyhogy a parkettra kísérté a keringőhöz.

– Mi van, ha én bánom? – kérdezte a nő bosszúsan.

A férfi ártatlanul nézett rá vissza

– Talán van valami kifogása az ellen, hogy velem táncoljon?

– Még szép, hogy van. Winifred már megint házasságszerzőt játszik. Megkereste magát, és könyörgött, hogy kérjen fel, nem igaz?

– Nos, de igen – válaszolt a férfi őszintén – viszont most én döntöttem úgy, hogy felkérem.

– Igazán hagyhatott volna választási lehetőséget.

– Nemet mondhatott volna.

– Anélkül nem, hogy jelenetet rendeznék.

– Amihez jelen pillanatban veszélyesen közel jár – mutatott rá Drew –, minthogy a zene már rég elkezdődött, mi viszont csak állunk itt.

Amikor a nő büntudatosan táncolni kezdett, a férfi megfogta a kezét, és magához vonta.

– Mosolyogjon édesen, kedves, és próbáljon úgy tenni, mintha jól érezné magát.

Roslyn engedelmeskedett, noha a tekintete azt sugallta, hogy kész lenne megívni a férfival. Drew önelégülten elmosolyodott. Most

már megkérdőjelezhetetlenül jól érezte magát. Sőt, ami azt illeti, a múlt heti szerencsétlen elválásuk óta most először érezte igazán jól magát.

A nő belesimult a karjaiba, ahogy felvették a keringő ritmusát. A léptei pedig könnyedek és kecsesek voltak. A férfi azon tűnődött, vajon Roslyn akkor is felvenné-e a ritmusát, ha szeretkeznének.

Ha szeretkeznének. Ami sohasem történhet meg anélkül, hogy el ne venné feleségül, ahogy Heath bölcsen rámutatott.

– Szóval, miért nem akar táncolni velem? – kérdezte Drew, elhatározva, hogy megszabadítja a nőt a kételyeitől.

– A leckéknek vége – felelte Roslyn kimérten, mintha csak begyakorolta volna a választ. – Semmi értelme, hogy továbbra is találkozzunk. Arra pedig végképp semmi szükség, hogy együtt táncoljunk.

– Az csak elősegíti a hadművelete sikerét, ha azt gondolják, érdeklődöm maga iránt. Elvégre jó benyomást akar tenni Haviland rokonaira, nem igaz?

– Természetes, de maga félbeszakított egy nagyon ígéretes beszélgetést.

– Pontosan ez volt a célom.

A nő szeme vészjóslóan megvillant.

– Megpróbálja szándékosan tönkretenni a kapcsolatomat Lord Havilanderrel?

– Mi van, ha igen?

– Sosem tenné... – kezdte, majd gyanakodva végigmérte a férfit. – Vagy igen?

– Nem lenne úriemberhez illő, ha megtenném – kerülte meg a kérdést Drew. – De az azért nem árt neki, ha azt gondolja, hogy vetélytársa akadt.

A nő csípősen felelte:

– Maga nem a vetélytársa Eléggé nyilvánvalóvá tette, hogy magát nem érdekli a szerelem és a házasság.

– De neki ezt nem kell tudnia. Higgye el, egy férfi elképesztően birtokló tud lenni, ha azt hiszi, hogy valaki az ő területén vadászik.

Roslyn nagy levegőt vett, és megpróbálta megőrizni a nyugalma.

– Köszönöm felség, hogy így aggódik értem, de mostantól kezdve egyedül folytatom a hadjáratomat.

– Milyen hálás tanítvány – felelte Drew tettetett vidámsággal, elnyújtva a szavakat.

– Már számtalanszor megköszöntem a segítségét.

– Megmondtam, hogy nem a hálálkodására vágyom.

– Akkor mit akar?

Téged, mondta gondolatban Drew. Téged akarlak. Azt akarom, hogy bájos ajkad összeforrjon az enyémmel. Érezni akarom, ahogy érzed tested az enyém alatt vonaglik. Hallani akarom, amint a gyönyörtől elakad a lélegzeted, miközben egészen betöltelek...

Hangosan csak ennyit mondott:

– Azt akarom tudni, hogy miért került egész este.

Roslyn arcát elöntötte az árulkodó pír.

– Úgy vélem, nagyon is jól tudja, miért.

– Zavarba ejti, ami múlt héten a könyvtárban történt?

– Nem, téved. Elborzaszt, ami múlt héten a könyvtárban történt.

– Csak csókolóztunk. Ez még nem olyan nagy baj.

– Mondja maga – suttogta Roslyn rejtélyesen.

– Bántottam valamilyen módon? – kérdezte Drew, lepillantva a nőre.

Roslyn elfintorodott, majd megrázta a fejét.

– Nem, természetesen nem. Nem kellett volna hagynom, hogy odáig fajuljanak a dolgok.

Összehúzott szemmel nézett a férfira.

– Ugyanakkor magát terheli a nagyobb felelősség, mert maga tapasztaltabb; meg kellett volna állítania.

– Az én hibám, ha ellenállhatatlannak talál?

A nő elkerekedett szemmel bámult rá; nem tudta eldönteni, hogy haragudjon vagy nevéssen.

– Az önteltsége elképesztő, felség – mondta végül. – Csupán a helyzet újszerűsége ért váratlanul. De most, hogy tudom, mire

számítsak, mindent elkövetek, hogy elfelejtsem a történeteket, ebben biztos lehet.

– Én nem tudom elfelejteni – mormolta Drew őszintén. – És nem hiszem, hogy magának sikerülne. Maga is érzett valamit, amikor csókolóztunk, akárcsak én.

A nő nem volt hajlandó elismerni, hogy a férfinak igaza van. Ehelyett derűsen elmosolyodott.

– Még nem is kérdezte, hogyan ment a csábítás a héten.

Drew érezte, amint elillan a jókedve.

– Hát rendben, édesem. Hogy ment?

– Kitűnően. Azt hiszem, végre ráéreztem a flörtölés ízére. Legalábbis úgy tűnik, Haviland élvezi. Úgy számítom, hogy legközelebb elcsattan az első csók is. Holnap reggel, ha minden jól megy. Megkért, hogy kocsizzak ki vele. Erre vágytam, és köszönettel tartozom, amiért minderre megtanított.

A könnyed, ingerkedő hang, a kihívó mosoly megtette a hatását. Drew kellőképpen sértve érezte férfiúi büszkeségét. Összeszorította a fogát, és az egyik kezével ösztönösen még közelebb húzta Roslynt, a másik kezével pedig megszorította a nő karját.

A férfi érezte, hogy a lépteik lelassultak, ahogy véget ért a tánc, de csak akkor ébredt rá, hogy még mindig a karjában tartja a nőt, amikor az megszólalt.

– Felség – sziszegte Roslyn –, az emberek minket bámulnak.

Drew vonakodva elengedte, és hátralépett. Roslyn gyorsan pukedlizett, majd sarkon fordult, de az ajkán a mosoly azt sugallta, hogy a közönség kedvéért megpróbálja megőrizni a látszatot, és nem akarja mutatni, mennyire szeretne megszabadulni a férfitől.

Drew töprengő tekintettel nézett utána, amint Roslyn átfurakodott a tömegben. Még mindig érezte a karcsú testéből áradó érzékiséget, és saját vágyát, amelyet a nő közelsége felszított. És érezte, amint ismét dühbe gurul.

Roslyn nemcsak, hogy ügyet sem vetett provokatív megjegyzéseire, de ráadásul a saját fegyverét fordította ellene. Drew pedig, az ösztöneinek engedelmeskedve, felvette a kesztyűt.

Alig halhatóan átkozódni kezdett. Csak még nagyobb lett a zűrzavar a fejében.

Mi a fenét fog Roslyn Loringgal csinálni? A nő forró vágyat, és olyan sóvárgást ébresztett benne, amelyet még soha egyetlen nő sem. És ezt a sóvárgást még mindig nem csillapította.

A kényszerű vágy, hogy birtokosa Roslynt, vasmarokként szorította, de még erősebb volt benne az a vágy, hogy a sajátjának tudja és megszerezze, mielőtt Haviland megteszi.

Azonban csak egy módon szerezheti meg, emlékeztette magát Drew mogorván. Ha eljegyzi.

De vajon készen áll, hogy megtegye ezt a merész lépést?

És ha igen, vajon Roslyn mit szól majd hozzá?

*M*ég mindig remegett keze-lába a herceggel való bosszantó összecsapás után, amikor Roslyn úgy döntött, hogy azonnal távozik. Elérte, amiért jött. Táncolt Lord Havilanddal és a gróf meghívta, hogy kocsizzon ki vele másnap. Ennél többet nem remélhetett akkor sem, ha marad.

Ezenkívül minden oka megvolt rá, hogy elmeneküljön. A legnyomósabb az volt, hogy visszanyerje az önuralmát. Valahányszor találkozott Ardennek, a férfi teljesen összezavarta.

Hogyan is engedhette, hogy annyira kihozza a sodrából, hogy csaknem jelenetet rendezett a megjelent arisztokrácia előtt, beleértve Lord Havilandet és gőgös családját is? Korábban elhatározta, hogy aznap este ügyet sem vet Ardenre, mintha a férfi nem is létezne. Ehelyett hagyta, hogy az addig provokálja, amíg hölgyhöz nem illően összeszólalkozott vele a táncparkett kellős közepén.

Abban ugyan igaza volt a hercegnek, hogy ha udvariasan kitünteti a figyelmével, azzal elősegíti a terveit, ám minden ennél bizalmasabb érdeklődés csak ártana az ügyének. Nem engedhette meg magának,

hogy pletykálni kezdjenek róla azok után, hogy a családja neve már így is besározódott. És ha bárki tudomást szerezne arról, hogy mi történt közte és a herceg között, azzal minden esélyét elveszítené, hogy valaha is megszerezhesse Haviland szívét, a tisztességes házassági ajánlatról már nem is beszélve.

Roslyn elvette selyemsálját és retiküljét Haviland inasától, és keresztülvágott a házon a hátsó terasz felé, ahol legnagyobb döbbenetére Arden várta.

Hirtelen megtorpant, és meglepetten bámult a férfitra

– Mi az ördögöt keres itt, felség?

A férfi a kő mellvédnek támaszkodott, de amikor megpillantotta a nőt, ellökte onnan magát, és felegyenesedett.

– Gondoltam, biztos korán akar távozni.

– És?

– És úgy döntöttem, hazakísérem. Most, hogy egy útonálló garázdálkodik a környéken, nem árt, ha van valaki, aki hazakíséri és megvédi.

A férfi ajánlata, hogy megvédi, úgy hangzik, mint amikor a tigris védelmet ígér a báránynak, gondolta Roslyn bosszúsán.

– Köszönöm, de nincs szükségem a kíséretére. Csupán a szomszédokba megyek, a kertben pedig nincsenek útonállók.

– Ennek ellenére nem engedhetem, hogy egyedül kószáljon.

A férfinak kihívóan megvillant a szeme, mintha csak azt sugallta volna, hogy ne merjen ellentmondani neki.

A nő beleegyezően sóhajtott. Ahogy Roslyn elindult lefelé a lépcsőn, és nekivágott a két birtokot összekötő kerteknek, Arden melléje lépett, és hosszú lépteit könnyedén a nő kisebb, gyorsabb lépteihez igazította.

A hold fényesen ragyogott, és a júliusi éjszaka kellemesen hűvös volt a bálterem fülledt levegője után. A távolban Roslyn hallotta a hullámok csobogását, amint a Temze lustán hömpölygött London felé a kertek alatt.

Nemkívánatos kísérője hallgatott, miközben a kavicsos ösvényen ballagtak. Roslyn az oldalsó kapu felé tartott, amely bejárást

biztosított a Danvers-birtok kertjébe. Amikor Arden kinyitotta előtte a kaput és előreengedte, a nő azt kívánta, bárcsak itt elbúcsúzna a férfi. De az követte a kertbe, behúzza maga mögött a kaput.

Roslyn látta, hogy alig pislálkol néhány szobában a fény, hiszen a személyzet nagy része már nyugovóra tért.

Amikor elérte az egyik oldalsó bejáratot, megtorpant, hogy hátraszóljon a válla felett.

– Köszönöm, hogy hazakísért, felség, de most már nyugodt lelkiismerettel visszatérhet a bálba.

A férfi hangja halkan, de határozottan csengett, amikor megszólalt.

– Roslyn... várjon egy percet.

A nő vonakodva fordult meg.

– Miért?

A férfi nem felelt egy hosszú pillanatig. Csupán bámult a nőre, mintha viaskodna magával.

Roslyn nyugtalanul figyelte, miközben azon töprengett, hogy a csudába kötött ki egy holdfényes kertben Ardennel kettesben. Dühítette, hogy izgató bizsergést keltett benne, amint ott álltak együtt a sötétben. Azon kapta magát, hogy a férfi száját nézi, azt a feszes, érzéki száját, amely olyan csodálatosan tudott csókolni...

– Nem akarom, hogy holnap kikocsizzon Havilanddel – jelentette ki végül a férfi.

– És miért nem?

– Mert nem akarom, hogy megpróbálja elcsavarni a fejét, amikor én magam akarok udvarolni önnek.

A nő a hitetlenkedéstől tágra nyílt szemmel pillantott fel a férfira.

– Tessék? Udvarolni akar nekem?

– Azt mondtam, nem? – A férfi hangjában volt valami keserű felhang, mintha ő maga sem hinné, amit mond.

– Udvarolni, nekem? – ismételte Roslyn. – Mármint a házasságot megelőzendő udvarlásra gondol? Ennek semmi értelme. Maga nem akar megnősülni, ezt nagyon határozottan kijelentette.

- Valóban. De időközben meggondoltam magam.
- Ha csak szórakozik velem...
- Sohasem tréfálnék egy ilyen komoly dologgal, mint a házasság
- mondta a férfi mosolyogva. – Végül így is, úgy is meg kell nősnöm, és maga a legmegfelelőbb jelölt.

Roslyn nem talált szavakat a döbbenettől. Csak bámult a férfit, miközben megannyi érzés kavargott benne. Elsősorban hitetlenkedés, ami aztán hamar átadta a helyét a dühnek. Arden észrevette, hogy dühbe gurult.

– Meglehetősen ostobán fogalmaztam. Hadd próbáljam újra. Megtiszteltetés lenne számomra, ha a hercegnőm lenne, Loring kisasszony.

Roslyn hevesen megrázta a fejét.

- A legkevésbé sem érezné megtiszteltetésnek. És én sem.
- Ne utasítson el azonnal...
- Dehogyan nem utasítom el! Megmondtam magának, hogy én szerelemből akarok férjhez menni, maga pedig még csak nem is hisz a szerelemben.

– Csupán arra kérem, adjon egy esélyt, hogy megváltoztathassam a véleményét. A szerelmet ön meglehetősen túlbecsüli, és idővel erre maga is rájönne.

Micsoda pimaszság, gondolta Roslyn dühösen. Valóban azt képzei a férfi, hogy feladja az álmait, csak mert egy ilyen előkelő nemesember úgy döntött, hogy megkéri a kezét?

– Azt hiszem, eleget hallottam, felség.

Remegve sarkon fordult, hogy belépjen a házba, de Arden megállásra késztetve elkapta a karját. Amikor maga felé fordította a nőt, a levegő szinte szikrázott közöttük. Roslyn hirtelen ráébredt a gyomrában remegő izgalomra.

Nagyot nyelt, majd így szólt:

- Minden bizonnyal elment az esze.
- Meglehet – mormolta a férfi rekedt hangon.

– Nekem ellenben még megvan a józan eszem. Még ha valamely örült okból kifolyólag meg is győzte magát, hogy a hercegnőjévé akar tenni, én mi az ördögért mennék magához?

– Ezért...

A férfi szenvedélyesen megcsókolta a nőt. Roslyn megpróbált kiszabadulni, de a férfi keze erősen tartotta a fejét, miközben a szájával erőszakkal szétnyitotta a nőét, és nyelvével mélyen beléhatolva, érzéki, birtokló ostromot indított. A csók váratlanságtól Roslyn lélegzete elakadt, és forró vágy cikázott végig a testén.

A nő felnyögött. Képtelen volt ellenállni a férfi szoros ölelésének, amellyel magához szorította. Arden hevesen ostromolta a száját, megfosztva a nőt józan ítélőképességétől.

Roslyn ösztönösen a férfi nyaka köré fonta a karját. Abban a pillanatban, hogy megadta magát, a férfi csókja megváltozott... gyöngédebbé, mélyebbé vált, és sóvárgással töltötte el.

Érezvén hogy elpárolog az akarateréje, Roslyn tett még egy utolsó erőfeszítést, hogy megtörje a varázst, amellyel a férfi magához láncolta. Arden vállának feszült, és elrántotta az ajkát.

– Felség! Drew... abba kell hagynunk!

– Még nem – zihálta a férfi. – Még egy leckét akarok adni.

– Miféle leckét? – kérdezte a nő remegő hangon.

– Meg akarom önnek tanítani, mi az a gyönyör – mormolta a férfi.

– Meg akarom ismertetni azzal a mámorral, amelyben egy figyelmes szerető karjaiban részesülhet.

A nő gyomra összeszorult a sajnálkozástól.

– Nem lehetünk szeretők... nem tehetem. Az szégyenletes lenne.

– Tudom. De nem fogom elvenni a szüzességét. Most pedig hallgasson – tette hozzá a férfi sietve, amikor látta, hogy a nő tiltakozni próbál.

Aztán lehajolt, hogy újból érzéki csókkal zárja le a nő ajkát, ami most is ugyanolyan hatással volt Roslynra, mint korábban. A teste valósággal a férfi karjaiba olvadt, miközben a szája megadóan

kinyílt. A férfi részegítő érzékisége egy mostanra ismerős sajgást keltett a gyomra mélyén.

Érezte, hogy a férfiban szintén ott lüktet ugyanaz a sóvárgás és forróság. A férfi vágya sokatmondóan nekifeszült a hasának. A nő megborzongott a nyers vágytól.

Aztán a férfi egyik keze lejjebb vándorolt, és a testük közé csúszott. Roslyn megmerevedett, de a férfi ajkai elfeledtették vele a rémületét. Egy pillanattal később a férfi keze a nő combjai közé siklott kutatva, cirógatva.

A nő megfeszült, majd elakadt a lélegzete, amikor a férfi keze a vénuszdombjára simult a ruhája anyagán keresztül. A férfi tovább becézte, könnyedén simogatva, miközben ügyes, izgató érintése lánggra lobbantotta a nő érzékeit. Amikor Roslyn ösztönösen még jobban hozzásimult, a kezéhez nyomva a testét, a férfi csókjai a szájáról a nyakára vándoroltak.

Arden zihálva szedte a levegőt, amikor megkérdezte:

– Meri-e azt állítani, hogy nem akarja, hogy megérintsem?

Nem merte. Igenis akarta, hogy megérintsék, hogy ő érintse meg.

Amikor a nő nem válaszolt, a férfi hátrébb húzódott, és ránézett. Tekintetével a nő arcát fürkészte, a pillantása szinte parázslott, miközben az ujjával csodát művelt. Roslyn megpróbálta leküzdeni az őrzítő vágyat, de a teste lángolt a férfiért.

– Akarja, hogy abbahagyjam?

– Nem...

A nő gerince ívbe feszült, és a férfihoz simult. Képtelen volt uralkodni a testét hirtelen megrázó remegés felett. És ez a remegés egyre folytatódott, és még hevesebbé vált. A férfi fogva tartotta a nő tekintetét, miközben a gyönyör valóságos tűzijátéka robbant mélyen a testében. Roslyn visszafojtotta a torkából feltörő kiáltást; a térde megroggyant, és a férfira kellett támaszkodnia.

Ennek ellenére úgy tűnt, hogy a férfi még nem fejezte be. Egyáltalán nem. Mielőtt Roslyn visszanyerhette volna a lélegzetét, a férfi letérdelt előtte, és a nő legnagyobb döbbenetére megemelte a ruháját, hogy felfele meztelen combjait.

Roslyn a férfi hajába markolt, amikor az hosszú ujjával a combjai belső felét kezdte simogatni gyöngéden. Amikor aztán egészen a derekáig feltolta a ruhát, a nő meztelennek érezte magát, ahogy ott állt a vágytól nedvesen. Akkor a férfi előrehajolt, és megérintette a szájával, amelynek nedves forrósága perzselőnek tűnt a nő hűvös testén. Roslyn csaknem felkiáltott, de összeszorította a fogát, tudván, hogy csendben kell maradnia, ha nem akarja felébreszteni az alvó személyzetet.

Egy darabig csak a nő halk zihálását lehetett hallani, miközben a férfi könyörtelenül elhalmozta az édes gyönyörrel, az egekig szítva szenvedélyét. Lassan simogatta nyelvével a nő kelyhének puha szirmait, izgatva nőiessége bimbóját, míg Roslyn azt hitte, hogy elalél a gyönyörűségtől. És amikor már nem bírta, többet elviselni, a férfi nyelve mélyen beléhatolt.

Az érzés, amely végigsöpört a nő testén, szinte elviselhetetlenül mámorító volt; az egész teste beleremegett.

Amikor Roslyn másodszor is eljutott a csúcra, az még megrendítőbb volt, mint első alkalommal, és csaknem összecsuklott alatta a térde. Miközben ragyogó, szikrázó fények robbantak benne, a férfi felállt, és a nő szájára tapasztotta a kezét, hogy elfojtsa feltörő kiáltását. Amikor a nő a férfi karjaiba omlott, Arden erős karjával elkapta, és gyöngéden megtartotta, miközben az ajkával gyöngéd csókokat hintett a halántékára.

Roslyn dübörgő szívvel kapaszkodott a férfibá. Ziháló lélegzetvétele hangosnak tűnt a csendes éjszakában.

– Vajon a grófja is képes ilyen gyönyörben részesíteni? – mormolta a férfi a nő fülébe. – Ő is ugyanúgy lánggra lobbantja a testét, ahogy én?

Roslynnak nem volt ereje megrázni a fejét. A gróf sohasem részesítette ilyen gyönyörben; vele sosem volt része ilyesmiben, amit most tett Ardennel. Úgy érezte, mintha a teste hirtelen lánggra lobbant volna, miközben a szíve és a feje teljesen összezavarodott. Csodálkozás és elképedés töltötte el, összekeveredve a rémülettel,

amiért engedte, hogy a férfi ilyen messzire menjen – és hogy ő ezt olyan nagyon élvezte.

Végül a rémület győzött. Heves szívverése lelassult, és Roslyn elkezdett maga mögött a kilincs után tapogatózni.

Amikor a férfi újból csókolni kezdte, a nő elfordította a fejét.

– Kérem, ne... Kérem, hagyjon békén.

Kihallva a nő hangjából a rémült könnyörgést, Drew egy hosszú pillanatra mozdulatlanul dermedt, majd vonakodva elengedte a nőt. Kiszabadulva a férfi öleléséből, Roslyn sarkon fordult és bebotorkált a házba, becsukva az ajtót a férfi orra előtt.

Drew nem állította meg a menekülő nőt. Ehelyett ott állt, és legszívesebben átkozódni kezdett volna. A karjait üresnek, a testét forrónak érezte.

Azonban nem csupán a szexuális vágy miatt sajgott a teste. A gyomrát görcsbe rántó feszültségnek sokkal inkább az egészen másfajta érzelmeihez volt köze. Még soha életében nem érezte magát ilyen feldűlnak. Az első és egyetlen leánykérése totális kudarcnak bizonyult – és ez az ő hibája volt.

Úgy döntött, hogy megszerzi magának Roslynt, akármibe kerüljön is. Még ha ez azt is jelenti, hogy el kell vennie feleségül. De óriási ostobaság volt csak úgy kiböknie a szándékait, mint ahogy tette. Nem csak megbántotta, de sikerült azt is elérnie, hogy a nő még óvatosabb legyen vele szemben a jövőben.

Roslyn határozott visszautasítása, arra készítette, hogy leküzdje a nő ellenállását. Be akarta bizonyítani a nőnek, hogy ő is vonzódik hozzá, és életében először valódi gyönyörben akarta részesíteni. Azt is be kellett ismernie, hogy megadta magát a féltékenységnek. Ő akart lenni az egyetlen férfi, aki az örületbe kergeti a nőt, aki szabadjára engedi vad, kacér énjét.

Roslyn pont olyan érzéki és szenvedélyes volt, mint amilyennek elképzelte, és ez csak még jobban megerősítette azt a vágyat, hogy meghódítsa, megszerezze és megtartsa.

Drew halkán szitkozódott. Pont úgy kezd viselkedni, mint Marcus. Nevezheti, aminek akarja – rajongásnak, mániának, örütségnek –, de őt is megfertőzte ez a betegség.

Lehet, hogy egy kissé valóban megőrült, ismerte el Drew. Ugyanakkor a hirtelen vágy vezérelte lánykérése nem volt teljességgel ésszerűtlen. Végül is Roslynból kiváló hercegnő válna. Meg volt benne a szükséges kecsesség, és megvolt hozzá a neveltetése is, a családfájáról nem is beszélve. Személyes tulajdonságait pedig egyértelműen csodálta a férfi. Nyílt volt és őszinte, független és nagylelkű. Műveltsége és a humorérzéke pedig méltó párja volt az ő műveltségének és humorérzékének.

De a legvonzóbb tulajdonsága a kedvessége volt. Drew mindig is attól félt a leginkább, hogy egy olyan rideg nőhöz láncolja magát egy életre, mint amilyen az anyja, de Roslyn mindenben az ellentéte volt saját vértelen, szenvedélytelen anyjának. Ha már meg kell nőszülnie, hogy továbbörökítse a rangját, sokkal rosszabbul is járhatna. Roslyn nem egy mesterkéltnak, unalmas nőszemélynek, aki halálra untatná. Kihívást jelent neki az ágyban is, és azon kívül is.

Most azonban egy másfajta kihívással kellett szembenéznie. Rá kellett vennie Roslynt, hogy fogadja el a házassági ajánlatát. A mai este után viszont a nő minden bizonnyal a pokolba kívánja.

Az egybekelésüknek legnagyobb akadálya azonban az volt, hogy Roslyn megfogadta, sosem köt érdekházasságot. Attól félt, hogy esetleg megismétlődik a szülei házasságát jellemző keserű ellenségeskedés.

Ők azonban sosem lesznek ellenfelek a házasságukban, ebben Drew egészen biztos volt. Barátok lesznek, és összeköti őket a szenvedély is, amely jóval erősebb, mint ami a legtöbb előkelő házasságot jellemzi. Ami azonban a szerelmet illeti...

Drew a hajába túrt. Roslyn elképzelése a házastársi szerelemről csupán idealista képzelgés volt, de a férfi tudta, hogy komolyan gondolta.

Egy röpké pillanatig eltöprengett, hogy vajon magába kellene-e bolondítania, de csaknem azonnal el is vetette az ötletet. Nem akart érzelmi zűrzavart teremteni. És határozottan nem akarta, hogy Roslyn azt higgye, megadhatja neki, amire vágyik. Ha nem tudja viszonzni a szerelmét, azzal szörnyű fájdalmat okozna neki.

Nem, az őszinteség volt az egyetlen járható út. Ugyanakkor nemcsak arról kell meggyőznie, hogy milyen előnyökkel jár, ha hozzámegy feleségül, le kell győznie az ellenállását is a nem szerelmi házassággal szemben.

Drew hirtelen sarkon fordult, és átvágott a kerteken, hogy visszatérjen a bálba. Abban biztos volt, végül majd rá tudja venni Roslynt, hogy úgy lássa a dolgokat, ahogyan ő, de gondosan meg kellett terveznie a hadjáratát.

Ardennek még sosem kellett megdolgoznia azért, hogy meghódítson egy nőt, de most biztos volt benne, hogy elnyerheti Roslyn kezét, ha szabad utat enged az érzelmeinek.

10.

*A pokolba a herceggel! Hála öfelségének, most már
egyáltalán nem akarom elesábitani Lord Havilandet.*

Roslyn levele Tannynak

*A*lmodozunk, Loring kisasszony? – kérdezte kedvesen Haviland grófja, miközben két tüzes paripáját sétagaloppra fogta.

Roslyn lelkiismeret-furdalással pillantott a mellette ülő jóvágású nemesemberre, és lerázta magáról a borongós-álmodozó hangulatot. Annyira elkalandoztak a gondolatai, hogy fogalma sem volt, miről is beszélgettek.

– Bocsásson meg, uram – mondta, és zavarában elpirult. – Mit mondott?

Haviland gúnyos mosolya végtelenül vonzó volt.

– Semmi különöset. De maga minden bizonnyal valamin töri a fejét. Remélem, nincs nagy baj?

Semmi igazán komoly, gondolta Roslyn ironikusan. Csupán arról van szó, hogy a jövőre vonatkozó, gondosan megfogalmazott terveim darabokra hullottak.

– Tudok valamiben segíteni? – kérdezte Haviland aggódva.

– Igazán kedves, de nem. Ma nem vagyok valami fényes társaság.

Ez legalább határozottan igaz volt. A hangulata tökéletesen visszatükrözte az időjárást, amely az éjszaka hidegre és

barátságatlanra fordult. Roslyn felpillantott a borús égre, és összébb vonta magán a pelerinjét.

– Talán az lenne a legjobb, ha hazavinném – ajánlotta a gróf.

Roslyn megpróbált kipréselni magából egy mosolyt.

– Nem, nem, erre semmi szükség. Biztos vagyok benne, hogy a hűvös levegő hamarosan kiűzi a sötét gondolatokat a fejemből.

– Biztos benne?

– Igen, uram – mondta, és ezúttal őszintén elmosolyodott. – Nem állt szándékomban elrontani a kiruccánásunkat. Valójában nagyon örülök, hogy itt lehetek.

Haviland egy pillanatig hallgatott.

– Ugye a borús hangulatának nincs köze Ardenhez? Vagy mégis?

Roslyn megpróbálta leplezni döbbenetét.

– Miből gondolja?

– Tegnap este nem tudtam nem észrevenni a kettejük közti feszültséget. Nem tűnt túl boldognak, amiért táncolnia kellett a herceggel.

– Mivel csupán azért kért fel, mert kényszerítették rá.

– Ah, szóval Lady Freemantle megpróbálja összeboronálni magukat – jegyezte meg csípősen Haviland. – Elgondolkodtató a lelkesedése, amellyel házasságszerzőt játszik.

– Valóban – helyeselt Roslyn fanyarul. – Az örületbe kerget vele engem és a herceget is.

– Oh, abban nem vagyok olyan biztos. Nem hinném, hogy Arden különösképpen élvezné Mrs. Freemantle mesterkedéseit, de úgy vélem, ő saját indíttatásból érdeklődik ön iránt. És talán maga sem teljesen közömbös iránta.

Roslyn képtelen lett volna hazudni a grófnak, így inkább hallgatott. Érezte, hogy Haviland fürkészően tekint rá.

– Ha szeretné, hogy beszéljek Lady Freemantle-lel – szólalt meg végül – csak szóljon.

– Köszönöm, uram – válaszolta Roslyn, aki szívmelengetőnek találta a férfi védelmező szándékát.

Am Haviland sajnos nem segíthetett megoldani a problémáját. Egyedül kellett megbirkóznia vele – és ez idáig száralmasan kudarcot vallott. Szenvedélyes randevúja Ardennel az előző éjszaka a holdfényes kertben teljesen összekuszálta az érzelmeit, és az aprólékosan kigondolt terveit is.

Először is teljesen megdöbbenette a herceg házassági ajánlata, még ha komolytalan is volt. A herceg nem akarhatja tényleg feleségül venni. De még ha akarja is, ő nem fog igent mondani neki. Nem éppen hízelgő, hogy azért akarja feleségül venni, mert úgysem talál nála jobbat. *Mégis miféle ok ez a házasságkötésre*, gondolta Roslyn felháborodottan.

Ha csak egy percre is felmerült volna benne, hogy a férfi idővel talán megkedveli, esetleg habozik egy pillanatig, mielőtt visszautasítja. De nem, az teljes képtelenség, hogy az elegáns, cinikus Arden hercege elveszítse a fejét és neki adja a szívét – vagy bárki másnak. Ő az utolsó férfi, aki valaha is szerelemből nősülne, mivel még csak nem is hisz a szerelemben.

Ugyanakkor múlt éjjel, ismerte el Roslyn, kénytelen volt belátni, hogy milyen szenvedélyesen vonzódik a férfihoz – akármilyen logikátlan, bosszantó és őrzítő is volt ez a vágy, amelyet azóta próbált tagadni, hogy először találkoztak. És mialatt álmatlanul hánykolódott az ágyában, el kellett ismernie egy sokkal mélyebb igazságot is. Arden nemcsak a tiltott örömök rejtelseibe vezette be, amely akkor várna rá, ha behódolna a férfinak. Nem pusztán egy olyan szenvedély iránti vágyakozással és sóvárgással töltötte el, amely meghaladta a képzeletét. Ennél sokkal rosszabb dolgot is tett: arra készítette, hogy megkérdőjelezze saját, mélyen gyökerező vágyait.

Valóban el akarta nyerni Lord Haviland szívét? Vagy ez is csupán délibáb volt, amely az idealisztikus szerelemvágýából sarjadt?

Akármi legyen is a válasz, Roslyn úgy érezte, többé már nem ura a saját sorsának.

El akarta átkozni a herceget, de tudta, hogy nem csak ő a hibás. Saját baja viselkedése is megbocsáthatatlan volt.

Roslyn gondolatban saját magát átkozta el, majd megpróbálta kiűzni a fejéből a sötét gondolatokat, hogy teljes figyelmét Lord Havilandnek szentelhesse. Az elkövetkező háromnegyed órában szórakoztató flörtölésbe kezdtek, úgy ugratva egymást, mint a régi jó barátok. Még sosem volt ilyen nyugodt a férfi társaságában.

És éppen ez volt a baj, ébredt rá szomorúan Roslyn, amikor a gróf hazavitte a Danvers-házba, majd távozott. Haviland társaságában semmit sem érzett a szikrából, amelyet Arden hercege egyetlen pillantásával fel tudott szítani benne. Minden alkalommal, amikor a gróffal volt, másra sem tudott gondolni, csak Ardenre.

És az agya görcsösen törekedett rá, hogy összehasonlítsa a két férfit. Mindketten elragadó, karizmatikus férfiak voltak, de csak egyiküknek sikerült felforralni a vérét és szabadjára engednie a benne szunnyadó szenvedélyt. Csak egyikük volt képes egyetlen csókjával elérni, hogy elveszítse az akaraterejét, mint ahogy a múlt éjjel.

Arden ölelését mélyen áthatotta a birtoklási vágy, amellyel olyan erotikus választ csalt ki Roslyn testéből, amely felett a nőnek nem volt hatalma. Az élmény a velejéig megrázta, és egyben arra készítette, hogy kételkedni kezdjen önmagában.

Ez a kétely pedig csak megerősödött a kegyetlen nappali világosságban. Abban a pillanatban, hogy reggel üdvözölte Lord Havilant, megértette, hogy a szíve miért nem ver hevesebben, amint meglátja, és miért nem dobban meg, ha a közelében van.

Kedvelte a grófot, de csak barátságot érzett iránta, nem pedig azt az édes borzongást, amelyet a herceg jelenlétében tapasztalt mindig.

Roslyn, mély sajnálattal a szívében, lassan felballagott az emeletre, a hálószobájába. Azt kívánta, bárcsak otthon lennének a testvérei, hogy megvitathatná velük a problémáját. Arabella minden bizonnyal megértené, és tudna valami bölcs tanácsot adni, de sajnos még mindig nászúton volt. Lily pedig Londonban.

Azonkívül Lily volt a legutolsó ember, akit megkérdezne, minthogy olyan elszántan ellenezte a házasságot. Lily azt mondaná, hogy elment a józan esze – és Roslyn kénytelen lenne egyetérteni

vele. Épp most hajította ki az ablakon régóta dédelgetett álmait, és a jövőjére vonatkozó elképzeléseit.

Fanny természetesen boldogan meghallgatná, de Roslyn úgy érezte, eleget alkalmatlankodott már barátnőjének az elmúlt hetekben. De akárhogy is, Fanny úgyszintén Londonban volt, csaknem egy órára innen. Lehet, hogy Tess-től kellene tanácsot kérnie. Tess teljes mértékben megértette, hogy szerelemből akar férjhez menni, és támogatta Lord Haviland iránti vonzalmát. De vajon mit mondana Tess, ha azzal állna elő, hogy egy nőnek szenvedélyre van szüksége?

Roslyn sosem mert arról álmodni, hogy lángoló szenvedélyre lel a házasságban. Meggyőzte magát, hogy megelégszik a szerelemmel és a kölcsönös megbecsüléssel. Ám mostanában azon kezdeti töprengeni, vajon nem inkább szenvedélyre vágyik-e mégis.

Egy dolog azonban egyre inkább világossá vált számára. Véget kell vetnie a Havilandért indított hódító hadjáratának. Nem lenne igazságos a férfival szemben, ha továbbra is megpróbálná felkelteni az érdeklődését és a szeretetét, miközben egy másik férfihoz vonzódik. Az sem lenne igazságos, ha magába bolondítaná Havilandet, amikor esetleg sohasem lesz képes igazán viszonyszeretni.

Becsukta maga mögött az ajtót, levette a cipőjét meg a pelerinjét, majd leült az ágyára, és karjával átfogta felhúzott lábát, állát pedig tűnődően a térdére támasztotta. A nap hátralevő részét legszívesebben itt töltötte volna, próbálva megoldani a problémáját, de néhány órán belül Lady Freemantle-lel volt találkozója. Winifred délutánra szóló teameghívása gyakorlatilag utasítás volt. Roslynnak megfordult a fejében, hogy nemet mond, de tudta, hogy a barátnője képes volna magyarázatot követelve megjelenni a küszöbén. És sokkal könnyebb lesz elviselnie Winifred mesterkedéseit a Freemantle-kastélyban, mert akkor legalább fenyegetőzhet azzal, hogy távozik.

*A*hogy az várható volt, Winifred egy csepp megbánást sem tanúsított előző esti fortélyai miatt. Sőt, mint azt Roslyn nagy bánatára megtudta, amint helyet foglalt barátnője hivalkodó szalonjában, Arden hercege is hivatalos volt teára aznap délután.

– Winifred! Azonnal fel kell hagynod ezzel a szégyenletes mesterkedéssel – panaszkodott Roslyn. – Annyira megalázó.

Az idősebb nő azonban csak mosolyogva ingatta a fejét.

– Ez alkalommal tévedsz. Nem az én ötletem volt, hogy mindkettőtöket meghívjalak. Arden maga javasolta.

Amikor Roslynnak tátva maradt a szája, Winifred még szélesebben elmosolyodott.

– Ne légy annyira meglepve, gyermekem. Még a vak is láthatja, hogy teljesen elbűvölted a herceget.

– Ez nem igaz.

Winifred elengedte a füle mellett Roslyn tiltakozását, és kipillantott az ablakon a szürke égboltra.

– Talán nem kezd el esni, mielőtt ideér.

Roslyn a fogát csikorgatta. El sem tudta képzelni, miért akar Arden vele teázni, de abban egészen biztos volt, hogy ő nem akarja látni többé. A múlt éjszaka után semmiképpen sem.

Vajon bocsánatot akar kérni a botrányos viselkedéséért? Vagy, isten ne adja, ismét meg akarja kérni a kezét? Egyiket sem tehette Winifred jelenlétében.

Ugyanakkor, eszmélt rá Roslyn, a férfi valószínűleg azért szervezte ezt a találkozót, mert így nem utasíthatja el a társaságát. De legalább nem lesznek kettesben, így esélye sem lesz megismételni a tegnapi estét. De még így is, töprengett a nő, hogyan fogja kibírni az elkövetkező egy órát?

Roslyn izgatott gondolatait Winifred hangos töprengése szakította félbe.

– Sokkal hüvösebb van, mint gondoltam. Lennél olyan drága, hogy lehozod a stólámat a gardróbszobámból?

Roslyn talpra szökkent, és örült, hogy akad valami, ami elterelheti a gondolatait.

– Hát persze – mondta, és sietve elhagyta a szalont.

Amikor felért az emeletre, a szoba ajtaját félíg nyitva találta, és amikor belökte, meglepetten megtorpant a küszöbön.

Egy férfi szolga állt Winifred öltözőasztala előtt, és az ékszerei között matatott.

Amikor Roslyn váratlanul belépett, a férfi mozdulatlanra dermedt, majd büntudatosan elejtette a drága gyémánt nyakéket, amelyet a kezében tartott.

A nő első, ösztönös gondolata az volt, hogy meglepett egy tolvajt, aki éppen megpróbálta ellopni Winifred ékszereit. De mielőtt egy szót is szólhatott volna, a férfi hirtelen sarkon fordult, és elviharzott mellette, ki a szobából, a fejét lehajtva, hogy Roslyn ne láthassa az arcát, csupán vörössesszőke haját.

A tolvaj durván félrelökte, hogy Roslyn csaknem elesett, és miközben próbálta megőrizni az egyensúlyát, észrevette, hogy a férfi jobb karját kötés borítja.

Uram Isten! Pont ugyanolyan a sérülése, mint az útonállóé, aki múlt héten feltartóztatta a Freemantle hintót!

Roslyn összeszedte magát, és üldözőbe vette a behatolót, de az már kifutott a hálósobából. A nő felemelte a szoknyája szegélyét, nehogy megbotoljon benne, és utána szaladt. Mire elért a folyosó végére, a férfi már a bejárati lépcsőn bukácsolt lefelé.

– Állítsák meg! – kiáltotta a nő, remélve, hogy a személyzet valamelyik tagja meghalja, és segít neki elkapni a tolvajt. – Állítsák meg azt a tolvajt!

Egy másik férfi szolga várakozott a lépcső mögött a másik inas, Pointon társaságában, minden bizonnyal azért, mert a herceg bármelyik pillanatban megérkezhetett. Amikor Roslyn ismét elkiáltotta magát, mindkét szolga felneszelt, és a menekülő tolvaj nyomába eredtek, miközben az feltépte a bejárati ajtót.

Amire Roslyn leszaladt a lépcsőn, a két férfinak éppen sikerült elcsípnie a banditát, és visszaráncigálták az előszobába. Amint hozzáérték, a férfi felkiáltott a fájdalomtól, és magához szorította sérült jobb karját, majd dühösen hadonászni kezdett a másik karjával, erős ütésekkel záporoztatva fogvatartóira, így végül sikerült ismét kiszabadulnia.

Roslyn már csaknem a lépcső alján járt, amikor megjelent Winifred, akit a kiáltás és a dulakodás csalt elő a szalonból.

– Mégis mi folyik itt? – kérdezte elképedten, miközben a sebesült tolvaj ismét az ajtó felé vette az irányt. A szavak azonban Winifred torkára forrtak, amikor megpillantotta a vörös hajú gazfickót. Egy pillanatra mozdulatlanul dermedt, az arca pedig holtápadttá vált. De Roslyn túlságosan elfoglalt volt ahhoz, hogy a barátnőjére figyeljen. Inkább a tolvaj után eredt, de mire elérte az ajtót, a férfi már a házhoz vezető lépcsőn szaladt lefelé. Amikor jobbra fordult, hogy végigrohanjon a kastély előtt, Roslyn csupán egy pillanatig habozott, mielőtt utánairamodott, és csaknem elesett a nagy sietségben.

Futás közben észlelte, hogy a herceg fogata éppen abban a pillanatban fordult be a ház elé, miközben egy várakozó lovasz a lovakhoz sétált. De a nőnek nem volt ideje válaszolni, amikor Arden utána kiáltott. Elszaladt mellette, végig a kavicsos kocsifelhajtón, és figyelte, amint a tolvaj a kastély déli szárnya felé veszi az irányt.

Roslyn zihálva üldözte tovább, de amikor befordult a sarkon, rémülten látta, hogy a férfinak sikerült elérnie a lovát, amelyet az egyik fához kötött ki. Roslyn halkan szitkozódni kezdett, miközben a tolvaj felpattant a nyeregbe. Elszökik!

A nő sarkon fordult és visszarohant a ház elülső frontjához.

Arden már kiszállt a kocsiból, és őt bámulta

– Roslyn, mi az ördög folyik itt? – kiáltotta

– Most nincs idő elmagyarázni – kiáltott vissza a nő. – Az útonálló...

Azzal anélkül, hogy megállt volna, felmászott a bakra, és megragadta a gyeplőt, remélve, hogy a herceg megbocsát neki, amiért átmenetileg eltulajdonítja a drága kocsiját és a lovait.

– Félre! – utasította a rémült lovászt.

Amint a férfi engedelmeskedett és elengedte a zablát, a nő nagyot suhintott a gyeplővel a tüzes paripák hátára. A lovak meglódultak, és csaknem levetették Roslynt a bakról.

Elakadó lélegzettel kapaszkodott, miközben meghallotta a herceg átkozódását a kerekek zörgése ellenére. Ardennek valahogy sikerült megragadnia az ülés melletti korlátot, és felugrott a robogó kocsira. A férfi veszélyesen imbolyogva kapaszkodott, miközben végigvágattak a kocsifeljárón.

Roslyn nehezen tudta csak irányítani a szürkéket, de nem mert megállni, még annyi időre sem, hogy a herceg biztonságban felszállhasson mellé. Előttük az útonálló pej lova vágtaiba kezdett, és sebesen száguldott végig a kocsifeljárón. Arden ismét szitkozódni kezdett, miközben végre sikerült felhúznia magát a bakra.

– Roslyn, az ég szerelmére, lassítson!

– Nem, el kell kapnom!

– Akkor adja át azt az átkozott gyeplőt, mielőtt az árokban kötünk ki!

A férfi megragadta a gyeplőt, és átvette az irányítást. A szürkék azonnal megérezték, hogy hozzáértő kezek irányítják őket, és sokkal kiegyensúlyozottabb ritmust vettek fel.

Az útonálló azonban egyre növelte a kettejük közti távolságot. És még az út vége előtt átvágott egy füves részen, hogy ráfordulva egy földútra végképp lerázza az üldözőit.

A kocsi valamelyest vesztett sebességéből, ahogy Arden bevette a kanyart, aki aztán ismét gyorsabb vágára ösztönözte a szürkéket. Roslyn kétségbeesetten kapaszkodott az oldalsó korlátba, miközben a kocsi zörögve pattogott tovább az egyenetlen úton. De már érezte, hogy nincs esélyük.

Igazából azonban ez akkor vált bizonyossá a számára, amikor a pej letért az ösvényről, és eltűnt az erdőben.

Arden lelassította a kocsit, amikor elérték a helyet, ahol a lovas eltűnt; a fák közötti csapás túlságosan keskeny volt a kocsi számára.

Minthogy nem tudták tovább üldözni a banditát, a férfi megállította a habzó szájú lovakat. Közben a patadobogás egyre távolodott.

– A fenébe, a fenébe, a fenébe! – prüszkölt Roslyn, miközben dühében az öklével a térdét verte.

– Most már megmagyarázná, hogy miért üldöztük ezt a férfit? – kérdezte Arden, amikor a nő végre elhallgatott. – Úgy véli, ő volt az útonálló, aki a múlt héten feltartóztatta önöket?

– Igen. Nem látta a jobb karját? Be volt kötözve.

– És Lady Freemantle házában bukkant rá?

– Igen. Először azt gondoltam, hogy a személyzet egyik tagja, de Winifred öltözőszobájában csíptem el, amint éppen az ékszeres dobozában matatott. Szerintem nem volt ideje elvinni semmit. Amint meglátott, menekülőre fogta...

Roslyn hirtelen elhallgatott, és az előttük kanyargó ösvényre mutatott.

– Miért ülünk itt az időt pazarolva? Meg kell találnunk a tolvajt – mondta sürgetően.

– És mégis mit javasol, mit tegyünk? – kérdezte Drew, felvonva a szemöldökét.

– Chiswick irányába menekült. Legalább kérdezősködhetnénk a faluban, hogy látta-e valaki.

A nő a gyeplőért nyúlt, de a férfi elhúzta előle.

– Nem, nem maga fog hajtani. Még mindig nem tértem magamhoz a megdöbbenéstől, hogy hajszába kezdett a kocsimmal. És átkozott legyen, ha hagyom, hogy tovább kockáztassa a lovaim, sőt a kettőnk életét!

A férfi lassú ügetésre fogta a lovait, és elindultak Chiswick felé. Közben Arden Roslynt faggatta az útonállóról.

– Miért hitte, hogy a személyzet egy tagja? – kérdezte.

– Azért, mert egyenruhát viselt – mondta a nő, a homlokát ráncolva.

– De a ruhája színei nem ugyanazok, mint a Freemantle személyzetnek – rázta meg a fejét Drew. – A kabátja sötétkék volt, arany szegéllyel. Őladysége színei pedig bordó és ezüst.

- Erre nem gondoltam – mondta a nő.
- Akkor vajon miért viselt álruhát?
- Nem tudom bizonyosan. Lehet, hogy azt gondolta, könnyebben bejut a házba, ha szolgálonak nézik.
- De miért vállalt volna ekkora kockázatot?
- Mert – töprengett Roslyn hangosan – Winifredet túl jól őrizték a minapi eset után.
- Lehet – helyeselt Drew.
- Biztos a brosst akarta. A gyémántok ezúttal sem érdekelték.
- Mégis, mi az ördögért olyan különleges az a bross?
- Fogalmam sincs róla – válaszolta a nő. — Főként eszmei értéke van, mivel Winifred néhai férjének portréját rejt. De nem hinném, hogy rajta kívül bárki mást is érdekelne Sir Rupert arcképe.
- Az ékszeres dobozban volt a bross?
- Nem. Szerencsére a múltkori támadás után Winifred úgy döntött, hogy biztonságosabb helyre rejt. Szörnyen lesújtaná, ha valaki ellopná.
- Tudatában van, remélem, hogy nagy valószínűséggel értelmetlen átkutatni a falut? Kétlem, hogy a tolvaj hagyná, hogy bárki is meglássa a faluban – vagy egyáltalán a közelben. Hiszen minden gazda és iparos a környéken őt keresi.
- Tudom, de tennem kell valamit.
- Megmondom, mit kellene tennie – morogta Drew bosszúsan. – Hagyja, hogy hazavigyem.
- Maga talán nem akarja elkapni?
- Dehogyanem! Csak az nem tetszik, hogy maga folyton életveszélyes helyzetekbe keveredik.
- Roslyn a férfira bámult.
- Ugye nem akar hibáztatni azért, mert megpróbálom megakadályozni, hogy az a gazfickó ellopja a barátnőm legdrágább kincsét?

– De igen. Csodálom a határozottságát, de súlyosan megsérülhetett volna, arról nem is beszélve, hogy a lovaimat is megnyomoríthatta volna

– Sajnálom, de teljesen kétségbeesett voltam.

– Hajtott már egyáltalán valaha fogatot?

– Nem – felelte Roslyn, egy cseppet büntudatosan. – De egyetlen lovat kiválóan el tudok vezetni, mivel gyakran kikocsizok a homokfutónkon.

– A kettő nem ugyanaz. Majd megtanítom, hogyan hajtson egy fogatot.

– Nem, nem fog! Már így is éppen elég órát vettem magától, felség, köszönöm szépen.

– Ne szólítson „felségnek”, ha megkérhetem... Már rég túlléptük az efféle formaságokat. A nevem Drew.

– Tudom, mi a neve, de az még nem jelenti azt, hogy használni is akarom.

– Miért?

– Mert az azt jelentené, hogy bizalmas kapcsolatban állunk.

A férfi tartózkodott megjegyezni, hogy már bizalmas viszonyban vannak ahhoz, hogy egyszerűen a keresztnévükön szólítsák egymást, mert nem akarta emlékeztetni Roslynt a múlt éjszakai keserű elválásukra. Ehelyett egy gyors oldalpillantást vetett rá, az arcát fürkészve. Biztosan fázik. A tüllel fedett szürke selyemruhát nem arra találták ki, hogy szeles kocsikázásokra induljon benne a viselője egy viharos délutánon.

A férfi lefőkezte a lovakat, és a gyeplőt átadta a nőnek.

– Ne merjen hajtani, csak fogja a gyeplőt egy pillanatra. – Azzal levette a kabátját, és a nő vállára terítette.

– Elment az esze, hogy úgy vette üldözőbe a banditát, hogy még csak egy stólat sem kerített maga köré?

– Nem érdekel a saját kényelmem. Csak meg akarom találni a tolvajt, hogy végre felhagyjon Winifred zaklatásával.

Drew lenyelte a nyelvére kívánczó csípős megjegyzést. Szörnyen bosszantotta, hogy Roslyn úgy eredt a rabló nyomába,

hogy a saját biztonságára nem gondolt, noha csodálta a nő bátorságát és elszántságát, amellyel megpróbálja kideríteni a rejtélyt, és megvédeni a barátnőjét, Lady Freemantle-t. Tudta, hogy a nő addig nem nyugszik, amíg el nem éri a célját.

Néhány perc múlva megérkeztek Chiswickbe, amely egy piaccal, egy postakocsi-állomással, egy ivóval, egy kovácműhellyel és egy templommal büszkélkedhetett, a számos bolton kívül. Drew mindegyikbe bekísérte Roslynt, és maga kérdezősködött. De az eredmény éppen az volt, amire számított. Senki sem látta a tolvajszolgát; hűlt helye volt, akárcsak korábban.

Roslyn nem szívesen ismerte el a vereséget.

– Ez annyira bosszantó – kiáltotta, miközben Drew felsegítette a kocsira. – Már kétszer megszökött.

– Tudom, de ma délután már minden tőlünk telhetőt megtettünk az ügyben. – Felfigyelve a távoli mennydörgés zaját, a férfi felnézett a borús égboltra. – Vissza kell vinnem a Freemantle-kastélyba. Hamarosan kitör a vihar, és nem szeretném, ha pont telibe kapna minket.

– Nem adhatjuk fel csak úgy – tiltakozott Roslyn. – Biztos vagyok benne, hogy ismét próbálkozik.

– Nem adom fel – nyugtatta meg Drew, miközben megfordította a lovait. – De hatékonyabb módon is folytathatjuk a kutatást, mintsem hogy ilyen taláalomra üldözzük.

– Éspedig?

– Először is, megpróbáljuk azonosítani az egyenruháját.

– Mégis hogyan?

Drew egy pillanatig nem válaszolt, míg gyorsabb vágásra ösztönözte a szürkéket. A szél már lökésszerű rohamokban fűjt, és a levegőben érezni lehetett az eső illatát. Biztonságban haza akarta juttatni Roslynt, mielőtt kitör a vihar.

– Felfogadok egy magánnyomozót a Bow Streetről – mondta végül Drew. – Gondoljon csak bele. Valahonnan meg kellett szereznie azt az egyenruhát. Könnyen elképzelhető, hogy valamelyik

előkelő háztartás szolgálatában áll. De még ha nem is így van, akkor is közelebb kerülünk az igazsághoz, és könnyebben kideríthetjük a személyazonosságát, ha megtudjuk, honnan származik az egyenruhája.

Roslyn elgondolkodva ráncolta a homlokát.

– Lehet, hogy beválik. De én magam akarok beszélni a nyomozóirodával. Már így is eleget segített.

– Semmiség.

– Lehet, de ez akkor sem a maga problémája.

– Most már az enyém.

– Felség – mondta fásultan Roslyn –, Winifred az egyik legjobb barátnőm, és egyedül szeretném megoldani ezt az ügyet.

Drew gúnyosan elmosolyodott.

– Hát egyik leckémet sem értette meg? A parancsoló modorával az összes kérőjét elijeszti – róttá meg könnyedén a férfi. – Inkább a bajba került királylányt kellene játszania.

– Hogy maga pedig eljátszhassa a hőst a fehér lovon?

– Valahogy úgy. Jót tesz a férfi önbecsülésének, ha időnként eljátszhatja a hőst.

Roslyn a szemét forgatta.

– Csupán egy baj van. Eszemben sincs felkelteni az érdeklődését – sem az udvarlómmá tenni.

– Tudom. És ezt felettébb különösnek találom. Hány nőt ismer, aki visszautasítana egy herceget?

A nő hűvös pillantást vetett rá.

– Nem akarok erről beszélni.

– Én pedig nem óhajtok tovább vitatkozni arról, hogy mennyire ártom bele magam az ügyeibe. Amint visszatérek Londonba, felkeresem a nyomozóirodát. Most pedig mondjon nekem hálás köszönetet, a többit pedig tartsa meg magának, édesem.

– Hát legyen. Köszönöm, felség – nyögte ki Roslyn kelletlenül.

– Ez nem hangzott túl hálásnak – jegyezte meg Drew. – Maga is tudja, hogy a segítségére lehetek.

– Rendben, elismerem, maga nyert – mosolyodott el önkéntelenül a nő. – Hálás lennék, ha segítene.

Drew elégedetten pillantott a nőre. Azok után, hogy előző éjjel olyan viharos körülmények között váltak el, nagyon szerette volna, ha Roslyn ismét rámosolyog.

– Így már sokkal jobb...

Csak a mondat feléig jutott, amikor hirtelen villámlás hasított keresztül az égbolton, majd szinte azonnal követte az égzengés is. Az ideges lovak megriadtak a csattanást hallva, és vad vágatába kezdtek, magukkal rántva a kocsit is.

Drew halkan szitkozódott, és szorosabban markolta a gyeplőt, megpróbálva féken tartani a szürkéket, de nem volt könnyű dolga, amikor a szellőkések folyamatosan megpróbálták felborítani őket. Amikor pedig újabb villámlás hasította ketté az eget, egy még félelmetesebb mennydörgés kíséretében, a két ló eszeveszett vágatába kezdett.

Drew alig tudta megőrizni az irányítást, miközben imbolyogva száguldottak végig a hepe-hupás földúton. Már-már sikerült lelassítania a megrémült lovakat, amikor az egyik kerék hangos reccsenéssel kátyúba futott, amitől úgy megrándult a kocsi, hogy mindketten csaknem lerepültek a bakról.

Drew elkapta Roslyn karját, miközben maga is életveszélyesen csüngött a veszélyes szögben megdőlt kocsi oldala felett. A vágázó lovak még vagy száz méteren át vonszolták őket, míg végül a férfinak sikerült megállítania őket.

– Jól van? – kérdezte Roslyntól.

– Igen – felelte a nő reszketeg hangon. – És a lovak?

Drew a nő ölébe dobta a gyeplőt, és leugrott, hogy megnyugtassa őket.

– Kutya bajuk, de a keréknek annyi.

A fémabroncs leszakadt, a fakerék pedig apró darabokra tört, így a tengely csaknem a földet súrolta. A kereket mindenképpen meg kellett javítani, hogy újra használhatóvá vágjon a kocsi.

Akárhogy is, most már képtelenség volt megelőzniük a vihart, hiszen máris szűrös esőcseppek záporoztak rájuk.

A férfi azon gondolkodott, vajon visszasétáljanak-e a faluba, vagy inkább keressenek egy tanyát a közelben, amikor hirtelen megnyílt az ég. Pár másodpercen belül teljesen eláztatta őket a jeges eső.

Drew azonnal kifogta a lovakat, és amikor újból megdördült az ég, Roslyn leszállt a kocsiról, és az ösvénytől nem messze, egy rozzant házikóra mutatott.

– Ott van egy kunyhó – kiáltotta. – Ott meghúzhatjuk magunkat!

– Jobb, mint itt ácsorogni – válaszolt Drew, túlkiabálva az égzengést. A kunyhó legalább némileg megvédi őket a villámlástól és a zuhogó esőtől.

Roslyn segített neki lecsatolni a hámokat, ám Drew a nő biztonsága érdekében úgy döntött, hogy keresztülvág az ideges lovakkal a felhőszakadáson.

Lassan haladtak. Alig láttak valamit a zuhogó esőtől, a nő cipője pedig nem volt alkalmas arra, hogy egyenetlen, a sártól csúszóssá vált utakon gázoljon benne.

Ezúttal egészen közel csapott le a villám, éppen, amikor végre elérték a kunyhót. A kicsiny ház kőből épült, és zsúpteteje volt, vette észre Drew, a fal mellett pedig egy pajta állt.

– Ismerem ezt a helyet – kiáltotta Roslyn. – Egy szegény özvegyasszony háza, de lehet, hogy nincs itthon. Úgy hallottam, az unokájánál van látogatóban, mert az beteg.

Roslyn előrebukdácsolt, és felrántotta a pajta ajtaját.

– Igen, így van. Van egy pónifogata, de az nincs itt. Viszont a lovak itt elférnek.

Drew bevezette a riadt szürkéket, míg Roslyn gyorsan behúzta maguk mögött az ajtót, hogy kirekessze tomboló vihart. Míg a férfi szemügyre vette a pajtát, addig a nő megkönnyebbülten dőlt az ajtónak, és próbálta visszanyerni a nyugalma. Az egyik ablakon besűrödő halvány fényben a férfi látta, hogy a nő bőrig ázott, a haja pedig szintén csuromvizes. A kabátja nem sok védelmet nyújtott neki, de legalább most már biztonságban volt a vihartól.

Csupán egyetlen állás volt, de az megfelel a lovaknak, döntött Drew, sőt még egy villányi széna is akadt a jászolban, ami leköti majd a figyelmüket. Levette a zablájukat, és szabadon engedte a lovakat, de legnagyobb meglepetésére Roslyn követte őket.

A nő az egyik szekrényben kutakodott, és talált néhány rongyot, amelyekkel elkezdte szárazra dörzsölni az állatok testét.

– Nem kell lecsutakolnia a lovaimat, édes – mondta Drew, és elvette tőle az egyik rongyot.

Roslyn elmosolyodott.

– Kötelességemnek érzem, amiért annyi szenvedést okoztam nekik a mai nap folyamán. Az pedig nem tesz nekik jót, ha nedvesen szállásoljuk el őket.

A férfit az nem nagyon lepte meg, hogy a nő az állatok jólétét a sajátja elé helyezi, de az igen, hogy egy ilyen előkelő hölgy tudja, hogyan kell gondoskodni a telivérekről.

– Hol tanulta a lovászmesterséget?

– Az elmúlt négy évben a testvéreimmal nekünk kellett gondoskodnunk a hátasainkról, mivel a mostohanagybátyánk nem engedte, hogy a lovászaik segítsenek nekünk.

Drew-nak megfeszült az állkapcsa a néhai Lord Danvers említésére. A fősvény fráter úgy bánt a mostoha unokahúgaival, mint holmi koldusokkal. Nemcsak arra kényszerítette őket, hogy dolgozzanak, és tanárnőként maguk keressék meg a betevő falatjukat, de arra is, hogy a legalantasabb munkákat is elvégezzék, mintha holmi cselédek lennének.

– Igazán nem bántuk – tette hozzá Roslyn, amikor látta, hogy a férfi a homlokát ráncolja. – Lily pedig kifejezetten élvezte. Inkább töltötte az idejét a pajtában, mint a bálteremben.

Mire végeztek, az állatok nemcsak, hogy sokkal szárazabbak voltak, de jóval nyugodtabbak is. Csendesen rágták a szénát, noha az eső még mindig hangosan dobolt a tetőn, odakint pedig továbbra is tombolt a vihar.

Roslyn viszont reszketni kezdett a nedves ruhákban.

- Menjünk át a konyhába – mondta Drew. – Ott melegebb lesz.
- Lehet, hogy be van zárva az ajtó – válaszolta a nő kételkedve.
- Akkor betörünk. Nem maradhat itt ebben az állapotban.

Elhagyva a pajtát a szakadó esőben a konyhá ajtajához rohantak, amely valóban be volt zárva. Drew-nak fel kellett feszítenie az egyik ablakot, hogy bejussanak. Először ő mászott be, majd Roslynt is sietve beterelte az ajtón, és becsapta mögötte.

– Nem hinném, hogy Mrs. Jearson megharagudna, amiért itt húzzuk meg magunkat – mondta Roslyn kifulladásra, miközben ott ácsorgott csuromvizesen, és a ruhájából csöpögött a víz. – De annak biztos nem fog örülni, hogy megrongáltuk az otthonát.

- Természetesen kárpótolom majd.

A konyhá hideg volt és sötét, minthogy a spalettákon keresztül csak igen kevés fény szűrődött be. De kifogástalanul tiszta volt és egész kényelmes – vagy legalábbis majd az lesz, ha begyűjtanak a kandallóba.

Drew észrevette, hogy két szoba van. A nagyobbik egyszerre szolgált konyhaként és nappaliként, a kisebb, hátsó szoba pedig minden bizonnyal egy hálószoa lehetett.

– Egy herceg nem egészen ilyen szálláshoz szokott – mondta Roslyn átsétálva a konyharészbe. – Mrs. Jearson Sir Alfred és Lady Perry nyugdíjas szolgálója – a gyerekeik dajkája volt egykor, és nincs más jövedelme.

- Tökéletesen megfelel – mondta Drew őszintén.

Az igazat megvallva, örült, hogy az özvegyasszony nem volt otthon. Az igaz, hogy nem ő tervezte ezt a szörnyű özönvizet, de örült, hogy kettesben lehet Roslynnal. Nemcsak, hogy szeretett volna tiszta vizet önteni a pohárba, de egyben időt is akart nyerni, hogy meggyőzhesse, mondjon neki igent.

Drew gúnyosan megcsóválta a fejét. Az, hogy képes volt örülni a viharnek, amely most lehetővé tette, hogy közelebb kerüljön házassági terveinek a megvalósításához, kétségtelenül azt bizonyította, hogy elment az esze.

A kandallóban fahasábok sorakoztak, így a férfi letérdelt a szőnyegre és meggyújtotta a tüzet, miközben Roslyn lámpást keresett a konyhában.

A halványfény és a lobogó tűz a kényelem illúzióját nyújtotta. Odakint a vihar tovább ostromolta a kicsiny kunyhót – a szél a spalettákat rázta, az eső pedig a tetőn dobolt –, de odabent elcsitultak a zajok.

– Nem akarom begyújtani a tűzhelyet – mondta Roslyn, miközben a szekrényekben kutatott –, mert ha szerencsénk van, a vihar hamar tovább áll, és mi ismét útnak indulhatunk. De a kandallónál is tudok teát főzni.

– Igazán? – kérdezte Drew.

– Igen, itt van egy doboz tea, és egy kancsóban friss víz.

– Úgy értem, tudja, hogyan kell?

– Képes vagyok vizet forralni, felség – felelte a nő szárazon.

– Minden bizonnyal megszámálhatatlan dologban jeleskedik – jegyezte meg a férfi mosolyogva, és letelepedett egy lócára, hogy levegye az átázott csizmáját.

Roslyn megvonta a vállát.

– Lehet, hogy előkelőnek születünk, de amikor elvesztettük az otthonunkat és a vagyonunkat, számos új dolgot kellett megtanulnunk – jelentette ki, és a férfira nézett. – Meglepettnek tűnik.

Arden valóban meg volt lepve. Nem tudta elképzelni, hogy zsarnoki anyja saját maga készítse el a teáját egy kandallóban, vagy, hogy lecsutakolja a saját lovát.

De Roslyn ügyesnek tűnt, ahogy megtöltötte a kannát, és a tűz fölé akasztotta.

Aztán ott maradt, és átfagyott kezeit a pislákoló tűz fölé tartotta. Drew még a tűz halk ropogása felett is hallotta, hogy a nő fogai összekoccannak és látta, hogy a lány reszket.

– Az lenne a legjobb, ha kibújna a vizes ruhájából – mondta a férfi könnyedén, miközben a másik csizmáját is lehúzta, majd a harisnyájával folytatta.

A nő felvont szemöldökkel hátrapillantott a válla fölé.

– Ugye nem gondolja komolyan?

– Talán azt hiszi, hogy meg akarom erőszakolni? Amikor körülbelül annyira vonzó, mint egy ázott macska?

A nő csendben figyelte a férfit, és a homlokát ráncolta Drew kifejezéstelen arccal nézett rá vissza. Meg akarta nyugtatni a nőt, hogy nem bújá gondolatok járnak a fejében, de még most is, amikor a nő úgy nézett ki, mint egy szárnalmas hajótörött, rendkívüli módon vonzódott hozzá. És az, hogy a nő csuromvizesen vacogott, felkeltette a férfi védelmező ösztönét, egyéb, kevésbé üdvös, hihetetlenül erős és férfias ösztönnel együtt.

– Biztos van néhány takaró a hálósobában. Tetőtől talpig bebugyolálhatja magát.

– Köszönöm, de jól vagyok így is.

– Inkább megfagy?

– Azt hiszem, igen.

A férfi a fejét ingatta.

– Ne legyen ilyen ostoba. Már nem egyszer láttam a bájait, angyalom. Ha leveszi a ruháját, az aligha nagyobb bűn.

– Kérem, ne emlékeztessen. A múlt éjszaka tévedés volt. Sosem lett volna szabad megtörténnie.

Drew a legkevésbé sem értett ezzel egyet. A múlt éjszaka egyáltalán nem volt hiba, és feltett szándéka volt ezt megértetni Roslynnal.

– Le vagyok sújtva – mondta, elnyújtva a szavakat. – Életemben először megkérem valakinek a kezét, és a hölgy gorombán elutasít.

– Mert egyáltalán nem gondolta komolyan.

– Ez nem igaz. Halálosan komolyan gondoltam.

Roslyn nevetése nem hangzott valami vidámnak.

– Csupán a tehetségét akarta fitogtatni. Ön kivételes szerető, és be akarta bizonyítani, hogy milyen könnyedén el tud csábítani. Semmit sem jelentett önnek.

– Ennél messzebb nem is járhatna az igazságtól – jegyezte meg a férfi halkán.

Roslyn nem felelt, csak visszafordult a tűz felé, és szorosan átölelte magát, hogy ne vacogjon.

– Roslyn – szólalt meg Drew újra –, menjen, és vegye le a ruháját, mielőtt halálra fagy. Ígérem, nem fogom a magamévá tenni.

Vagy legalábbis kéretlenül nem.

– Nem. A tegnap éjszaka éppen elég volt.

– Attól tart talán, Haviland megtudja, hogy itt voltunk kettesben? Nem fogom neki megmondani, ígérem.

– Haviland és mások. Szörnyen helytelen, hogy így kettesben maradtunk, még ha nem is volt túl sok választásunk.

De Drew-nak még mindig a riválisa járt az eszébe.

– Nem is említette, milyen volt a reggeli kocsikázás. Egyáltalán elment?

– Igen, elmentem – mondta a nő lassan.

– Azok után, hogy külön megkértem, ne tegye?

Roslyn a férfi felé fordult, és rámeredt.

– Ugye nem féltékeny Havilandre?

Arden szerette volna letagadni, de még saját fülének is bosszúsan és türelmetlenül csengett a hangja. A pokolba is, persze hogy féltékeny. Roslyn egy másik férfit vágyott. Istenem, hogy gyűlölte a gondolatot. Mielőtt azonban válaszolhatott volna, a nő ismét megborzongott, ami csak még jobban felingerelte. Amikor Roslyn erősen összeszorította a fogát, hogy ne vacogjon, Drew-nál betelt a pohár.

– Roslyn, édesem, menjen hátra a hálósobába, és szabaduljon meg a vizes ruháitól, mielőtt én szabadítom meg tőlük.

A nő hosszan bámulta a férfit, aztán fásultan felsóhajtott.

– És minden bizonnyal meg is tenné, igaz?

– Ebben biztos lehet.

A nő átment ugyan a másik szobába, de szemmel láthatóan nem volt boldog, amiért engedelmeskednie kell a férfi utasításának.

A távollétében Drew megragadta az alkalmat, hogy megszabaduljon saját csuromvizes ruhái nagy részétől – a nyakkendőjétől, a mellényétől és az ingétől – és felakasztotta őket egy-egy szögre száradni. Az illendőség kedvéért az alsóneműjét és a nadrágját magán tartotta, függetlenül attól, hogy milyen hidegek és nedvesek voltak, és a kandallóhoz sétált, hogy a lobogó tűznél megmelengesse átfagyott testét.

De Roslynnak nyilvánvalóan még ez is túl kockázatosnak bizonyult. Amikor nem sokkal később visszatért a hálósobából mezítláb, egy takaróba bugyolálva, hirtelen megtorpant az ajtónál. A szeme elkerekedett, miközben a férfi félig meztelen testét nézte. Az arcát előntő pír elárulta, mennyire zavarban van.

– T-találtam önnek egy takarót – dadogta. – Amit maga köré csavarhat.

– Boldogan.

Amikor a férfi nem mozdult, Roslyn lassan odasétált hozzá, és átnyújtotta neki a takarót. Drew maga köré vonta a takarót, miközben Roslyn gyorsan elfordult. A herceg fallosza megmerevedett, mikor elképzelte, hogy a nő meztelen a takaró alatt, de amint az kissé szétnyílt, látta, hogy Roslyn az ingvállát magán tartotta, noha az is vizes volt.

A nő karján ott voltak a vizes ruhái, amelyeket ő is felakasztott, majd óvatosan a férfit pillantott, és megkérdezte:

– És most?

Drew nagyon is tudatában volt a hirtelen kialakult feszültségnek, és tudta, hogy a nő is érzi. Ráadásul Roslyn még mindig remegett.

– Jöjjön, melegedjen meg a tűznél – mondta Drew, szándékoltan közömbösnek tűnő hangon.

Roslyn nyilvánvaló vonakodással engedelmeskedett, és amikor a férfi megérintette a haját, ijedtében összerezzen.

– Mégis mit csinál?

– Kibontom a haját. Még mindig csuromvizes. Meg kell szárítania, ha át akar melegedni.

A nő habozása érthető volt; nem tudta kivenni a hajából a tűket úgy, hogy közben a takarót is összefogja magán.

Így mozdulatlanul állt, miközben a férfi ujjai a súlyos aranytincseket tartó hajtűket keresték, majd a hátára simították a nedves fürtöket.

– Így már jobb.

– Köszönöm – suttogta a nő, felpillantva a férfira.

Drew lélegzete elakadt. Ahogy a lángok aranyfénybe vonták a nő gyönyörű arcát, Roslyn maga volt a kísértés, és a férfi nem tudott neki ellenállni.

Lassan felemelte a kezét, és megérintette a nő arcát, hüvelykujjával végigsimítva az álla vonalát.

– A-azt hiszem, jobb lesz, ha elkészítem a teát – mondta Roslyn remegő hangon.

– Még nem forrt fel a víz.

Ahogy a férfi ujjá a nő ajkára siklott, a nő felszisszent.

– Azt ígérte... – tiltakozott suttogva

– Azt mondtam, nem fogom erőszakkal a magamévá tenni, és állom is a szavam – mondta a férfi, gyengéden mosolyogva rá. *De az erőszak a beleegyezés hiányát jelenti, tette hozzá gondolatban, és esküszöm, hogy amikor majd arra kerül a sor, a beleegyezését fogja adni.*

– Üljön le ide a szőnyegre – mondta a férfi, és kezét a nő vállára tette. Amikor a nő engedelmeskedett, Drew mögéje térdelt.

Roslyn mozdulatlaná dermedt.

– Drew...

– Csitt, édesem. Hadd melegítsem meg – mondta, és a karjával átölelte, a saját takaróját is ráterítve a nőre. – Teljesen át van fagyva.

A férfi közelebb hajolt, és a földre nyomta a nőt, hogy mindketten az oldalukon feküdtek. Roslyn a férfi bal karján nyugtatta a fejét, hátát pedig a mellkasához nyomta, miközben a férfi ágyéka a

fenekének feszült. Noha a nő takarója még mindig elválasztotta őket egymástól, a férfi tudta, hogy a nő a takarón keresztül is érzi a testéből áradó hőt.

Ő maga is megmagyarázhatatlan forróságot érzett szétáradni az ereiben, annak ellenére, hogy a teste jéghideg volt. Örültség volt, ami a fejében járt, de abban a pillanatban nem az esze, hanem az ösztönei irányították.

A tüzet bámulva Drew elmosolyodott a helyzet iróniáján. Azok után, hogy oly sok éven át kerülte a házasságot, most kész volt visszafordíthatatlanná tenni a sorsát. Itt és most szeretkezni akart Roslynnal. A menyasszonyává akarta tenni.

A megadása valahogy sorsszerűnek tűnt, és tudta, hogy hamarosan Roslyn is ugyanígy érez majd. Szándékosan tévesztette meg magát a nő, gondolta Drew. Biztos volt benne, hogy a szenvedély kölcsönös kettejük között, még akkor is, ha Roslyn továbbra is makacsul tagadta.

És mielőtt elhagyják ezt a kunyhót, ezt végérvényesen be is bizonyítja neki.

11.

Most már értem, hogyan voltál képes feláldozni

az ártatlanságodat egy gyöngye pillanatodban:

mert a szenvedély olyan hihetetlen.

Roslyn levele Tannynak

Roslyn a férfi karjában feküdt és nem mert megmoccanni. Érezte, milyen vadul kalapál a szíve, és hogy az érzékei mennyire kiélesedtek.

A tűz kellemes meleget árasztott a kicsiny szobában, de a lángoknak nem sok közük volt ahhoz, hogy Roslyn egyre inkább átmelegedett. Sokkal inkább annak köszönhetette, hogy Arden olyan közel feküdt mellette, izmos testével melegítve az ő testét, és csupán egy takaró választotta el őket egymástól.

Az imént megdöbbenett, amikor meglátta a csaknem meztelen férfit. Csodálattal teli tekintete valósággal odaszegeződött a férfi széles mellkasára, amelyet csak még tökéletesebbé formált a lobogó tűz fénye. A férfi teste erős és kecses volt, és még lélegzetelállítóbb, mint képzelte: sima, aranyszínű és szoborszerűen tökéletes. A látvány fura szédítő, reszkető érzést keltett a gyomrában, ami csak megtízszereződött, amikor a férfi leheveredett vele a kandalló elé.

Hosszú percekig egyikük sem szólalt meg. Roslyn a táncoló lángokat nézte, félig-meddig érzékelve hipnotikus hatásukat lelecsukódó pillái mögül. A kunyhó egyre otthonosabbá vált és ez még inkább elbódította. Odakint tovább tombolt a vihar – dobolt az eső és süvített a szél –, de odabent minden elnémult, így jobban hallotta a zsanérok nyikorgását, a tűz pattogását és saját összevissza kalapáló szívét.

Arden csaknem mozdulatlanul feküdt mögötte... azt leszámítva, hogy egy hajtincset csavart az ujjá köré. Amikor közelebb hajolt, hogy megcsókolja a fürtöt, Roslyn nem húzódott el, ahogy kellett volna, de a szíve még gyorsabban zakatolt. Aztán a férfi hátrébb húzódott és a nő visszafojtotta a lélegzetét.

A férfi finom kecsességgel maga felé fordította, így a nő most hanyatt feküdt és nézte a férfit, aki pedig fél könyökre támaszkodott. A takaró lecsúszott a válláról, így a mellkasa ragyogott a tűz fényében, akárcsak a szeme.

A nő megbabonázva bámulta, a szíve majd kiszakadt az oldalából.

A férfi gyöngéden megérintette a nő arcát és a haját.

– Elviselhetetlenül csábító – mormolta, miközben a pillantásuk összekapcsolódott.

Maga is elviselhetetlenül csábító, gondolta Roslyn vadul.

A férfi tekintete a nő szájára siklott.

– Meg akarom csókolni, édesem.

– Tudom – suttogta a nő.

Azzal a férfi lehajolt, forró lehelete cirógatta a nő ajkát, és megcsókolta. Az ajka lustán birtokba vette a nőét, és ráerősen kóstolgatta. Még a legkönnyedebbre érintésre is forró vágy öntötte el a nő testét. És amikor a férfi még közelebb hajolt, a testéből áradó hő valósággal simogatta kiéleződött érzékeit.

Roslyn csaknem felnyögött, amikor beléhasított a sóvárgás. Tudván, hogy tiltakoznia kell, kiszabadította a kezét a takaró alól, és a férfi vállának feszült, miközben megpróbálta leküzdeni a gyönyör szédítő érzését, amelyet a férfi oly könnyedén életre hívott benne.

Mégis megmagyarázhatatlan csalódottságot érzett, amikor a férfi izgató csókjai váratlanul elapadtak.

Arden felemelte a fejét és a nő szemébe nézett, miközben kihámozta a testüket elválasztó takaróból. Amikor a nő megpróbálta visszahúzni magára a takarót, a férfi gyöngéden megragadta a csuklóját és a tenyerét a mellkasára simította, mintegy felkérve, hogy fedezze fel a csábító, izmos testet. A férfi teste sima volt és forró; az izmai játékosan hullámzottak a szatén bőr alatt. A nő érezte a férfi dübörgő szívverését, és a hatására a vágy újabb hulláma söpört végig a testén.

A nő jól tudta, hogy a férfi is vágyik rá. Csípőjét a férfi ágyékához szorította, és érezte hímtagja merevségét a nedves nadrágon keresztül. Nem volt kétséges, hogy a férfi minden porcikájával kívánta.

A tudattól csak még hevesebben vert a szíve, még mielőtt a férfi viszonzásként cirógatni kezdte. A kezét lassan végigfuttatta a nő testén, a torkától indulva végig az ingváll vékony anyagán keresztül... a mellén, a hasán, a csípőjén, a combján és a vénuszdombján, majd vissza a melléig, ahol az ujjaival gyöngéden izgatni kezdte vágytól kemény mellbimbóját. A férfi nem követelte a megadását; becéző érintésekkel, erotikus cirógatásokkal csalta ki belőle. Ügyes, hízalgő érintése remegő sóvárgássá változtatta a nőt.

Roslyn kétségbeesetten markolta a takarót és behunyta a szemét, megadva magát a férfi varázslatos érintésének.

– Nézzen rám, szerelmem – kérte fojtott, suttogó hangon a férfi.

A nő tehetetlenül engedelmeskedett, noha az ösztöne veszélyt jelzett. Ismét a férfi bűvkörébe került, az ellenállását pedig teljes mértékben megsemmisítette az örjítő mámor, amelyet a férfi izgató ujjai keltettek benne. Minden idegszála eszelős életre kelt, ahogy a férfi könnyedén megérintette, bebarangolta és felfedezte. Már nem vacogott, hanem remegett, ahogy feloldódott a vágy forró örvényében.

Mégis a férfi tekintete melegítette a leginkább. A pillantása tele volt hihetetlen gyöngédséggel. Ahogy nézte a férfi, valamiért úgy érezte, mintha gyöngéden a gondját viselné.

Roslyn reszketegen levegőt vett. Úgy tűnt, mintha álmodná ezt a pillanatot, mintha csak a képzelet szüleménye lenne, ugyanakkor végtelenül valóságosnak érződött. A férfi volt a biztos rév a viharban. Biztonságban érezte magát a karjában. Úgy érezte, a férfi megvédi és féltett kincsként vigyáz rá.

Még sosem érzett ehhez foghatót. Pláne nem az elmúlt négy évben. Sokáig ő és a testvérei senkire sem számíthattak. Legalábbis nem volt férfi, akire számíthattak volna. És most itt volt Arden, aki mellett végtelenül értékesnek érezte magát.

A nőnek elakadt a lélegzete, amikor a férfi ismét hozzá hajolt. Lassan, egészen birtokba vette a száját, a csókja pedig mély volt és kutató, mintha elhatározta volna, hogy kiszedi belőle minden titkát és megfosztja a maradék akaraterajtól is. Az ajka a gyönyör és a szenvedély ígéretével kecsegtette, amelyek felülmúlták a legvadabb álmait is.

Roslyn a férfi hajába fűzve az ujjait végleg megadta magát és halkan felsóhajtott, ahogy ráébredt, hogy Arden teljes mértékben rabul ejtette.

Amikor a férfi végül elhúzódott, a nő a szenvedélytől elhomályosult tekintettel nézett rá vissza.

A hangja halk volt és ziháló, amikor csendesen megszólalt:

– Szeretkezni akarok magával, Roslyn.

Nem tagadhatta, hogy maga is erre vágyott. Még ha megpróbálta volna is tagadni, tudta, hogy a férfi úgysem hinne neki. Tekintetével az arcát fürkészte, és a figyelmét nem kerülte el semmi; testének csábító ajánlata keményen a hasának feszült.

Roslyn már nem gondolkodott az ellenálláson. Kívánta a férfit, és ezen nem volt mit megérteni. A férfi szeretkezni akart vele, és ez alkalommal nem utasítja el.

De úgy tűnt, a férfinak más dolgok járnak a fejében abban a pillanatban.

A férfi kigombolta a sliccét és kiszabadította bújá falloszát. Roslynnak elakadt a lélegzete, amikor meglátta a férfi vágyának ágaskodó oszlopát. Arden vaskos dorongja oly hatalmasan meredezett, hogy a nő alig mert levegőt venni. Amikor a férfi az ágyékához vonta a nő kezét, és azt mormolta:

– Érints meg – a nő ráébredt, hogy a férfi azt akarja, kezdeményezzen ő. Roslyn lelkesen engedelmeskedett, és habozva megérintette a férfit. Az ujját finoman a duzzadt makkra helyezte, majd végighúzta a férfi hímtagján, le, egészen a súlyos herékig.

– Talán megrémíti a testem? – kérdezte.

– Nem... nem vagyok rémült. Fanny nagyjából elmesélte, hogy mire számítsak.

– És szeretne többet megtudni?

– Igen.

– Akkor fedezze fel a testem bátran.

Roslynnak vadul kalapált a szíve, ahogy az ujjait a férfi forró hímvesszője köré fonta és gyöngéden megmarkolta. A férfi teste égette a tenyerét és olyan kemény volt, akár az acél. Rájött, hogy még az ő könnyed érintése is mennyire izgató lehet a férfi számára, mert a tekintete elsötétült a vágytól, de még többet akart.

– Erősebben, ne aggódjon, nem fog fájdalmat okozni.

Roslyn most már erősebben szorította, és lassan, lefelé végigcsúsztatta a kezét a férfi lenyűgöző falloszán, majd ismét fel. A férfi torka mélyéről különös, állati hörgésre emlékeztető hang tört fel, amely meglepő módon elégedettséggel töltötte el Roslynt. A férfi teste lüktetett a nő markában, és az érzés hasonló lüktetést keltett mélyen, nőiessége legrejtettebb zugában.

Megrészegülve az érzéstől Roslyn megismételte a lassú, simogató mozdulatot. Örömet akart okozni a férfinak, ahogy korábban ő is örömet okozott neki. Ugyanakkor akaratlanul is azon tűnődött, hogy vajon milyen érzés lenne összekapcsolódni a férfival, hogy vajon a teste hogyan tudná magába fogadni hatalmas hímtagját. Magában akarta érezni a férfit, amint betölti az ölében bimbózó sajjó

ürességet, ugyanakkor kissé riasztó volt elképzelni a férfit, amint megpróbál a testébe simulni.

Amikor váratlanul visszahúzta a kezét, Arden fölé hajolt és melyen a szemébe nézett.

– Ugye nem félsz tőlem?

Roslyn nem tudott felelni. Egyrészt valami újszerű és félelmetes sóvárgást érzett a férfi iránt, másrészt egyáltalán nem félt tőle.

– Én... nem is tudom.

– Ne félj tőlem. Azóta vártunk erre a pillanatra, amióta először találkoztunk. – A nő is így érezte. Mintha minden ezért a pillanatért történt volna.

De a férfi nyilvánvalóan szerette volna megnyugtatni, mert újból cirógatni kezdte, izgató ujjjaival bejárta a testét.

Beleremegett a férfi kezének páratlan, csábító érintésébe, és még többet akart. A bőre átforrósodott táplálva a tüzet, amely a bennsejében éledezett.

Mire a férfi ujjával már a válla vonalát cirógatta és lehúzta az ingván felső részét, a nő kapkodva szedte a levegőt.

A férfi meleg tenyerébe rejtette a nő fedetlen kebleit felmérve azok súlyát és teltségét, majd fölé hajolt és szopogatni kezdte. A férfi nyelve körbejárta a nő mellbimbóját és a sóvárgás sajgó csomópontjává tette, miközben ismét lánggra lobbantotta a nő idegvégződéseit.

Roslynnak elakadt a lélegzete és ívbe feszült az édes érzés hatására, miközben a lázas sóvárgás elárasztotta a testét. A férfi forró szájával a mellbimbóját kényeztette, miközben az ingváll szegélyét felhúzta a derekáig, felfedve a nő testét a tűz simogató melegének.

Izgatottság cikázott végig a testén, ahogy Arden felemelte a fejét, hogy szemügyre vegye. A férfi tekintete szinte égetett; tele volt forró vággyal és szenvedéllyel, amelyet Roslyn is érzett. Miközben egymásba kapcsolódott a pillantásuk, a férfi szétterítette az ujjait a nő hasán, majd leszánkázott rajta. Mintha pontosan tudta volna, hogy a nő hol vágyott a leginkább az érintésére, a kezét a nő vénuszdombját ékesítő kusza, nedves szeméremszőrzetbe rejtette.

A nő önkéntelenül felnyögött, ahogy a férfi ujjaival szétválasztotta a nedves fürtöket a combjai között. Hihetetlen gyöngédséggel cirógatta a lüktető kelyhet, addig kényeztetve minden egyes szirmot, míg a nő csaknem elalélt a vágytól. És amikor megtalálta a sajgó vágytól remegő titkos bimbót, a nő vérében szétáradt a folyékony tűz.

Aztán a férfi két ujját a nedves tölcserbe csúsztatta, és Roslyn hangosan felnyögött.

A gyönyörtől kapkodva szedte a levegőt, amikor a férfi végre fölé gördült, rabul ejtve őt saját testének érzéki súlyával. De akkor Drew megtorpant, kemény fallosza a nő ölének forró szirmai közé ékelve várakozott. Zihálva nagy levegőt vett, miközben Roslynt bámulta, gyönyörű, kipirult arcát fürkészve. Ott feküdt alatta, selymes combjai kitérve, a bőre gyöngyként ragyogott a halvány fényben és kék szemét elhomályosította a vágy. A felajzott nő minden ismertetőjegyét felismerte. Kész volt a fogadására, a teste megadó és vibráló a karjaiban, megérett rá, hogy leszakítsa.

Ugyanakkor még soha egyetlen szexuális aktus sem tűnt ilyen életbevágónak. Még sosem szeretkezett olyan nővel, akit el akart venni feleségül. Ha bármi kétsége lett volna, most még visszafordulhatott... mielőtt még a feleségévé teszi.

Ám Drew biztos volt benne, hogy nem fogja meggondolni magát. Gyöngéden kisimította a szőke fürtöket a nő gyönyörű arcából. Valósággal megörjítette a gyöngédség, amit Roslyn iránt érzett. A mellkasát összeszorította valami mélyről jövő fájdalom, valami vad és ősi sóvárgás, amely arra ösztönözte, hogy saját lényével betöltse a nőt. Semmi mást nem bánt, csak azt, hogy fájdalmat okoz neki, és esetleg képtelen lesz úgy kielégíteni, ahogy azt a nő megérdemli. El akarta halmozni érzéki örömeikkel; nem emlékezett rá, hogy más nőt valaha is ennyire akart volna.

Felemelkedett, éppen csak annyira, hogy megcsókolhassa a nőt, aztán vastos hímvesszőjét a nő rejtett kelyhének lüktető bejáratához

illesztette. A nő szeme önkéntelenül lecsukódott, ahogy a férfi lassan, óvatosan beléhatolt.

Egy pillanatra megfeszült a nő teste és ki-kihagyott a légzése. Szűk hüvelyének ellenállása tanúskodott szüzességéről.

Drew könnyed csókokkal borította az arcát és egy hosszú pillanatig nem mozdult, engedve, hogy a nő hozzászokjon férfias méretéhez. Aztán lassan még beljebb hatolt, egyre beljebb és beljebb.

Végül a nő feszes teste engedett és ellágyult, a férfi pedig szívélyes fogadtatásra lelt a nő síkos mélységeiben. Az izmai szorosan összezárultak a férfi körül, és izgató forróságba burkolták. Drew hihetetlen óvatossággal még mélyebbre hatolt a nő testében, majd visszahúzódott és lassan újból előrenyomult... hosszú, ráérős lökésekkel, amelyek tovább szították a mindkettőjükben ott lobogó tüzet. Legnagyobb örömeire Roslyn megmozdult alatta, felemelte a csípőjét és az ő ritmusára ringatta. Minden egyes alkalommal, amikor előrehatolt, beleremegett a gyönyörbe, miközben a vágy, hogy a magáénak tudja a nőt, szinte elvakította.

Amikor a gyönyör hullámai kezdtek összeecsapni Roslyn felett, a férfi is megérezte. A nő kiáltása zokogásba fűlt, amint egyik érzéki hullám a másik után söpört végig a testén. A férfi teste beleremegett a mindent elsőprő robbanásba, amint a vágy erőteljes hullámain lovagolt.

Amikor elcsitultak az örvények, a férfi a nő karjába omlott, és ajkát a hajába temette. Amint ziháló lélegzete elvegyült a nő illatával, Drew megpróbálta felfogni a történeteket. Egy lenyűgöző tűzijáték közepette éppen most vette el a nő szüzességét, és ezzel végérvényesen a magáévá tette. Roslyn most már az övé volt, és önként adta oda magát.

A férfit heves kielégülés járta át. A nőnek most már muszáj lesz feleségül mennie hozzá. A tudat csak hatalmasabbra duzzasztotta az érzést, amely a markában tartotta.

A férfi felemelte a fejét és parázsló tekintetét végigjártatta a nő halvány, kócos hajzuhatagán, a csóközöntől duzzadt ajkán, és hetyke keblein. A nő tincsei finom pihékben száradtak az arca körül,

amelyet aranyfénybe vont a tűz, de álmodón tűnődő tekintete volt az, amitől újfent elakadt a férfi lélegzete.

– Jól vagy? – kérdezte Drew érces hangon.

– Igen – mormolta a nő kábán. – Még sosem éreztem semmit, ami ennyire...

– Ennyire milyen?

– Csodálatos lett volna.

Ő sem, gondolta Drew. Ez a mindent elsöprő gyönyör kivételes volt még az ő elismerten gazdag tapasztalatтарыában is. A szenvedély ilyen tűzijátéka egészen elképesztő volt. Egyetlen más szeretkezés sem élt ilyen éjesen az emlékezetében.

Még sosem volt része ehhez fogható eufóriában, sem az érzelmek ilyen hihetetlen kavalkádjában, amelyeket képtelen volt beazonosítani. Volt köztük gyöngédség, éhség és birtoklásvágy...

Drew feladta, hogy mindegyiket különválassa Akármit is érzett Roslyn iránt, csak azt tudta, hogy soha nem engedi el a nőt. A férfi kihajózott a nő combjai között fekvő csendes kikötőből, és az oldalára gördült, majd szorosan a karjába vonta, a nő pedig a férfi vállába fúrta az arcát, míg az a feje búbjára támasztotta az állát.

Ott feküdt a férfi karjában és tökéletesen odailett.

Drew behunyta a szemét és szórakozottan köröket rajzolt a nő forró, selymes bőrére, miközben azon tűnődött, hogy milyen elképesztő hatással volt rá a nő. A nő iránt érzett gyöngédsége biztos elillan a nappal könnyörtelen fényében. Abban viszont egészen biztos volt, hogy az étvágyát nem lesz könnyű csillapítani. A fallosza már most újból ágaskodni kezdett, a sóvárgás pedig csak nőttön-nőtt.

De nem szeretkezhettek vele ismét ilyen hamar. Még ha szabadjára engedte is a nő szenvedélyét, a szüzessége elvesztése nem lehetett valami kellemes élmény.

– Fájdalmat okoztam? – kérdezte.

A nő halkán felsóhajtott.

– Nem. Legalábbis nem akkorát, mint amekkorára számítottam. Fanny figyelmeztetett, hogy első alkalommal fájdalmas lehet.

Drew megfogadta, hogy legközelebb sokkal kellemesebb lesz. Ez nála mindig is becsületbeli ügy volt, hogy elhalmozza érzéki gyönyörökkel a szeretőit, de ez alkalommal mindent erre tett fel. Azt akarta, hogy Roslyn olyan elégedett legyen, hogy sose akarja elhagyni az ágyát.

Így aztán nem volt túl boldog, amikor a nő beletörődően ismét felsóhajtott. Drew hátrébb húzódott és a nőre nézett. Roslyn komoly arckifejezése láttán a férfi rádöbbsent, hogy milyen nagyon szerette volna kisimítani a ráncokat a homlokán.

– Nem akarom, hogy bánja, ami történt, Roslyn.

Minthogy nem tudott mit válaszolni, a nő ismét a férfi vállába rejtette az arcát. A teste még mindig remegett a gyönyör utolsó hullámaintól, a fejében pedig ellentétes érzelmek kavargtak. Tejesen lenyűgözte, ahogy a férfi szeretkezett vele. Varázslatos volt. Ami azonban megdöbbsentette, az volt, hogy milyen könnyedén beadta a derekát. Olyan erős vágy kerítette a hatalmába, hogy zokogni tudott volna.

Elszorult a torka. Arden mindent elsőpró szenvedélyt ébresztett benne, olyat, amelyről még csak álmodni sem mert. Nem csoda, hogy a nők azon versengtek, hogy melyikük köt ki az ágyában. Éppen olyan varázslatos szerető volt, mint ahogy rebesgették.

Mégis, nem a szexuális tehetsége volt olyan elképesztő, hanem a gyöngédsége.

Roslyn behunyta a szemét és élvezte, amint elmerül a férfi védelmező karjainak ölelésében. Az eső már csak szemerkélt és a szél is alább hagyott, mégsem volt kedve elmenni innen. Mint ahogy a tette következményeivel sem akart szembenézni.

A férfinak ajándékozta az ártatlanságát.

Szörnyen bánnia kéne, hiszen ezzel minden tervét megghiúsította. Most már nem mehetett hozzá Havilandhez. A nemesemberek szűz leányokat akartak feleségül venni, ő pedig nem volt többé szűz.

Különös módon azonban a dolog nem sújtotta le úgy, mint várta. Talán azért, mert már korábban elhatározta, hogy nem megy hozzá Havilandhez.

De abban még mindig nem volt biztos, hogy hányadán is áll a herceggel. Gyanította, hogy a férfi ismét megkéri a kezét. Láta az elégedettséget, ami csak úgy sütött az arcáról, miközben a magáévá tette...

Valaki élesen kopogtatott, amitől Roslyn megrémült, Arden pedig mozdulatlanra dermedt. Amikor a kopogtatás megismétlődött, a férfi gyorsan kibontakozott az ölelésükből és a nő fedetlen testére terítette a takarót, mielőtt talpra szökkent.

– Menjen a hálószobába – parancsolta, miközben begombolta a sliccét. – Én majd elküldöm, akárki legyen is az.

De már elkésett. Miközben a válla köré kanyarította a takarót és az ajtó felé fordult, az szélesen kivágódott.

A tagbaszakadt férfi, aki benyomakodott rajta, mozdulatlanra dermedt, amikor meglátta, hogy a kunyhó nem üres, és tekintete Ardenről Roslynra siklott, aki abban a pillanatban tápászkodott fel.

Amikor felismerte Goodey békebíró, aki a környék leggazdagabb földbirtokosa volt, Roslyn szeretett volna elsüllyedni. Ugyan sikerült felrángigálnia az ingváll felső részét, hogy eltakarja fedetlen keblét és szorosan maga köré csavarta a takarót, a haja kócos volt és mezítelen lába is kilátszott, arról már nem is beszélve, hogy a ruhái szögbe akasztva száradtak a falon a herceg ruháival egyetemben.

A békebíró szeme elkerekedett a megdöbbenéstől, amikor ő is felismerte Roslynt.

– Loring kisasszony! Mi a...

Arden Roslyn elé lépett, hogy eltakarja a férfi szeme elől, de a nő látta, amint a békebíró amúgy is pirosposzsgás arca még jobban elvörösödik, ahogy világossá vált a számára, hogy egy romantikus randevút zavart meg.

– F-felség.... Kérem b-bocsásson meg – dadogta.

– Mr. Goodey, jól tudom? – kérdezte a herceg higgadtan. – Ha jól emlékszem, tegnap találkoztunk Haviland estélyn.

– Igen, uram... felség. Nem akartam... Az asszony és én láttunk egy kocsit az úton, aztán észrevettük a füstöt, gondoltam, megnézem mi történt. A feleségem a kocsiban vár...

De nyilvánvalóan nem ez volt a helyzet, mert hamarosan egy kövér asszonyság jelent meg az ajtóban és levergette az esőcseppeket a köpenyéről.

– Ralph, mi az ami ilyen sokáig tart... Oh, te jó ég!

Roslyn szeretett volna meghalni és ugyanakkor átkozódni is. Micsoda borzalmas szerencsétlenség, hogy éppen Mrs. Goodey talál rájuk. A békebíró felesége volt a legnagyobb pletykafészek Londontól Richmondig. Szeretett a társasági élet vezető egyénisége szerepében tetszelegni, és mindig is megvetette a Loring nővéreket. Nem csupán az elmúlt évek családi botrányai miatt, hanem azért is, mert maguk keresték meg a betevő falatot azzal, hogy egy olyan iskolában tanítottak, ahol az alsóbb osztályok lányait nevelték. Mrs. Goodey szeretett többen látszani saját társadalmi osztályánál, de nem vette észre saját álszent viselkedését. Ő volt az első, aki Danvers újdonsült grófjának kegyeit kereste, és állította, hogy mennyire boldogan üdvözli ismét az arisztokrácia köreiből a Loring lányokat.

Most azonban ujjongva próbált elszörnyedni, hogy Roslynt ilyen állapotban látja. A szemöldöke az egekig szökött, ahogy belegondolt a bizsergető szégyenbe, hogy a legvisszafogottabb és leginkább jól nevelt Loring lány újabb botrányt okoz.

– Loring kisasszony... nem hiszek a szememnek...

Roslynnak összeszorult a gyomra, ahogy a valóság élesen visszatért. Az álomszerű pillanat, amin Ardennel osztozott, millió darabra tört.

Tudván, hogy a romlás elkerülhetetlen, úgy döntött, itt az ideje, hogy kilépjen a herceg védelmező teste mögül és magasra emelte a fejét.

– Milyen szerencse, hogy a segítségünkre sietett, Mrs. Goodey. Itt ragadtunk a vihar miatt, amikor a herceg kocsijának kitört a kereke.

– Azt látom – felelte a békebíró felesége kárörvendőn.

Arden azonban egyetlen pillantásával elhallgattatta.

– Megtenné nekem azt a szívességet, Mrs. Goodey, hogy ezt a szerencsétlen eseményt megtartja magának? Loring kisasszony beleegyezett, hogy feleségül jön hozzám, és nem szeretném, ha a hercegnőm jó hírét beszároznák. Ugye érti?

A férfi riasztó bejelentése megtette hatását: a matróna álla leesett a csodálkozástól.

Noha rájött a férfi szándékára – úgy próbálta elhallgattatni a kotnyeles nőszemélyt, hogy egy még szaftosabb konccal kínálta meg –, Roslyn megbénult a rémülettől és kis híja volt, hogy nem esett le neki is az álla.

Semmiképpen sem volt abban a helyzetben, hogy megcáfolja az eljegyzés tényét, így aztán mosolyt erőltetett az arcára.

– Meg kell vallanom, hogy magam is meglepődtem őfelsége házassági ajánlatán – mondta Roslyn. – Ön az első, aki értesült a jó hírről, Mrs. Goodey. De talán lesz olyan kedves titokban tartani a dolgot, amíg a családunkkal és a barátainkkal is tudatjuk az örömhírt.

A békebíró válaszolt a felesége helyett.

– Természetesen, Loring kisasszony. A feleségem egy kukkot sem fog szólni, jól mondom, drágám? Nem szeretnénk, ha ebből a kellemetlen eseményből félreértés lenne.

A felesége egy kissé dühösnek tűnt, de a békebíró ügyet sem vetett rá.

– Miben segíthetnénk, felség?

Arden kifejezéstelenül elmosolyodott.

– Most, hogy elült a vihar, szeretném hazavinni Loring kisasszonyt, így igazán hálás lennék, ha kölcsön tudná adni nekünk a kocsiját. És a lovaimról is gondoskodnom kell – a pajtában vannak –, és szükségünk lesz egy bognárra is, aki megjavítja a kitört kereket.

– Bízson csak mindent rám, felség – mondta a békebíró és mélyen meghajolt. – Hazaviszem az asszonyt és visszaküldöm a kocsit. A szolgálóim pedig gondoskodnak majd a lovairól és a kerékről.

– Köszönöm, Goodey – felelte a herceg. – Mélyen lekötelez.

– Igazán semmiség, felség – mondta, és megragadta kövér felesége könyökét. – Gyere drágám, hagyjuk magára ezt az ifjú jegyespárt – erősködött a férfi, mielőtt kiterelte füstölgő asszonyát a kunyhóból és határozottan becsukta maga mögött az ajtót.

12.

Legdrágább Tannym, szörnyű bajban vagyok,

És attól tartok, csak magamat hibáztathatom!

Arden hercegének jegyese lettem.

Roslyn levele Tannymnak

Roslyn szótlanul bámult Ardenre, és közben kétségbeesetten törte a fejét, hogyan keveredhetnének ki ebből a szörnyű slamasztikából. Legnagyobb meglepetésére azonban a férfi feleannyira sem tűnt rémültnek, mint ő. Sőt, már-már közönyös arckifejezéssel vágott át a szobán, hogy leakassza a ruháit. Amikor pedig megszólalt, a hangja éppen ilyen közömbösen csengett.

– Fel kell öltöznünk. A Goodey hintó hamarosan visszatér.

– Ez minden, amit mondani akar? – kérdezte a nő hitetlenkedve. – Borzasztó nagy bajban vagyunk, és magát csak az öltözködés érdekli?

A férfi vidáman felvonta a szemöldökét.

– Szívesebben maradna félmeztelen?

– Nem, persze hogy nem...

– Akkor öltözzön fel, szerelmem. Ez nem az a slamasztika, amire gondol – tette hozzá, miközben leakasztotta a szegről a nő még mindig nedves fűzőjét, és odanyújtotta neki. Amikor Roslyn nem mozdult, a férfi lerángatta a nő válláról a takarót.

– Ne legyen ilyen kényeskedő – parancsolta, és a székre hajította a takarót. – Most már jegyesek vagyunk.

– Nem vagyunk jegyesek. Csupán azért mondta, hogy elkerüljük a botrányt, amiért így kettesben találtak minket.

– Nem. Azért mondtam, mert feltett szándékom feleségül venni. Most pedig forduljon meg, hogy befűzhessem.

– Magam is fel tudok öltözni!

A férfi azonban nem hallgatott rá. Megragadta a nő karját és megfordította. Roslynnak nem volt túl sok kedve belebújni a hideg, nyirkos fűzőbe, de aligha hagyhatta itt a fehérenműjét a kunyhóban, vagy vihette magával a kezében, így aztán felemelt kézzel hagyta, hogy Arden a derekára csúsztassa. Vacogni kezdett, amikor a nedvesség átszivárgott a vékony ingvállon, és megrándult, amikor a férfi a melle alá igazította a kikeményített részt.

– Maradjon veszteg.

Roslyn a fogát csikorgatva, de engedelmesen állt, miközben a férfi beakasztotta a kapsokát, ám amikor megérezte, hogy a férfi ajka válla mezítelen ívét cirógatja, megpördült, és gyilkos pillantást lövellt rá.

– Lenne szíves felhagyni a bujasággal, amíg komolyan meg nem vitatjuk ezt a helyzetet!

– Mi megvitatni való van ezen?

– Az eljegyzésünk, mi más! Szándékosan tetteti ostobának magát.

– Nem, én tökéletesen megértem a problémáját. És maga is, különben megcáfolta volna az állításomat hivatlan vendégeink előtt, és nem várt volna addig, amíg ismét kettesben maradunk, hogy vitába szálljon velem.

– A maga problémája is, nem csak az enyém! – kiáltotta Roslyn.

– Valóban. Én viszont méltósággal viselem a sorsomat.

A nő legszívesebben megütötte volna a férfit. Amikor az segíteni akart belebújni a ruhájába, kikapta a kezéből, és magára küszködte, felszisszenve, amikor a nyirkos ruha a karjához ért.

Miközben a férfi elkezdte magára kapkodni a ruháit, Roslyn a fogát csikorgatta dühében. Haragudott magára, amiért ilyen képtelen

helyzetbe hozta magát. Azt fogadta, hogy távol tartja magát a hercegtől, nem pedig, hogy a karjába ájul, mint valami cafka.

Legalább ilyen dühös volt a férfia is, amiért sikerült elérnie, hogy elveszítse a fejét, sőt úgy elbűvölte, hogy még a józan eszét is elveszítette. Roslyn gondosan megtervezte a jövőjét, és most minden romokban hevert.

De nem fog sírni. Először is, gyűlölte a bőgőmasinákat. Másodszor pedig csak magának köszönhetette a bajt. Most pedig valahogy el kell döntenie, hogyan tovább.

– Hogy is engedhettem, hogy ez valaha is megtörténjen? – mormolta csendesen.

– Hogyan állhatott volna ellen? – válaszolta Arden. – Feltett szándékom volt ott folytatni a dolgokat, ahol tegnap abbahagytuk.

Roslyn megfordult és a férfia bámult, miközben az betúrte az ingét.

– Előre eltervezte, hogy ma délután elcsábít?

– Nem egészen – mosolygott szomorúan a férfi. – Még nekem sincs hatalmam vihart kavarni. De örültem a lehetőségnek, hogy így felgyorsíthatom az udvarlásomat.

– Annak ellenére, hogy megmondtam, sosem mennék magához?

– Nem állt szándékomban beletörödni a visszautasításába. És az, hogy félmeztelenül feküdt a karjaimban, túlságosan csábító volt – jelentette ki, miközben belebújt a mellényébe, és elkezdett begombolkozni. – Őszintén elvárta volna tőlem, hogy ne érjek magához, édesem? Lehet, hogy úriember vagyok, de nem szent.

Roslyn nem túl nőiesen felhorkant.

– Meg kell, hogy mondjam, még csak nem is úriember. Megígérte, hogy nem fog erőszakoskodni.

– És álltam is a szavam. Teljes mértékben együttműködő volt.

A nő arca elborult, amint összeszorította az állkapcsát.

– Nem fogok igent mondani, felség.

– De még mennyire, hogy fog – jelentette ki a férfi az olyan ember higgadt magabiztosságával, aki végső soron mindig megkapja, amit akar. – Nincs más választása.

– Mindig van választás – erősködött a nő makacsul.

– De nem a mi fajtánknak. A házasság az egyetlen tisztességes lehetőség, miután egy úriember elvette egy hölgy szüzességét. És a hölgyet még jobban kötelezik a társadalmi elvárások. Csak az eljegyzéssel menthetjük meg a jó hírét.

Roslyn nem tudott mit válaszolni a férfi kijelentésére. Noha bosszantotta a férfi lekezelő modora, tudta, hogy Arden meg akarja védeni a becsületét. Ugyanakkor képtelen volt elviselni, hogy a férfi kényszerből kérte meg a kezét.

– Nem hagyom, hogy ekkora áldozatot hozzon értem – mondta végül, a fogai között szűrve a szót.

– Nem vagyok benne biztos, hogy részemről olyan nagy áldozat lenne ez.

– Az lesz. Nem egyszer elmondta, milyen elszántan küzd a pénzsóvár nőszemélyek ellen, akik üldözik. Ha igent mondok, hibáztatni fog, amiért akarata ellenére csapdába csaltam.

A férfi szemében vidámság bujkált, miközben a fejét rázta.

– Annál több eszem van. És nagy megkönnyebbülést jelent, hogy tudom, nem a rangomért vagy a vagyonomért jön hozzám.

– Ez egyáltalán nem vicces, felség!

A férfi hirtelen ráemelte átható tekintetét.

– Egyetértek, de azért nem is olyan siralmas a helyzet, édesem.

Tudván, hogy értelmetlen lenne tovább vitatkozni, Roslyn elfordult, hogy összeszedje a cipőjét és a harisnyáját.

– Nem gondolja, hogy az érdekházasság mégis csak jobb, mint a besározott becsület? – kérdezte a herceg.

– Nem! – vágott vissza a nő, noha tudta, hogy ez nem így van. Leroskadt a kandalló előtti székre, és elkezdte felhúzni a harisnyáját. Nem fogja olyan házasságra kényszeríteni Ardent, amely a férfi számára taszító. Ő pedig nem fog szerelem nélkül férjhez menni.

A fenébe is! Csupán egyetlen igazán fontos dologra vágyott a házasságában: hogy szerethessen és viszontszeressék. Megfogadta, hogy sohasem fogja beérni kevesebbel. De ha hozzámegy a herceghez, akkor ezt az álmát fel kell adnia.

– Mielőtt nemet mond, gondoljon a testvéreire is. Megengedhetnek maguknak egy újabb családi botrányt?

Roslynnak összeszorult a szíve. Ha botrányt okoz, az egészen biztosan a testvérei életére is kihat, pont most, amikor végre sikerült megszabadulniuk az életüket eddig beárnyékoló szégyentől.

– Hát az iskolájuk? – kérdezte Arden. – Vajon milyen hatással lesz a pletyka a tanári állására?

A nő felnyögött. Fel kell hagynia a tanítással, ha kitudódik, hogy viszonya van a herceggel. A növendékeik szülei nem örülnének, ha egy skarlát betűs nő beszennyezné az ő drága, fiatal lányait, és nem is hibáztatná őket. Roslyn, miközben felrántotta a harisnyáját, elmorzsolta egy szitokszót, amelyet egy hölgynek nem is szabadna ismernie, nemhogy hangosan kiejtenie a száján.

Arden, ügyet sem vetve a nő dühkitörésére, sem a csatáros nyakkendőjére, leült a másik székre, hogy felhúzza a saját harisnyáját és a csizmáját.

– El kell ismernie – tette hozzá barátságosan –, hogy az arisztokrácia szemében azzal, hogy egy herceg jegyese lesz, sok bűne bocsánatot nyer.

Roslyn váratlanul felegyenesedett, és a karját védekezőn összefonta a mellén.

– Lehet, de maga nem szeret engem, és én nem szeretem magát.

– De legalább barátok vagyunk. Jól érezzük magunkat együtt. A házasságunk aligha lesz unalmas.

Ezzel nem szállhatott a nő vitába Borzasztóan élvezte a férfi társaságát. Biztos volt benne, hogy Arden mellett az élet felszabadító, sőt izgalmas lenne, tele kihívással.

De vajon meddig? Mikor talál majd magának a férfi egy másik nőt, aki jobban érdekli, és aki miatt állandóan távol lesz?

Ők ketten teljesen mást várnak a házasságtól, és ezt Roslyn nagyon is jól tudta. A férfi csupán egy feleséget akart, aki örököst szül neki. Ő pedig igazi családra vágyott, gyerekekre, akiket szerethet és elhalmozhat a rajongásával. Arden viszont nem az a fajta férfi, akinek sokat jelentene a család. És szerelem nélkül ugyan milyen házasságban reménykedhetnek?

Vajon elvárná a férfi, hogy teljesítse házastársi kötelességét, szülje meg a gyerekeit, vezesse a háztartását, szervezze meg az estélyeit, és soha ne kérdezze, kivel folytat éppen szerelmi viszonyt? Vajon hagyja majd, hogy ő vidéken sorvadozzon, miközben a férfi Londonban szórakozik az aktuális szeretőjével? Vajon továbbra is tart majd szeretőt, azután is, hogy összeházasodtak?

Ő nem tudna elviselni egy házasságtörő férjet. Az anyja húszéves házasságuk alatt többnyire elviselte az apja botrányos hűtlenkedéseit. De Sir Charles nemhogy tapintatosan titkolta volna szégyenletes viszonyait, még a felesége arcába is vágta ezeket. Főként ezért veszekedtek.

Vajon Arden is kérkedik majd a hódításaival, hogy aztán mindenki a hercegnőjéről pletykáljon, és szánakozzanak rajta?

De ez a téma túlságosan zavarba ejtő volt Roslyn számára ahhoz, hogy most vitassa meg a férfival.

– Ugyan már, a házasságunk nem lesz olyan szörnyű – szakította félbe sötét gondolatait a férfi könnyed megjegyzésével.

– Honnan tudja? – kérdezte bosszúsan Roslyn. – Nem hiszem, hogy egy megrögzött agglegény képes lenne megítélni egy házasság minőségét.

– El kell ismernie, hogy fizikai szempontból tökéletesen összeillünk.

– A házasság jóval többről szól, mint hogy fizikai szempontból összeillünk-e vagy sem.

– Lehet, ez mégis jóval több, mint amit valaha is reméltem a menyasszonyomtól. Ez az egyik fő vonzereje – hogy sokkal inkább úgy viselkedik, mint egy szerető, nem pedig úgy, mint egy feleség. A

hölgyeknek nem illik élvezni a szenvedélyt, de maga egészséges kéjvággyal van megáldva.

– Jobb szeretném, ha nem emlékeztetne rá – mondta Roslyn elvörösödve.

A férfi lehajolt, hogy felhúzza a csizmáját.

– A férjektől pedig senki sem várja, hogy elhalmozzák érzéki örömeikkel a feleségüket – jegyezte meg kihívóan. – De megígérhetem, hogy a mi hitvesi ágyunk mindig a házastársi szenvedély színtere lesz.

Roslyn gúnyosan elmosolyodott.

– Biztos vagyok benne, hogy remek szerető lenne, felség, de minden bizonnyal pocskék férj válna önből.

– Én sem lennék rosszabb, mint bárki más.

– Ezzel vitatkoznék.

A férfi a másik csizmával volt elfoglalva, így egy pillanatig nem válaszolt.

– Fogadni mernék, hogy Haviland sosem lobbantotta olyan heves szenvedélyre, mint én – szólalt meg végül.

Roslyn hallgatott. Még soha egyetlen férfi sem szította fel úgy a vágyát, ahogy Arden. Ha csak ránézett, újra érezte a testén végigcikázó édes vágyat. Nyelt egyet, érezte, ahogy életre kelnek az érzékei és a gyomra megremeg, az ölé pedig előnti a forró, bizsergető sóvárgás.

– Igazam van? – unszolta Arden, amikor a nő nem válaszolt.

– Nem tagadom, hogy testi vonzalmat érzek ön iránt – felelte Roslyn kelletlenül.

– De még mindig azt reméli, hogy hozzámehet Haviland-hez?

A nő elfordította a tekintetét.

– Már nem az a kérdés, hogy én mit akarok. Most már semmiképpen sem mehetek hozzá.

– Miért?

– Azért... amiatt, amit most tettünk. Még ha Haviland hajlandó is lenne szemet hunyni afelett, hogy többé nem vagyok szűz, a

nagyanyja sosem bocsátaná meg. Az a nyársat nyelt nőszemély elborzadna, ha kénytelen lenne egy cafkát a családjába fogadni.

– Éppen ezért jobb, ha hozzám jön feleségül.

– Ebben nem értünk egyet.

A férfi felállt, odasétált a nő székéhez és Roslyn fölé hajolt.

– Feltett szándékom megváltoztatni a véleményét, szerelmem.

Mielőtt Roslynnak eszébe jutott volna elhúzódni, a férfi megcsókolta... hosszan, észveszejtőn, így emlékeztetve a nőt, mekkora érzéki hatalommal bír felette.

Amikor a férfi felegyenesedett, a nő kába volt a sóvárgástól. Drew önelégülten mosolygott.

– Ha nem is mond igent azonnal, nem árt, ha egy ideig a jegyesem. A hivatalos eljegyzés képes csírájában elfojtani a botrányt.

A nő tudta, hogy a férfinak igaza van. Sosem csitulna el a pletyka, hacsak nem enyhítik az eljegyzés hírével. Mint minden csoda, a királyság legjobb partjának számító férfi eljegyzése is csak három napig fog tartani.

De Roslyn leginkább a herceg szóhasználatára lett figyelmes.

– Mit ért az alatt, hogy egy ideig?

– Elegendő, ha az eljegyzésünk pusztán átmeneti. Aztán később, ha elült a pletyka, eldönthetjük, hogy felbontsuk, vagy összeházasodjunk.

Roslynnak tátva maradt a szája a meglepetéstől. Egy ideiglenes eljegyzés valóban előnyös lehetett. Ő sem volt ostoba. Tudta, legalább meg kell fontolnia, hogy igent mondjon a férfi házassági ajánlatára, még ha gyűlölte is beismerni.

Amikor befejezte az öltözködést, ülve maradt a széken, és szórakozottan figyelte, amint Arden hamut szór a tűzre, majd leakasztja a teáskannát, és a konyhai tűzhelyre teszi.

Amikor kopogtak, mindketten fel voltak öltözve, és útra készen vártak.

Roslyn ért elsőként az ajtóhoz. A küszöbön álló tagbaszakadt férfi a hajába túrt.

– John vagyok, a kocsis, Loring kisasszony. Azért jöttem, hogy elvigyem, ahová csak akarja.

A nő válla felett Arden válaszolt.

– A Freemantle-kastélyba szeretnénk menni.

– Rendben, felség.

Amikor a kocsis visszatért, a lovaihoz, a herceg sietve kiteszkolta Roslynt a szobából, és becsukta maguk mögött a kunyhó ajtaját. Miközben a kocsihoz kísérte a nőt, halkán elmagyarázta a döntését.

– Most visszatérünk a kastélyba. Értesítenünk kell Lady Freemantle-t az eljegyzésünkről, így ő segíthet megakadályozni a pletykákat.

Roslyn bosszúsan forgatta a szemét. Képtelen volt elhinni, hogy a férfi ilyen higgadtan kezeli a helyzetet. Ő maga cseppet sem volt ilyen nyugodt.

Amikor a férfi felsegítette a kocsira, és maga is elhelyezkedett mellette, Roslyn érezte, amint Arden combja az ő combjának préselődik. Azonnal végigcikázott a testen a vágy. Sietve elhúzódott a férfitől, de nem tudta kiverni a fejéből az emléket, ahogy a férfi izmos teste az övé felett benne mozog. Tudta, hogy ez az emlék az idők végeztéig elkíséri majd.

Roslyn magában mérgelődött. Hogyan gondolkozhatna értelmesen, amikor Arden ilyen közel van hozzá? Valahogy meg kell reguláznia a kavargó gondolatait. Egy ilyen komoly döntést alaposan át kellett gondolnia

Nem akart hozzámenni a férfihoz, még csak ideiglenesen sem akart a jegyese lenni. De ha nem teszi, milyen jövő várna rá? Más férfi most már aligha veszi feleségül. Ha visszautasítja a herceget, azzal saját magát – és nagy valószínűséggel a testvéreit is – örök kárhozatra ítéli.

A nő oldalvást a férfira pillantott. Még mindig megvolt a remény, hogy a barátságuk idővel valami mélyebb érzéssé alakul. Egy formális eljegyzés esetleg csodálatos módon lehetővé tenné, hogy egymásba szeressenek.

Roslyn az ajkába harapott, és megpróbálta meggyőzni magát. Természetesen annak is fennállt a veszélye, hogy ő a férfinak ajándékozza a szívét, az viszont nem viszonzozza az érzéseit. Katasztrofális lenne, ha egyoldalúan rajongana a férfiért, ahogyan az anyja tette házasságuk korai szakaszában. Kölcsönös szerelem nélkül férj és feleség könnyen válik egymás keserű ellenségévé.

Vállalja-e a kockázatot, töprengett Roslyn. Azt semmi esetre sem engedheti, hogy belehabarodjon a férfiba

De talán, ha érzelmileg sikerül távol tartania magát a férfitől, akkor valóban az eljegyzés lehet a legjobb megoldás.

De csak ideiglenesen, fogadkozott Roslyn. Így adhat egy kis időt a kapcsolatuknak. Ha Arden nem szeret belé a nyár végéig, felbontja az eljegyzésüket, függetlenül attól, hogy ez milyen hatással lesz a jó hírére.

Már csak két hónap van szeptemberig. Addig tud vigyázni a szívére.

– Rendben, felség, maga nyert – jelentette ki vonakodva. – Tekintsük magunkat jegyeseknek.

– Szólítson a keresztnevemen. Ha jegyesek vagyunk, akkor a keresztnévünkön kell szólítanunk egymást.

– Hát legyen... Drew.

A férfi lassan elmosolyodott.

– Remek ítélőképességgel rendelkezik, drága Roslyn.

Roslyn felszegte az állát.

– Ez az első eset a mai nap folyamán – mondta élesen. – Mind ez ideig az ítélőképességem származhat volt.

Roslyn hátradőlt, és lehunyta a szemét. Úgy érezte, széthasad a feje, ráadásul még Winifrednek is meg kell mondania, hogy eljegyezték egymást – uram, irgalmazz! Amikor megborzongott, nem a nedves ruha vizes érintése miatt tette.

– Maga fog beszámolni Lady Freemantle-nek az eljegyzésünkről – közölte Roslyn a herceggel. – Biztos vagyok benne, hogy repesni fog a boldogságtól, de pillanatnyilag nincs lelkierőm elviselni az elragadtatását.

– Bízva csak rám – felelte Drew higgadtan.

A férfi is hátradőlt, de korántsem volt olyan nyugodt, mint amilyennek látszani próbált. A becsülete megkövetelte, hogy elvegye Roslynt. Ő választotta magának, és feltett szándéka volt keresztülvinni az elhatározását – noha látva a nő heves ellenállását, bölcsőbbnek tartotta ezt az elhatározást egy ideiglenes jegyesség fátyla mögé rejteni.

Ugyanakkor nem a házasság ígája feszélyezte, méltó Drew. Sőt, az igazat megvallva, nem érezte úgy, hogy csapdába csalták volna, mint ahogy azt korábban hitte.

Nem, az volt a baj, hogy egyre inkább elmerült a Roslyn iránti érzéseiben. A lány olyan érzéseket ébresztett benne, amelyeket még soha egyetlen nő iránt sem érzett. Az ösztöne azt súgta, hogy meneküljön – minden bizonnyal azért, mert olyan sokáig volt üldözött vad.

Sokkal élvezetesebb volt Roslynnal szeretkezni, mint korábban bármelyik szeretőjével. Még a legtehetségesebbek sem tudták ilyen érzéki örömeiben részesíteni. Roslyn a szenvedélyt ismét új, izgalmas színben láttatta. De nem csupán a vágyát szította fel. Volt valami hihetetlenül természetes abban, ahogyan a karjában tartotta a nőt. Valami igaz és jó.

És ez átkozottul veszélyes érzés volt, ismerte el magában Drew.

Jobb, ha a kapcsolatukat szigorúan a testiségre korlátozza. Ugyanakkor lényeg egy része üdvözölte a változást. Az élete eddig meglehetősen rideg volt és üres, no meg szenvedélytelen is. Az előkelő környezetben, ahol felnőtt, nem volt helye az érzelmeknek. Ridegen nevelték, úgy, hogy megtanulja kordában tartani az érzelmeit.

Roslyn mellett azonban képtelen volt rá, hogy távolságtartó maradjon. Sőt, még sosem érezte magát ennyire élőnek, mint amikor vele volt. Öröm volt vele lennie, akár vitatkozott vele a nő, akár eksztázisban vonaglott alatta.

Drew a homlokát ráncolva kinézett a kocsai ablakán. Balsejtelmei ellenére most már tényleg feleségül akarta venni Roslynt. Vagy még pontosabban fogalmazva, arra a felszabadultságra vágyott, amit mindig is érzett a nő társaságában.

Tudta, hogy a házasságuk alapja nem a közös érdek lesz. El tudta képzelni, ahogy azután is együtt töltik az idejüket, hogy összeházasodtak; megosztják a mindennapi élet gondjait, és a hosszú, buja éjszakákat.

A férfi tekintete a mellette ülő Roslynra siklott. Az ágyéka megrándult, ahogy felidézte, hogyan csókolóztak nem is olyan régen. A nő maga is vággyal viszonzta szenvedélyes csókjait, az ajka mohó sóvárgástól volt forró...

Drew ellenállt a késztetésnek, hogy a karjába kapja, és ott folytassák, ahol a kunyhóban abbahagyták. Nem akarta eljátszani a szerencséjét.

Sikerült elérnie, hogy Roslyn beleegyezzen egy ideiglenes eljegyzésbe. A neheze azonban még csak most következik. El kellett érnie, hogy Roslyn feleségül menjen hozzá.

13.

*Be kell vallanom, nagyon meglepődtem, hogy a herceg
megkérte a kezét, drága Roslyn, minthogy
őt a legnehezebb a házasság igájába hajtani egész
Angliában. Az viszont még inkább meglepett,
hogy igent mondta neki, tekintve, hogy viszolygok az
érdekházasságtól.*

De nagyon is megérttem a dilemmádat.

Fanny levele Roslynnak

*A*hogy arra számítani lehetett, Winifred elcsodálkozott, de ugyanakkor repesett is az örömtől, amikor értesült az eljegyzésről. A jó hír még azt is feledtette vele, hogy tolvaj járt az otthonában. Amikor Roslyn beszámolt róla, hogy elvesztették a gazfickó nyomát, de feltett szándékuk bevonni a Bow street-i nyomozóirodát a keresésbe, Winifred csupán szórakozottan bólintott.

– Nagyon bátor dolog volt tőled, hogy a nyomába eredtél, lányom, de nem örülök, hogy ismét veszélybe sodortad magad. Csoda, hogy

nem szegted a nyakad, az pedig még nagyobb csoda lesz, ha nem kapsz influenzát.

Azzal a herceghez fordult.

– Felség, micsoda szerencse, hogy megmentette Roslynt a saját örülségétől. Akárhogy is, a brossom biztonságban van, mert a harisnyáim közé rejtettem, nem az ékszeres ládikómba. De most beszéljünk erről a ragyogó eseményről! El sem tudom mondani, milyen boldoggá tesz. Reménykedtem benne, hogy talán gyöngéd érzelmeket táplál Roslyn iránt, de nem mertem bízni benne.

Amikor Winifred azt javasolta, hogy két nappal később rendezzenek vacsorát, és hívják meg a közeli barátaikat is, hogy megünnepeljék az eljegyzést, Roslyn udvariasan visszautasította volna az ajánlatot, de a herceg – vagyis Drew, ahogy mostantól szólítania kellett – készségesen beleegyezett.

Roslynnak nem volt energiája vitatkozni, így azzal a kifogással menekült el a kastélyból, hogy haza kell mennie, lecserélni a nedves ruháit. A Goodey hintó hazafuvarozta, míg a Freemantle inas gondoskodott róla, hogy Roslyn kocsiját még napnyugta előtt visszavigyék a Danvers-birtokra.

Drew azt tervezte, hogy Lady Freemantle néhai férjétől kölcsönöz pár ruhadarabot, és a Freemantle hintóval visszatér Londonba, minthogy legkorábban is csak másnapra készülhet el a kocsija kereke. De megígérte, hogy meglátogatja Roslynt, hogy megbeszélhessék az eljegyzés részleteit.

Roslyn átfagyva és gyászos hangulatban ért haza. Szerencsére a Danvers-birtok házvezetőnője, Mrs. Simpkin forró teát főzött neki, és intézkedett, hogy töltsék meg a kádat forró vízzel, majd visszatért a konyhába, ahol Roslyn kedvenc ételeit készítették vacsorára.

Roslynt megnyugtatta az idős házvezetőnő anyáskodása, és sokáig áztatta magát a kádban, így mire kiszállt, kellemesen átmelegedett, és a hangulata is sokkal jobb volt.

Üzenetet küldött Tess Blanchardnak, kérve, hogy látogassa meg, amint tudja, mert fontos hírei vannak a számára. Azt akarta, hogy a

barátnője tőle értesüljön az eljegyzésről. Ugyanakkor a tanácsára is szüksége volt.

Tess vacsoraidőben toppant be, és míg megvacsoráztak a kisebbik étkezőben, Roslyn beszámolt neki a katasztrofális délután eseményeiről, amelyek a nemkívánatos jegyességhez vezettek. Egyetlen részletet sem hallgatott el, még azt sem, amikor megadva magát Drew szenvedélyes csókjainak, odaadta neki az ártatlanságát.

Tess elgondolkodva hallgatott, majd amikor Roslyn a beszámoló végére ért, fanyar mosollyal ingatta a fejét.

– Szóval Winifred mesterkedései mégis sikerrel jártak? Arabella esküvéje óta próbál titeket összeboronálni.

Roslyn halványan elmosolyodott. Tess nem kedvelte az efféle fortélyokat, úgy vélte, a szív dolgait hagyni kell, hogy a maguk útján haladjanak.

– Így van, de ezúttal nem hibáztathatom Winifredet. A saját gyengeségem áldozata lettem. Képtelen voltam ellenállni neki. Szóval, mi a véleményed? – kérdezte Roslyn. – Jól tettem, hogy igent mondtam az ideiglenes eljegyzésre?

– Úgy vélem – kezdte lassan Tess –, hogy az adott körülmények között nem volt más választásod. És az elképzelés, hogy a nyár végéig jegyesek maradjatok, jó döntésnek tűnik. Időt kell adnod a kapcsolatotoknak, hogy egymásba szerethesetek. Megfelelő bátorítással igenis lehetséges, hogy szerelmesek lesztek.

Roslynt nem lepte meg a barátnője óvatos optimizmusa. Tess sokkal pozitívabban vélekedett a szerelemről és a házasságról, mint a Loring lányok, minthogy ő őszintén szerette a jegyesét, aki két évvel korábban életét vesztette Waterloonál. Még csak most kezdett kilábalni a gyászból, és éppen azt fontolgatta, hogy vajon ismét a házasulandó hajadonok soraiba lépjen-e.

– De – tette hozzá Tess – az alapján, amit Ardenről hallottam, nem lesz könnyű magadba bolondítani.

Roslyn elfintorodott.

– Még csak meg sem próbálom. Sosem jutna eszembe nyíltan futni utána. Először is, utálja, ha mohó nőszemélyek célpontja. Másodszor pedig tökéletesen ismeri azokat a csábítási technikákat, amelyekkel szerelemre lehet lobbantani egy férfit, minthogy ő maga tanította meg nekem azokat. Pontosan tudná, miben sántikálok.

– De finoman azért próbálkozhatnál.

Roslyn a fejét rázta

– Nem akarom rávenni, hogy szeressen. Ha valóban el akar venni feleségül, akkor neki kell törnie magát, hogy a házasságunk ne érdekházasság legyen.

– Elvárod, hogy egyedül ő tegyen erőfeszítéseket? – kérdezte vidáman Tess.

– Pontosan. De ahogy te is, én is kétlem, hogy érdekelné a szerelmi házasság.

Roslyn nem nagyon hitte, hogy Drew képes lenne kibújni a bőréből. Eljátszhatott ugyan a gondolattal, ostobán sóvárogva, hogy a férfi majd belészeret, de még mindig úgy gondolta, hogy a herceg túlságosan cinikus ahhoz, hogy bárkinek is odaadja a szívét.

– Mit fogsz mondani a testvéreidnek? – kérdezte Tess.

– Arabellának természetesen elmesélem az eljegyzést – felelte Roslyn – de a többit... hogy úgy viselkedtem, mint egy cačka, azt nem. Marcus még mindig a védelmezőnknek tekinti magát, akkor is, ha jogi értelemben már nem tartozunk a gyámsága alá, és nem örülne, ha kiderülne, hogy bensőséges viszonyba keveredtem az egyik barátjával. Holnap írok Belle-nek Marcus családi birtokára Devonshire-be, noha nem kell elkapkodnom a dolgot, mert jövő hétig úgysem érnek haza. Még mindig a Tóvidéken járnak.

– És Lily? Tudod, hogy nem fog repesni a boldogságtól, hogy egy olyan férfi jegyese vagy, akit nem szeretsz, és aki talán sohasem fog szeretni.

– Tudom – válaszolt Roslyn. – Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha Londonba utazom, és személyesen mondom meg neki, de nagyon körültekintőnek kell lennem. Lily azt akarja, hogy mindenki azt

higgye, Hampshire-ben van látogatóban a régi ismerősöknél. Csak te és Fanny tudjátok az igazat.

– Bölcs döntés – helyeselt Tess, majd belekortyolt a borába, mielőtt újból megszólalt. – Feltehetek egy személyes kérdést, Roslyn?

– Persze.

Tess habozott, és különös módon úgy tűnt, mintha zavarban lenne.

– Valóban... olyan csodálatos dolog a szenvedély, mint ahogy Fanny állítja?

Roslyn érezte, amint maga is elpirul, ahogy felidézte a Drew-val töltött szenvedélyes délutánt.

– Még annál is jobb – mondta halkán. – Most már értem, hogy Fanny miért áldozta fel előkelő neveltetését, és hagyta, hogy a szenvedély levegye a lábáról.

– Sajnálom, hogy nekem talán sosem lesz részem efféle szenvedélyben – sóhajtott Tess. – Már-már irigyellek...

Aztán megrázta a fejét, és kihúzta magát.

– De megfogadtam, hogy nem rágódok a múlton. Most pedig kötelességemnek érzem, hogy egy percre a tanítónőt játsszam – mondta, és szúrós pillantást vetett Roslynra, noha a tekintetében vidámság bujkált. – Ha továbbra is intim viszonyt akarsz folytatni a herceggel, akkor védekezned kell.

– Védekeznem? – kérdezte Roslyn.

– Hogy ne ess teherbe. Ha állapotos leszel, kénytelen leszel hozzámenni, akármit is érzel iránta.

Roslyn elvörösödött.

– Be kell vallanom, erre nem gondoltam. Fanny sohasem aggódott ilyen dolgok miatt.

– Vannak nők, akik, mint Fanny is, nem könnyen esnek teherbe, mások viszont annál inkább. Bizonyos módokon meg lehet akadályozni, hogy egy férfi magja megfogadjon. Kérdezd meg Fannyt.

Roslyn bólintott a bölcös tanács hallatán. Lehet, hogy Tess romantikus alkat volt, de ugyanakkor rendkívül megfontolt és gyakorlatias is.

– Bizonyára igazad van – mondta Roslyn. – De a jövőben nem lesznek ilyen problémáim. Elhatároztam, hogy többé nem történhet meg a dolog.

Noha Tess nem volt ebben olyan biztos, némán kortyolta tovább a borát. Roslyn maga is felemelte a poharát, és gondolatban ismét megfogadta, hogy többé nem hódol be bűnös vágyainak. Most már nem lesz olyan nehéz állnia a szavát, mint két nappal korábban. Most, hogy tudta, mivel áll szemben, sokkal jobban fel tudja magát vértetni a kísértés ellen.

Hagya, hogy a szenvedély megingassa, holott ő szerelemre vágyott, és most aztán jól megnézheti magát. Egy biztos, még egyszer nem követi el ugyanazt a hibát, akármilyen ellenállhatatlan legyen is a herceg.

Abban a percben azonban, hogy a férfi másnap reggel belépett a könyvtárszobába, Roslynnak rá kellett jönnie, hogy Drew tervei szöges ellentétben állnak a saját elképzeléseivel. A férfi odasétált az ablakfülkéhez, ahol összekuporodva olvasott, talpra segítette, és váratlanul, meglepő gyöngédséggel, egy tüzes csókkal birtokba vette az ajkát.

Roslyn, akinek elakadt a lélegzete, kitépte magát a férfi öleléséből, és ujjait lángoló ajkára szorítva a szoba másik sarkáig hátrált.

– Felség... Drew! Nem csókolhat meg így, pusztán azért, mert jegyesek vagyunk.

– Azt gyanítottam, hogy talán elbizonytalanodott, és emlékeztetni akartam rá, miért is jó ötlet összeházasodnunk. Tessék, ezt önnek hoztam.

Roslyn most vette észre, hogy a férfi egy kék bársonydobozt tart a kezében. Amikor elvette tőle és kinyitotta, leesett az álla. A dobozban egy zafirokból és gyémántokból álló nyakék feküdt, hozzáillő fülbevalóval.

– Ezek a családi örökség darabjai – magyarázta Drew. – Ma reggel hoztam el őket a londoni széfből.

Roslyn a homlokát ráncolva pillantott, a férfit.

– Gyönyörűek, de túlságosan drágák ahhoz, hogy elfogadhassam őket.

– Butaság. Eljegyzési ajándék. Viselhetné holnap a Lady Freemantle-nél rendezett vacsorán. Ezzel is csak még hitelesebbé válna az eljegyzésünkről szóló mese.

Roslyn nem említette, hogy nagy valószínűséggel hamarosan visszaadja a férfinak az ékszereket, minthogy az esküvő minden bizonnyal elmarad.

– El kell ismernem – tette hozzá Drew, amikor a nő nem felelt –, hogy részben így próbálom megvesztegetni, mivel kénytelen vagyok egy kellemetlen szívességet kérni öntől.

– Miféle szívességről van szó?

– Bármennyire is nem szeretném, be kell, hogy mutassam az anyámnak.

– Arden hercegnőjének?

– Igen. A nyarat mindig az Arden-kastélyban tölti, Kentben. Éppen úton vagyok hozzá, hogy értesítsem az eljegyzésünkről. – A férfi elmosolyodott. – Teljesen kiborulna, ha csupán egy levelet küldenék, és nem szívesen bosszantanám föl, mert azt akarom, hogy támogassa magát. Valamikor a héten elviszem bemutatni, ha ráér.

– Muszáj találkoznom vele? – kérdezte Roslyn vonakodva.

– Attól tartok, igen – nevetett Drew. – Ha az emberek látják, hogy ő áldását adja a frigyre, akkor biztosítva van a helye a társasági elitben. Az anyám jelentős befolyással bír az arisztokrácia köreiben.

– Azt hiszem, igaza van.

Roslyn már lecsukta volna a dobozt, amikor Drew megállította.

– Próbálja fel.

– Hát legyen – felelte a nő, pillanatnyi habozás után. A zöld muszlinruha nyakkivágása túlságosan zárt volt, és a színe sem illett a gyönyörű nyakékhoz, de udvariatlan dolog lett volna nemet mondani.

– Hadd segítsék – mondta Drew, és kiemelte a nyakéket a bársonydobozból.

Roslyn megfordult, hogy a férfi a nyaka köré csúsztathassa a nyakéket, ám amikor a herceg bekapcsolta a csatot, a nőnek eszébe jutott, amikor előző nap a fűzőjét segítette rá. Ez kevésbé volt botrányos dolog, mégis bizseregni kezdett a bőre, amikor a férfi ujjai a tarkójához ért.

Hogy elterelje a gondolatait, megkérdezte a férfit, volt-e ideje a tolvaj ügyében intézkedni.

– Beszélt már a nyomozóirodával?

– Igen, két magánnyomozó is dolgozik az ügyön. Megpróbálják kideríteni, honnan származik az egyenruha, amit a tolvaj viselt. Egyelőre rájuk kell bízunk a nyomozást.

Drew maga felé fordította a nőt, és alaposan szemügyre vette.

– Remekül illenek önhöz a zafírok – mondta kedvesen. – Kihangsúlyozzák a gyönyörű kék szemét.

Roslyn szívét megmelengette a férfi dicsérete, de ugyanakkor kényelmetlenül is érezte magát tőle.

– Drew... kérem...

– Tudom, hogy nem akarja hallani, milyen gyönyörű, de attól még igaz.

A férfi gyöngéd tekintete még nagyobb hatással volt rá, mint a szavai. A hercegnek sikerült elérnie, hogy valóban gyönyörűnek érezze magát...

És minden bizonnyal pontosan ez rejlett a férfi számító szavai mögött, döbrent rá hirtelen Roslyn.

Új elhatározással húzta ki magát. Elhúzódott a férfitől, és könnyedén felkacagott.

– Tudom, mire megy ki a játék, felség, de hiába pazarolja rám a trükkjeit.

– Miféle trükkökről beszél?

– Ugyanazokat a csábítási technikákat alkalmazza, amelyeket nekem is tanított.

– Így lenne? – kérdezte Drew ártatlanul.

– Tudja, hogy így van. Drága ajándékot hoz nekem, és megpróbál hízelegni. Mélyen a szemembe néz, és úgy tesz, mintha rajtam kívül senki és semmi más nem létezne. Megérint, hogy életre keltse az érzéseimet... Soroljam még?

A férfi ellenállhatatlanul vonzó mosolyt villantott a nőre, és megadóan feltartotta a kezét.

– Bűnös vagyok, nem tagadom. De ki hibáztatna ezért? Kénytelen vagyok minden eszközt bevetni, hogy meggyőzzem, jöjjön hozzám feleségül.

– Nem akarom, hogy elhalmozzon ékszerekkel, és üres dicséretekkel, Drew.

– Ezek nem üres dicséretetek. Jöjjön ide, édesem. Meg akarom mutatni, hogy mennyire kívánom.

Azzal karjába vonta a nőt. A sarokba szorított Roslyn tiltakozni próbált.

– És azt sem akarom, hogy megcsókoljon.

– Ez nem igaz – mosolygott kedvesen a férfi. – Hadd bizonyítsam be, édes Roslyn...

A férfi lehajolt, és fegyelmezett szakértelemmel megcsókolta a nőt, miközben a keze könnyed felfedezőútra indult. Minden mozdulatából sütött a hozzáértés, és az ujjai nyomán szikrák lobbantak Roslyn testében.

A nő, legnagyobb bánatára hamarosan megadta magát a férfi gyöngéden kutató szájának és kezének. Amikor a herceg végül elhúzódott tőle, a nő kábult volt, forró a vágytól, és zihálva kapkodta a levegőt.

– Legközelebb, amikor szeretkezünk – mormolta fojtott hangon a férfi –, sokkal jobb lesz, mint első alkalommal.

A nő elképzelni sem tudta, hogyan lehetne még jobb, de most nem ez volt a kérdés.

– Nem lesz legközelebb – mondta Roslyn remegve, és leroskadott egy székbe. – Csak, ha valóban összeházasodunk.

– Látom, rá kell vennem, hogy megváltoztassa a véleményét.

A nő összehúzott szemmel nézett a férfira.

– Nem is vártam mást magától, felség. A testiség terén szerzett szakértelmét használja arra, hogy megingasson.

– Miért ne tenném, ha egyszer ehhez értek a legjobban?

– Tudom – pillantott a férfira Roslyn. – Fanny azt állítja, képes elérni, hogy a nők zokogjanak a gyönyörtől.

– Honnan tudhatná Fanny? – vonta fel a szemöldökét a férfi. – Sosem voltam a mecénása

– Akkor másoktól hallotta.

Drew megrántotta a vállát.

– Az csak növeli a férfi büszkeségét, ha tudja, képes kielégíteni a partnerét.

– Fanny szerint nem így van. Ő azt mondja, nagyon ritka, hogy egy férfi fontosabbnak tartsa a szeretője kielégülését a sajátjánál.

Drew gúnyosan elmosolyodott.

– Nos, el kell ismernem, azért képeztem ki magam elsőrangú szeretővé, hogy a nők ne csupán a vagyonom és a rangom miatt, tartsanak vonzónak.

Roslynt meglepte a férfi különös tekintete. Szinte... sebezhetőnek tűnt. Nehezen tudta elképzelni, hogy egy ilyen befolyásos arisztokrata, mint Drew bármilyen módon sebezhető legyen, de azt nagyon is megértette, miért vágyik rá a férfi, hogy önmagáért és ne a vagyonáért szeressék.

– Az biztos, hogy sikerrel járt... – jegyezte meg Roslyn, és megrázta magát. – Mégis, hogy kötöttünk ki ennél a botrányos témánál? Tegnap azt mondta, ma meglátogat, hogy megvitassuk az eljegyzésünk részleteit.

– És így is volt. De aztán rájöttem, hogy jobban teszem, ha az anyámat puhítom meg, ha nem akarom, hogy kellemetlenséget okozzon. Az éjszakát egyébként az Arden-kastélyban fogom tölteni. A kötelező látogatásom ideje alatt el kell intéznem néhány dolgot a birtokkal kapcsolatban is. De időben visszatérek, hogy holnap este elkísérjem az eljegyzési vacsorára.

– Ne fáradjon, Drew. A barátnőmmel, Blanchard kisasszonnyal megyek. Az lenne a legjobb, ha nem mindig csak az ön társaságában mutatkoznék.

– Valóban így gondolja?

Roslyn elpirult.

– Az igazat megvallva, nem akarok egyedül utazni magával a kocsiban.

– Mert nem bízok bennem?

– Pontosan.

A férfi önelégülten mosolygott, s ettől még vonzóbb volt.

– Rendben, szerelmem, de nem hagyom, hogy mindig kerüljön. Azt akarom, hogy lehetőségem legyen tisztességesen udvarolni magának.

– Ha tisztességes akar lenni, hagyjon fel a csábítási kísérleteivel.

– Na ezt, látja, nem tudom megígérni. Találkozunk holnap este.

Azzal odalépett Roslyn székéhez, és könnyed csókot lehelt a nő ajkára, majd sarkon fordult és távozott.

Roslyn lángoló arcára szorította a kezét, és boldogtalanul ráncolta a homlokát. Tökéletesen tisztában volt vele, mit értett Drew udvarlás alatt. Könnyörtelenül be fogja vetni a vonzerejét, és minden csábítási trükkjét felhasználja majd, hogy legyőzze az ellenállását. És ő már most tudta, hogy a férfi ostromát nem tudja majd kivédeni.

Vagy igen?

Roslyn szórakozottan megérintette a nyakát ékesítő csillogó ékszert. Lehet, hogy képtelen lesz ellenállni Drew erotikus hadműveletének, de az érzékei ellen indított támadás aligha fogja megérinteni a szívét. Sőt így, hogy ismerte a férfi rideg, kiszámított csábítási technikáit, könnyebb lesz megvédenie magát attól, hogy beleszeressen.

Lehet, hogy Drew Moncrief varázslatos szerető, de szinte semmit sem tud az igaz szerelemről, és a szerelem az egyetlen dolog, ami Roslynt rávehetné, hogy hozzámenjen feleségül.

*H*étfőn este, Winifred vacsoráján meghitt társaság gyűlt össze. A jegyeseken kívül csak a legközelebbi jó barátok voltak jelen.

Amikor Roslyn Tess társaságában megérkezett, Winifred a szalonban fogadta őket, és miközben szívélyesen megölelte a nőt, a fülébe suttogott.

– Attól tartok, Fanny nem tud eljönni, Roslyn drágám, mert már elígérkezett. Lord Havilandet pedig nem hívtam meg. Úgy vélem, nem lenne helyes, hiszen a herceg riválisaként verseng a kezédért.

Roslyn nem kezdett magyarázkodni, hogy Haviland már nem tartozik a lehetséges udvarlói közé, csupán elmosolyodott.

Drew már ott volt, de meglepően visszafogottan üdvözölte. Csupán megfogta a kezét, és szelíden arcon csókolta.

– Nos, elégedett? Elhatároztam, hogy ma este kifogástalanul fogok viselkedni.

– Köszönöm – vágott vissza Roslyn csípősen.

Jane Caruthers kisasszony üdvözölte következőként, aki amellet, hogy a Freemantle Iskola igazgatónője volt, tanított is az iskolában. A vénkisasszony őszinte szívélyességgel ölelte meg Roslynt.

– Nagyon meglepődtem, amikor értesültem az eljegyzésedről – mondta Jane de, nagyon örülök a boldogságodnak, kedvesem.

Marcus húgát, Lady Eleanor Pierce-t is meghívták, akárcsak Drew közeli jó barátját, Claybourne márkít. Mindketten örömeiket fejezték ki a csodálatos események okán.

– Marcus mindig is mondta, hogy bámulatra méltó hercegnő válna önből öreg cimboránk oldalán – mondta Heath.

– Igazán? – kérdezte kételkedve Roslyn. – Sosem hittem volna, hogy Marcus a házasság elkötelezett híve.

– Nem is volt az, amíg meg nem ismerkedett a nővérével. Csak azután tért meg.

Amint az inas hozott egy pohár bort Roslynnak, Lady Eleanor félrevonta, hogy válthassanak egy-két szót négy szemközt.

– Drew azt mondja, hogy holnap az összes társasági magazinban benne lesz az eljegyzésük. Az arisztokrácia minden bizonnyal mélyen megdöbben majd a hír hallatán, minthogy a herceg oly sokáig nem hagyta, hogy bárki is bekösse a fejét, de én nagyon örülök ennek az eljegyzésnek, különösen Drew miatt. És tudom, hogy Marcus is nagyon boldog lesz.

Roslyn a márkira pillantott.

– És Lord Claybourne-nak mi a véleménye?

– Óh, ő módfelett szórakoztatónak találja a dolgot. Drew mindig azt mondta, addig nem nősül meg, míg végül már nem halogathatja tovább a dolgot. Mikor lesz az esküvő?

– Még nem tűztük ki a pontos dátumot. Talán valamikor ősszel. Nem sürgős.

A hollóhajú szépség a fejét ingatta.

– Amennyire Drew-t ismerem, ő igyekszik majd minél előbb túlesni rajta. Ha egyszer elhatározta magát, nem szereti húzni az időt. Az anyja viszont lehet, hogy megpróbál akadályokat gördíteni elé.

– Oh, maga ismeri a hercegnőt? – kérdezte Roslyn.

– Attól tartok, igen – bólintott Eleanor. – Borzalmas nőszemély. Valahányszor összefutunk, mindig halálra rémít.

Amikor Roslyn kétkedve felvonta a szemöldökét, Eleanor felkacagott.

– Nos, lehet, hogy nem rémít halálra, de még soha életemben nem találkoztam ilyen rideg és gögös nőszeméllyel. Biztos vagyok benne, hogy megpróbálja rábeszélni Drew-t, hogy halassza el az esküvőt.

– Miért?

– Mert nem fog neki tetszeni, hogy többé nem ő lesz Arden hercegnője, azok után, hogy oly sok évig uralkodott a londoni társasági elit felett.

– Felőlem nyugodtan uralkodhat tovább – nevetett Roslyn. – Eszem ágában sincs kitúrni. És be kell vallanom, nem hoz lázba a gondolat, hogy találkoznom kell vele.

Eleanor szúrós tekintettel nézett rá.

– Azt hiszem, remekül megállja majd a helyét a hercegnővel szemben. Ő mindenkitől elvárja, hogy meghajoljon az akarata előtt, de azt hiszem, titokban tiszteli azokat a nőket, akik nem félnek megmondani neki a véleményüket. – Egy pillanatra elhallgatott, majd hozzátette. – Drew szintén értékeli, ha egy nő képes kiállni magáért. Ezt leszámítva szerencsére semmiben sem hasonlít az anyjára.

– Akkor mégis milyen?

– Drew? Ő a legjobb ember a világon. Testvéremként szeretem. Valójában ő és Heath olyanok nekem, mintha a bátyáim lennének. Bárcsak maga is látná ezt az arcát, Loring kisasszony. Drew nem sok ember előtt nyílik meg – csupán a legjobb barátaival osztja meg az érzéseit. De ha maga is úgy ismeri majd, ahogy én, meg fogja szeretni.

– Csupa jó dolgot mondott a hercegről – jegyezte meg Roslyn diplomatikusan, és belekortyolt a borába. – Mások is igen jó véleménnyel vannak róla. Lady Freemantle szerint csodálatra méltó, ahogy a birtokait igazgatja.

– Valóban – helyeselt Eleanor. – Drew ragaszkodik hozzá, hogy a legújabb tudományos eljárásokat alkalmazzák a földjein, és harcolt a közföldre kisajátítása ellen. A bérlői nagyon szerencsésnek tartják magukat, hogy neki dolgozhatnak. Drew-t ezenkívül nagyon tisztelik haladó szellemű politikai nézetei és képviselői munkássága, valamint a nagyszámú személyzet és az eltartottjai iránti nagylelkősége miatt.

– Sok eltartottról gondoskodik?

– Jézusom, de még mennyire! Rengetegről. Nagynénikről, nagybácsikról, unokatestvérekről... a legtöbbjük kullancsként élősködik rajta. Szégyentelenül kihasználják, hogy olyan gazdag, de ő mégis gondoskodik róluk, függetlenül attól, hogy megérdemlik-e vagy sem. Kötelességének érzi, hogy ezt tegye. De az idős szolgálók sorsát még inkább a szíven viseli. A hercegnő mindannyiukat elzavarta volna, amint kitelt az idejük, de Drew nem engedi, hogy megtegye.

– Valóban ennyire szívtelen a hercegnő? – kérdezte Roslyn a homlokát ráncolva.

– Sajnos igen. De Drew nem olyan, mint az anyja. Vegyük például az öreg dajkáját. Jó pár évvel ezelőtt túlságosan legyengült ahhoz, hogy képes legyen gondoskodni magáról, és mivel nincs családja, aki a gondját viselné, nagyon úgy tűnt, hogy koldusként fog meghalni. Drew értesült a dologról, és az Arden-kastélyba vitette. Kapott egy kis szobát a személyzeti szárnyban, ahol békében gyógyulhat. Beszéljen vele, ha a kastélyba látogat, Loring kisasszony. Meg fogja látni, hogy Drew-t imádják a szolgálói. Mindig is úgy véltem, hogy sokat elárul egy emberről az, ahogyan a szolgálóival bánt.

– Rólam beszéltek, kis kacér? – kérdezte Drew, aki a semmiből tűnt elő.

– Még szép, mégis, mire számítottál? – mosolygott Eleanor. – Elárultam az összes titkot Loring kisasszonynak.

A férfi tettetett borzadályal nézett rá.

– Uram, irgalmazz. Egy szavát se higgye, édesem. Túl sokat tud rólam.

– Nos, ha megbocsátotok – mondta Eleanor vidáman. – Beszélnem kell Blanchard kisasszonnyal. Szerencsére megismerhettem a bátyám esküvőjén, és szeretnék összebarátkozni vele.

– Mióta ismeri Lady Eleanort? – kérdezte Roslyn Drew-t, amikor kettesben maradtak.

– Amióta a világon van. Korán elkerültem egy bentlakásos iskolába, ahol megismerkedtem a bátyjával és Heath-szel. Szívesebben töltöttem náluk a szünidőket, mint otthon. Az Arden-kastély ugyan lenyűgöző, de aligha lel ott szívélyes fogadtatásra egy kisfiú... vagy bármely korú gyerek.

– Úgy tűnik, Eleanor nagyon jó véleménynel van önről – jegyezte meg Roslyn.

– Remélem, egy nap maga is osztja majd a véleményét – válaszolta Drew, és elmosolyodott.

Roslyn óvatos pillantást vetett a férfitra, és meglódult a szíve. Már eddig is jó véleménnyel volt Drew-ről, de Lady Eleanor most új megvilágításba helyezte a férfi jellemét, ami miatt még jobban tisztelte. Ugyanakkor sehogy sem fért a fejébe, hogy egy olyan nemesember, aki ilyen nagylelkűen gondoskodik idős szolgáliról, hogyan lehet ilyen fafejű, ha a romantikus szerelemről van szó.

Abban a pillanatban megjelent egy inas, és bejelentette, hogy a vacsora tálalva van.

– Nagyszerű – felelte Winifred.

– Oh, Pointon – szólott az inas után. – Kérem, gondoskodjon róla, hogy a pezsgő kellőképpen be legyen hűtve.

– Igen, asszonyom.

Winifred ragyogó mosollyal a díszvendégekre pillantott.

– Egyenesen Londonból hoztattam egy üveg különleges pezsgőt, hogy azzal köszöntsük a boldog párt. Felség, kérem, vezessen minket az étkezőbe.

Amikor Drew Roslynnak nyújtotta a karját, a nő elgondolkodva ráncolta a homlokát. Azt mondta Tessnek, hogy nem áll szándékában nyíltan futni a férfi után. Hogy a hercegnek kell erőfeszítéseket tennie, ha azt akarja, megszeresse annyira, hogy valóban feleségül menjen hozzá. Ugyanakkor, gondolta Roslyn, ha valóban esélyt akar adni az eljegyzésüknek, akkor talán megpróbálhatna olyan nőnek tűnni, akit a férfi vonzónak talál.

Tudott ő okos és szellemes lenni, ha akart. Arra pedig mindenképpen képes volt, hogy flörtöljön a férfival, és csüggjön minden szaván. Természetesen nem viselkedhet túl kihívóan

Winifred vendégei előtt, de finoman bevetheti azokat a trükköket, amelyeket a férfi tanított neki. Akár meg is érintheti...

Roslyn kedvesen elmosolyodott, és a férfi karjára tette a kezét úgy, hogy az ujjával finoman megérintse a férfi csuklóját. Tudta, hogy a férfi érzékelte a mozdulatot, mert meglepetten pillantott rá.

– Drew – suttogta fojtott hangon –, remélem, mellettem ül majd a vacsora alatt.

– Biztos vagyok benne, hogy a háziasszony gondoskodott erről – felelte a férfi kedvesen.

Roslyn könnyedén felkacagott.

– Valóban, Winifred akkor repesne igazán az örömtől, ha az ön ölében ülnék, de sosem tennék ilyen botrányos dolgot társaságban.

A nő látta fellobbanni a szenvedély lángját a férfi zöld szemében, mielőtt gyanakvón összehúzta volna.

Roslyn nem szólt többet, csak továbbra is derűsen mosolygott, miközben a társaság helyet foglalt az ezüsttel és kristállyal megterített asztal körül. Ugyanakkor visszafojtott lélegzettel hallgatta Drew-t, valahányszor megszólalt.

Amikor felszolgálták a levest, Roslyn felemelte a kanalát, és megkóstolta az ételt, de aztán megvárta, míg Drew egyenesen rá néz, és csak akkor nyalta meg az alsó ajkát nagyon lassan.

– Igazán finom ez a krémleves, nem gondolja...? – Kezdte, de elhallgatott, amikor Pointon sietve belépett.

Roslyn még sosem látta ilyen zaklatottnak az inast.

– Bocsásson meg, asszonyom – szólította meg érdes hangon az úrnőjét –, amiért csak így berontok, de úgy véltem, azonnal értesítenem kell. Lementem a borospincébe, hogy felhozzam a pezsgőt, és megleptem a tolvajt, de sajnos elmenekült, amint meglátott.

Roslyn érezte, hogy összeszorul a gyomra a hír hallatán.

Winifred pedig elsápadt. Mielőtt bármelyikük is magához térhetett volna, Drew törte meg a csendet.

– Betört a kastélyba?

– Úgy tűnik, felség. A pince külső ajtaját felfeszítették.

– Üldözőbe vette, Pointon? – kérdezte Roslyn.

– Sajnálatos módon elkéstem. Mire magamhoz tértem a rémülettől, már elinalt.

– Miféle tolvajról van szó? – kérdezte Lady Eleanor kíváncsian.

Senki sem válaszolt neki. Pointon valósággal a kezét tördelte.

– A nagy sietségben hátrahagyta a kendőt, amivel a karját felkötötte. Az anyag véres volt, Loring kisasszony. Elképzelhető, hogy ismét felnyílt a sebe, amikor a minap ön és őfelsége a nyomába eredtek.

– Miféle seb? – érdeklődött Eleanor. – És miért üldözték egyáltalán a tolvajt Drew-val?

Jane Caruthers kisasszony válaszolt neki.

– Múlt héten a herceg meglőtt egy útonállót, aki feltartóztatta Lady Freemantle hintóját.

– Meglőttél egy útonállót? – kérdezte Eleanor döbbenten.

Drew bosszúsan összeszorította a száját.

– Igen, és sikerült megsebesítenem. De aznap éjjel meglógott, és két nappal ezelőtt, amikor Lady Freemantle hálósobájában csípték nyakon, amint az ékszerek között matatott, úgyszintén.

Claybourne márkija a homlokát ráncolta.

– Meséltél nekem a múlt heti lövöldözésről, de erről a legutóbbi kalandodról egy szót sem szóltál, öregfiú. Kimaradok minden jóból.

Drew az asztalra hajította a szalvétáját, és felállt.

– Pointon, szeretném megnézni a pincét.

Eleanor fásultan felsóhajtott.

– Elmagyarázná végre valaki, hogy mégis mit keres egy tolvaj a borospincében?

– Valószínűleg elbújt, míg a ház népe le nem fekszik aludni, hogy aztán szabadon garázdálkodhasson – válaszolta Drew dühösen.

– Úgy véljük, hogy Lady Freemantle egyik brossát akarja megszerezni – tette hozzá jóval türelmesebben Roslyn.

Minden szem Winifred felé fordult, aki a tűzzománc brossát cirógatta. Máskor pirosposzsgás arca falfehér volt.

Roslyn aggódott a barátnőjéért. Minden bizonnyal szörnyen megviselte Winifredet, hogy miután feltartóztatta a hintóját, a rabló még kétszer megkísérelt betörni az otthonába. Nyilván borzasztóan sebezhetőnek érzi magát, amiért így ki van szolgáltatva a gazfickónak, akinek mindig sikerül meglógnia

Drew megpróbálta megnyugtatni Winifredet.

– Kiderítem, asszonyom, hogy ki az, ha az életembe kerül is.

A férfi elindult kifelé az étkezőből, amikor Winifred végre megszólalt.

– Azt hiszem, tudom, ki lehet a gazfickó – suttogta alig hallhatóan.

Drew megállt, és ránézett.

– Kicsoda?

A nő arcán fájdalom tükröződött, ahogy Drew-ra pillantott.

– Talán jobb lenne négyszemközt megbeszelnünk a dolgot, felség. Nem akarom elrontani a többi vendég hangulatát.

– Szeretné, ha hazamennénk? – kérdezte Jane csendesen.

– Nem, kérem – vágott közbe Roslyn. – Nem kell elmennetek.

Azzal hátratolta a székét, és felállt.

– Drága Winifred, menjünk át a zöld szalonba egy pillanatra.

– Igazad van, így lesz a legjobb.

A nyilvánvalóan vigasztalhatatlan Winifred bocsánatkérő pillantást vetett a vendégekre, majd lassan felállt, és a zöld szalonba vezette Roslynt és Drew-t.

Amikor az ajtó becsukódott mögöttük, Winifred elcsukló hangon mondta:

– Köszönöm, felség. Nem illik társaságban ilyen dolgokról beszélni.

Barátnője feszengését látva Roslyn még jobban kétségbeesett.

– Milyen dolgokról, Winifred? Kérlek, mondd el, mi a baj.

Amikor a nő nem felelt azonnal, Drew máshogyan fogalmazva megismételte a kérdést.

– Azt mondta, tudja, ki lehet a tolvaj, asszonyom.

– Igen – felelte a nő, és látszott rajta, hogy szörnyen érzi magát. – Azt hiszem, sejtem. A néhai férjem törvénytelen gyermeke. Rupert fia, aki a szeretőjétől született.

14.

Ra kellett jönnöm, hogy nem működik a tervem.

A csábítás és a szenvedély végső soron mégsem vezet

Szerelmemhez. Mélyebb érzelmekre van szükség ahhoz,

Hogy elnyerjük valakinek a szívét.

Roslyn levele Fanny-nak

Roslynnak elakadt a lélegzete a meglepő vallomás hallatán.

– Sir Rupert fia, Winifred?

Winifred arca megvonaglott a fájdalomtól, amint bólintott.

– Bízam benne, hogy nem így van, de úgy tűnik, nincs más magyarázat. Viszont nem akartam erről mások előtt beszélni. Aggodalommal tölt el, hogy a világ esetleg tudomást szerezhet néhai férjem szégyenletes viszonyáról.

– Ül le, Winifred – mondta aggódva Roslyn.

Amikor a nő leroskadt a kanapéra, Roslyn mellé telepedett, és megfogta a kezét.

– Most pedig mondd el szépen, miért gondolod, hogy a tolvaj Sir Rupert fia – nógatta gyöngéden.

– Felismertem a hasonlóságot, amikor a minap elrohant mellettem. Rupert kiköpött mása – mind az arcvonásait, mind a haját illetően. Rupertnek volt ilyen hirtelenszőke haja, mielőtt őszülni kezdett.

– De a tolvaj más ágon is lehet a rokona.
– Elképzelhető, de nem hinném – válaszolta Winifred makacsul.
– Arra lennék kíváncsi – vágott közbe Drew –, hogy eddig miért nem említette ezt, asszonyom?

Winifred a kezét bámulta

– Az igazat megvallva, szégyelltem. És annyira megörültem, hogy eljegyezték egymást, hogy meg is feledkeztem a tolvajról.

Roslynra pillantott, s úgy folytatta.

– Nem akartam elrontani az örömöd azzal, hogy az én gondjaim miatt aggódsz.

– De ez nem csak a te problémád, Winifred. Ófelsege és én magam is alaposan beleártottuk magunkat.

– Igazán sajnálom, hogy így alakult.

– Ne emészd magad. Inkább mondj el mindent, amit tudsz.

– Beszélnem kell a házasságunkról, hogy megértsétek.

Azzal Winifred akadozva mesélni kezdett.

– Amikor Ruperttel megismerkedtünk, gyakorlatilag egy fillér vagyona sem volt, míg apám az egyik leggazdagabb kereskedő volt Angliában. A házasságunk pusztán üzleti megállapodás volt. Papa... vett nekem egy bárót, hogy az egyetlen lányából lady legyen, és az arisztokrácia köreiben élvezze mindazokat a kiváltságokat, amelyek neki nem adtak meg. Rupert szívesen belement a dologba. Szerződést kötött Papával, hogy ő nekem adományozza a rangját, cserébe Papa megajándékozza egy gazdag feleséggel. De nem jutott hozzá azonnal a vagyonomhoz, csupán egy szép járadékot kapott.

– Ez igencsak szokatlan, nem? – kérdezte Roslyn.

– Igen, de Papa csak így volt hajlandó egyezséget kötni. Kötvényekbe fektette az örökségemet, hogy megvédjen engem és a születendő gyermekeimet. Ugyanakkor Rupert egész kényelmesen élhetett a járadékából. A házasságunk alatt jó barátokká váltunk, noha Rupert sohasem szeretett annyira, mint amennyire én őt.

Winifred szomorúan elmosolyodott.

– Aligha én voltam számára az ideális menyasszony. Meglehetősen kövér és egyszerű teremtés voltam, a modorom pedig egy kissé nyers. Rupert az előkelőbb neveltetésű hölgyeket kedvelte, mint azt később megtudtam.

– Később?

– Miután összeházasodtunk, megtudtam, hogy szeretőt tart. Az ember mindig hall ezt-azt... pletykákat. Egyesek szörnyen kegyetlenek tudnak lenni; a született úrinők a leggonoszabbak. Ujjongva adták tovább nekem a pletykákat. Lesajnáltak és nevettek a legyezőjük mögött. Így értesültem róla, hogy a férjem kedvese nemesi származású. Sohasem tudtam meg a nevét, de már akkor ő volt Rupert élete nagy szerelme, mielőtt kénytelen volt engem feleségül venni. Csak azután lett Rupert szeretője, hogy nem lehetett a felesége. És aztán... megtudtam, hogy gyermeket szült neki – sóhajtotta Winifred reszkető hangon.

– Jól vagy? – kérdezte Roslyn aggódalmasan.

– Igen... csak fáj felidézni ezeket az emlékeket.

– Igya meg ezt – mondta Drew, és egy pohárka konyakot nyomott Winifred kezébe. Az idős hölgy szórakozottan kortyolgatta az italt, ám a gondolatai messze jártak.

– Folytasd – bízta gyöngéden Roslyn.

Winifred bólintott.

– Annak ellenére, hogy nagyon bántott a dolog, szemet hunytam Rupert hűtlensége felett. Sohasem árultam el neki, hogy tudok a viszonyáról. Először nem akartam szembenézni a fájdalmas igazsággal. Végső soron a büszkeségemről volt szó. Aztán... azt gondoltam, megérdemli, hogy boldog legyen. Azt akartam, hogy boldog legyen. Rupert sosem szeretett annyira, amennyire én őt, de mindig is nagyon kedves és figyelmes férj volt, és amennyire tehettem, megvédtem azoktól a gonosz hárpiáktól, akik megvetettek alacsony származásom miatt.

Egy pillanatra dacosan megfeszült az álla, majd egyetlen hörpintéssel, határozottan kiürítette a poharat. Köhintett egyet, mielőtt folytatta volna.

– És az igazat megvallva, nem akartam megbüntetni a hibáért. Sok évi házasság után sem tudtam megajándékozni gyerekekkel, vagy legalább egyetlen törvényes örökössel, akire tovább örökíthette volna a rangját. Amikor rájöttem, hogy valószínűleg meddő vagyok, tulajdonképpen örültem, hogy egy másik nőtől gyermeke született. A nemesemberek fiúgyermekre vágnak, ezt te is tudod.

Aztán maga elé meredve folytatta

– A fia nagyjából tizenhat éves lehet... noha a tolvaj valamivel idősebbnek tűnt.

Winifred szemét hirtelen elfutották a könnyek.

– Azt gondoltam, hogy képes vagyok közönyösen viselni, de szörnyen fáj látni a bizonyítékot, hogy Rupert valóban hűtlen volt hozzám.

Roslyn vigasztalón megszorította a nő kezét.

– Még mindig kiderülhet, hogy tévedsz a fiú személyazonosságát illetően.

– Nem, kedvesem, nem tévedek. Érzem... – mondta a nő, és a szívére szorította a kezét.

Roslyn mélyen együtt érzett a barátnőjével. Szomorú volt és dühös, amiért Winifred ennyire szenvedett a férje hűtlensége miatt. De még jobban haragudott a néhai Sir Rupertre, amiért ekkora fájdalmat okozott ennek a drága, kedves teremtsnek. Most nem számított, korábban mennyire bosszantották az asszony kotnyeles házasságszerző praktikái.

Roslyn következő kérdésével megpróbálta elterelni Winifred figyelmét.

– Mit gondolsz, miért tartóztatta fel a hintót, és miért tört be a kastélyba? Azért akarta megszerezni a brosst, mert az apja arcma rejlik benne? Amikor megállított minket, úgy tűnt, csak a bross érdekli, és később sem vitt el semmit az ékszereid közül, noha azok sokkal értékesebbek voltak, és bárki könnyedén hozzájuk férhetett.

– Ez tűnik a legésszerűbb magyarázatnak – felelte Winifred remegő hangon. – És az igazat megvallva, a bross valójában nem is

az enyém. Legalábbis Rupert sosem adta nekem. Az ékszerésztől kaptam, akihez tisztítani vitték be. Rupert olyan váratlanul halt meg – a szíve vitte el, amint te is tudod –, hogy nem volt módja elrendezni az ügyeit. De azt hiszem, a miniatúrt a szeretőjének szánta, ajándékba.

Winifred Roslyn kezébe nyomta az üres poharat, és csendesen zokogni kezdett.

Roslyn vigasztalón átölelte Winifredet, és ettől felidéződtek saját fájdalmas emlékei. Az évek során számos alkalommal vigasztalta így az anyját. Az apja házasságtörése még nagyobb fájdalmat okozott az anyjának, mint amit Winifrednek kellett elviselnie. Winifred férje legalább tapintatos volt, Sir Charles azonban már csak azért is kérkedett a szeretőivel, hogy a feleségét bosszantsa

Amikor Drew csendesen odanyújtotta a zsebkendőjét, Roslyn hálásan pillantott rá. Winifred elvette a zsebkendőt, és megtörölte a szemét; kis idő múlva végül elapadtak a könnyei.

– Szörnyen sajnálom – mondta zavartan. – Nem akartam a terhetekre lenni. Csak, ahogy megláttam a fiút... ismét a felszínre törtek a fájdalmas emlékek.

– Tudom – mondta Roslyn kedvesen.

– Rupertnek nincsenek rokonai – tette hozzá Winifred szípgva. – Ő volt az utolsó, és vele együtt szállt sírba a rangja is. Ez az, amit a leginkább sajnállok.

– Nincs értelme a múlton bánkódni, Winifred.

– Igazad van – felelte szípgva a nő, és kihúzta magát. – Abba kell hagynom ezt a nevetséges siránkozást. Vacsoravendégeim vannak. Szörnyen modortalan dolog magukra hagyni őket. Lehet, hogy nem vagyok született úrinő, de ezt még én is tudom! Te és a testvéreid számos dologra megtanítottatok, kedvesem, és most segíényt hozok rátok.

Roslyn elmosolyodott.

– Kérlek, ne izgasd magad a tolvaj miatt, Winifred. Még csak ne is gondolj rá. Őfelsége meg én majd eldöntjük, hogy mi legyen.

Winifred reszketeg mosollyal pillantott Drew-ra.

– Nem állt szándékomban belekeverni a személyes ügyeimbe, felség. Csak azt akartam, hogy meglássa Roslyn erényeit.

A férfi elbűvölő mosollyal Roslynra pillantott, miközben felsegítette Winifredet.

– Nagyon is tisztán látom az erényeit, asszonyom. De bízva rám, hogy kiderítsem a fiú személyazonosságát.

– Bízd ránk – javította ki Roslyn. – Megbeszéljük, mitévők legyünk, amíg te ismét csatlakozol a vendégekhez, Winifred.

– Rendben – egyezett bele a nő. – Megkérem Pointon-t, hogy tartsa melegen a vacsorátokat.

Azzal távozott. Roslyn a homlokát ráncolva kérdezte Drew-t, aki leült mellé a kanapéra.

– Gondolja, hogy igaza van? Hogy a tolvaj valóban Sir Rupert fia?

– Nem kizárt. Ha négy évvel ezelőtt került Winifredhez a bross, könnyen meglehet, hogy a fiú vissza akarja szerezni. De miért éppen most? És vajon mi történt az anyjával, ha valóban Sir Rupert szeretője volt?

– És a fiú vajon valóban valamelyik nemesi háznál szolgál? – töprengett Roslyn hangosan. – Ha az apja nem tudott gondoskodni róla, könnyen lehet, hogy munkát kellett keresnie, hogy megéljen. Lehet, hogy valóban valamelyik előkelő család szolgálatában áll, és az egyenruha, amelyet visel, nem álruha, hanem a mindennapi viselete.

Roslynnak hirtelen elkerekedett a szeme.

– Uramisten... mi van, ha múlt héten a Danvers-házban dolgozott? Nagyszámú kisegítő személyzetet béreltünk az esküvőre.

Drew bólintott.

– Az megmagyarázná, miért tudta olyan könnyedén feltartóztatni a hintót. Ha aznap este a Danvers-házban szolgált, könnyedén rajta tarthatta a szemét Lady Freemantle hintóján, és időben kisurranhatott, hogy utolérje.

– Meg fogom kérdezni Simpkinéket, volt-e olyan szolgál, aki furán viselkedett aznap este.

– Rendben. Közben lehet, hogy a nyomozóiroda is talál valamit.

– De nincs más nyom, amin elindulhatnánk? Utálom, hogy itt ülünk tétlenül.

Drew megmosolyogta a nő türelmetlenségét.

– Én nem fogok tétlenül ülni. Holnap beszélek Sir Rupert ügyvédekkel, hogy kiderítsem, mit tudnak ügyfelük egykori szeretőjéről. Ha sikerül megtudnunk, ki az, akkor a fiút is könnyebben megtaláljuk.

Roslyn elismerően pillantott Drew-ra.

– Ez remekül hangzik. És ha Sir Rupert ilyen hosszú ideig tartott szeretőt, esetleg Fanny is tud róla valamit. Fanny sok mindenről tud, amit egyesek szeretnének titokban tartani, különösen az olyan gazdag nemesemberekről, akik esetleg mecénások lehetnek. De még ha nem is tud semmit Sir Rupert titkos viszonyáról, ismerhet olyanokat, akik emlékeznek a négy évvel ezelőtti ügyeire.

– Ő valóban jó forrás lehet – helyeselt Drew.

– Az ékszerész pedig talán emlékszik, hogy eredetileg kinek szánták a brosst.

– Kétlem – ingatta a fejét a férfi. – Ha Lady Freemantle-nek adták a brosst, akkor nem ismerték a jogos tulajdonosát. Akárhogy is, tapintatosan kell eljárunk, hogy megvédjük Lady Freemantle-t a gonosz pletykáktól.

– Igaza van – mondta Roslyn. – De ott akarok lenni, amikor az ügyvédekkel beszél.

– Erre semmi szükség, kedvesem.

– Nagyon is szükség van rá. Winifred a barátnőm, és segíteni akarok neki. Addig nem fog megnyugodni, ameddig a végére nem jár a tolvaj titkának. Nekünk pedig kötelességünk megakadályozni, hogy a gazfickó újabb kísérletet tegyen Winifred kirablására.

Drew tekintetében nevetés bujkált.

– Gondolom, semmi értelme azt mondanom, hogy maradjon a fenekén, és bízza rám a hősködést?

– Így igaz – mosolygott Roslyn.

– Gondoltam – sóhajtott gondterhelten a férfi. – Hát legyen. Holnap kora reggel magáért megyek, és együtt felkeressük az ügyvédek. Remélem, az világos, hogy kénytelen lesz egyedül utazni velem a kocsiban?

– Vállalom a kockázatot – jelentette ki magabiztosan Roslyn, felidézve elhatározását, hogy megpróbálja szerelemre lobbantani Drew-t. Egy londoni kiruccanás a legjobb esetben is minimum egy órát vesz igénybe. Akár arra is használhatja ezt az időt, hogy meglágyítsa a férfi szívét.

Másnap reggel, a londoni utazás alatt Roslyn finoman megpróbálta rabul ejteni Drew-t, de úgy tűnt, nem sok sikerrel. Minden próbálkozását mesterien háritotta a férfi, csupán akkor vonta fel vidáman a szemöldökét, amikor a nő flörtölési kísérletei túlságosan átlátszóvá váltak.

Roslyn szinte boldog volt, amikor végre megérkeztek, és felhagyhatott a színjátékkal, hogy figyelmét teljes mértékben a megszerzett információra összpontosíthassa.

Először Fannyt látogatták meg igen korán, hogy biztosan egyedül találják. Nem meglepő módon, a kurtizánt az ágyból ugrasztották ki, hiszen életviteléből adódóan éjszakánként gyakran sokáig fent maradt.

De még így is szívélyes öleléssel köszöntötte Roslynt, a hercegnek pedig gratulált a közelgő esküvőhöz, noha Roslyn leveleiből jól tudta, könnyen előfordulhat, hogy arra már nem kerül sor.

– Milyen nyugtalanító lehet mindez Lady Freemantle-nek – mormolta Fanny, amikor elmesélték neki a történetet. – Nem csupán azzal kell megküzdenie, hogy egy tolvaj megpróbálja kirabolni, de még azzal is, hogy a tolvaj esetleg a férje szerelem gyereke.

– Így van – helyeselt Roslyn. – De mindenképpen tudni akarja az igazságot, ezért szeretnénk megtalálni a fiút. Azt reméltük, talán

tudsz nekünk segíteni abban, hogy kiderítsük, ki volt Sir Rupert szeretője.

Fanny elgondolkodva csücsörített.

– Nem hiszem, hogy valaha is találkoztunk, így aztán azt sem tudom, kivel folytathatott viszonyt. De szívesen kérdezősködök egy kicsit... persze diszkréten.

– Köszönöm – mondta Roslyn hálásan. – Nem szeretnénk, ha még több pletyka keringene Winifredről. Már így is éppen elég fájdalmas számára ez a dolog.

– Köszönjük, Irwin kisasszony – tette hozzá Drew.

Amikor felálltak, hogy távozzanak, Fanny egész a bejáratig kísérte őket. Roslyn számos dologról szeretett volna négyszemközt beszélni vele – az eljegyzéséről, arról, hogy szeretné magába bolondítani a férfit, vagy egy olyan intim témáról, mint a védekezés, de mindenekelőtt arról, hogy van a húga, minthogy Lily mostanára már csaknem két hete Londonban élt, hogy távol tartsa magát Winifred házasságszerző mesterkedéseitől.

Am nem volt lehetősége négyszemközt beszélni Fannyval, mert Drew sietősen letuszkolta a lépcsőn, be a kocsiba, és már indultak is tovább a Crupp és Beasly cég irodájába, akik Winifred vagyonát kezelték.

Sajnálatos módon azonban ott sem jártak sikerrel. Hajbókolva fogadták őket a Fleet street-i sötét, rendetlen irodában – végtére is Drew herceg volt. És amint bemutatta a felhatalmazást, amely lehetővé tette, hogy Lady Freemantle képviselőjében intézkedjen, a vénségesen vén Mr. Crupp azonnal barátságosabb lett, és figyelmesen hallgatta, amint Drew előadta a kérésüket.

Kora ellenére az idős ügyvéd elméje még mindig kifogástalanul működött, mert számos kérdést tett fel, hogy tisztázzon bizonyos részleteket. Végül azonban Mr. Crupp csak szomorúan ingatta a fejét.

– Elképzelhető, felség, hogy Sir Rupert hosszú évekig fizetett valamiféle járandóságot a szeretőjének, de nekünk erről nincs tudomásunk. Minden bizonnyal egy másik ügyvédet bízott meg

személyes ügyei intézésével, mert, bizonyára nem akarta, hogy Lady Freemantle megtudja, hogy ily módon költi el a vagyonát. És ha valóban volt egy másik családja is, a végrendeletében nem igazán volt módja gondoskodni róluk anélkül, hogy öladysége meg ne tudná a kellemetlen igazságot.

– Milyen más ügyvédeket bízhatott meg? – kérdezte Drew.

Mr. Crupp savanyúan elmosolyodott.

– Számos lehetséges jelölt akad, felség. Csak a Cityben vagy kétszáz ügyvéd dolgozik, egész Angliában pedig vagy kétszer annyi. Ha pedig Skóciát is hozzá vesszük, akkor még több. Anglia legjobb ügyvédei mind Edinburgh-ból származnak. De ha gondolja, beszélhetek néhány kollégámmal. Ám meg kell, hogy mondjam, ez nem lesz olcsó...

– Hálás lennék, ha megtenné – felelte Drew. – A pénz nem akadály. Ugye bízhatok benne, hogy bizalmasan fogja kezelni az ügyet?

– Ez csak természetes, felség. Lady Freemantle hosszú évek óta megbecsült ügyfelünk, azelőtt pedig az édesapja is az volt. Örülünk, ha bármiben a segítségére lehetünk.

Roslyn csalódott volt, amiért csak ilyen keveset sikerült megtudniuk, de Drew sokkal optimistábban látta a helyzetet.

– Éppen erre számítottam. Ha Sir Rupertben volt annyi jóérzés, hogy megvédje a feleségét attól, hogy még életében tudomást szerezzen a viszonyáról, minden bizonnyal gondoskodott róla, hogy a halála után se derüljön fény a titkára. De talán a nyomozóirodában tudnak valamit mondani az egyenruháról.

A magánnyomozók valóban előrébb jutottak az ügyben, mert sikerült megtalálniuk azt a két nemesi háztartást, ahol a személyzet kék és ezüst egyenruhát viselt. Ugyanakkor ahhoz, hogy megtudják, bármelyik család is alkalmazott-e egy bizonyos vörösesszőke fiatalembert, már körültekintő eljárásra volt szükség. Drew utasította a nyomozókat, hogy az információt továbbítsák a Crupp és Beasleynek, akik körültekintőbben tudnak eljárni az ügyben. Az csak

felkeltené az emberek kíváncsiságát, sőt, talán riadalmat is keltene, ha egy magánnyomozó az arisztokrácia személyzete körül szaglászna.

Ugyanez igaz volt az esküvő idején a Danvers-házban alkalmazott kisegítő személyzet kikérdezésére is. Amikor Roslyn megkérdezte Simpkinéket, egyikőjük sem emlékezett, hogy bármelyik szolgáló is furán viselkedett volna. És mivel csaknem két tucat szolgálót, és legalább ugyanennyi lovászt és kuktát béreltek, nehéz lett volna a londoni munkaközvetítő cégen keresztül a tolvaj nyomára bukkanni, még ha a hajszíne ki is emelte a többi szolga közül. Így aztán Drew úgy döntött, hogy ezen az úton csak végső kétségbeesésükben indulnak el.

Útközben hazafelé Drew Roslynt figyelte, amint a nő csüggedten bámult kifelé az ablakon.

– Ne keseredjen el. Végül egészen biztosan megtaláljuk a tolvajt.

A férfi biztató szavai hallatán a nő kihúzta magát, és rápillantott, amint ott ült mellette a bársonyülésen.

– Biztos vagyok benne, hogy így lesz, Drew. Jobban kéne bíznom a képességeiben. Ez idáig remek ötletekkel állt elő – mosolygott a férfitra. – Winifred nevében is végtelenül hálás vagyok az erőfeszítéseikért – tette hozzá kedvesen és halkán. – Köszönöm.

– Korai lenne még köszönetet mondania – felelte a férfi. – Még semmit sem értem el.

– De fog. Tudom, hogy ha egyszer a fejébe vesz valamit, akkor sikerrel is jár. Mint amikor a kunyhóban elcsábított – kacagott fel könnyedén Roslyn. – Mondtam is Fannynak, hogy képtelen voltam ellenállni önnek, és így is volt. Egyszerűen ellenállhatatlan volt.

– Hízolgő, hogy így gondolja – jegyezte meg Drew szárazon, a nő szavainak őszinteségén töprengve.

– Nem hízelgek, csupán őszinte vagyok. Ami azonban leginkább meglep, az, hogy milyen könnyedén sikerült elérnie, hogy megfélemljek az illendőségről. Tökéletes hölgynek neveltek, maga mégis rávett, hogy szabaduljak meg az elveimtől. De hát mennyi esélyem volt egy ilyen varázslatos szeretővel szemben?

Drew szúrós pillantást vetett a nőre.

– Mi az ördögben mesterkedik, édesem?

Roslyn ismét gyöngyöző kacajban tört ki.

– Csupán jó diákhöz illően a gyakorlatban is alkalmazom a tanultakat. Nem nyűgözi le a stílusom, drágám? Biztos voltam benne, hogy értékelni fogja.

Amikor a nő kihívóan végighúzta ujját a férfi alkarján, Drew megragadta a kezét, és eltartotta magától.

– Megpróbál szándékosan elcsábítani?

Roslyn szeme ártatlanul elkerekedett.

– Nos, el kell ismernem, hogy megpróbálom felizgatni.

– Miért?

– Azt mondta, a férfi szívéhez a vágyon keresztül vezet az út.

Valóban mondott valami ilyesmit, amikor tanácsot adott neki, hogyan ejtse rabul Havilandet. De a férfit valójában a nő szóhasználata lepte meg. Drew óvatosan fürkészte Roslynt.

– A szívemet akarja, Roslyn?

A nő sóvárogva mosolygott a férfira.

– Az igazat megvallva, nem hiszem, hogy bárki is elnyerhetné a szívét. De amíg jegyesek vagyunk, úgy gondoltam, megpróbálhatnám elérni, hogy belém szeressen.

Drew némán figyelte a nőt. Kedves mosolya izgatóan hatott rá, ahogy minden bizonnyal tervezte is. Ugyanakkor, döbbsent rá meglepetten, csalódottságot érzett. Tökéletes szeretőt faragott Roslynból, pontosan olyan csábító nőt, akiket egykor vonzónak talált. Tulajdonképpen örülnie kellene, hogy ilyen jó diák vált belőle, de rá kellett jönnie, hogy nem tetszik neki a nő színjátéka. A mesterkéltsege az idegeire ment. Ehelyett inkább arra vágyott, hogy Roslyn önmaga legyen – inkább bájos és szívélyes, nyílt és őszinte, semmint sziporkázóan szellemes és mesterkélt csábító. Volt néhány vonása, amely meglehetősen hasonlított Eleanor természetére. Drew kedvelte az egyenességét, a függetlenségét, a nagylelkűségét...

Előző este látta, amint Lady Freemantle-t vigasztalja, és ez a Roslyn semmiben sem hasonlított a tegnapi kedves, együtt érző Roslynra.

Miközben a férfi ezen tűnődött, a nő odahajolt hozzá, hogy az ajkuk csaknem összeért.

– Zavarba hozom, drágám?

Az ördögbe is, még szép, hogy zavarba hozza, gondolta Drew. Tökéletesen játssza az elbűvölő csábító szerepét. Isten irgalmazzon neki, ha valóban a fejébe vette, hogy elcsábítja.

Amikor a férfi nem felelt, Roslyn megérintette ajkát a mutatóujjával.

– Azt hiszem, tudom, mi a te igazi problémád, Drew. Szereted, ha te vagy az üldözött, és kényelmetlenül érzed magad, ha a szerepek felcserélődnek. De ha nem tetszik a játszadozásom, akkor abbahagyhatom.

Drew a homlokát ráncolta. Talán tényleg ez volt a baj. Úgy tűnt, Roslyn üldözi. Élvezte a hajsztát, mert nem érezte magát zsákmánynak. De bármikor fordulhatott a kocka.

A férfi kényelmesen hátradőlt, és megrázta a fejét.

– Nem akarom, hogy abbahagyja. De ha valóban el akar csábítani, akkor csinálja tisztességesen. – Azzal megragadta a nő kezét és az ölébe vonta, hagyva, hogy az megérintse duzzadt ágyékát.

Ahogy az várható volt, Roslyn azonnal elrántotta a kezét.

– Annyira azért, nem akartam felizgatni.

A férfi gonoszul mosolygott.

– Ha a csábító szerepében akar tetszelegni, szerelmem, akkor győződjön meg róla, hogy végig is tudja csinálni, amit eltervezett.

A férfi átölelte a nő vállát és a kezét a mellére csúsztatta. Mivel meleg volt a kocsiban, a nő kigombolta a felöltőjét, így a férfi könnyedén hozzáfért a muszlinruha felsőréséhez. Becsúsztatta a kezét az ingváll és a fűző alá, és izgatón játszadozni kezdett a nő mellbimbójával, ami abban a pillanatban megkeményedett.

– Drew – zihálta Roslyn, megragadva a férfi karját, hogy megfékezze a cirógatását.

Ugyanakkor a férfi elégedetten nyugtázta, hogy a nő szeme lángol a vágytól.

A másik kezével tovább kényeztette a nőt, gyöngéden simogatva és olykor könnyedén megcsipkedve a feszes bimbót.

– Ég már a vágytól?

– Nagyon jól tudja, hogy igen, és elég is ebből.

Drew lustán a nőre mosolygott.

– De hiszen még el sem kezdtük, édesem. Itt helyben szeretkezni akarok magával. Még bőven van időnk hazáig.

– Nem teheti...

– Dehogyanem! Megtehetjük... és meg is tesszük.

A mellbimbói sajgó csúcsokká keményedtek, és Roslyn fészkelődni kezdett, ahogy a most már ismerős érzés lüktetni kezdett a combjai között.

– Maradjon veszteg, szerelmem.

Mégis, hogy maradhatott volna veszteg, tűnődött Roslyn.

A kocsi himbálózó mozgása mellett Drew szándékosan megpróbálta elbűvölni érzéki mágiájával.

– Drew, abba kell hagynia... – mondta, de reszketeg könyörgése nem hangzott túl meggyőzően, miközben a gyomrában felébredt a nyughatatlan izgalom, ahogy elképzelte, hogy a kocsiban szeretkeznek. Nem akarta, hogy a férfi abbahagyja – és a pokolfajzat nagyon jól tudta ezt. Amikor a férfira pillantott, látta, hogy az őt nézi ragyogó zöld szemével. Pontosan tudta, milyen hatással van rá, hogy az ördög vinné el.

– Drew.... – próbálkozott utoljára, miközben a férfi a ruhája felsőrészét ráncigálta.

– Csitt. Éppen továbbképezem... hogy többet tudjon a gyönyörről.

– Azzal a férfi lassan lehúzta a ruhája felsőrészét, és a nő mellei elővillantak. – És ez a lecke számomra is hasznos lesz. Meg akarom tanulni a testét, hogy sose felejtsem el, milyen érzés....

A férfi még közelebb hajolt és megharapdálta a nő fülcimpáját.

– Azt akarom, hogy maga is megtanulja az én testemet, hogy soha ne feledje, milyen érzés szeretkezni velem.

A férfi forró lehelete valósággal égette a nő fülét. Roslyn érezte, amint elolvad, ahogy minden egyes csábító szóval egyre jobban lángol a bensője. Drew szemében ugyanaz a tűz parázslott, ahogy a mellét fürkészte; a felpolcolt halvány, telt gömböket és a sötét rózsaszín csábító-ágaskodó mellbimbókat.

A férfi lehajolt, és szopogatni kezdte. Roslyn teste megrándult a férfi forró szájának érintésétől, és beleremegett a hullámokban rátörő gyönyörbe, míg elgyöngülve a férfi karjába omlott, az ujjait pedig Drew selymes hajába fűzte.

Képtelen volt ellenállni a férfinak. Drew tudta, hogyan változtassa egy nő testét folyékony tűzzé, hogyan zúzza szét az akaraterejét, majd lobbantsa lángra minden érzékét és töltsse el kínzó sóvárgással.

Ugyanakkor úgy tűnt, mintha a férfi csak játszadozna vele. Odahagyva a nedves, lüktető bimbót, felemelte a fejét és ugyanazzal a szenvedéllyel birtokba vette a száját. A férfi ajka forró volt és nyughatatlan, ahogy érzéki bujasággal ostromolta, lángra lobbantva már amúgy is lüktető érzékeit egy született géniusz könnyörtelen erotikájával. A testét és az agyát már egyaránt elöntötte a vágy, amikor a férfi megragadta a ruhája szegélyét.

Miközben továbbra is csókolta, a férfi a szoknyája alá csúsztatta a kezét, majd felfedező útra indult felfelé, kutató ujjával tévedhetetlenül rátalálva nőiessége szirmaira, és kipuhatolva, hogy sajgó kelyhe mennyire nedves.

Roslynnak elakadt a lélegzete... de a férfi nem ment tovább. Helyette Drew véget vetett a megigéző csókáradatnak, és a nő legnagyobb elképedésére elétérdelt. Majd a derekáig feltolva a szoknyáját széttárta a combjait.

Roslyn megdermedt, miközben elöntötte a pír az arcát. Úgy nézett ki, mint egy cačka, ahogy ott terpeszkedett a fedetlen keblével és széttárt combjaival, miközben a férfi kedvére bámulta – és Drew-nak szemmel láthatóan nagyon tetszett, amit látott.

Látva a férfi feltűzött arckifejezését, a nő szíve hirtelen vadul kalapálni kezdett.

– Drew, mit csinálsz?

– Elhalmozlak érzéki gyönyörökkel.

Azzal a férfi lassan végigfuttatta a kezét a nő belső combján, egészen a nedves kehely széléig. Amikor lassan lehajtotta a fejét, Roslyn halkán felkiáltott. Ugyanakkor nem döbbsent meg. Amióta együtt töltötték azt az éjszakát a kertben, pontosan tudta, hogy mire készül a férfi.

Az izgatottság villámként cikázott végig a testén, noha a hosszú évek során beleivódott jólneveltsége tiltakozott a merész tett ellen.

Amikor azonban megpróbált elhúzódni, Drew nem engedte. A csípője alá csúsztatva a kezét és keményen tartotta. Roslyn behunyta a szemét. A férfi megértette szégyenletes vágyát. Sokkal jobban tudta, hogy mire vágyik, mint ő maga. Roslyn megadta magát a mohó sóvárgásnak, és némán tűrte, hogy a férfi az ülés szélére húzza a fenekét. Aztán lehajolt, hogy megköstolja, nyelvvel gyöngéden cirógatva fedetlen szirmait.

– Oh...! – a torkára forrt a szó.

A combizmai megremegtek, és halkán felnyögött. A férfi nyelvének finom kényeztetése hihetetlenül izgató volt. És aztán megtalálta a gyönyör titkos kulcsát.

Roslyn a férfi hajába kapaszkodott, miközben az hol könnyedén, hol erősebben végigfuttatta a nyelvét a duzzadt bimbón.

– Oh,... édes... Istenem....

Drew még jobban kinyitotta a száját, és még könyörtelenebbül izgatta a nyelvvel.

A nőnek ökölbeszorult a keze, miközben továbbra is a férfi haját markolta, és megemelte a csípőjét, várva a mindent elsöprő megkönnyebbülést. Nem kapott levegőt a sóvárgástól, tehetetlenül elmerült a vágy mély, mámorító örvényében.

Ám Drew egyre csak izgatta. A nő térdét a vállára csúsztatva még mélyebbre temette arcát a nő ölében, ajkai egyre jobban

összezárultak a lüktető bimbó körül, ahogy varázslatos szájával szopogatta.

A férfi bámulatos kínzása újabb és újabb kiáltást csalt Roslyn ajkára. A gyönyör hullámai csaknem könyörtelenek voltak, ugyanakkor nem tudott megálljt parancsolni a férfinak. Miközben a fejét az öléhez szegezte, ízben megfeszült, a férfi pedig a végletekig izgatta az érzékeit.

Mostanra már a fejét dobálta a nő. Túl sok volt már ez a mindent elsőprő érzés. Egy pillanattal később fojtott kiáltás tört fel a torkából, amint a megsemmisítő gyönyör elárasztotta a testét. Megremegett a hullámokban rátörő mámortól, míg végül a megrészegető lüktetés teljesen elcsendesült.

Roslyn még mindig lehunyt szemmel csak homályosan érzékelte a kocsi gyöngéd ringását és a gyönyörtől kimerült teste lüktetését. Lassan kinyitotta a szemét és látta, hogy Drew azzal az őrjítő félmosollyal bámulja. Még mindig előtte térdelt, de közben kigombolta a nadrágját.

A fallosza súlyosan meredezett izmos combjai között, és Roslyn tekintetét elkerülhetetlenül odavonzotta.

– Érints meg – parancsolta a férfi, és fojtott hangja végigvisszhangzott a nő egész lényén.

Teljesen elbűvölve a nő megérintette a férfi forró bőrét. A keze remegett, ahogy simogatni kezdte a férfi gyönyörű, kemény hímvesszőjét.

– Érzed, mennyire kívánlak?

Igen, érezte. Hihetetlenül fel volt ajzva, miközben a tekintete elsötétült a szenvedélytől.

Roslyn beleremegett a kielégíthetetlen sóvárgásba. Magában akarta érezni a férfi vastag, forró, lüktető hímtagját. Ugyanakkor abban már nem volt biztos, hogy vajon a férfi mit akar.

– Akarod, hogy... elhalmozzalak érzéki örömmel, pontosan úgy, ahogy te tetted? – kérdezte halkán.

Drew érezte, ahogy a teste megfeszül az erotikus kérdés hallatán. Már maga a gondolat is, ahogy elképzelte, amint Roslyn érzéki ajkai

összezárulnak a dorongja körül, elég lett volna ahhoz, hogy a kéjmordálya felrobbanjon. De még mindig túl tapasztalatlan volt az efféle testi örömhöz.

– Hamarosan – mondta –, de még nem most. Most csak el akarok merülni benned.

– Én is azt akarom.

A nő hangja alig volt több suttogásnál, mégis felforralta a véré, és Drew a fogát csikorgatta. A saját teste elárulta, hogy mennyire vágyik rá, duzzadt hímveszője megrándult a kéjtől. Végtelenül ki volt éhezve a nőre, a vágya sürgető és ősi. Úgy zubogott a vére, s ott rögtön a magáévá akarta tenni a nőt, minden további udvarlás vagy előzetes figyelmeztetés nélkül.

De tudta, hogy óvatosnak kell lennie, hogy ne okozzon fájdalmat neki. Drew visszaült a helyére.

– Ülj az ölembe. Ezt a pozitúrát még úgysem próbáltuk.

A nő mosolya egyszerre volt félénk és érzéki.

– Most megpróbálok bebizonyítani, hogy milyen ötletes szerető vagy?

A férfi megragadta a nő derekát és az ölébe emelte úgy, hogy a nő két térdre közrefogta a combját, sajgó hímtagját pedig befészkelte a nő selymes ölének lágy öblébe.

Amikor a férfi habozott, a nő összeráncolta a homlokát.

– Miért: késlekedsz?

A férfi elmosolyodott, jóleső érzéssel töltötte el a nő türelmetlensége.

– Nem akarom elsietni a dolgokat... hogy tovább tartson a mámor.

– Ez azonban csak részben volt igaz.

Hihetetlenül gyönyörű, gondolta Drew Roslynt fürkészve... a ragyogó bőre, forró, könyörgő tekintete. Szíves örömet megadta neki, amire a nő vágyott.

Egy kicsit megemelte. Hímveszőjével óvatosan az aranyfürtök közé túrt, és a duzzadt kéjléct a nő sikamlós kelyhébe illesztette,

majd egészen gyöngéden az öle felé vont a nőt. Amikor a nő gyorsabban akart leereszkedni, a férfi megállította.

– Lassan – intette. – Még nem tudsz egészen befogadni.

De a férfi érezte, amint a nő teste alkalmazkodik behatoló dorongjához. Széttárva a nő combjait, óvatosan a forró, mézes kelyhébe siklott.

A nő teste megnyílt és kitágult előtte, mignem egészen magába fogadta. Most Roslyn habozott kissé, és zihálva szedte a levegőt.

Drew még erősebben szorította össze az állkapcsát. A nő forró, nedves hüvelye valósággal cirógatta lüktető falloszát, és úgy érezte, nincs is ennél csodálatosabb érzés a világon. Érezte, ahogy kezdi elveszíteni az önuralmát, különösen, amikor Roslyn lovagolni kezdett rajta

– Várj még, kedvesem.... – A férfi megmarkolta a nő fenekét, hogy az ne tudjon megmozdulni. Kétségbeesetten vágyott rá, hogy még mélyebbre merüljön a nőben, és addig döfölje, amíg mindkettőjükből kifogy a szusz. A sürgető vágy egyre elviselhetetlenebbé vált, de ő még mindig ellenállt.

Ehelyett kissé megemelte a nőt, majd visszaeresztette, és ismét... majd ismét... míg végül a nő ráérezett a férfi ritmusára. Majd végül, amikor Roslyn teste ívbe feszült és a feje hátra csuklott, a férfi a nő duzzadt mellét kezdte kényeztetni, gyöngéden szopogatva és szívogatva a megkeményedett mellbimbóit, hogy ezzel is fokozza a nő gyönyörét. Érezni akarta a nő forró nedvességét, azt akarta, hogy úgy viselkedjen, mint egy cauka....

Hamarosan teljesült is a kívánsága. Érezte, ahogy a nő sóvárgása minden egyes alkalommal, amikor beléhatol, a tetőfokára hág. Néhány pillanattal később pedig Roslyn már vadul lovagolt rajta, átvéve a kocsi zötykölődésének ritmusát, miközben nedves kelyhének belső szirmai ösztönösen összezárultak körülötte.

– Drew... – zihálta – Nem hiszem, hogy képes lennék... tovább várni.

Ő sem. A megrészegető mámor lázként öntötte el a vérét. Csaknem felrobbant.

Kezével a nő hajába túrt, miközben lázasan csókolni kezdte, nyelvével ugyanúgy dőfölvé, mint alant a dorongjával szerette volna. Most már ő is zihált. Megpróbálta kitisztítani a fejét, még nem akarta elveszíteni az önuralmát, megpróbált lassítani. De a nő eszeveszett száguldása őt is az örületbe kergette. Amikor a gyönyör lángoló hullámai összezsaptak a feje fölött, Drew felnyögött, és még utoljára markolatig merült a nőben, s ezzel mindkettejükben beindította a robbanást.

A nő gyönyörkiáltásait a szájával fogta fel, de saját nyers nyögéseinek nem tudott parancsolni, amikor a nő mindent elsöprő csúcsra érkezése után maga is beleremegett, ahogy a kilövellő magjának erejével végigsöpört a testen a mámor.

Aztán a nő zihálva és kifacsarva a mellkasának dőlt.

Drew szorosan magához ölelte, forró lélegzete a nő fülét cirógatta, miközben egy gondolat futott át az agyán: Ha azt képzelte, azzal, hogy ágyba viszi Roslynt, csillapíthatja a nő iránt érzett vágyát, hát tévedett. Sosem fog tudni betelni vele.

Elgyengülve felemelte a fejét, hogy a nőre nézzen. Félig le volt hunyva a szeme, kába volt a gyönyörtől. Hihetetlenül édes volt, ahogy a kielégültség rózsáitól piroslott bájos arca. Drew megcsókolta a haját. Második szeretkezésük maga volt a perzselő gyönyör, pont, ahogy eltervezte. Kiszívta minden erejét, de tökéletesen boldog volt.

Hihetetlen, ha azt vesszük, hány és hány szeretővel volt már dolga. Még soha egyetlen nőnek sem sikerült ennyire felizgatnia, és még soha egyetlen nővel sem élvezte ennyire a szeretkezést.

Biztos volt benne, hogy Roslyn számára is ugyanilyen erőteljes volt az élmény.

Nem akart már megállni. Fel akarta fedezni a nő testét, kipuhatolni, hogy mi okozott neki örömet, és megtanítani rá, hogy az ő számára mi az élvezetes. Meg akarta ismerni vele a vágy, a szenvedély és a testi örömök csodálatos tárházát.

De most a kocsijában ültek, és hamarosan megérkeznek a Danvers-házba. Ha nem akarták megbotránkoztatni a személyzetet, el kell tüntetniük a szeretkezés nyomait.

Még utoljára megcsókolta a nő halántékát, majd Drew vonakodva kihúzta falloszát a nő testéből, és maga mellé ültette Roslynt.

A nő, noha még mindig erőtlen volt, hirtelen zavarba jött, és megpróbálta magára ráncigálni a ruhája felsőrészét. Amikor Drew félretolta a kezét, hogy segítsen neki, a nő bájosan elpirult. Majd mielőtt lehúzhatta volna a szoknyáját, a férfi előhalászott egy zsebkendőt a kabátzsebéből, és letörölte a combjáról a magja nyomait, majd a saját ágyékát is megtörölte vele.

– Mostanában nagy hasznát veszi a zsebkendőinek – mondta Roslyn, és nyilvánvalóan zavarban volt, miközben eligazgatta a ruháját. – Múlt éjjel az egyiket Winifrednek nyújtotta.

– Valóban – helyeselt Drew. – Úgy tűnik, a maga társaságában gyakran szükségem van rajuk.

A férfi elkezdte begombolni a nadrágját, Roslyn pedig elfordult, és mereven maga elé bámult. Amikor a férfi rápillantott, a nő az ajkába harapott.

– Mi a baj, édesem?

– Nem tudom elhinni, hogy hagytam, hogy ez megtörténjen Fannytól akartam kérni...

– Mit akart Fannytól kérni?

– Nem számít.

– Roslyn, mondja el.

– Hát legyen, ha mindenáron tudni akarja.... Segítséget akartam tőle kérni valamiben. Fanny tudja, hogyan lehet megakadályozni, hogy egy nő teherbe essen.

– És aggódik emiatt?

– Azt hiszem, maga is aggódna – pillantott bosszúsan a férfira. – Bizonyára nem akar törvénytelen gyerekeket nemzeni... vagy talán már nemzett is néhányat?

Drew halványan elmosolyodott. Nem aggódott amiatt, hogy törvénytelen gyereke születhet Roslyntól, hiszen el akarta venni feleségül.

– Nem tudok róla.

– Talán mert a szeretőinek megvannak a módszerei, hogy megakadályozzák, hogy teherbe essenek. De én nem akarok úgy járni, mint Sir Rupert szeretője.

– Ha teherbe esne, mindenképpen elvinném feleségül.

A nő arc kifejezése elkomolyodott.

– Én pedig pontosan ezt akarom elkerülni – hogy ilyen és ehhez hasonló okok miatt legyünk kénytelenek összeházasodni.

– Legközelebb gondoskodom a védelemről.

– Nem lesz legközelebb – jelentette ki határozottan Roslyn.

– Mintha tegnap is ezt mondta volna – felelte Drew, és a hangjában vidámság bujkált.

– Felhagyna végre azzal, hogy folyton arra emlékeztet, hogy milyen gyenge vagyok?

Úgy tűnt, a férfi egyre jobban mulat.

– De hiszen ezúttal maga próbált meg elcsábítani, nem emlékszik?

– De eszemben sem volt ilyen messzire menni – nézett a férfira bosszúsan. – Szánalmas, hogy mekkora hatalma van felettem.

– Magának éppen ekkora hatalma van felettem, szépség. Ha csak hozzám ér, a vérem máris forr a vágytól.

Roslyn elkeseredetten ráncolta a homlokát.

– Éppen ez a baj, Drew. Hát nem látja?

– Mi a baj?

– Hogy csupán buja vágyat érzünk egymás iránt, semmi komolyabbat. A szívünk meg se rezzen.

A férfi mély hallgatásba burkolózott, nem akart a nővel ismét a szerelem kényes témájáról vitatkozni. De Roslynnak nyilván más elképzelése volt.

– Maga csodálatos szerető, Drew – ezt senki sem vitatja. Pontosan tudja, hogy ébresszen bennem kízó sóvárgást, de ez minden.

– Ez minden? – vonta fel a szemöldökét a férfi. – Azt mondja, hogy nem élvezte, amit az előbb csináltunk?

– Természetesen élveztem. De a házasságtól ennél többet várok, nem csupán érzéki örömeket.

– Ezt már mondta.

– De maga meg sem hallja – fonta össze a karját a mellén, de a férfi nem tudta eldönteni, hogy védekezésül vagy csupán makacsságból. – Az eljegyzésünk elkerülhetetlen volt, Drew, de csak akkor megyek feleségül magához, ha szeretjük egymást. Csakis, ha tiszta szívéből képes kimondani, hogy szeret, és én is képes vagyok azt mondani, hogy szeretem.

A férfi félig lehunyt szemmel nézett a nőre.

– Mi történt a tervével, miszerint megpróbál magába bolondítani?

A nő elmosolyodott.

– Naiv voltam. Azt képzeltem, hogy elnyerhetem egy férfi szívét, ha fel tudom szítani a vágyát, de most már tudom, hogy tévedtem. A szenvedély nem vezet szerelemhez. Attól, hogy kíván, még nem fog szeretni, és én sem magát. És ezek a csábítási játszmák sem érnek semmit. Már látom, mennyire felszínesek és sekélyesek.

– Lehet, de semmi közük az eljegyzésünkhöz vagy a majdani házasságunkhoz.

– De még mennyire, hogy közük van! – erősködött Roslyn.

Hirtelen elhallgatott és nagy levegőt vett. A hangjában könyörgés csengett, amikor újból megszólalt.

– Maga nem is akar feleségül venni engem, Drew. Nincs szüksége egy igazi feleségre. Valakire, aki több mint egyszerű tenyészkanca, aki örökösöket szül magának... aki egy személyben a szeretője, a társa, a segítője, a bizalmasa, a barátja. Ha csak örökösökre vágyik, akkor bármely nő megteszi.

– De én el akarom venni feleségül, Roslyn.

– Én viszont nem akarok feleségül menni magához. Én szerelemből akarok férjhez menni, Drew. Szükségem van rá.

A férfi szája egyenes vonallá keskenyedett.

– Azt hiszem, túl sokat képzelsz a szerelemről.

A nő hangja alig hallható suttogássá halkult.

– Lehet, de szerelem nélkül a házasság túl könnyen válhat szívfájdalommá. Képtelen lennék elviselni, ha a férjemmel folyton veszekednénk. Vagy ha elárulná a házassági eskünket úgy, ahogy apám elárulta az anyámat. Csak a szerelem biztosíthatja, hogy egy házasság működni fog.

Drew türelmetlenül felhorkant.

– Maga összetéveszti a szerelmet a bálványozással.

– Nem, ez nem igaz. A bálványozás csupán egy nagyon erős testi vonzalom. Az igaz szerelem viszont szívből jön. – A nő hangja némileg megenyhült. – A szívből jövő szerelem nagyban különbözik a testi szerelemtől.

– Szívből jövő szerelem?

A nő a mellkasára szorította a kezét.

– Az innen jön, Drew. Ez az érzés tele van melegséggel, törődéssel és gyöngédséggel. A szívből jövő szerelem azt jelenti, hogy a saját vágyaid fölé helyezed valaki másét. Hogy alig várod, hogy együtt legyetek, és amikor nem vagytok, hiányzik. Az életed szebb és boldogabb, mert ez a személy a része. És képtelen vagy élni nélküle.

A nő a férfi tekintetét fürkészte.

– Éreztél már így valaha egy nő iránt, Drew?

Kérdés nélkül is meg tudta volna mondani, hogy még sosem érzett ehhez hasonlót.

Amikor nem felelt, Roslyn szomorúan elmosolyodott.

– Kétlem, hogy attól kéne tartanom, hogy szívből jövő szerelmet érzel irántam. Ahhoz, hogy szívből jöjjön, előbb valódi érzelmeket kell érezned. Nem csupán kéjt és sóvárgást.

– Szeretted Havilandet?

Roslyn egy pillanatig a férfit bámult, majd elfordította a tekintetét.

– Semmi értelme akárcsak gondolni is Lord Havilandre.

Drew érezte, amint a féltékenység ismét belémar. Biztos volt benne, hogy Roslyn gyöngéd érzelmeket táplál Haviland iránt. Ő pedig megfosztotta a nőt a férfitől.

Drew abban a pillanatban észlelte, hogy a kocsi lelassított, s ráfordultak a Danvers-ház kavicsos kocsibejárájára. Lerázva magáról a borús hangulatot, hátrasimított egy elszabadult tincset Roslyn arcából. A nő hirtelen hátrahőkölt, mintha a férfi érintése égette volna.

– Látja – mondta csendesén. – Hát erről beszélek. A köztünk lévő vonzalom alapja a testiség.

A férfi értette a nő álláspontját, hiszen ugyanazt a döbbenetet érezte. A szikra, amely fellobbant, valahányszor csak megérintette Roslynt, égetni tudott volna.

De más jelei is voltak a nő iránti vonzalmának. A szíve hevesebben vert, ha a közelében volt. Folyton ő járt a fejében. És nem volt kétséges, hogy ágyba akarja vinni – jobban, mint bármely más nőt valaha.

De ezek mind csupán a fizikai jelei voltak növekvő bálványozásának. Amikor megállt a kocsi, Drew kinyitotta az ajtót és kezdett kikászálódni, de Roslyn megállította.

– Kérem... semmi szükség rá, hogy bekísérjen. Már így is jóval többet tett a kelleténél. – A nő hangja kedves volt, ahogy a szemébe nézett. – Igazán hálás vagyok, amiért ennyit segített a barátnőmnek, Winifrednek, Drew. És amiért eljegyzett, hogy megvédje a becsületemet. De nem hiszem, hogy eléggé összeillünk ahhoz, hogy össze is házasodjunk.

A férfi nem válaszolt, miközben a lovász leengedte a lépcsőt és kísérette a nőt a kocsiból. És továbbra is csak mozdulatlanul ült, miközben nézte, ahogy Roslyn felszalad a lépcsőn és eltűnik a házban.

– Felség? – szakította félbe a gondolatait egy tiszteletteljes hang.

– Tessék?

– Hová megyünk, felség?

– Vigyen a mayfari lakásomra – felelte kurtán Drew, és legszívesebben elfelejtette volna a Roslynnal folytatott felkavaró beszélgetést. De amint újból mozgásba lendült a kocsí, ismét azon töprengett, amit a nő az érzelmekről mondott neki.

Drew-nak el kellett ismernie, hogy ritkán engedte, hogy az érzelmei irányítsák. Természeténél fogva érzéketlen, visszafogott és óvatos volt.

De az ördögbe is, nem volt igaza abban, amit az iránta érzett érzelmeiről mondott a nő. Hogyan mondhatta, hogy semmit sem érez iránta? Roslyn hetek óta érzelmek egész kavalkádját ébresztette benne: vidámságot, vágyat, dühöt, szeretetet, bosszúságot, féltékenységet, fásultságot, szenvedélyt. Legfőképp szenvedélyt.

Felborította a kifogástalanul megszervezett életét, melegséget hozott rideg életébe – és ő élvezte a változást.

Ijesztő felfedezés ez, eszmélt rá Drew. A múltbéli kapcsolatai egytől egyig a testiségen alapultak. De valami többre vágyott. Igazi érzelmekre. Igazi szenvedélyre a nővel és a nő iránt. Roslynnal és Roslyn iránt.

Drew megborzongott. De vajon mi a helyzet a nővel? Roslyn vajon mit érez iránta? Az biztos, hogy nem szerelmet. A testét életre tudja kelteni, de az érzelmeit nem. Fel tudta szítani a vágyát, de semmi mást.

Ami pedig a csábítási játszmákat illeti, amelyeket űztek... igaza volt a nőnek. De ennek ellenére nem volt semmi felszínes vagy sekélyes abban, amit Roslyn iránt érzett. Lehet, hogy nem volt belé szerelmes, de messze nem volt közömbös iránta

Egy dolog azonban bizonyos volt. Az udvarlása nem működik. És ha azt akarja, hogy a nő feleségül menjen hozzá, taktikát kell váltania. Sokkal többet kell előcsalogatnia Roslynból a pusztá szenvedélynél.

El kell nyernie a szívét.

15.

Ez felettébb és igazán nyugtalanító, Tanny.

*A herceg most ahelyett, hogy megpróbálna elcsábítani,
udvarol nekem.*

És ettől persze csak még ellenállhatatlanabb.

Roslyn levele Tannynak

Amikor Drew megérkezett londoni házához, legnagyobb meglepetésére Eleanor várt rá hetyke kis homokfutójában ücsörögve. Amint kiszállt a kocsiból, Eleanor átadta a gyeplőt a lovászának, és leugrott a homokfutóról, majd Drew nyomában felszaladt a lépcsőn.

A férfi tudta, hogy nincs értelme megdorgálni a nőt, amiért a komornája nélkül lép egy agglegény otthonába. Marcus lerázhatatlan hűgaként Eleanornek kislány kora óta bejárása volt Drew házába.

– Mégis, minek köszönhetem megtisztelő látogatásodat, kis kacér? – kérdezte Drew, és előreengedte a nőt.

– Kísérőre van szükségem, aki ma délután kilovagol velem a parkba, Drew. Marcus még mindig nem ért haza, Heath-nek pedig úgy tűnik, sürgős dolga akadt Hampshire-ben.

Drew nem felelt. A dolgozószobája felé vette az irányt, ahol általában a legjobb barátait fogadta, és közben eltöprengett, vajon miért kellett Heath-nek hirtelen Hampshire-be utaznia

– Akkor elkísérsz, Drew? – kérdezte Eleanor.

A férfi összehúzott szemmel nézett a nőre. Eleanor gazdag örökös nő volt, aki kivételes szépséggel és élénk, magával ragadó személyiséggel büszkélkedhetett, így aztán számos fiatalember akadt, aki kilovagolhatott volna vele.

– Miért éppen én? Vagy egy tucat udvarlód van, akik boldogan elkísérnének.

– De elegendő van belőlük, és különben is, veled akarok menni. Ma reggel üzentem, de minthogy nem kaptam választ, személyesen jöttem el, hogy rábeszéljelek. Tudtam, hogy a könyörgésnek képtelen leszel ellenállni.

Drew kényelembé helyezte magát a bőrkanapén, és gyanakodva mosolygott a nőre.

– Vajon miért nem hiszek neked? Nem azért jöttél, hogy rávegyél, legyek a kísérod. Jól gondolom?

Eleanor hamiskásan a férfit mosolygott, miközben helyet foglalt a kedvenc székén.

– Nos, tulajdonképpen... tudni akartam, hogy ízlik a jegyesség. Mindenki erről faggat, sőt mi több, egész London erről beszél, bár amióta Marcus elvette a legidősebb Loring lányt, már nincsenek úgy megütközve. Azóta nem beszéltünk, amióta bejelentettétek a nagy eseményt. Az elmúlt két napban távol voltál, mert anyádat látogattad meg, tegnap este Lady Freemantle vacsoráján pedig szintén nem volt alkalmunk szót váltani.

A férfi mosolya kissé lehervadt.

– Tudod, hogy senkinek sem beszélek a magánügyeimről.

– Kivéve Marcust és Heath-t, de ők mindketten elutaztak. Én viszont szívesen helyettesítem őket.

Ám a férfi továbbra is csak hallgatott, s Eleanor fürkészően nézett rá.

– Nagyon meglep, hogy megkérted Roslyn kezét, különösen azok után, hogy nem egészen két hete úgy kikeltél magadból, amiért, Marcus olyan rövid idő után megnősült. Tényleg el akarod venni feleségül? Gyöngéd érzelmeket táplálsz iránta, Drew?

Drew kifejezéstelen arccal válaszolt.

– Hogy mit érzek Roslyn iránt, az az én magánügyem. Senkinek sem fogok beszélni róla, még neked sem.

– Pedig lehet, hogy jobban tennéd. Talán segíthetnék.

– Nincs szükségem a segítségedre.

– Ugyan, Drew... már meg is tettem. Tegnap este dicshimnuszokat zengtem rólad Roslynnak. De most úgy érzem, elkél némi testvéri jó tanács.

Ahogy ráébredt, milyen vicces Eleanor ajánlata, Drew fanyarul megcsóválta a fejét.

– Ami azt illeti, túl sok házasságszerző bábáskodik már így is a kapcsolatunk felett. Arról nem is beszélve, hogy aligha te vagy a legmegfelelőbb ember, hogy tanácsot osztogass az eljegyzéshez. Amióta társaságba jársz, már két felbontott eljegyzésed volt, és mindkettő a te hibádból.

– De jó okom volt felbontani őket. És úgy vélem, így nyugodtan vallhatom az eljegyzések szakértőjének magamat. Igazán tanulhatnál a tapasztalataimból.

– És mégis, mit tanulhatnék tőled, Eleanor?

– Biztos vagyok benne, hogy valamilyen módon mindenképpen profitálhatsz az eseteimből. Ha mást nem, legalább azt megmondhatom, hogy Roslyn miként vélekedik a dolgokról. Mivel nő vagyok, én elmondhatom neked, hogyan látják ezt vagy azt a nők.

Van benne valami, mélézott Drew. Nem sokkal ezelőtt megállapította, hogy az udvarlási taktikája nem vált be, és hogy el kell nyernie Roslyn szívét, ha azt akarja, hogy a nő hozzá menjen.

Hátradőlt, és összefonta karját a mellén.

– Akkor mondd meg, mit tegyek, hogy belém szeressen.

Eleanornak elkerekedett a szeme.

– Azt hittem, nem hiszel a szerelemben.

– Én nem is, de Roslyn igen. És csakis és kizárólag szerelemből hajlandó férjhez menni. A jegyességünk lehetővé teszi, hogy formális keretek között udvaroljak neki, de ennél többre lesz szükségem.

– Hogyan érez irántad, Drew? Nem úgy tűnik, mintha máris szerelmes lenne beléd, vagy legalábbis nem úgy tűnt, mintha már alig várná, hogy kitűzzétek az esküvő időpontját.

– Így van. Azt hiszem, boldog lenne, ha bármilyen kifogással felbonthatná az eljegyzést.

– Mit gondolsz, tudnád valaha is szeretni? – kérdezte kíváncsian Eleanor.

Erre a kérdésre a férfi nem tudott válaszolni, hiszen még abban sem volt biztos, hogy képes a szerelemre.

– Nem tudom – felelte végül.

– Hmm – mormolta Eleanor elgondolkozva. – Mit gondolsz, miért nem szerelmes még beléd?

– Ezt sem tudom.

– Szerintem azért, mert úgy bánsz vele, mintha valami kurtizán lenne.

Drew-nak el kellett ismernie, hogy valóban ezt teszi. Roslynnal akkor kezdődött a viszonya, amikor tévesen kurtizánnak hitte, és az összes leckéje arra irányult, hogy még tökéletesebb szeretőt faragjon belőle.

Látva a férfi riadt arckifejezését, Eleanor csendesen így szólt:

– Igazam volt. Megpróbáltad elcsábítani, ahelyett, hogy udvarolni próbáltál volna neki.

– Mi van, ha igen? – ráncolta a homlokát Drew.

– Nos, így már mindent értek. Ha komolyan meg akarod nyerni magadnak Roslynt, akkor azt nagyon rosszul csinálod.

A férfi összeszorította a száját, a helyzet iróniájára gondolva. Már maga a tény, hogy udvarolnia kell Roslynnak, felzaklatta, hiszen még soha egyetlen nőért sem kellett megküzdenie. De legalább hajlandó volt meghallgatni Eleanort.

– És mit csinálok olyan rosszul?

– A csábításra koncentrálsz, és nem a romantikára. A kettő pedig nem ugyanaz.

– Romantika? – ismételte a férfi. – Mi az ördögről beszélsz?

– Roslyn kisasszony nem egy lotyó, Drew, hanem egy kifogástalan neveltetésű hölgy. Érzéki örömmel nem tudod rávenni, hogy beléd szeressen.

– Erre magam is rájöttem.

– Ezért egy kis romantikával kell levenned a lábáról.

A férfi egyre türelmetlenebbé vált.

– Rendben. És azt hogy csinálom?

– Először is, fontos, hogy úgy gondod rá, mint egy hús-vér emberre, nem, pedig mint egy tárgyra vagy valami trófeára.

– Nőként gondolkodok rá.

– Valóban? – pillantott rá kétkedőn Eleanor.

Amikor Drew nem felelt, tovább folytatta.

– Őszintének kell lenned vele. Az őszinteség azt jelzi számára, hogy tiszteld. Ezenkívül úgy kell tenned, mintha egyetlen más nő sem érdekelne rajta kívül. Nem tarthatsz szeretőt, amíg udvarolsz neki.

– Hónapok óta nem tartok szeretőt.

– Helyes. Akkor ez maradjon is így. Úgy vélem, Roslyn tapasztalatai után a hűség nagyon fontos a számára – akárcsak nekem.

Eleanor egy pillanatig komoran ráncolta a homlokát, majd folytatta

– Hallgasd meg.

– Meghallgatom.

– De hallod is, amit mond?

Éppen aznap vádolta meg Roslyn, hogy nem hallja, amit mond, hogy nem veszi komolyan a szavait.

– Mi van még? – kérdezte Drew.

– Kérdezd az álmairól.

Már ismerte Roslyn álmait – és nem szerepelt köztük, hogy belészeret és hozzá megy feleségül. Sokkal inkább arról szóltak, hogy a szomszédjába szeret bele, és hozzá is megy.

– Mi van még? – ismételte Drew.

– Nos, elhalmozhatnád kedvességgel. Apró figyelmességekkel. Nem kell semmi nagyszabású dologra gondolni. Gyakran a legegyszerűbb dolgok a legromantikusabbak.

– Mint például?

– Sétálj vele a mezőn, szedj neki virágot. Sokkal jobban fog örülni egy szál ibolyának, mint az üvegházi rózsának. Kocsikázatok, csak ti ketten.

– Az már megvolt – mondta Drew fanyarul. – Elkapott minket a tomboló vihar.

– Akkor találj ki valami mást. A romantikázásban a gyöngéd pillanatok számítanak a legtöbbet.

– Fanny Irwin nem ezt a tanácsot adta neki.

Eleanor meglepetten pillantott a férjira.

– Kétlem, hogy Fanny túl sokat tudna a romantikáról, minthogy abból él, hogy kielégíti a mecénásait.

Komolyan a férjira nézett.

– Éppen erről beszélek, Drew. Tudnod kell, mivel szerezhetsz örömet Roslynnak, de nem az érzékiség szintjén. Ami azt illeti, szerintem teljes mértékben hanyagolnod kéne a testi érintkezést. De legalábbis ne csókold meg. Még a kezét sem. Azonnal észre fogja venni a változást.

– Azt akarod, hogy ügyet se vessek rá?

– Nem azt mondtam. Csak ne az érzéki képességeiddel próbáld megszerezni. Ezzel majd összezavarod, ha mást nem is érsz el. El fog tűnődni rajta, hogy vajon megpróbálsz-e még elcsábítani – és elkezd majd vágyódni utána.

– Mi a helyzet az ajándékokkal?

– Úgy vélem, egy olyan nőnek, mint Roslyn, a meghitt apróságok többet jelentenek, mint a legkülönlegesebb ajándék – csücsörített elgondolkodva Eleanor. – De ha mégis meg akarod ajándékozni, akkor olyan ajándékot válassz, ami különleges jelentőséggel bír a számára.

– Az ékszerek nem hatják meg, már próbáltam.

– Persze, hogy nem. Kérdezd meg a barátnőit, hogy mit szeret.

– Tudom, mit szeret. Az irodalmat és a politikát.

– Akkor adj neki egy könyvet – javasolta Eleanor. – Ott a felbecsülhetetlen értékű könyvtárad. Biztos vagyok benne, hogy találsz valamit, amivel örömet szerezhetnél neki, és amiből tudni fogja, hogy gondoltál rá.

Egy pillanatig habozott, majd így folytatta:

– Ez az, ami igazán számít, Drew. Többet kell rá gondolnod, mint magadra. És mindenképpen törődnöd kell a lelkével. Például, ha elviszed bemutatni anyádnak, mindent el kell követned, hogy megvédd.

– Nekem is az a szándékom.

– Remélem is – mondta Eleanor, és megborzongott. – Tudod, hogy milyen jeges a természete, és milyen borotvaéles nyelve van a hercegnőnek. Ha nem változtat jégszoborrá a tekintetével, akkor elevenen felaprít.

Drew önkéntelenül is elmosolyodott Eleanor jellemzését hallgatva előkelő anyjáról.

Eleanor visszamosolygott rá.

– Valójában azt gondolom, jó lesz, hogyha Roslyn egy új oldaladról fog megismerni. Így megmutathatod majd neki az igazi éned.

– Roslyn már sokkal többet látott belőlem, mint rajtad kívül bármely más nő...

– Nagyon szépen köszönöm! – mondta Eleanor, tettetett felháborodással.

– Tudod, hogy értem.

– Igen, tudom. Úgy tekintesz rám, mint a húgodra. Szerintem ez majd beválik Roslynnál is. És azt is meg kell értenie, hogy miért nem engedsz fel egykönnyen mások társaságában. Nem szerethet beléd, ha nem ismeri az igazi énedet.

– Honnan ez a sok bölcsesség, húgocskám?

– A bölcsességemmel nem sokra mentem – fintorodott el Eleanor.
– De nem is vagyok bölcs. Csupán azt tudom, én miként szeretném, hogy udvaroljanak nekem.

– És egyik lovagod sem volt elég eszes ahhoz, hogy megértse, mit akarsz – jegyezte meg Drew.

– Hát nem – mondta halkán a nő, s úgy tűnt, mintha gondolatban mérföldekre járna.

– Rendben – adta meg magát Drew. – Eredj, és nyergeltesd fel a lovad.

Eleanor megrázta a fejét, majd huncutul elmosolyodott.

– Nem is akartam igazán lovagolni veled. Reggel már megtettem. Csak meg akartam győződni róla, hogy rendben van a szerelmi életed.

– Te kis boszorka – nevetett Drew. – Csoda, hogy Marcus nem láncolt egy székhöz és kötözte be a szád, amint elég idős voltál ahhoz, hogy kontyba fésüld a hajad.

– Így igaz – felelte a nő, majd felállt, és az ajtóhoz sétált, magára hagyva a kuncgó Drew-t.

Ám a férfi jókedve hamar elillant, és a herceg elgondolkodva ráncolta a homlokát. Eleanornak nagy valószínűséggel igaza van. Ahhoz, hogy elnyerje Roslyn szívét, inkább romantikáznia kell, semmint a jól bevált csábítási trükköket alkalmaznia.

Roslyn nem értette, mi történt Drew-val, amikor a férfi másnap meglátogatta. A kaján tekintetet szívélyes és barátságos mosoly váltotta fel. A beszélgetésük pedig nem meddő szócsatákból állt, hanem őszinte volt és barátságos. És még csak a kezét sem érintette meg.

Ráadásul nem időzött sokáig – éppen csak annyi időre nézett be, hogy elmondja, miként fogják meglátogatni a következő hétfőn

Arden hercegnőjét a családi birtokon, Kentben. Az éjszakát az Arden-kastélyban töltik, és csak másnap reggel indulnak vissza.

Amikor Drew azt javasolta, hogy Roslyn hozza magával az öltöztetőnőjét, a nő a homlokát ráncolta.

– Mert az anyja kényes az illendőség szabályainak betartására?

– Nem, hanem mert így nyugodtabb szívvel utazik velem egy kocsiban. Nem akarom, hogy aggódjon amiatt, hogy esetleg ismét megpróbálom elcsábítani.

A férfi törődése egy kissé meglepte Roslynt, de nem vitatkozott, mivel nagy megkönnyebbülésére szolgált, hogy magával viheti az öltöztetőnőjét, aki gardedámként gondoskodni fog róla, hogy ne ismétlődhessen meg a múltkori szégyenletes eset a kocsiban.

Azt sem említette, mennyire ódzkodik ettől a látogatástól. Azt gondolta magában, hogy nincs értelme bemutatni őt a hercegnőnek, mivel úgysem akar hozzámenni Drew-hoz, de tudta, hogy fent kell tartaniuk a látszatot, mert még korai lett volna felbontani a jegyességet.

Legnagyobb meglepetésére az utazás napjáig már nem is látta Drew-t, és meglepő módon Roslynnak hiányzott a férfi.

Csalódással töltötte el, hogy a herceg nem látogatja, hiába győzte meg magát róla, jobb, ha a férfi végre elfogadja, hogy nem illenek egymáshoz.

Időközben viszont Drew kétszer is írt neki. Először, amikor elküldte neki *Cohheit A parlament története* című sorozatának legújabb kötetét, amely csak nemrég jelent meg. És másodszor, hogy kölcsönadja neki Francis Bacon *Új Atlantisz* című művének rendkívül ritka kiadását latinul, amelyet azért csak kölcsönbe adott, írta a férfi, mert tudja, hogy nem szívesen fogad el tőle drága ajándékokat.

Roslyn önkéntelenül is elmosolyodott a férfi évődésén, és azon nyomban visszavonult a könyvtárszobába, hogy belemerüljön az értékes kötet olvasásába

Mint egy bakfis, olyan boldog volt, amikor hétfőn meglátta Drew-t – és még boldogabb volt, hogy amikor átellenben a férfival helyet

foglalt a kocsiban, Nan, az öltöztetőnője is ott volt, hogy segítsen neki betartani az illendőség szabályait. Nant Marcus fogadta fel, hogy rendben tartsa a Loring lányok ruháit, segítsen nekik öltözködni és elkészíteni a frizurájukat. Nan kissé fiatal volt, ám Londonból származott, és tökéletesen tisztában volt vele, hogy mi a kötelessége egy gardedámnak.

Nan jelenlétében Drew könnyed, de személytelen társalgást folytatott Roslynnal. Ahogy azonban telt az idő, egyre kevesebbet beszélt, és Roslyn meglepetten vette észre, hogy amint közelednek a kastélyhoz, a férfi szinte teljes hallgatásba burkolózik. Szívesen rákérdezett volna az okára, de így, hogy Nan is ott volt, nem volt rá mód.

Drew csak egyetlen alkalommal törte meg a csendet, amikor a hintó lassított, és áthaladt egy díszes kőkapun.

– Őseim otthona – jegyezte meg tömören, és kibámult az ablakon.

A kastélyhoz tartozó park hatalmas, döbrent rá Roslyn, amikor már vagy tíz perce haladtak a kanyargós, fákkal szegélyezett úton. Aztán, amikor megpillantotta az Arden-kastélyt, teljesen megfedkezett a férfi hallgatásáról. Az aranyfényű kövekből épült, varázslatos építmény valósággal ragyogott a domb tetején, a távolban. Minthogy két évszázaddal korábban épült, cseppet sem hasonlított egy középkori várra, inkább királyokhoz méltó elegáns palota volt – amelyről lerítt, hogy egy igazán gazdag arisztokrata rezidendencia.

Roslyn látta, amint Nan szeme elkerekedik a csodálkozástól, és tudta, hogy az ő arcán is hasonló kifejezés ülhet.

Fél tucat libériás lovasz és istállófiú sietett a segítségükre, akik azonnal átvették az irányítást a lovak, a csomagok és a szolgák felett. Drew felkísérte a kölépcsőn Roslynt, és a hatalmas kapuhoz vezette. Ott egy méltóságteljes inas fogadta őket, aki keresztülvágva a fenséges aulán, a „kis” szalonba kíserte őket.

A kastély belseje, ha lehet, még impozánsabb volt, mint amilyenre a külső alapján számított Roslyn. Minden egyes terem, amely mellett

elhaladtak, roskadásig volt díszítve brokáttal és aranyozott tárgyakkal, kristálycsillárokkal, valamint megszámlálhatatlan képpel, falikárpittal és szoborral.

A ház gazdagsága igencsak megfélemlítő, állapította meg magában Roslyn, még mielőtt egy pompázatos szobába lépett volna, ahol egy magas, királynői alkatú, ősz hajú nő fogadta őket.

A hercegnő lassan felállt. A viselkedése éppen olyan dölyfös volt, mint ahogy azt Roslynnak mesélték, és éppen olyan rémisztő is. Szürke szeméből fagyos hidegség áradt, akárcsak az egyetlen szóból, amellyel fia érkezését nyugtázta.

– Arden.

– Anya – felelte Drew, éppoly tömören. A hangja meglepően kifejezéstelen volt, mégis érezni lehetett benne a melegség hiányát. A köztük lévő feszültséget szinte tapintani lehetett, vette észre Roslyn, miközben a férfi mereven meghajolt az anyja előtt, majd bemutatta egymásnak a két nőt.

A hercegnő kecsesen, de nagyon is szándékos ridegséggel szürke szeméhez emelte lornyonját, hogy szemügyre vegye Roslynt.

– Jó napot, Loring kisasszony – mondta a nő dölyfösen. – Szóval sikerült csapdába csalnia a fiamat.

Roslyn önkéntelenül is jót mulatott az asszony szóválasztásán, de igyekezett közömbös arckifejezéssel és szavakkal válaszolni.

– Aligha a csapdába csaltam a megfelelő kifejezés, felség.

– Hát akkor minek nevezné?

Mivel biztos volt benne, hogy úgysem nyerheti el a hercegnő tetszését, még akkor sem, ha netalántán a lábai elé vetné magát, Roslyn kacéran Drew-ra mosolygott.

– Meglepően kölcsönös vonzalomnak mondanám, felség.

Amikor a férfi lustán visszamosolygott rá, a hercegnő azonnal mozdulatlaná dermedt.

– Aligha várhatja el tőlem, Loring kisasszony, hogy örüljek, amiért a fiam önt választotta jegyesének, amikor olyan hírhedt szülei vannak. Évekig besározta egész családját a botrány.

– Ez valóban igaz volt, egészen mostanáig – helyeselt Roslyn udvariasan. – De a nővérem igencsak tiszteletre méltó házasságot kötött.

– Igen, tudom. Lord Danvers hosszú évek óta a fiam barátja. Műveltnek tartja magát, Loring kisasszony?

– Meglehetősen. Jó hangom van, és egész jól tudok zongorázni. Ügyesen kézimunkázom és akvarelleket festek. Folyékonyan beszélek franciául, és tudok egy kicsit olaszul. Oh, és tudok latinul olvasni és beszélni.

– Latinul? – kérdezte a nő megvetően. – Akkor legalább egy dologban biztosan hasonlítanak egymásra Ardennek.

– Igen, ugyanazokat a könyveket kedveljük. Úgy vélem, ez az egyik fő kitétele a boldog házasságnak. Egyetért, felség?

A hercegnő összeszorította a száját, de Roslyn magabiztosan állta a nő jeges tekintetét. Tökéletesen tisztában volt a kikérdezése mögött megbúvó szándékkal. A hercegnő megfélemlítéssel akarta rávenni, hogy bontsa fel az eljegyzést. Roslyn nem akarta megszerezni ezt az örömet a hercegnőnek.

Egy perccel később a hercegnő taktikát váltott.

– Ha jól tudom, egy ifjú hölgyek számára fenntartott iskolában is tanít. Most, hogy Arden eljegyezte, gondolom, azonnal feladja az állását.

– Sajnos ki kell ábrándítanom, felség. A nővérem továbbra is tanítani fog, annak ellenére, hogy most már grófnő, és én is ezt teszem majd, ha hercegnő leszek.

Arden hercegnője most már komolyan dühbe gurult.

– Van egyáltalán fogalma arról, Loring kisasszony, hogy milyen kötelezettségekkel jár az, ha ebbe a családba házasodik? Kötelessége fenntartani a család hírnevét.

– Valóban – mondta Roslyn könnyedén. – Most, hogy találkoztam önnel, felség, már pontosan tudom, hogy mire számítsak. De úgy vélem, a fiának kell megítélnie a viselkedésemet.

A sértett és dühös hercegnő hirtelen Drew-hoz fordult, mintha még a gondolataiból is száműzte volna Roslynt.

– A szobád készen vár, Arden. Találkozunk a nagy szalonban fél nyolckor egy pohár italla. Talán emlékszel, hogy a városi időbeosztáshoz tartom magam, és nyolckor vacsorázom.

– Nagyon is jól emlékszem, anya – mondta Drew kedvesen.

– Elvárom, hogy beszélj Mathersszel. A héten sokkal arcátlanabbul viselkedett, mint máskor, és tudja, hogy nem szidhatom meg.

– Természetesen beszélek vele. Hamarosan meglátogatom.

Azzal a férfi még egyszer kurtán biccentett, és Roslynnal együtt elhagyta a szalont. Ahogy végigsiettek a folyosón, Roslyn fellélegzett a megkönnyebbüléstől.

Úgy tűnt, Drew remekül szórakozik, és mintha egy kicsit ő is megkönnyebbült volna.

– Ezt elég jól csinálta. Kiválóan állta a sarat a Sárkánnyal szemben, sőt, fölébe kerekedett!

– Nem is olyan vészes – mosolygott Roslyn. – Feltéve, hogy szereti a gögös, rideg embereket.

– Hát én nem szeretem őket – felelte a férfi hirtelen, és hangjába visszatért a metsző él. – Jöjjön, megmutatom a könyvtárszobát. Azt hiszem, tetszeni fog.

– Ki az a Mathers? – kérdezte Roslyn, miközben a férfi egy másik szárnyba vezette. – És miért nem szidhatja meg az anyja?

– Ő volt az első dajkám, aztán meg a nevelőnőm, mielőtt Etonba mentem volna.

– Ah, Eleanor mesélt az első dajkájáról. Idehozatta a kastélyba, amikor már nem tudott gondoskodni magáról. Úgy tűnik, a hercegnő nem helyesli a nagylelkűségét.

– Valóban – fintorgott Drew. – Évek óta vitatkozunk ezen, de eddig mindig én győztem.

– Hogy csinálja?

– Megfenyegettem anyámat, hogy a szegényházba csukatom, ha nem képes egy fedél alatt élni Mathersszel. De persze ő sem akar egy tizedekkorra helyen élni.

Roslyn halkan felkacagott, és Drew rádöbbsent, mennyire élvezte ezt az édes, dallamos hangot. Úgy tűnt, a nő tökéletesen megérti az anyjával való viszonyát.

– Szóval, hogy tetszik a kastély? – kérdezte a férfi, és örült, hogy a nő sértetlenül került ki a hercegnővel vívott szócsatából.

– Gyönyörű – mondta Roslyn óvatosan.

– De nem tetszik.

– Nem igazán... otthonos.

– Hát észrevette – jegyezte meg Drew szárazon.

– Maga sem kedveli túlságosan.

– Valóban.

Sosem szeretett itt élni, ebben a márvány és mahagóni börtönben. Otthonnak túlságosan palota jellegű volt, túl hideg és üres... a ridegségét főként az anyja jelenlétének köszönhetette, és ezt jól tudta Drew.

Sosem gondolt erre a kastélyra úgy, mint az otthonára, legalábbis, azóta, hogy hatévesen elkerült Etonba, nem. És miután megörökölte a hercegi címet, amikor csak tehetett, távol volt innen, különösen, ha az anyja is itt tartózkodott. Drew csak látogatóba jött néha, hogy találkozzon a bérllőivel, és felügyelje a gazdaságok működését, különösen a legalább mezőgazdasági eljárásokkal folyó kísérleteket.

– Szeretné látni a birtokot? – kérdezte Drew. – Sokkal vonzóbb, mint a ház.

– Igen, nagyon is.

– Akkor délutánra felnyergeltetek két hátast.

– Az anyja itt tölti az év nagy részét?

– Csak a báli szezont nem, azokra Londonba utazik. Máskülönben itt van az udvartartása.

– Így bizonyára mindkettőjüknek elég kellemetlen a báli szezon – vonta fel a szemöldökét Roslyn.

– Ó, nem ugyanott szállunk meg, isten ments! Én saját házat vettem Londonban, ő pedig megkapta azt, amelyik a Grosvenor téren van. Ő éli a maga életét, én pedig az enyémet. Ez így mindkettőnknek sokkal jobban megfelel.

– Képzelem – nevetett fel Roslyn. – Most már kezdem érteni, miért, nem akar megnősülni. Attól fél, hogy a hercegnője pont olyanná válik idővel, mint az anyja.

Drew éles pillantást vetett a nőre, majd feszülten elmosolyodott.

– Milyen jó megfigyelő, életem.

Megérkeztek a könyvtárszobához, és Drew félreállt, hogy előreengedje a nőt. Az itteni könyvtár mellett a Danvers-házé szinte eltörpült. Roslyn őszinte csodálattal nézett körbe.

– Ó, istenem – mondta tisztelettudóan, amint a legközelebbi polchoz lépett, és megszemlélte a rajta sorakozó köteteket.

– A londoni lakásomban lévő gyűjtemény sokkal jobb. És az igazat megvallva, a néhai mostohanagybátyjáé is, a Danvers-házban. Itt csak a kevésbé jelentős köteteket őrzöm, amelyek már nem fértek el Londonban.

– Maga ezt jelentéktelennek nevezi? – Azzal a lány találomra levett egy könyvet a polcra, és kinyitotta. – Meg kell, hogy mondjam, elkápráztat e könyvtár gazdagsága.

– Megvannak a gazdagság előnyei – mosolygott a férfi. – Most viszont, ha megbocsájt édesem, szeretném meglátogatni Matherst. Számít rám. Itt maradhat, vagy megmutathatom a szobáját, és átöltözhet a lovagláshoz.

– Elkísérhetem? – kérdezte Roslyn, felpillantva a könyvből.

Drew meglepődött ugyan, de nem látta akadályát, hogy magával vigye a nőt. – Ha van kedve. Tulajdonképpen nagyon szeretne találkozni magával, amióta a múltkor megemlítettem neki az eljegyzésünket.

Roslyn visszatette a könyvet a polcra, a férfi pedig felvezette a negyedik emeleti cselédszárnyba. A folyosó végén halkán kopogott az egyik ajtón, majd amikor egy erőtlen hang beinvitálta, belépett.

A férfi pillantása azonnal az öreg anyókára siklott, aki egy hintaszékben ült a nyitott ablak mellett, élvezve a napsütést, miközben kötögetett. Gyerekkora legkedvesebb emlékei ehhez a vénasszonyhoz kapcsolódtak, és szomorúság fogta el, amiért így kellett látnia: hajlott háttal, nehezen mozgó kézzel, sőt, még egy sétatálcát is hevert a széknek támasztva. A homályos szemek pedig arról árulkodtak, hogy az asszony csaknem vak.

Mathers félrebillentette a fejét, és figyelmesen hallgatózott, majd elmosolyodott, még mielőtt Drew egy szót is szólt volna

– Hát itt van.

– Mást várt talán? – kérdezte a férfi, és a szobába terelte Roslynt.

– Nem, felség. De nem voltam benne biztos, hogy a menyasszonya akár egy pillanatra is elengedi-e.

Drew lehajolt, hogy megcsókolja a vénségesen vén, ráncos arcot, és közelebb húzta Roslynt.

– Ami azt illeti, a menyasszonyom maga is elkísért. Roslyn Loring kisasszony, hadd mutassam be egykori nevelőnőmet, Mrs. Esther Matherst. – Mielőtt Roslyn megszólalhatott volna, a férfi hozzátette. – Loring kisasszony kérte, hogy találkozhasson magával, Mathers.

– Igazán? – kérdezte a nő, felragyogó arccal.

– Igen, kíváncsi lett magára, amikor elmeséltem neki, hogyan fenekelt el, amikor kisfiú voltam.

Mathers szélesen elmosolyodott; már nem volt egyetlen foga sem. – És hitt magának?

– Kérdezze meg inkább őt magát.

– Hitt neki, Loring kisasszony?

– Az igazat megvallva, most hallok első ízben a kegyetlenségéről, Mrs. Mathers – nevetett Roslyn. – De gondolom, ezt maga is tudja. Nagyon örülök, hogy megismerhetem.

– Én is – válaszolta a nő, és kötését az ölébe ejtette. – Jöjjön közelebb, hadd lássam, Loring kisasszony.

– Ó, nem, Mathers – lépett közbe Drew. – Nem bánhat olyan tiszteletlenül velem, mint velem szokott.

A férfi szeretettel mosolygott a nőre, miközben halkán odasúgta Roslynnak:

– Az ő szemében még mindig hatéves vagyok.

Mathers erőltetlően, szinte kotkodácsolva felnevetett.

– Én tettem tisztába, és tanítottam jó modorra. Nehéz felnőtt férfiként gondolnom rá, nem számít, milyen nagyra nőtt. Nos, Loring kisasszony, úgy hallom, egy ifjú hölgyek számára fenntartott iskolában tanít. Ez nagyon meglep.

– Így van, a testvéreim is ott tanítanak. Sok évvel ezelőtt az anyagi helyzetünk azt kívánta, hogy munkába álljunk, így egy nagylelkű mecénás segítségével megnyitottuk az iskolát.

– És nem szeret tanítani?

– Éppen ellenkezőleg, nagyon is élvezem. Gazdag kereskedők és iparosok lányait tanítjuk meg arra, hogyan kell viselkedni társaságban, hogy később ne szenvedjenek hátrányt, ha előkelő családba házasodnak.

– Remélem, a növendékei nem olyan kis ördögfiókák, mint ez volt itt hajdanán – bólintott Mathers elismerően.

Roslyn szemében nevetés bujkált, ahogy Drew-ra pillantott.

– Égetnivaló volt, kicsi korában?

– Nem volt égetnivaló, csak ördögfióka, ahogy az már lenni szokott a fiúkkal. De én hagytam, mivel a herceg és a hercegnő... – az idős nő határozottan megrázta a fejét. – Ne hallgasson rám. Nem illik rosszat mondani a munkaadónkról.

– Szívesen meghallgatnám a Drew-ról szóló történeteit.

– Közelebb jönne, kérem? – nyújtotta ki remegő kezét Mathers. – Látni szeretném, miféle nőt készül elvenni ez a legény, és a szemem már nem a régi.

– Hát persze. – Amikor Roslyn engedelmesen lehajolt, Mathers könnyedén megérintette az arcát. Roslyn mozdulatlanul tűrte, hogy a csontos ujjak szemügyre vegyék, amin Drew kissé meglepődött.

Az idős nevelőnő arcán az elégedettség érzése áradt szét.

– Maga nem valami gögös, fennhéjázó nőszemély, igaz?

– Honnan tudja? – kérdezte mosolyogva Roslyn.

– Azon kívül, hogy egykor magának kellett megkeresnie a kenyerét? Engedte, hogy megérintsem. Vannak előkelő hölgyek, akiket ez megbotránkoztatna – Azzal a férfira pillantott. – Azt hiszem, megfelelő lesz, felség.

– Ilyen rövid ismeretség után meg tudja állapítani? – ugratta a férfi.

– Így igaz – kacarászott a nő. – Fogadni mernék, hogy magának sem került sok idejébe, hogy elhatározásra jusson.

– Alig két hétbe.

– Nem fogja hagyni, hogy elszaladjon magával a ló, ebben biztos vagyok.

– Magam is erre számítok – mondta Drew barátságosan.

– Nos, szereti, Loring kisasszony?

Roslynt meglepte a kérdés, így egy pillanatig hezitált, mintha nem akarna hazudni a nőnek.

– Nagyon kedvelem.

– Az megteszi, ha idővel majd megszereti. Ez a ház hosszú évek óta nem látott szeretetet, amióta ő kisgyerekként elment, azóta nem.

– Elég ebből, Mathers – mondta gyorsan Drew. – Ne akarja untatni Loring kisasszonyt.

A nő ismét a férfira pillantott hályogos szemével.

– Nem, de még ha untatom is, elég jól nevelt ahhoz, hogy ne tegye szóvá, és ez szívmelengető, fiam. Csak egy kivételes nő lehet elég jó magának, és úgy érzem, ő az.

Drew nem nézett Roslynra, ahogy könnyedén megérintette az idős asszony vállát.

– Nem vitatkozom magával, kedves, de ha megbocsát, megígértem Loring kisasszonynak, hogy elviszem lovagolni.

– Remek ötlet! Gyönyörű napunk van ma. Azt hiszem, tetszeni fog önnek a birtok, Loring kisasszony.

– Valóban varázslatos – helyeselt Roslyn.

Drew még utódára megcsókolta Mathers ráncos arcát, majd karon fogta Roslynt, és kivezette a szobából. Az egykori nevelőnőnél tett látogatás felzaklatta, és ugyanakkor elégedettséggel töltötte el a férfit. Roslyn gyöngédsége szöges ellentétben állt az anyja jeges megvetésével, és ettől csak még jobban értékelte a lány szívélyes természetét – ugyanakkor meglepő módon a szexuális feszültség is csökkent valamelyest, amelytől az elmúlt öt napban szenvedett, mialatt nem csókolhatta meg Roslynt, de még csak meg sem érinthette. Nyugtalanná és rosszkedvűvé vált attól, hogy arra kényszerült, kivárja az alkalmas pillanatot, arról nem is beszélve, hogy a sóvárgástól sajgott a teste.

Ám Drew-nak el kellett ismernie, hogy az önmegtartóztatás sosem tartozott az erősségei közé. Akárcsak a türelem. Márpedig ez utóbbiból igen sokra lesz szüksége, hogy átvészelve az aznapi vacsorát előkelő anyja társaságában.

De legalább addig is élvezheti a birtokán tett kellemes lovaglást Roslyn társaságában. Ám még így is nagyon ügyelt rá, hogy amint becsukta maguk mögött az ajtót, elengedje Roslyn kezét, mielőtt még megadja magát a csábításnak, és nem csupán a társaságát élvezi.

16.

*Ostobaság lenne neki ajándékoznom a szívem, de mindennap
egyre nagyobb a kísértés, hogy mégis megtegyem.*

Roslyn levele Tannynak

Szöges ellentétben Arden hercegnőjének jeges bemutatkozásával, Roslyn nagyon élvezte a kellemes nyári délutánt, amint Drew-val lóháton bejárták kenti birtokait és a bérlők földjeit.

A férfi alaposan kitett magáért, hogy tökéletes kísérő legyen, így még kellemesebb és elbűvölőbb társaság volt, mint általában. Ugyanakkor Roslyn azt is észrevette, hogy a férfi határozottan megváltozott. Mintha kevésbé lett volna óvatos, sokkal nyugodtabb, természetesebb volt.

Drew új arcát ismerte meg, amelyet korábban még nem látott: a komoly, felelősségteljes, nagylelkű férfiét. Szemmel láthatóan nagyon büszke volt a birtokaira, és nyilvánvalóan törődött a bérlőivel. Nem úgy, mint a legtöbb gazdag angol földbirtokos, akik csak kifosztották a földet és a munkásokat.

Hercegeként Drew tiszteletet parancsoló jelenség volt, és kötelességének tartotta, hogy gondoskodjon a bérlőiről, ugyanakkor érezni lehetett, hogy kedveli is az alkalmazottait, és azok is kedvelik őt. De Roslyn nem is számított másra azok után, hogy látta, hogyan bánt a férfi Mathersszel. Szívmelengető érzés volt látni, ahogyan idős nevelőnőjéről gondoskodik.

Útjuk vége felé megtudta, hogy a férfi miért kedvelte annyira az idős szolgálójukat.

Egy tó mellett lovagoltak el egy mezőn, amikor az erdő szélén egy kunyhóhoz értek, ahol Drew megállította a lovát.

– Gyerekkoromban ez volt a kedvenc helyem – mondta elérzékenyült hangon. – Ez a kunyhó akkoriban a vadőr és a feleségéé volt. Mathers idehozott, hogy kiszabaduljunk egy kicsit a tanulószoba rabságából. Papírcsónakokat hajtogattunk, és kalózosat játszottunk a tavon. Utána pedig forró fánkkal tömött, amelyet a vadőr felesége süttött.

Más szóval, itt hagyták, hogy gyerek légy, gondolta Roslyn néma együttérzéssel.

– Magányos élete lehetett itt kisfiúként – mondta hangosan.

A férfi vállat vont.

– Alig láttam a szüleimet. És persze nem barátkozhattam más gyerekekkel, különösen a személyzet gyerekeivel nem, mert meg kellett őriznünk a látszatot. De Mathers elviselhetővé tette ezt az egészet. Azután pedig, hogy az iskolában összebarátkoztam Marcusszal és Heath-szel, soha többé nem voltam magányos – mondta Drew, és fanyar pillantást vetett a nőre. – Most már érti, miért örültem, hogy kiszabadulhatok innen.

– Nagyon is.

Ő maga is szívesen elmenekült volna, gondolta Roslyn, és megborzongott. Hiába volt varázslatos a hatalmas ház, rideg és megfélemlítő volt, hiányzott belőle az élet és az otthonos melegség. Sohasem tudna ilyen házban élni.

Szerencsére az ő gyerekkora nagyban különbözött Drew-étől. Élete első tizennyolc évében élvezte az anyja és a testvérei szeretetét, és bizonyos mértékig az apjáét is. Most pedig ott volt az iskola meg a barátai, akik a testvérei mellett viszonozták a szívéllyességet és szeretetét.

Az anyja is nagyban különbözött Drew anyjától. Noha Victoria Loring maga is nemesi származású volt, egyszerűsége nevelte a lányait. Marcusnak köszönhetően a lányok visszakapták az anyjukat,

és végre kiderült, hogy valójában miért kényszerült elmenekülni az országból a szeretőjével. Egyáltalán nem akarta elhagyni a lányait, sőt majdnem megszakadt a szíve, amiért mégis meg kellett tennie.

De Arden hercegnője nem nagyon szerette a fiát. Helyette Mathers töltötte be Drew szívében az anyja helyét.

Roslyn örült, hogy volt valaki, aki kiskorában szerette a férfit, és heves ellenszenvvel viseltetett a hercegnő iránt, amiért ilyen érzelmi ridegségben nevelte a fiát.

Elképzelve Drew gyerekkori magányát – és látva az anyjával való jelenleg is feszült viszonyát Roslynban felébredt a védelmező ösztön. Ami meglehetősen képtelenség volt, hiszen Drew felnőtt férfi volt már, aki tökéletesen képes arra, hogy megvédje magát az anyjával szemben.

– Szerencse, hogy itt volt Mathers – mondta Roslyn.

– Elképesztően szerencsés voltam. Ő egyike volt azoknak az embereknek, akik úgy bántak velem, mind egy közönséges kisfiúval, nem pedig úgy, mint egy herceg fiával... és egyike volt azon keveseknek is, akiknek a szándékait sohasem kellett megkérdőjeleznem.

A férfi habozva Roslynra pillantott.

– Mire megtanultam járni, már azt is megtanultam, hogy az emberek többsége akar tőlem valamit.

– A rangja és a vagyona miatt?

– Igen. És amikor tizenhat lettem, keményen meg is szenvedtem ezt a leckét.

– Mi történt?

– Hagytam, hogy elcsábítsanak.

Roslyn a férfit pillantott, és azon tűnődött, hogy vajon nem csak ugratja-e; de a szemében átsuhanó árnyék azt jelezte, hogy őszintén beszél.

– Ezt nehéz elképzelni.

– Pedig sajnálatos módon igaz. Hihetetlenül gyönyörű volt, és az első szeretőm... egy fiatal özvegyasszony, aki noha csak négy évvel

volt idősebb nálam, sokkal tapasztaltabb volt. Több eszem is lehetett volna, mint hogy egyszerűen elhiggyem, amikor azt állította, szeret, de a kéjvágy elvette az eszem, és mint a legtöbb fiatalember, én is bálványoztam őt. Majd megszakadt a szívem, amikor rájöttem, hogy csupán be akar hálózni, hogy a hercegnőm lehessen. Mindvégig szeretőt tartott, aki mellett a házasságunk alatt is ki akart tartani.

– Szóval ezért olyan cinikus a szerelmet illetően? – kérdezte halkán Roslyn.

– Gondolom, igen. – A férfi keserűen felkacagott. – Az igazat megvallva, már évek óta eszembe sem jutott az a nő.

Hirtelen megrázta a fejét.

– Mára elég volt az érzelgősségből. Hadd mutassam meg a legifjabb vízelvezető csatornámat. Néha a tudomány egészen lenyűgöző dolgokra képes.

Azzal megfordította a lovát, és elindult. Roslynt nem az lepte meg, hogy a férfi szándékosan témát váltott, hanem a férfi élénkzöld szemében egy pillanatra felvillanó sebezhetőség. De még jobban meglepte az, hogy Drew hagyta, hogy Roslyn sebezhetőnek lássa.

Többé már nem hibáztathatja a férfit a cinikus hozzáállásáért, gondolta Roslyn, miközben gyorsabb vágára ösztökelte a lovát. És az, hogy fiatalemberként így törbe csalták, csak még erősebb védelmező ösztönöket ébresztett a nőben. Meg akarta ölelni, és lecsókolni orcájáról a bánatát...

Roslyn az ajkába harapott, kényszerítve magát, hogy leküzdje a késztetést. Nem akarta látni Drew-nak ezt a gyöngéd, sebezhető oldalát. Sokkal könnyebb volt ellenállnia a csábító nőfalónak és a cinikus nemesembernek.

Így viszont ő vált túlságosan sebezhetővé a férfival szemben. Olyan könnyedén oda tudná adni a szívét ennek a férfinak. De az végzetes hiba lenne.

Ostobaság lenne beleszeretni Drew-ba, amikor a férfi sosem viszonozná a szerelmét. A herceg nem engedte meg magának, hogy bárkit is szeressen, vagy, hogy bárkiben is megbízzon, és butaság lenne abban reménykedni, hogy az ő kedvéért majd megváltozik.

Drew gondolatai teljesen összekuszálódtak, mire bejárták a birtokot, ahogy az előre megjósolható volt. Megfogadta Eleanor tanácsát, és megkockáztatta, hogy közel engedi magához Roslynt azzal, hogy elmeséli neki, hogyan tette lóvá első szeretője, a gyönyörű özvegy, aki aztán darabokra törte a szívét.

Viszonylag hamar összeszedte magát az eset után, és már nem fájt, ha felidézte a keserű tapasztalatot, de továbbra sem szívesen gondolt rá.

Szerencsére az utóbbi időben szinte alig jutott eszébe az özvegy. Már rég kitörölte a szívéből. De a leckét sosem felejtette el. Tudat alatt mindig óvatos volt.

A bizalmatlanság volt az oka, hogy nem akart megnősülni. Nem akarta egy életre összeláncolni magát egy olyan nővel, aki csak a vagyonára és a rangjára pályázott. Azt akarta, hogy önmagáért szeressék...

El kellett ismernie, hogy egy kissé riasztó volt ez a felismerés. Életében most először ismerte el, hogy szeretetre vágyott.

Olyan feleséget akart, aki önmagáért szereti.

Lehetséges, hogy Roslyn ez a nő? A férfi tekintete öntudatlanul a mellette lovagoló nőre vándorolt. Biztos volt benne, hogy kiváló hercegnő válna belőle. A kecsesség és a könnyedség, amelyet aznap a bérlőivel szemben tanúsított, Drew számára azt igazolták, hogy könnyedén eleget tudna tenni az Arden-kastély úrnőjére váró kötelességeknek.

Kétség sem fért hozzá, hogy otthonos melegséget hozna a házba. Ellentétben hideg szívű, zsarnoki anyjával, aki lekezelően bánt a személyzetével és jégkirálynőként uralkodott a birtokán.

Roslyn képes volt királynői módon viselkedni, mégis szöges ellentéte volt a hercegnőnek. Sőt, maga volt a megtestesült szívélyesség. Aznap délután egy kis lovaglókalapot viselt, a haját pedig egyszerű kontyba fogta a tarkóján. Aranyhaja szinte elnyelte a

napfényt, vette észre Drew, ahogy nézte, miközben a nő mosolya már-már elhomályosította a napot.

Roslyn mosolya elbűvölő volt és ragyogó, és sajgó sóvárgást ébresztett Drew-ban, akinek el kellett ismernie, hogy ez a sóvárgás jóval több testi váagnál, mivel sokkal erősebb – és sokkal jobban felzaklatta. De még így is élvezettel mártózott meg az érzésben.

Évekig küzdött, hogy képes legyen különválasztani érzelmeit a testi vágytól. Ha nem érez semmit az emberek iránt, akkor azok nem is bánthatják. Két legjobb barátja, Marcus és Heath sosem árulta el, sosem okozott neki csalódást, és így mindketten elnyerték síríg tartó bizalmát és hűségét. Ám az a veszély fenyegette, hogy túlságosan olyanná válik, mint az anyja: rideg, gőgös és magányos lesz.

Mostanáig nem gondolta, hogy magányos volna, de Roslyn kérdése egy pillanattal korábban rádöbbsentette, hogy élete nagy részében valóban magányos volt – vagy legalábbis addig, amíg nem találkozott vele. A nő előcsalogatta a védelmező csigaházból, és varázslattal töltötte meg az addig érzéketlen létezését. Amióta megismerte a nőt, az élete teljesebb és gazdagabb lett. És szenvedélyesebb.

Drew a homlokát ráncolta. Lehet, hogy egész idő alatt a szenvedélyt kereste tudat alatt, de még csak azt sem tudta, mi az? Egy olyan nőt keresett, aki mélyebb érzéseket ébresztett benne a pusztá érzéki örömnél. Aki kibillentheti rideg, érzelemmentes létezéséből.

Végtelenül hálás volt, hogy Roslyn az életébe lépett. Függetlenül attól, hogy az érzelmek, amelyeket szított benne, miféle veszéllyel fenyegették. Függetlenül a mindent elsőprő szexuális feszültségtől, amelyet a jelenlétében érzett.

Megérte elviselni a fizikai kényelmetlenséget, akármilyen fájdalmas is volt, ha osztozhatott a nőtől áradó melegségben.

Drew nem szívesen szolgáltatta ki ismét Roslynt az anyjának, de a vacsora egész tűrhetően zajlott a merev formaságok ellenére, mert a hercegnő többnyire megtartotta magának megvető megjegyzéseit, Roslyn pedig könnyed társalgást folytatott, amely némileg enyhítette a feszültséget.

A vacsora utáni időszak azonban már egészen más kérdés volt. Az illem azt kívánta, hogy a hölgyek vonuljanak vissza a szalonba, míg az urak elfogyasztottak egy pohár portóit. De Drew-nak nem volt kedve egyedül iszogatni, és esze ágában sem volt Roslynt egyedül hagyni az anyjával, így aztán átkísérte a két nőt a nagyobbik szalonba.

Az, hogy nem tartotta be az illemszabályokat, sokkal jobban feldühítette a hercegnőt, mint várta; alig helyezkedtek el, mikor az anyja máris támadásba lendült.

– Csalódást okozol, Arden. Tudod, hogy nem szenvedhetem a neveletlenséget a házamban.

Drew-nak nagy önuralomra volt szüksége, hogy közömbös hangon válaszodon.

– Ami azt illeti, ez az én házam, anya.

– Lehet, de ha elvárod tőlem, hogy áldásomat adjam erre a képtelen eljegyzésre, akkor kénytelen leszel eleget tenni az elvárásaimnak.

Drew összeszorította az állkapcsát, de az anyja rezzenéstelenül folytatta a tirádáját.

– Nagyon jól tudod, hogy nem helyeslem ezt az eljegyzést. Sokkal jobb jelöltet is találhatnál. Loring kisasszony szörnyen rangodon aluli...

A férfi félbeszakította a nő kirohanását.

– Először is, anya, nem a te feladatod megmondani, hogy milyen menyasszonyt válasszak magamnak. Másodszor pedig, nem találhatok jobbat Loring kisasszonynál.

– Nos, kénytelen leszel, mert én ugyan nem adom áldásomat egy ilyen méltatlan kézfogóhoz.

A férfi viszonzta az anyja gőgös pillantását.

– Vagy megteszed, vagy reggel költözhetsz a dologházba.

– Nem mernéd megtenni!

– Dehogynem! Odavitetem a személyes holmidat, és kitiltalak a kastélyból, mielőtt visszatérek Londonba. Tudod nagyon jól, hogy a személyzet végre fogja hajtani az utasításomat.

A hercegnő elsápadt, és dühösen hápogott.

A vita alatt Roslyn mindvégig hallgatott, de most közbelépett.

– Drew – mondta halkan. – Nem számít. Sosem akartam magasabb társadalmi osztályba lépni. Tökéletesen boldog vagyok ott, ahol vagyok.

– Nekem viszont fenemód számít.

A hercegnő szinte remegett a dühtől, ahogy felállt. – Az én jelenlétemben nem káromkodik, fiatalúr, világosan beszéltem?

Drew ugyanolyan hirtelen talpra szökkent, és a kezét nyújtotta Roslynnak.

– Jöjjön, édesem. Egy pillanatig sem vagyok hajlandó tovább időzni ebben a szobában.

Az anyjának elakadt a lélegzete a felháborodástól, de Drew ügyet sem vetett rá, amint kivezette a szobából Roslynt. Egyenesen a könyvtárszobába indult, maga után vonszolva Roslynt.

A nő nem tiltakozott a férfi sebes irama ellen, de mire az kitárta a könyvtár ajtaját, majd kimenekült a teraszra, már egy csöppet kifulladt.

Drew elmormolt egy bocsánatkérést, és elengedte Roslyn kezét, majd a kő mellvédhez sétált, ahonnan lebámult az alatt elterülő hatalmas kertre. A hold éppen akkor kelt fel: telihold volt, így a békés látvány szöges ellentétben állt a férfiban fortyogó dühvel.

Sokkal inkább érezte, mint látta, hogy Roslyn mellé lép.

A nő hangja óvatosan, bizonytalanul csengett, amikor végre megszólalt.

– Nem akarok maga és az anyja közé állni, Drew.

– Nem áll közénk – mondta a férfi a fogát csikorgatva. – Évek óta hadakozunk. Általában ráhagyom a dolgokat, de most nem.

– Szerintem túlságosan felfújja ezt a dolgot. Nincs szükségem az anyja áldására, és úgy vélem, hogy magának sincs.

– Nem magam miatt akarom, hanem maga miatt. Ha úgy dönt, képes biztosítani a helyét a társaságban.

– De igazán, engem ez nem érdekel. Azt pedig semmiképpen sem akarom, hogy emiatt vitatkozzanak. Túlságosan kimerítő. Lehet, hogy gyáva vagyok, de a szüleim hadakozása után irtózom az összetűzésektől.

Drew-nak elszorult a szíve. Az anyja teljesen kihozta a sodrából azzal, hogy számára semmi más nem létezik, csak a társadalmi rang, és zsarnoki módon megpróbál mindenki felett uralkodni, aki csak beteszi a lábát a birodalmába. De nem volt joga Roslynon kitölteni a haragját.

Megfordult és megfogta a nő kezét, majd a szájához emelte.

– Bocsásson meg, kedvesem, nem lett volna szabad elveszítenem a fejem.

A nő óvatosan a férfira mosolygott.

– Nos, ... ami azt illeti, valóban alaposan felbosszantották. De kétlem, hogy a helyi békebíró elnéző lenne, ha a dologházba küldene egy hercegnőt.

A férfi halványan elmosolyodott, de minden rossz gondolata elhalványult, amikor a tekintete megállapodott Roslyn feléje fordított arcán. A holdfényben a nő szépsége még fényesebben ragyogott.

Drew szíve hevesen dobogott, ahogy a nőt figyelte, miközben hirtelen elöntötte a sóvárgás és a vágy.

Gondolkodás nélkül közelebb hajolt. Nem lett volna szabad megérintenie. Megfogadta, hogy romantikával fogja meghódítani a nőt, nem csábítással. De képtelen lett volna még egy percet elviselni anélkül, hogy meg ne kóstolta, meg ne érintette volna.

Megcsókolta a nőt; lassan, hagyva, hogy a nyelve a szájába hatoljon, és megízlelje az édes forróságot. Egy pillanatra a nő

mozdulatlanná dermedt a meglepetéstől, majd megnyílt a férfi előtt. Roslyn elgyengülve omlott a karjába, és belékapaszkodott, mintha csak még közelebb akarná húzni magához.

A nő éhes válaszára Drew legszívesebben a karjába vonta volna a nőt, de ehelyett összeszedte minden önuralmát, és elhúzódott. Halkan felnyögött és hátralépett, biztonságos távolságra a nőtől.

A csók után nyersen lüktetett a férfiban a vágy, a hangja pedig rekedtnek tűnt, amikor végül megszólalt.

– Nem akartam engedni a csábításnak. Úgy terveztem, hogy egy ujjal sem érek önhöz. Be akartam bizonyítani, hogy képes vagyok úgy udvarolni magának, ahogy szeretné.

A nő egy hosszú pillanatig a férfi arcát fürkészte, majd nagyot nyelt, mielőtt válaszolt volna.

– Pontosan ilyen udvarlásra vágyom, Drew. Gyöngédségre.

A férfi mosolyába fájdalom vegyült.

– Attól tartok, nem sokáig tudnék gyöngéd maradni. De az még biztosabb, hogy nem tudnék egyetlen csóknál megállni.

– Nem akarom, hogy megálljon.

– Tudja, mit beszél? – kérdezte a férfi riadt tekintettel.

– Igen – mondta a nő. – Azt akarom, hogy szeretkezzen velem.

A férfi a könyvtárszobába vezető ajtóra pillantott.

– De nem itt, ahol az anyám is jelen van.

– Akkor hol?

– A kunyhóban – mondta kis idő múlva a férfi. – A vadőr kunyhójában, ahol korábban jártunk. Eljön velem?

– Igen – mondta a nő, és bólintott.

A férfinak csordultig telt a szíve, ágyéka pedig megfeszült a gondolatra, hogy ismét Roslynnal lehet. Ez volt az ő nagy lehetősége, gondolta Drew. Aznap éjjel Roslyn mindent elsöprő szenvedélyt fog érezni iránta. Azt a fajta heves szenvedélyt, amelyet ő is érzett Roslyn iránt.

Közelebb lépett, majd az ajkához emelte a nő kezét, és megcsókolta.

– Csak néhány percet kérek. Fel kell nyergelnem egy lovat... és még el kell hoznom valamit a szobámból. Várjon meg itt, rendben?

Roslyn ismét némán bólintott.

– Biztos, hogy ezt akarja, édes? – kérdezett rá Drew még egyszer.

– Igen, biztos.

Minthogy a nő hangjában nem volt semmi habozás, a férfi még egyszer hosszan megcsókolta az ujjait.

– Sietek.

Roslyn idegei pattanásig feszültek, mire Drew visszatért. Anélkül, hogy egy szót is szólt volna, ujjait összefűzte a nő ujjával, és a könyvtáron át kivezette egy folyosóra, majd onnan egy oldalsó kijárathoz, ahol egy felnyergelt ló várakozott rájuk. A férfi felsegítette a nőt, majd ő maga is felpattant mögé, és magához szorította. Néma csendben szelték át a birtokot. A nyári éjszaka gyönyörű volt és ünnepélyes; a sötétséget betöltötte az ezüstös holdfény, mégis úgy tűnt, mintha az örökkévalóságig kellene vágtatniuk. A türelmetlenség a szíve ritmusára zakatolt Roslynban. A hátán érezte a Drew testéből áradó hőt és izmai játékát, míg a férfi ölelő karjai életre keltették az érzékeit.

Amikor végre megérkeztek, Roslyn szólalt meg elsőként.

– Biztos benne, hogy a vadőr nem bánja, ha kölcsön vesszük a kunyhóját?

– Ő már nem itt él. Kapott tőlem egy nagyobb házat, ezt pedig megtartottam magamnak, mert kedves emlékek fűznek hozzá. Egyike a vagyonnal járó kiváltságoknak – kedvemre hódolhatok a hóbortjaimnak.

A nő biztos volt benne, hogy Drew-nak nem sok hóbertja van, így örült, hogy legalább ennek az egynek hódolhat.

A férfi leszállt a lóról, majd a nőt is lesegítette, és bevezette a kunyhóba. Nem gyújtott gyertyát, hanem félrehúzta a függönyöket, hogy a holdfény eláraszthassa a szobát.

Ez a kunyhó sokkal nagyobb, mint az, amelyikben első ízben szeretkeztek, ébredt rá Roslyn, ahogy körülpillantott, és sokkal gazdagabban van berendezve.

– A hálószobák az emeleten vannak – mondta a férfi, és kézen fogta a nőt.

Megmásztak a falépcsőket, majd a férfi egy olyan szobába vezette, ahol egy széles, magasított ágy állt. Amikor Drew itt is elhúzta a függönyt, a hold ragyogó fénybe vonta a szobát – olyannyira, hogy a nő jól látta a férfi fanyar mosolyát, amikor az visszafordult felé.

– Hál' istennek, hogy véget vetett sanyarú szenvedésemnek, édesem. Nem tudom, meddig bírtam volna még, hogy ne szeretkezzek magával.

– Kérem, ne fogja vissza magát – mosolygott Roslyn.

A férfi közelebb lépett, és a két kezébe fogta a nő arcát. Egy hosszú pillanatig csak bámulta.

– Úgy hiányzott már... csupán, hogy megérinthessem.

– Nekem is – felelte halkan Roslyn.

A nő már felemelte a fejét, várva, hogy a férfi forrón megcsókolja, de legnagyobb meglepetésére Drew a zsebébe nyúlt, és előhalászott egy kis szütyőt, amelyben számos vattapamacs és egy üvegcsé folyadék volt.

– Azt mondta, szeretne védekezni a teherbe esés ellen, így elhoztam ezeket. Ha a vattát átítatja ecettel, akkor nem fog megfoganni.

A nő szívét megmelengette, hogy a férfi emlékezett az aggodalmára, és vette a fáradságot, hogy könnyítsen rajta.

– Köszönöm – mondta Roslyn őszintén.

A férfi az éjjeliszekrényre tette a szütyőt, majd visszahatotta a paplan sarkát.

Aztán kihúzta a túket a nő hajából, és aranyfürtjeit szétterítette a vállán. Majd mélységes csendben levetkőztette, és hagyta, hogy a nő is levetkőztesse őt.

Ahogy a férfi ott állt előtte anyaszült meztelenül, Roslynnak ámulatában elakadt a lélegzete. A holdfény szétáradt a férfi testén, kiemelve finom metszésű arcvonásait, széles mellkasát és alakjának férfias körvonalait. A teste szikár volt, mégis erős, izmos, de ugyanakkor kecses, akár egy görög istené. És amikor a férfi a karjába vonta, a nő érezte hullámlzó izmai játékát a feszes bőr alatt.

Ajka első érintése forró volt és bensőséges, csaknem édes, de lángra lobbantotta, és a nő tudta, hogy ez a láng gyorsan fog terjedni a testében. Aztán minden gondolata tovaszállt, ahogy átadta magát az érintés, az íz és a sóvárgás nyújtotta élvezeteknek. A gyöngéd, francia csókok, amelyekkel Drew kényeztette, halk nyögéseket csaltak az ajkára, akárcsak a férfi érzéki keze, amellyel cirógatni kezdte. A melle megduzzadt a vágytól, miközben a remegő sóvárgás forrósággal árasztotta el a testét.

Roslyn csaknem felkiáltott csalódottságában, amikor a férfi csókjai elapadtak, de az pusztán a karjába emelte és az ágyhoz vitte, ahol gyöngéden letette, majd mellé ült. Aztán a szemébe nézett, majd kivett egy vattapamacsot a szütyőből, átítatta ecettel, széttárta a nő combjait és mélyen a kelyhébe helyezte.

Roslyn beleremegett a férfi gyöngéd érintésébe és az érzéki erotikába, amellyel szándékosan megfűszerezte azt. Mire Drew elnyúlt mellette, már alig kapott levegőt.

Szinte megőrült a vágytól, hogy magában érezze a férfi hímveszőjét. Kinyújtotta a karját a férfi felé, de az megrázta a fejét.

– Még nem. Előttünk az egész éjszaka.

Azzal lehajtotta a fejét és szopogatni kezdte a nő mellét. A férfi perzselő ajkának érintése nyomán valóságos lángcsóva cikázott végig

a testén, egészen a teste forró, lüktető középpontjáig, s az érzéstől ívbe feszült a háta.

– Drew, kérlek... – könyörgött a nő.

– Mit szeretnél, életem?

– Téged.

A férfi közelebb húzódott hozzá, testét a nő testéhez préselve – kemény hasát, izmos combját és a combjai közt vaskos falloszát – de semmi többet. A nő élvezte a férfi meztelen testének forró érintését, de ennyivel nem tudott betelni.

– Siess – suttogta.

– Nem. Még várnunk kell.

Roslyn az ajkába harapott, sikítani tudott volna, de néhány pillanatig még sikerült lecsendesítenie a kízó sóvárgást, miközben a férfi tovább cirógatta

A férfi végighúzta az ujját a nő testén, le egészen a combja hajlatáig, végigsiklott a selymes fürtök között, ahol rábukkant a nedves szirmokra. Már forró és duzzadt volt, még mielőtt a férfi hihetetlen gyöngédséggel izgatni kezdte volna sajtó testét.

– Drew, nem bírom tovább... kérlek.

A nő reszketegen felsóhajtott, amikor a férfi végre fölé hajolt, csodálatos hímtagját az ölébe fészkelve. Amikor a férfi selymesen belehatolt, a nő felnyögött a gyönyörtől.

A nyögései egyre sűrűbbé váltak, ahogy a férfi mozogni kezdett benne. Kezét nyugtalanul futtatta végig a férfi hátán, majd megragadta feszes fenekét, gyorsabb ritmusra sarkallva a férfit. De Drew nem engedelmeskedett.

Ehelyett lassan izgatta a nőt, ahogy ki-be siklott a testébe. Előredőfött, behatolt, eltöltötte... majd csaknem teljesen elhúzódott, és a nyomában kízó sóvárgás kelt. A férfi elhalmozta érzéki örömekkel, udvarolt neki, erotikus szavakat suttogott a fülébe, míg a nő csaknem megőrült a szenvedélytől.

Drew ugyanezt az örületet érezte, ahogy elmerült a nő érintésébe, illatába és ízébe. Minden egyes szívdobbanás sürgette, de

kényszerítette magát, hogy lassítson. Azt akarta, hogy sokáig tartson. Azt akarta, hogy a nő szenvedélye az egekig szökjön.

Az arca megfeszült az összpontosítástól, ahogy visszahúzódott és Roslyn élvezetében gyönyörködött... aztán a vágytól ködös tekintetük egymásba kapcsolódott.

A nő remegve kulcsolta a férfi csípője köré a lábát, átölelve, szorosan magához vonva a férfi testét. Drew még mélyebbre hatolt, egészen markolatig merülve a nő perzselő kelyhébe. A nő tébolyultan zihált és kétségbeesetten ringatni kezdte a csípőjét, megosztva a férfival önkéntelen borzongását, miközben a férfi tébolya egyre magasabbra szökött.

A nő valóságos tüztenger volt a férfi sajgó teste alatt. A férfi pedig végleg elveszítve önuralmát, egyre keményebb ritmust diktált.

A vágyuk elérte a robbanásponthoz, és egy pillanattal később Roslyn teste megfeszült. Elfojtott nyögése hallatán meglágyult a férfi szíve, miközben a testét görcsbe rántó gyönyör a férfi testét is viharosan a csúcsra röpítette.

Drew megtöltötte a nőt a vágyával, miközben a bőszt birtoklásvágytól hajtva egyre mélyebbre és mélyebbre hatolt a nőben, mintha nem tudna elég mélyre hatolni. Miközben nyers nyögések szakadtak fel a torka mélyéről, remegve, rángatózva, ívbe feszülve döfölte tovább a nőt, míg végül megrázkódott és elárasztotta forró magjával.

Kétségbeesetten kapaszkodtak egymásba, zihálva, miközben a testükön végigsöpörtek a gyönyör utolsó hullámai. Amikor ezek is elcsitulnak, Drew valahogy összeszedte magát, hogy a karjára támaszkodjon, nehogy agyonnyomja a nőt, de az ágyékuknál továbbra is egymásba fonódtak, miközben az arcát a nő hajába rejtette.

A férfi ziháló lélegzete lassan elcsendesült, ahogy körülöttük az éjszaka is. Behunyta a szemét, miközben lassan kifújta a levegőt. A szeretkezésük ezúttal az érzékek vad robbanása volt, de az aktus

hevessége ellenére még sosem érzett ilyen bensőségességet, ilyen gyöngédséget, mint abban a pillanatban Roslyn karjában.

Azon tűnődött, hogy mit mondjon, amikor felfigyelt a nő egyenletes lélegzésére és rájött, hogy Roslyn elaludt.

Drew gúnyosan elmosolyodott. Fel akarta szítani a nő vágyát, helyett sikerült álomba ringatnia. Óvatosan az oldalára gördült, miközben testével továbbra is védelmezően simult Roslynhoz. De nem akart elaludni. Inkább a nőt nézte.

A nő kivételes szépségében gyönyörködött a holdfényben, és képtelen volt megérteni, hogy miért volt ilyen boldog a nő karjában. Hogyan tudta ilyen maradéktalanul kielégíteni Roslyn, és miért volt rá olyan nagy hatással a nő szívélyessége.

De az igazság az volt, hogy Roslyn kielégített egyfajta sóvárgást, amelynek egészen mostanáig nem tudta a nevét. Ostobaságnak tűnt, hogy életének ezen a pontján rádöbbenjen, hogy van benne valami végtelen sóvárgás, de nem tagadhatta, hogy ez létezik. A nő kioltotta a magányát, amelyről nem is tudta, hogy szenved tőle. Örömet és boldogságot ébresztett benne...

Drew hirtelen mozdulatlaná dermedt. Rájött, hogy azokat a tüneteket észleli, amelyeket korábban a nő próbált leírni. Boldog volt a nő jelenlétében. Nyugtalanak és üresnek érezte magát, ha nem lehettek együtt. És olyan sóvárgás töltötte el, amely jóval túlment a testi vágyon.

A nő szívből jövő szerelemnek nevezte.

Valami összeszorult a mellkasában; de nem fájdalmat érzett, hanem csodálkozást. Lehetséges, hogy beleszeretett a nőbe? Hogy mégis képes szeretni?

Mi más magyarázata lehetne annak a heves érzelemnek, amelyet Roslyn iránt érzett? Ha csupán a teste vágyódna a nő után, akkor a szíve és az agya meg se rezzenne.

Drew behunyta a szemét, s megpróbálta a gyakorlatban értelmezni az elméletét. Roslyn a védvonalai mögé kúszott, az biztos, de a tudat nem ejtette kétségbe, ahogy várta. Sőt, inkább vonzónak találta –

hogy élete hátralévő részében megoszthatja vele ezt a bensőséges érzést, a szerelmet és a szeretetet.

Sosem hitte, hogy a menyasszonyával része lehet ebben. De most már nem éri be kevesebbel. Szerelmi házasságot akart kötni Roslynnal, nem pedig érdekházasságot. Azt akarta, hogy a nő szeresse, ne pedig azért kényszerüljön hozzámenni, hogy elkerülje a botrányt.

De mi van, ha nem képes szerelemre lobbantani maga iránt?

A karjai ösztönösen szorosabbra zárultak a nő körül. Még csak belegondolni sem hajlandó ebbe az eshetőségbe.

Sosem engedi el, fogadta meg Drew a mélységes csendben. Hamarosan elnyeri Roslyn szívét. Feleségül veszi, és a hercegnőjévé teszi. És megadja neki azt a jövőt, amelyet korábban egy másik férfi oldalán álmodott... azt a jövőt, amelyről ő maga sosem mert álmodni.

17.

*Jól tettem, hogy még most felbontottam az eljegyzésünket,
Mielőtt a fájdalmas jövő kínzó közelségbe kerül.*

Roslyn levele Tannynak

Roslyn végtelenül megkönnyebbült, amikor másnap reggel végre visszatérhetett a Danvers-házba. Nem csupán azért, mert elege volt a hercegnőből – aki továbbra is jeges megvetéssel viseltetett iránta, de azért is, mert végre búcsút inthetett Drew-nak. Roslyn elismerte, hogy csodálatos volt a szeretkezéssel töltött este, de úgy érezte, az ehhez hasonló varázslatos meghittség úgysem tart örökké. És létfontosságú volt, hogy visszatérjen a valóságra, mielőtt Drew még jobban rabul ejti.

Sajnálatos módon azonban, amikor a férfi kíségette a kocsijából, olyan meghitten nézett a szemébe, hogy a nő szíve azonnal hevesebben kezdett kalapálni. Leküzdve a kísértést, hogy a férfi karjába vesse magát, Roslyn inkább sok sikert kívánt neki londoni útjához. A férfi úgy tervezte, hogy ismét meglátogatja Sir Rupert ügyvédeit, hogy kiderítse, mire jutottak a Winifredet zaklató vörös hajú tolvaj ügyében.

Mielőtt távozott, Drew csupán Roslyn kesztyűs kezét csókolta meg, bár a nő azt szerette volna, ha ennél sokkal messzebbre megy.

A kísértés még sokáig gyötörte a férfi távozása után. Roslyn, akinek nem volt különösebb teendője, nyugtalanul kószált a házban,

és füstölgött, hogy milyen slamasztikába került. Az előző események rádöbbsentették, milyen súlyos veszély fenyegeti Drew személyében. Most, hogy látta a férfi gyöngéd, sebezhető oldalát is, védőbástyája maradéka is leomlott. És riasztó módon, minél több időt töltött a férfival, az érzelmei annál erősebbek lettek iránta.

Most már tudta, nem engedheti, hogy a férfi tovább udvaroljon neki. De ami ennél is fontosabb volt, hogy ne adja át magát a tiltott randevúk gyönyöreinek. Mivel azonban még mindig jegyesek voltak, jelentős időt kényszerült eltölteni Drew társaságában. A tegnap esti romantikus közjáték után azonban úgy érezte, képtelenség lesz érzelmileg távol tartania magát.

Ostoba volt, amikor azt hitte, képes lesz rá, ismerte el Roslyn. Képtelenség ellenállni egy ellenállhatatlan férfinak, akinek feltett szándéka volt levenni őt a lábáról. Arabella néhány héttel ezelőtt hasonló cipőben járt. Tess pedig Londonba utazott, hogy segítsen Lilynek valamilyen különös ügyben Fanny panziójában. Roslyn tudta, hogy nélkülük neki magának kell megbirkóznia a problémáival.

Erővel kisöpörte a nyugtalanító gondolatokat a fejéből, majd sarkon fordult, és felment a hálósobájába, hogy átöltözzön. Délután benéz majd a Freemantle Iskolába. Mivel csupán néhány diák maradt ott a nyári szünidő idejére, nem voltak órák. Ilyenkor csak az iskola igazgatónője, Jane Caruthers felügyelt a növendékekre. De Roslyn élvezte a lányok társaságát, és ha eltölt velük egy kis időt, azzal egy időre megfeledezhet Drew felzaklató udvarlásáról, és jövőjük bizonytalan alakulásáról.

Roslyn annyira élvezte a kiruccanást, hogy teára is ott maradt. De amikor később visszatért a Danvers-házba, ugyanazzal a problémával találta szembe magát: Mihez kezdjen Drew-val?

Talán bölcs dolog lenne azonnal felbontani az eljegyzést. Teljes mértékben meg volt róla győződve, hogy ostobaság lenne férjhez mennie a herceghez. Drew számtalanszor megmondta, hogy egyetlen

nőnek sem fogja odaadni a szívét soha, Roslyn szívét viszont könnyedén elrabolhatja a férfi.

Ott volt Winifred intő példája – mindaz a szívfájdalom és szenvedés, amelyet el kellett viselnie, mert míg ő szerette a férjét, az nem szerette őt viszont. Milyen nehéz lehetett Winifred-nek megküzdeni mindazzal a sok fájdalommal az évek során.

Roslyn tudta, jobb lesz, ha barátnője borzalmas élményeit intő jelnek tekinti.

Hogy elterelje a gondolatait, felvett egy régi ruhát, és kiment a kertbe. A virágágyások kezdtek régi pompájukban tündökölni, miután Marcus egy vagyont költött a ház és a birtok felújítására. Így ma már megengedhették maguknak azt a luxust, hogy mindennap friss virágot vigyenek be, és helyezzenek el a szalonokban és a társalgókban. Roslyn általában megkímélte Mrs. Simpkins ettől a fáradtságtól.

Éppen egy rózsabokor fölé hajolt, hogy lecsippentsen egy különösen tövises szárú sárga rózsát, amikor hallotta, hogy nyílik a kertkapu, és felpillantott, arra számítva, hogy valamelyik kertész lépett be. Ehelyett azonban Lord Haviland igyekezett felé a kavicsos ösvényen.

Roslyn kiegyenesedett, beledobta a rózsát meg a metszőollót a lábánál heverő kosárba, és bevárta a férfit.

– Ah, Roslyn kisasszony, reméltem, hogy itthon találom.

Felpillantva a férfire, Roslyn viszonzta annak mosolyát.

– Minek köszönhetem megtisztelő látogatását, uram?

– Azért jöttem, hogy személyesen nyújtsam át a nagyanyám meghívását. Jövő héten nagyszabású estélyt rendez, és a lelkemre kötötte, mindenképpen vegyem rá, hogy eljöjjön.

Amikor Haviland felé nyújtotta a dombornyomású kártyát, Roslyn lehúzta az egyik kertészkesztyűjét, hogy átvegye.

– A nagyanyám örülne, ha Arden is eljönné – tette hozzá a férfi, miközben Roslyn a meghívót olvasta.

– Nem ismerem őfelsége terveit, így az ő nevében nem ígérhetek semmit, de én szíves örömet elmegyek.

– Rendben – felelte Haviland, majd mintha kissé habozott volna. – Be kell vallanom, meglepődtem, amikor értesültem az eljegyzéséről. Nem számítottam rá, mert úgy tudtam, Arden irtózik a házasságtól.

– Tudom. Meglehetősen... hirtelen történt – mondta Roslyn elpirulva.

– Szeretnék őszintén gratulálni, noha sajnálom, hogy én magam elszalasztottam a lehetőséget, hogy udvaroljak önnek.

Roslynnak ösztönösen ökölbe szorult a keze zavarában, Haviland bizalmas vallomása hallatán, miszerint ő maga is udvarolni akart neki... így elejtette a meghívót és a kesztyűjét.

Mindketten egyszerre hajoltak le, hogy felvegyék őket, és véletlenül összekoccant a fejük.

Roslyn grimaszt vágott, majd felkacagott, és a homlokára szorítva a kezét felegyenesedett. Haviland halkán átkozódott.

– A csudába, nagyon megütöttem?

Roslyn még mindig nevetve megrágta a fejét.

– Nem, egy cseppet sem.

– Hadd lássam – mondta a férfi, és elhúzta a nő kezét, hogy megnézhesse, mekkora sérülést okozott.

– Uram, igazán remekül vagyok.

– Én viszont nem. Szégyellem, hogy ilyen ügyetlen voltam.

– Nem a maga hibája, én voltam ügyetlen.

A férfi fanyarul felnevetett.

– Ön igazán kedves, Loring kisasszony. De nagyon jól ismerem a korlátaimat. Egy francia lovas századdal jobban boldogulnék. Bevallom, nem nagyon értek a gyönyörű nők nyelvén.

Szomorúan Roslynra mosolygott, és a nőnek torkára forrt a nevetés. Majd, amikor a férfi kinyújtotta a kezét, hogy kisimítsa egy fűrt az arcából, mozdulatlanná dermedt.

– Kérem, bocsásson meg – mondta a férfi kedvesen.

Mielőtt a nő magához térhetett volna, hogy válaszoljon, egy jeges hang hasított a csendbe.

– Milyen meghitt jelenet.

Roslyn rémulten pillantott hátra a válla felett, és látta, hogy Drew a teraszon állva őket nézi.

Egy röpké pillanatra elmosolyodott, majd hátrébb lépett, eltávolodva Lord Havilandtól.

– Drew... nem számítottam rá, hogy ma délután meglátogat.

– Nyilvánvalóan nem. Máskülönben sosem hagyta volna, hogy megzavarjak egy ilyen elbűvölő jelenetet.

A nő szeme elkerekedett a férfi bőszen hangja hallatán. Egyértelmű volt, hogy Drew félreértett egy teljesen ártatlan helyzetet, de Roslyn nem tudta, mit mondjon, hogy eloszlassa a félreértést. Biztos volt benne, hogy a férfiúi birtoklásvágy hajtja a herceget. Hiszen nem lehetett féltékeny; a férfi iránta való érzései nem voltak elég erősek ahhoz, hogy féltékeny legyen.

A csend azonban egyre mélyebb és szinte tapinthatóbb lett, miközben Drew feléjük közelített, majd megállt a gróf előtt.

– Ő az én jegyesem, Haviland.

– Magam is így hallottam – felelte a férfi sokkal kedvesebben. – De nyugodjon meg, nem vadásztam az ön területén, felség.

– Valóban?

– Azt mondtam, vagy nem? – vont a fel sötét szemöldökét Haviland.

Szinte szikrázott a levegő a feszültségtől a két férfi között. Drew kész volt a gróf vérét venni, de a hangja halkan és megtévesztően higgadtan csengett, amikor megszólalt.

– Ha még egyszer, csak egy újjal is hozzáér, nem éri meg a reggelt.

A fenyegetés hallatán Roslynnak elakadt a lélegzete, Haviland pedig összehúzott szemmel nézett a hercegre.

– Félreérti a helyzetet, Arden...

– Kár pazarolnia a szót, ha csak nem akar meghalni – szakította félbe Drew. – Most pedig hálás lennék, ha távozna.

A gróf kihúzta magát; a szeme lángolt a dühtől. Roslyn egy pillanatig szótlánul nézte a jelenetet; túlságosan meg volt döbbenve,

és túlságosan szégyellte magát ahhoz, hogy ellentmondjon Drew parancsának, de végül mégis rátalált a hangjára.

– Felség, ebből elég!

Haviland a nőre pillantott. Noha igyekezett saját indulatait féken tartani, láthatóan nem állt szándékában Roslynt védtelenül magára hagyni a herceggel.

– Minden rendben?

– Igen... hogyne. Köszönöm a meghívást, uram.

– Hát jó. De ha mégis szüksége lenne rám, a szomszédban vagyok. Szép napot, Loring kisasszony.

Azzal Haviland meghajolt, majd sarkon fordult és elviharzott.

Amikor a gróf becsukta maga mögött a kaput, és Roslyn kettesben maradt Drew-val, a nő azonnal nekiesett a férfinak.

– Minek köszönhattük ezt a felháborító modortalanságot, ha szabad kérdezni? Nincs joga elküldeni vagy megfenyegetni a vendégeimet!

– Nem fenyegetésnek szántam. Komolyan gondoltam, amit mondtam.

Roslyn hitetlenkedve bámult a férfitra

– Elment a józan esze?

– Korántsem. Még mindig szerelmes belé, én pedig ezt nem vagyok hajlandó eltűrni.

A férfi hangja ridegen, közönyösen csengett, de a nő érezte, hogy ő maga egyre jobban dühbe gurul.

– Egészen pontosan mit nem halandó eltűrni, Drew?

– Hogy Havilanddel találkozgat.

– Hogy... találkozgatok? – A nőnek tátva maradt a szája a felháborodástól és a megdöbbenéstől. – Komolyan azt képzeled, hogy tiltott viszonyt folytatok Lord Havilanddel? Miközben a maga jegyese vagyok?

– Kétlem, hogy a jegyességünk bármiben is megakadályozná.

A nőt mélyen megdöbbsentette, hogy Drew el tudta róla képzelni, hogy így elárulja.

– Azt hiszi, képes lennék úgy szeretkezni magával, ahogy múlt éjjel, és aztán... Mégis, miféle forróvérű cédának tart engem?

– Nem maga lenne az első nő, aki csak tetteti, hogy érdeklődik irántam, miközben az árnyékban egy másik szerető várakozik – felelte a férfi ridegen.

– Hogy merészeli? – suttogta Roslyn. – Hogy merészel ilyen álnoksággal vádolni? Ennél én sokkal becsületesebb vagyok.

– Igazán?

A nő úgy érezte, mintha a férfi megütötte volna. Elakadt a lélegzete, a torkát pedig összeszorította a fájdalom.

– Ha csak ennyire tart... – A nő kényszerítette magát, hogy nyeljen egyet, és elfordult. – Nem vagyok hajlandó tovább vitatkozni...

– Ne merészeljen elsétálni, Roslyn!

A férfi heves kirohanása megrémítette Roslynt, és megállt. Hirtelen remegni kezdett, de kényszerítette magát, hogy visszanézzen a férfira.

– Nincs joga parancsolgatni nekem. Nem vagyok sem a tulajdona, sem a szeretője, akinek a szolgáltatásait megvásárolta.

– De igenis van jogom – lépett közelebb a nőhöz Drew, miközben alig bírta fékezni indulatait. – És elvárom, hogy válaszoljon. Szereti azt a fattyút?

– Tessék? – kérdezte Roslyn, és beleborzongott a megvető kifejezésbe.

– Havilandet... szereti?

– Az iránta való érzéseim nem tartoznak magára!

– De még mennyire, hogy rám tartoznak! Jegyesek vagyunk, vagy talán elfelejtette?

A nőnek ökölbe szorult a keze.

– A jegyességünk csupán átmeneti, a látszat kedvéért.

– Egyáltalán nem átmeneti, hozzám fog jönni feleségül, Roslyn.

– Menjen a pokolba!

– Ha én megyek, maga is jön velem!

Roslyn érezte, hogy kifut az arcából a vér. Drew kiabált vele, ő pedig visszakiabált.

A férfira bámult, és képtelen volt megszólalni. Összeszorult a mellkasa, és émelygett a rémülettől.

– Mennem kell... – rebegte végül, és besietett a házba

– Roslyn, jöjjön vissza!

A nő fülére tapasztotta a kezét, miközben a szülei veszekedései visszacsengtek benne az idő távolából. Képtelen volt elviselni a hangzavart akkor, és most ugyanúgy képtelen volt elviselni Drew kiabálását. Így hát futásnak eredt.

– Roslyn! – kiáltotta Drew haragosan.

Roslyn ügyet sem vetett rá. Csak futott tovább, képtelen volt megállni. Végigszaladt a kavicsos ösvényen, felbukdácsolt a teraszra vezető kőlépcsőkön, és ösztönösen a menedéke felé véve az irányt, beszaladt a könyvtárszobába. Látását elhomályosították a szemét elfutó könnyek.

– Roslyn... – A férfi hangjában ezúttal aggodalom is csengett, nem csupán harag, de a nő nem állt meg.

A könyvtárszobába vezető erkélyajtó szerencsére nyitva volt. Roslyn valósággal berobbant a könyvtárszobába, majd becsukta maga mögött az ajtót.

Ott állt reszketve, miközben zakatolt a szíve. Még mindig hallotta a dühös hangokat... ahogy a szülei dühödten veszekednek... az anyja hűtlenséggel vádolja az apját... aztán hallja az anyja sírását.

Ő nem fog sírni, fogadkozott Roslyn. Nem fog összeomlani. De a remegés csak nem akart abbamaradni. Vakon átvágva a könyvtárszobán, Roslyn az ablakfülkébe kuporodott. Apró, láthatatlan gombolyaggá akart válni, mint kiskorában.

Most is ugyanúgy remegett, mint akkor. Szorosan átölelte magát, de így meg alig kapott levegőt. A fülében pedig továbbra is visszacsengett a szülei hangja.

Behunyta a szemét, és megpróbálta elhallgattatni őket. Szorosan ölelte magát, és gyerekkora kísérteteivel küzdve azt kívánta, bárcsak szűnnének már a hangok.

Félig nevető, félig zokogó hang szakadt fel a torkából. Hányszor kuporgott már így – a könyvtárszobába menekülve szülei dühös összecsapásai elől? A hampshire-i házban az ablakfülkét rejtő függöny mögé bújt, és kezét a fülére szorította, míg a testvérei rá nem találtak, és meg nem vigasztalták.

Újabb borzongás futott végig a testén, de Roslyn kényszerítette magát, hogy szabályosan lélegezzon és megnyugodjon. Most már felnőtt volt. Nem volt rá szüksége, hogy Lily a kezét fogja

És arra sem volt szüksége, hogy Lily megmondja neki, milyen ostoba. Hogyan is képzelhette, hogy feleségül mehet Drew-hoz? Ha már most így veszekedtek, amikor még csak alig két hete jegyesek, milyen házasság várna rájuk?

A legszörnyűbb rémálmai válnának valóra, házasságuk pedig a szülei borzalmas, ellenséges kapcsolatává válna.

De mi mást remélhetne? Kiáltotta egy hang Roslyn fejében. Drew sosem fogja szeretni. Semmiképpen, ha képes így kétségbe vonni a szavait. Az igazi szerelem azt jelentette, hogy a felek megbíznak egymásban, de még ha a férfi nem is képes bízni benne, akkor is kötelessége tisztelettel és megbecsüléssel bánni vele...

Ismét heves borzongás rázta meg a testét. Azonnal fel kell bontania az eljegyzésüket. Ha már most ekkora fájdalmat okozott neki a férfi, vajon mekkora fájdalmat kell tőle később elviselnie? Riasztónak tűnt az eshetőség, hogy így veszekedjen Drew-val, ha egy nap majd beleszeret.

Nem, véget kell vetnie a kapcsolatuknak, mielőtt a férfi visszavonhatatlanul elrabolja a szívét. A férfi hiánya minden bizonnyal hatalmas űrt hagy majd benne, de jobb most elszakadni tőle, mint később, amikor már túl késő lesz...

Roslyn mozdulatlaná dermedt, amikor meghallotta, hogy a könyvtárszoba ajtaja lassan kinyílik. Drew engedély nélkül lépett be, majd egy hosszú pillanatig csak állt, mielőtt a nő felé közelített volna

– Mi a baj, Roslyn? – kérdezte csendesen.

– Ha meg kell kérdeznie, akkor nem tudom elmagyarázni.

– Nem akartam kiabálni önnel.

A nő vonakodva kinyitotta a szemét, és a férfit nézett.

– De mégis kiabált velem. Azon kívül kétszínűséggel és hűtlenséggel vádolt.

– Nem... csak láttam, amint Havilanddel nevetgél, ahogy rámosolyog...

A férfinak a torkára forrt a szó, amint a nő nyersen suttozva megszólalt. – Képtelen lennék veszekedni magával, Drew. Gyűlölöm a veszekedést.

– Nem veszekedtünk.

– Akkor ezt mégis minek mondaná?

– Vitatkozásnak.

– Az egy és ugyanaz.

Drew-t mardosta a bűntudat; a hajába túrt. Valóban veszekedett Roslynnal. Ostoba módon hagyta, hogy a hirtelen támadt féltékenységből fakadó düh elöntse az agyát, és rémületében a nőre támadt. Most pedig Roslyn itt ült holtápadtan és reszketve, miközben a szemében könnyek csillognak.

Amikor az egyik könnycsepp végiggördült a nő arcán, Drew szerette volna letörölni, de kényszerítette magát, hogy ne mozduljon. Gyanította, hogy a nő nem örülne neki, ha most megérintené. Szerette volna a karjába zárni és megvigasztalni, de tudta, hogy visszautasítaná.

– Sajnálom – mormolta a férfi, tudván, hogy komoly Canossa-járásra számíthat. – Sosem lett volna szabad kiabálnom önnel, vagy igaztalanul megvádolnom. A féltékenység hajtott. Tudom, hogy ön sokkal becsületesebb annál, semmint hogy a hátam mögött, titokban Havilanddel találkozgasson.

A nő összeszorította az állkapcsát, mintha erőszakkal kéne kényszerítenie magát, hogy megőrizze a higgadságát. Végül úgy tűnt, Roslyn megacélozta magát, és felegyenesedett.

– Nem számít – mondta, és egy határozott mozdulattal letörölte a könnyeit. – Függetlenül attól, hogy mit akart, az eljegyzésünknek vége.

Drew nem akart hinni a fülének; kétségbeesett tekintetét Roslyn arcára szegezte.

– Nem gondolhatja komolyan.

– Higgye el, nagyon is komolyan gondolom – válaszolta a nő halk, színtelen hangon.

– Fel akarja bontani az eljegyzésünket, pusztán azért, mert felemeltem a hangomat?

– Igen, Drew. Egész gyerekkoromban az ehhez hasonló veszekedésektől szenvedtem, a saját házasságomban már nem tűröm el őket.

A férfi egyre feszültebbé vált.

– Túlreagálja a dolgot, édesem... elefántot csinál a bolhából.

– Nem hinném. Mindvégig tudtam, hogy a házasságunk sosem működne. Nem ugyanazokra a dolgokra vágyunk. És ha már most veszekedünk, milyen jövőre számíthatnánk?

Drew ökölbe szorította a kezét, de megpróbált higgadt maradni.

– Arra használja ezt a kis nézeteltérést, hogy visszamenekülhessen Havilandhez. Még mindig őt akarja, igaz?

Roslyn mélyen a férfi szemébe nézett.

– Hogy Havilandet akarom-e vagy sem, az abszolút mellékes. Nem akarok feleségül menni magához, Drew. Nem akarom, hogy a férjem legyen.

A férfi a nőre bámult, és úgy érezte, mintha kést forgattak volna meg a szívében.

Mivel a férfi nem felelt, Roslyn szomorúan elmosolyodott.

– Maga mondta, hogy amint eloszlik a rózsaszín köd, a házaspárokra unalom vár, vagy valami annál is rosszabb. Úgy tűnik, köztünk elszlott a rózsaszín köd. De most már megkönnyebbülhet, hogy mégsem kell elvennie. Én határozottan jobban érzem magam.

– Roslyn... – kezdte Drew, de a nő félbeszakította:

– Nem akarok többet erről beszélni.

A nő teljesen visszahúzódott a csigaházába, és kizárta őt. Drew látta Roslyn kifejezéstelen arcán és merev testtartásán. Úgy tűnt, mintha a nő egy áthatolhatatlan falat húzott volna kettejük közé.

A férfi valahol a szíve mélyén rettegést érzett.

A nő hangja szinte ridegen csengett, amikor ismét megtörte a csendet.

– Miért jött, Drew?

A férfi megpróbált visszaemlékezni látogatása valódi okára.

– Crupp kiderítette, hogy ki volt az az ügyvéd, aki Sir Rupert magánügyeit intézte – nyögte ki végül. – Farnabynak hívják. Ma délután felkerestem, hogy Sir Rupert egykori szeretője után érdeklődjek. Természetesen ismerte. A neve Constance Baines. De az ügyvéd azt állítja, hogy négy évvel ezelőtt megszakadt közöttük minden kapcsolat, miután az ügyfele meghalt. Sir Rupert London külvárosában bérelt Constance és a gyerekek számára egy kicsiny házat, de a házat állítólag eladták.

Roslyn beleborzongott a felfedezésbe.

– Gyerekek? Hát nem csak egy gyerek van?

– Hárman vannak. Egy fiú és két kisebb lány. Roslynnak szomorúan mondta.

– Winifrednek meg fog szakadni a szíve, ha megtudja. És most hol vannak?

– Éppen azt próbálom kideríteni – felelte Drew, majd elhallgatott.

– Farnaby nagyon idegesnek tűnt, miközben erről a Baines nevű nőről beszélt, és először el sem akarta árulni a ház címét. Az igazat megvallva, nem lepne meg, ha négy évvel ezelőtt elsikkasztotta volna a néhai Sir Rupert vagyonát.

– Úgy véli, Farnaby lopott a hagyatékából?

– Elképzelhető. Máskülönben sokkal készségesebb lett volna. Burkolt fenyegetésekkel kellett rávennem, hogy hajlandó legyen együttműködni. Jelen pillanatban a nyomozóiroda megpróbálja felkutatni Constance Bainest. Kifaggatják a ház jelenlegi lakóit meg az egykori szomszédokat, hátha tudják, hová mehetett a gyerekekkel. Lehet, hogy zsákutcába futunk, de remélem, egy-két napon belül megtudunk valamit. Ha sikerül felderíteni a tartózkodási helyét, ha még mindig Londonban él. Azt gondoltam, talán szeretne elkísérni.

– Igen... így van.

– Helyes. Majd küldönc útján értesítem, mikor jövök magáért.

– Ne fáradjon, Drew – rázta a fejét a nő. – Kölcsonkérem Winifred kocsiját.

– Ne legyen nevetséges, édesem. Egyáltalán nem fáradtság.

Roslyn ismét kihúzta magát, és mélyen a férfi szemébe nézett.

– Nem áll szándékomban bárhová is utazni önnel.

Drew-ba ismét belemart az émelyítő üresség érzése. Egy pillanatig habozott, hogy érdemes-e erősködni, hiszen a nő még mindig haragudott rá.

– Akkor legalább hadd küldjem el a kocsimat.

– Az nem lenne ildomos, minthogy már nem vagyunk jegyesek.

– Roslyn... – kezdte Drew, és ismét a hajába túrt. – Már mondtam, hogy sajnálom.

A nő összeszorította az ajkát, aztán halványan elmosolyodott.

– A bocsánatkérése cseppet sem hat meg, Drew. A jegyességünknek vége. Bízom benne, hogy értesíti a lapokat.

– Nem gondolhatja...

A nő tekintete még hűvösebbé vált.

– Kérem, tegyen egy szívességet: higgyen nekem. Sosem megyek feleségül magához. És nem maradok a jegyese pusztán azért, hogy véget vessek a pletykáknak.

Drew-nak összeszorult a szíve. Mindennél jobban szeretett volna vitába szállni a nővel, és rávenni Roslynt, hogy gondola meg magát. De emlékezve rá, hogy a nő mennyire gyűlöli a vitákat, inkább észérvekkel próbálta meggyőzni.

– Tudja, hogy a felbontott jegyességgel csak árt a jó hírének.

– Bizonyára, de vállalom a kockázatot. Most pedig, kérem, hagyjon békén.

Azzal méltóságteljesen felállt.

– Ha sikerül megtalálnia Constance-t, kérem, értesítsen, máskülönben nem látjuk szívesen itt a Danvers-házban.

Drew nézte, amint a nő kísétál a szobából, érzéketlenül, mint egy jégkirálynő. A szavai nagyon is véglegesnek hangzottak, akárcsak az a kijelentése, miszerint nem akarja, hogy ő legyen a férje.

Drew-t legelőször a rettegés kerítette a hatalmába; sötéten és ridegen gomolygott a gyomrában a gondolat, hogy elveszíti Roslynt. Nem hagyhatja, hogy a nő felbontsa az eljegyzésüket, máskülönben hogyan vehetné rá, hogy szeresse?

Nem, mondta gondolatban Drew, és erőszakkal megpróbálta kiűzni tudatából a páni félelmet. Nem fog beletörődni abba, hogy vereséget szenvedett. Roslyn kimerült és zaklatott volt – ráadásul jogosan haragudott rá. Csak időt kell adnia neki, hogy még egyszer átgondolhassa a dolgokat.

Pillanatnyilag felfüggeszti az udvarlását, de gondolatban megfogadta, ráveszi a nőt, hogy megváltoztassa a véleményét az eljegyzésükkel kapcsolatban. Roslyn végül hozzá fog menni feleségül, és idővel meg fogja szeretni.

A férfi összeszorította az állkapcsát, és kivonult a könyvtárszobából. De a félelem hidegen tekergő kígyóját, amely azt suttogta, hogy már elkésett, nem tudta kiűzni a tudatából.

18.

Sir Rupert és Constance szomorú meséje is csak azt igazolja, hogy nemesemberek jobban kedvelik a szerebőjüket, mint a feleségüket

Roslyn levele Fanny-nak

Fanny! – kiáltotta Roslyn meglepetten, amikor a barátnője két nappal később belibbent a Danvers-ház könyvtárszobájába.

– Nem vártalak a héten. Éppen tegnap írtam...

– Tudom – mondta Fanny, Roslyn levelét lobogtatva. – Éppen azért jöttem, drágám, hogy megbizonyosodjak róla, tényleg elment-e az eszed.

– Hogy elment-e az eszem? – ismételte Roslyn, és becsukta a könyvet, amelyet addig olvasott.

– Azt gondoltam, minden bizonnyal ez történt, ha valóban felbontottad az eljegyzésedet Arden hercegével.

Roslyn nem felelt. Megvárta, amíg Fanny kényelmesen elhelyezkedik az egyik széken, és úgy folytatja.

– Meg kell vallanom, nagyon meglepett, Roslyn, hogy képes lennél eldobni magadtól egy ilyen csodás lehetőséget, hogy hercegnő váljon belőled, és életed végéig élvezd az ezzel járó előnyöket.

– Tudod jól, hogy nem érdekelnék az efféle mihaszna dolgok – mondta Roslyn, letelepedve Fannyval szemben.

– Persze, hogy tudom. Te igaz szerelemre vágysz. De éppen olyan könnyű egy gazdag herceget szeretni, mint egy szegény koldust.

– Nem, ebben tévedsz, Fanny. És arra számítottam, ha senki más, te biztosan megértesz. Az előkelő életedet egy örökre szóló kalandra és szenvedélyre cserélted.

– Amit tizenhat évesen hittem, és amit huszonnégy éves fejjel tudok, az két külön dolog – grimaszolt Fanny. – Ma már sokkal érettebb és tapasztaltabb vagyok, s talán bölcsebb is. Ma már nem ugyanarra vágynom, amire akkor.

Roslyn a homlokát ráncolta. Még sosem hallotta Fannytól, hogy megkérdőjelezte volna köztudottan színes élete döntéseit. Az azonban nem volt túl jó érzés, gondolta Roslyn, hogy még a barátnője sem ért egyet az ő döntésével.

– Nem beszélhetnénk erről máskor, Fanny?

– Nem hinném – ráncolta homlokát a kurtizán. – De nem vagy valami jó színben, Rose. Karikás a szemed, az arcod pedig sápadt. Aligha így néz ki egy nő, aki meg van győződve arról, hogy jó döntést hozott.

– Remekül vagyok – erősködött Roslyn, annak ellenére, hogy tudta, a hazugsága teljesen nyilvánvaló. Nem aludt jól, mióta összeveszett Drew-val, és étvágya sem volt.

Szórakozottan a keblére szorította a kezét; képtelen volt megfelekedezni a szívében megbúvó mardosó fájdalomról – még kevésbé az azt kiváltó okról.

Drew nélkül mélységes ürességet érzett, amely nagyon hasonlított ahhoz az űrhöz, amelyet anyja elvesztése okozott, amikor Victoria elhagyta a lányait, és szeretőjével Európába szökött. És ugyanezt érezte akkor is, amikor megtudta, hogy az apja szükségtelenül halt meg egy értelmetlen párbajban, amelyet az éppen aktuális szeretője becsületéért vívott.

De nem akart a múlton rágódni.

– Csak azért jöttél, hogy megdorgálj, amiért felbontottam az eljegyzésemet?

– Nem – felelte Fanny ellágyulva, és kényszerítette magát, hogy elmosolyodjon. – A fő ok valóban az volt, hogy megszidjalak, de azt is el akartam mesélni, hogy mire jutottam Sir Ruperttel és Constance Bainesszel kapcsolatban. Sajnos semmit sem sikerült kiderítenem a kapcsolatukról. Ha valóban a szeretője volt, és három gyereket is szült neki, akkor rendkívül tapintatosan jártak el mindketten.

– Nem lep meg, hogy gondosan őrizték a titkukat – biggyesztette az ajkát Roslyn. – Szeretném azt hinni, hogy azért, mert Sir Rupert nem akart fájdalmat okozni Winifrednek, és nem azért, hogy becsapja, csak mert ő felügyelte a pénzügyeket.

– Nos, ha Constance-nak nyoma veszett, lehet, hogy sosem találjátok meg. Ez a szeretők sanyarú sorsa, ha a mecénásuk meghal vagy lecseréli őket, különösen, ha gyerekeik is születnek. A jövőjük a legjobb esetben is bizonytalan.

– Képelem – mormolta Roslyn. – De ha Sir Rupert valóban annyira szerette Constance-t, mint ahogy Winifred állítja, bizonyára biztosított volna a számukra valamiféle jövedelmet arra az esetre, ha ő meghal. Drew... Arden úgy véli, elképzelhető, hogy Sir Rupert ügyvédje tisztességtelenül járt el velük.

– Jogi dokumentumok hiányában Constance-t könnyen kiforgathatták az örökségéből – bólintott Fanny, – Arden nem említette, hogyan áll a nyomozás?

– Még nem jelentkezett, de remélem, hamarosan hallok róla.

Fanny egy pillanatig habozott, miközben Roslyn arcát fürkészte.

– Nem foglak még jobban összeszidni, de biztos vagy benne, hogy helyesen cselekedtél? Talán még nem késő, hogy meggondold magad.

Roslyn félrefordította a tekintetét; a mellkasát szorító érzés még erősebb lett. A lapokban még nem jelent meg a hír, hogy felbontották az eljegyzést, de ez eltörpült a másik ügy mellett.

– Nincs értelme továbbra is jegyeseknek maradnunk, Fanny. Sosem tudnék hozzámenni Ardenhez.

– Csak mert összekaptatok?

– Nem csupán összekaptunk – villant meg a szeme. – Veszekedtünk és kiabáltunk.

– Nem minden veszekedés rossz – mosolygott Fanny. – És a legtöbbjük egyáltalán nem olyan romboló hatású, mint amilyen a szüleid csatározása volt. Néha akár hasznosak is lehetnek.

– Mégis hogyan? – nézett rá hitetlenkedve Roslyn.

– Néha egy-egy vita felpeszíti az életedet, édesem. Felforralja a véredet és felszítja a szenvedélyt. A veszekedésnek ugyan nem sok köze van a szerelemhez, de néha a negatív indulatok is a szerelem részét képezik, Roslyn. A szerelmespárok akkor is veszekednek, ha szeretik egymást.

Roslyn egy hosszú pillanatig nem szólalt meg.

– Nos, Drew és én nem szeretjük egymást. Csupán hagytuk, hogy a szenvedély megszedítsen minket, de ez minden.

– Az még nem jelenti azt, hogy soha nem is fog megszeretni.

– Akkor is kétséges – vágott vissza Roslyn. – Például sosem akart feleségül venni. Gondolom, végtelenül megkönnyebbült, hogy mégsem kell elvennie.

– Miért mondod ezt?

– Ha azt akarta volna, hogy továbbra is jegyesek maradjunk, legalább megpróbált volna meggyőzni. De két napja, amióta kiutasítottam a házból, nem is hallottam róla.

Fanny kétkedőnek tűnt, de legalább nem erősködött.

– Hogy van Lily? – kérdezte Roslyn, határozottan témát váltva.

Kérdése őszinte mosolyt csalt Fanny ajkára.

– Jobban nem is lehetne. Sosem hittem volna, hogy egy kurtizánok számára fenntartott iskola ilyen sikeres lehet. Sőt, amikor Lily először felvetette az ötletet, azt hittem, meghibbant. De olyan lelkes, és Tess éppen olyan elhivatottnak tűnik, ami a lányok képzését illeti, hogy a segítségével előkelőbb kuncsaftokat szerezhessenek, akik aztán fényesebb jövőt biztosítanak a számukra. A lányok nagyon lelkesek... ráadásul számos kolléganőjük kérte, hogy bekapcsolódhassanak a képzésbe. Minden délután helyes

beszéd és testtartás órán vesznek részt, megtanítják őket, hogyan kell teát tölteni, viselkedni, társalogni...

Roslyn önkéntelenül is elnevette magát.

– Pont olyan dolgok, amelyeket Lily ki nem állhat. Sokkal szívesebben tanít lovaglást vagy íjászatot. De jó tudni, hogy ezek a készségek ilyen jó szolgálatot tesznek most neki.

Abban a pillanatban Simpkin tűnt fel a könyvtárszoba ajtajában, és türelmesen megvárta, míg Roslyn észreveszi.

– Üzenetet hoztam, Roslyn kisasszony, Arden hercegétől.

Roslyn szíve szánalmas módon hevesen kezdett zakatolni Drew nevének pusztá említésére, de megpróbálta lecsillapítani, miközben feltörte a pecsétet, és elolvasta az üzenetet.

Megtaláltam Constance Bainest. Ma délután egykor elküldöm önért a kocsimat, ha megfelel.

Az aláírás egyszerűen Arden volt.

Roslyn az inasra pillantott.

– Simpkin, kérem, mondja meg, hogy az időpont megfelelő.

– Ahogy óhajtja, Roslyn kisasszony – felelte a szolgál, majd meghajolt és távozott.

Roslyn elmondta Fannynak, hogy mi állt a levélben.

– Akarod, hogy veled menjek ma délután? – A barátnője arca ismét együttérzésről tanúskodott.

Roslyn legszívesebben igent mondott volna. Sokkal könnyebb lett volna Fanny társaságában szembenézni Drew-val. Sőt, ami azt illeti, az lett volna a legegyszerűbb, ha soha többet nem kell találkoznia Drew-val. De a végére akart járni a Winifred tolvaját övező rejtélynek.

– Köszönöm, de nem – válaszolta Roslyn. – Nem tudom, mit találunk, de Winifred érdekében szeretném lehetőleg titokban tartani a látogatásunkat.

Kényszeredetten elmosolyodott.

– Fanny, ha már itt vagy, volna kedved velem ebédelni?

Fanny dallamosan felkacagott.

– Már azt hittem, sosem kérdezed meg. Éhen halok, mivel azonnal jöttem, amint felébredtem. Csak a te kedvedért vagyok hajlandó megszakítani a szépítő alvásomat, drágám. Most pedig hadd meséljek Lily vállalkozásáról...

Amikor délután egykor megérkezett Drew kocsija, Roslyn riadtan vette észre, hogy a lovászok és istállófiúk pisztolyokkal és mordályokkal vannak felszerelve. De azonnal megértette, miért volt szükség erre az óvintézkedésre, amint a kocsi végighajtott a londoni East Enden a dokkok irányába, mert az utcák itt egyre lesújtóbb látványt nyújtottak, és mindenünnen orrfacsaró bűz áradt.

Roslyn alig kapott levegőt, miközben egyre növekvő aggodalommal figyelte a lehetetlen állapotokat. Ha Constance Baines valóban itt élt, akkor a szerencse igencsak elpártolt tőle.

A kocsi behajtott egy mocskos, macskaköves utcába, és megállt egy ütött-kopott épület előtt. Drew a bejárat előtt várakozott, hogy lesegítse Roslynt. Az arckifejezése komoly volt, miközben röviden üdvözölte a nőt.

A nő megkérdezte, miközben a férfi felvezette a lépcsőn.

– Az embereinek tehát sikerült a nyomára bukkanniuk?

– Igen, a régi szomszédok segítségével. A ház tulajdonosnője szerint Constance a harmadik emeleten lakik, de még nem jártam odafent.

A férfi sietve beterelte Roslynt az első kapun, amely félig nyitva állt. A tulajdonosnő egy jól megtermett asszonyiség volt, a modora pedig, mint egy halas kofáé. Amikor Drew átnyújtott neki egy shillinget, a nő szélesen elmosolyodott, köszömlére téve rothadó fogait.

– Igazán különös, hogy erre jár nagyságod. Baines asszonynak nem sok látogatója van. Ugy viselkedik, mintha valódi úrinő lenne.

De ha nem fizeti a lakbért, innen ugyan kotródhat. Már két hete tartozik.

A nő felmászott előttük a rozoga lépcsőn, majd megállt félúton, a homályos folyosón, és az öklével bezörgetett az egyik ajtón. Mivel nem kapott választ, bekiabált a vékony ajtón keresztül.

– Baines asszony, egy úr van itt meg egy hölgy, magához jöttek látogatóba. Nyissa ki az ajtót, vagy én nyitom ki.

Eltelt egy perc, majd kulcs fordult a zárban. Amikor az ajtó résnyire nyílt, Drew a tulajdonosnőre pillantott.

– Köszönjük – mondta, lerázva a nőt.

Az asszony a homlokát ráncolva sarkon fordult és elviharzott, miközben az ajtó lassan kinyílt.

Roslyn megdöbbsent, amikor észrevette, hogy a rés mögül egy elkerekedett szemű kislány néz rá vissza. Talán tízéves, ha lehetett; fodros ruhája meg volt foltozva, és túl kicsi volt rá. A kislány bizalmatlannak és riadtnak tűnt. A beszéde azonban minden kétséget kizáróan előkelő származásra utalt, amikor sikerült kinyögnie:

– S- segíthetek, uram?

– Igen, gyermekem – válaszolta Drew kedvesen. – Szeretnék beszélni az anyukáddal, Constance Bainesszel.

A kislány arcán aggodalmas arckifejezés jelent meg.

– Az a-anyukám beteg, uram. Nem szabad zavarni.

Drew átnyújtott a lánynak egy aranyozott, dombornyomású névjegykártyát.

– Akkor odaadnád ezt neki, és megmondanád, hogy a fiáról szeretnék néhány kérdést feltenni?

A kislány határozatlannak tűnt. Hátrapillantott a válla felett, mintha legszívesebben biztos fedezékbe menekült volna. Ám végül kinyitotta az ajtót, és intett nekik, hogy lépjenek be.

Amikor Roslyn Drew-t megkerülve belépett, meglepetten tapasztalta, hogy a környékre jellemző mocsokkal ellentétben ez a szoba rendes és tiszta volt. A helyiségben volt valami konyhaféle, és egy nappali rész kopott bútorokkal, amelyek hajdan szebb napokat láttak.

– Ha megtenné, hogy itt várakozik, uram – suttogta a kislány, és egy zárt ajtóhoz sietett, majd eltűnt.

Roslyn és Drew némán összenézett, miközben arra vártak, hogy a kislány visszatérjen. Hosszú percek teltek el, mire a kislány újból felbukkant.

– Az édesanyám túlságosan gyenge ahhoz, hogy felkeljen, felség, de ha nem bánja, a szobájában fogadja önöket.

A hátsó helyiség hálószojának volt berendezve, vette észre Roslyn, amikor a kislány nyomában ők is beléptek. Három ágyat zsúfoltak itt össze, mégis ugyanolyan rendes volt, mint a külső szoba, csak kevésbé barátságos, mivel az ablakok nyitva voltak a nyári meleg miatt, és beáramlott a lenti bűz.

A középső ágyban fekvő nő elkínzottnak és lázasnak tűnt. Egy sarokban egy másik gyerek is ült némán, egy hatévesforma kislány, aki idegesen pillantott rájuk. Az idősebb lány az anyja ágyához lépett, és megfogta az asszony kezét.

– Mama? – suttogta. – Tudsz beszélni, mama?

Constance szeme megerebbent, és üres tekintettel nézett a lányára. Aztán hirtelen megriadt, mintha most térne magához, és aggodalmas pillantást vetett Drew-ra. Megnedvesítette cserepes ajkát, mielőtt alig hallhatóan megszólalt.

– Felség? A fiam... történt valami Benjaminnel?

– A fiát Benjaminnek hívják? – kérdezte Drew csendesen.

– Igen... – A nő megpróbált felülni, de túlságosan gyöngye volt, az erőfeszítés következtében pedig heves köhögőroham tört rá.

Roslyn ráébredt, hogy Constance minden bizonnyal súlyos beteg, amikor a köhögése mögül kihallotta a ziháló hangot, amely a halálos tüdőgyulladás egyik jele volt.

Drew riadtan lépett közelebb.

– Kérem, ne erőltesse meg magát, Mrs. Baines. Amennyire én tudom, semmi sem történt a fiával.

Az idősebb lány közelebb hajolt; nyilvánvalóan megviselte az anyja szenvedése, de Constance kedvesen elhajtotta. Amikor a köhögés alábbhagyott, a nő visszazuhant a párnájára

– Én... nem értem... akkor mit akar a fiamtól?

– Csupán szeretnénk feltenni néhány kérdést, amelyekre reményeink szerint tudja a választ – mondta Drew, és a zsebkendőjét nyújtotta a beteg asszonynak, aki hálásan, de ugyanakkor vonakodva nyúlt érte.

– Mit... szeretnének... tudni?

A férfi szóra nyitotta a száját, de Roslyn megelőzte. Félt, hogy a lányok túl fiatalok ahhoz, hogy a bátyjuk rablási kísérleteiről halljanak.

– Mrs. Baines, az én nevem Roslyn Loring. A herceg és én Lady Freemantle barátai vagyunk. Talán jobb lenne, ha magunk közt válthatnánk néhány szót.

Constance azonnal megértette. Erőtlenül bólintott, majd az idősebb lányára pillantott.

– Sarah... kérlek, vidd át Daisyt a társalgóba. Ne aggódj, kedvesem... minden rendben lesz.

– Igen, mama.

Amikor a lányok távoztak, becsukva maguk után az ajtót, Roslyn a beteg ágya mellé lépett.

– Mrs. Baines – mondta gyöngéden –, a gyermekei apja a néhai Sir Rupert Freemantle, igaz?

Constance erőtlenül bólintott.

– Igen.

– A fia, Benjamin pedig nagyjából tizenhat éves és vörösesszőke haja van?

– Igen, Répafejnek hívjuk.

– Mondja, megsérült mostanában? A karján vagy a vállán, esetleg?

Constance zavartnak tűnt.

– Igen. Két héttel ezelőtt segített... befogni a lovakat a kocsi elé... amikor a kocsirúd megcsúszott, és megsérült a karja. Miért kérdi? Benjamin... bajban van?

Roslyn kerülte a nyílt választ.

– Szeretnék beszélni vele, de mostanáig nem sikerült a nyomára bukkannunk – mint ahogy magának sem, Mrs. Baines. Tudtuk, hogy St. John's Woodban élt egy házban, de sok éve elköltözött a gyerekeivel.

– Ki mondta ezt önöknek?

– Egy Farnaby nevű ügyvéd.

– Az a gonosz ember... – mondta Constance dühösen.

– Valóban gonosz volt Farnaby, Mrs. Baines?

A nő makacsul összeszorította az állkapcsát.

– Talán nem volt gonosz... de mindenképpen tolvaj, alávaló gazember.

– Mert neki kellett volna gondoskodnia magáról? – találgatott Roslyn. – De Sir Rupert halála után nem tartotta tiszteletben a rendelkezéseit?

– Igen – kiáltotta Constance, meglepő vehemenciával. Aztán sokkal lassabban magyarázott tovább.

– Rupert vette nekünk a házat... noha a tulajdonlapon az ő neve szerepelt. Úgyszintén... gondoskodott megfelelő járadékról... amely biztosította a megélhetésünket... és a gyerekek megfelelő iskoláztatását. De... erről nem készültek jogi dokumentumok. Amikor meghalt... Farnaby eladta a házat... és arra kényszerített minket, hogy más szállás után nézzünk.

– Hogy sikerült mégis életben maradniuk? – kérdezte Drew együtt érzően.

Constance a férfira pillantott.

– Hogy eltartson minket... a fiam elszegődött háziszolgának egy előkelő családhoz... ahol aztán később istállófiúvá léptették elő.... Én pedig egy kalaposüzletben kaptam állást.

– És hogy kerültek ide?

A nő elfordította a fejét, mintha szégyellné a választ.

– Nem tudtuk kifizetni a bérleti díjat... így egyre olcsóbb és olcsóbb albérletek után kellett néznünk. Gyűlöltem, hogy ilyen helyre kell hoznom a gyerekeimet... de nem volt más választásom. És most lehet, hogy innen is kitesznek minket. Amikor a múlt hónapban megbetegedtem... a munkaadóm elbocsátott...

Az utolsó szavak a torkára forrtak, amikor újabb heves köhögési roham rázta meg a testét.

Roslyn észrevett egy pohár vizet az éjjeliszekrényen, és segített Constance-nak felemelni a fejét, hogy ihasson, de az asszony még mindig küzdött, hogy lélegzethez jusson.

– Láta már orvos? – kérdezte Roslyn aggodalmasan.

Constance nyelt egyet, majd erőltlenül visszahanyatlott a párnájára, és behunyta a szemét.

– Nem... nincs pénzünk orvosra vagy gyógyszerre... Ben kevéske fizetéséből nem futja. – A nő kényszerítette magát, hogy ismét kinyissa a szemét. – Miért kérdezősködnék Benjaminról, Loring kisasszony?

Amikor Roslyn habozott, azon tűnődve, hogy vajon mennyit áruljon el az asszonynak, Drew felelt helyette.

– A fia megpróbált megszerezni egy bizonyos brosst, amely jelenleg Lady Freemantle tulajdonában van, Mrs. Baines.

Constance meglepettnek tűnt.

–A brossomat... honnan tudhatott róla... – A nő hirtelen elhallgatott, csak nehézkes zihálását lehetett hallani.

– A bross a magáé volt? – puhatolózott Roslyn kedvesen.

– Igen, Rupert ajándékozta nekem... sok évvel ezelőtt, amikor a fiúnk megszületett. Nagyon szerettem, mert... Rupert miniatűr arcmását rejtette. De amikor meghalt, a bross... éppen az ékszerésznél volt tisztíttatáson, így aztán sosem láttam többé.

– És jogilag nem követelhettem vissza?

– Nem – suttopta alig hallhatóan a nő. – Rupert sosem vállaltotta fel a nyilvánosság előtt... mint a szeretőjét, a feleségére való tekintettel, így... aztán nem követelhettem vissza a brosst. Lady

Freemantle akkor... tudomást szerzett volna rólam... és Rupert azt sosem akarta volna.

– Akkor hát miért akarja a fia megszerezni a brosst? – kérdezte Drew.

– Gondolom, hogy visszaadhassa nekem. Emlékszem, néhány héttel ezelőtt... amikor először megbetegedtem, és magas lázam volt... azt mondtam Bennek, bárcsak még mindig... meglenne az édesapja miniatűr arcása. Lehet, hogy megemlítettem, hogy Lady Freemantle tulajdonában van. Nem emlékszem.

Most már legalább tudják, miért akarta a fiú mindenáron megszerezni a brosst, gondolta Roslyn. Megpróbálta teljesíteni anyja utolsónak hitt kívánságát.

– Benjamin bajban van? – ismételte erőtlenül Constance.

Ismét Drew válaszolt.

– Az még elválík. Súlyos bizonyítékaink vannak ellene, de szeretnénk személyesen beszélni vele, mielőtt vádat emelünk.

– Miféle bizonyíték? – kérdezte aggodalmasan Constance.

– Úgy véljük, többször is megpróbálta elloponi a brosst.

A nő rábámult.

– Bizonyára téved, felség. Benjamin sosem lopna. Jó fiú, a legjobb, akit csak anya kívánhat.

– Lehet, de a karja talán lövéstől sérült meg.

– Lövéstől! Bizonyára téved...

Abban a pillanatban kivágódott az ajtó, és Winifred vöröses hajú tolvaja aggodalmas arccal lépett a szobába. Elég volt azonban egyetlen pillantást vetnie a látogatókra, és a felismeréstől földbe gyökerezett a lába, arcán pedig az aggodalmat felváltotta a félelem. A csomag kicsúszott az ujjai közül, miközben szeplős arca olyan haloványra vált, mint beteg édesanyjáié.

Roslyn észrevette, hogy már nem volt felkötve a karja, de szorosan a mellkasához szorította.

Benjamin pillanatok alatt magához tért, és felszegte az állát. Roslyn ráébredt, hogy a fiú megpróbálja arcátlanul kivágni magát.

– Mit keresnek itt? Az anyám túl beteg ahhoz, hogy látogatókat fogadjon! Kérem, távozzanak, most rögtön!

Constance-t elborzasztotta fia tiszteletlen modora.

– Benjamin! – zihálta – Miért vagy ilyen... tiszteletlen a vendégeinkkel?

Amikor a nő ismét köhögni kezdett, a fiú az ágyhoz rohant, testével védve anyját a látogatóktól. Nyilvánvalóan meg akarta védeni, mert megpördült, és ökölbe szorított kézzel meredt rájuk.

– Ne merészeljék bántani!

Roslyn, mivel gyanította, hogy a fiú harciassága sokkal inkább félelemből, mint dühből ered, ennek megfelelően válaszolt volna, de Drew nem volt ilyen elnéző.

– Nem akarjuk bántani az anyádat, fiú. Azért vagyunk itt, hogy kiderítsük, miért akartad ellopni Lady Freemantle brossát.

– Az nem az ő brossa! – mondta a fiú a fogát csikorgatva. – Hanem az anyámé.

– Ezért aztán azt képzelted, hogy fegyverrel feltartóztathatod öladysége hintóját, és amikor azzal kudarcot vallottál, betörtél az otthonába?

Constance-nak elakadt a lélegzete.

– Nem, Benjamin... te sosem tennél... ilyen szörnyű dolgot.

A fiú az anyjára nézett.

– Sajnálom, mama. Azt hittem, ha visszaszerzem a papa arcképét, akkor meggyógyulsz.

Azzal kihívó tekintettel visszafordult a herceg felé.

– Lady Freemantle-nek nem fog hiányozni egy ilyen egyszerű kis bross a sok gyémánt meg smaragd között, amelyek az ékszeres ládikójában vannak. – A hangja keserűen csengett. – Nem igazságos, hogy ő olyan gazdag, miközben az anyám és a húgaim éheznek.

– Oh, Benjamin... – mondta rémülten az anyja – Jobban neveltelek annál, semmint, hogy mások vagyonára ácsingózz.

A fiú hangja meglágyult.

– Nem ácsingóztam, mama. Az a bross a te jogos tulajdonod, csak megpróbáltam visszaszerezni.

Drew továbbra is mogorván nézett a fiúra.

– Megsebesíthetted, sőt akár meg is ölhetted volna Lady Freemantle-t vagy Loring kisasszonyt, amikor rájuk lőttél.

Constance halkán felnyögött.

– Édes Istenem, Ben... hogy tehetted?

A düh utolsó szikrája is kihuny a fiú szemében, és helyette megjelent a büntudat.

– Szörnyen sajnálom, mama De a pisztolyom véletlenül elsült. Sosem lőttem volna rájuk, felség. Sosem bántanék senkit.

Roslyn szólalt meg, megtörve a kényelmetlen csendet.

– Mindig is úgy gondoltam, Benjamin, hogy Lady Freemantle meglehetősen értelmes asszony. Miért nem kérted meg egyszerűen, hogy adja vissza a brosst?

A fiú Roslynra pillantott.

– Nem mertem megkockáztatni, Loring kisasszony. Lady Freemantle nem tudott róla, hogy a férjének van egy második családja is – és én nem mondhattam el neki. Akárhogy is, biztos voltam benne, hogy szörnyen felháborodik, ha felkeresem, eléggé ahhoz, hogy megkorbácsoltasson és elűzzön a birtokáról, vagy még valami ennél is szörnyűbb dolgot tegyen. Csak lopással tudtam volna visszaszerezni a brosst.

Noha a hangja határozottan csengett, az álla megremegett, és Roslyn látta, hogy nem csupán a büntudattól csillog a szeme.

– Így aztán istállófiúnak adtad ki magad, és elérted, hogy alkalmazzanak a nővérem esküvőjén? – kérdezte.

– Igen... Úgy értem, nemcsak kiadtam magam. Lord Faulkesnél vagyok szolgálatban. De az istállófiú egyenruhája kapóra jön egy tolvajnak. Az urak sosem figyelnek oda a szolgálókra – láthatatlanok vagyunk.

Roslynnak el kellett ismernie, hogy kétségtelenül volt valami igazság a fiú szavaiban. Közben Benjamin ismét Drew-hoz fordult.

Ezúttal észrevehetően remegett a hangja, amikor megkérdezte:

– F-fel akar jelenteni, felség?

Drew komor arc kifejezése mit sem változott.

– Anyád állapotát látva megértem, hogy csak jót akartál. De amikor feltartóztattad Lady Freemantle hintóját, tisztában voltál vele, hogy az útonállókra akasztás vár?

Constance felzokogott, Benjamin pedig még jobban elsápadt.

– I-igen, felség.

– Mit gondolsz, hagynom kéne, hogy büntetlenül megúszd a dolgot? – kérdezte Drew.

A fiú nagyot nyelt.

– Nem, felség.

– Akkor hát mi legyen a büntetésed?

Drew várt, Benjamin pedig hallgatott.

Roslyn aggodalmasan az ajkába harapott. A fiú nem érdemelte meg, hogy felakasszák, de azt sem tudta volna elviselni, ha börtönbe kerül, hiszen ő tartotta el az egész családját. Ám ez a sors vár rá, ha Winifred lopással vádolja. Az arcán tükröződő félelem alapján Roslyn arra a következtetésre jutott, hogy a fiú is tisztában volt tette következményeivel.

– Nem tudom, felség – mondta végül. – Talán fel kéne, hogy akasszanak.

Constance ismét kétségbeesetten felzokogott, és könyörögve kinyújtotta a kezét.

– Ne... kérem, könyörgök, felség... nem akasztathatja fel a fiamat, könyörögve kérem...

Drew gyöngéd pillantást vetett az asszonyra.

– Nem fogják felakasztani, Mrs. Baines.

A nő zokogása némileg csillapodott.

– Akkor... mi a szándéka?

– Még nem döntöttem el. – Amikor a pillantása találkozott Roslynével, a nő megértette a férfi dilemmáját. Nem büntethették a fiút a vétke szerint, ugyanakkor nem is úszhatta meg a dolgot. Nem dönthettek egyedül a sorsáról. Winifredet mindenképpen meg kellett kérdezniük.

– Azt hiszem – mondta Roslyn csendesen –, meg kell beszélnünk a dolgot Lady Freemantle-lel. Talán rá lehet beszélni, hogy ne tegyen feljelentést.

Amikor Drew néma egyetértésben bólintott, Roslyn megkönnyebbülten sóhajtott fel. Biztos volt benne, rá tudják beszélni a jólelkű Winifredet, hogy hunyjon szemet Benjamin bűnei felett. Addig sem valószínű, hogy a fiú megszökne, hogy elkerülje a letartóztatást, mivel az anyjának és a húgainak szükségük volt rá. Ha pedig mégis elmenekülne... nem lenne igazságos, de Roslyn megérténé.

– Köszönöm, Loring kisasszony – suttogetta Constance hálásan, majd egy megkönnyebbült sóhajjal hátrahanyatlott, és behunyta a szemét. A megrázkódtatás minden energiáját kiszívta.

Benjamin az anyja fölé hajolt, és megszorította a kezét.

– Kérem, felség... Loring kisasszony – mondta a válla felett, de ezúttal kérte őket. – El kell menniük. Letartóztathatnak, ha akarnak, de hagyják békén az anyámat. Neki semmi köze a rablási kísérleteimhez, és túl beteg ahhoz, hogy tovább zaklassák.

Tudván, hogy a fiú igazat szól, Roslyn a táskájába nyúlt, és kivette az összes pénzt, ami nála volt – nem túl sok – és átnyújtotta Benjaminsnak.

– Tessék, ez elég lesz orvosra.

– Nem – lépett közbe Drew. – Még ma délután elküldök egy orvost, hogy megvizsgálja Mrs. Bainest.

Roslyn megkönnyebbülten bólintott, tudván, hogy Drew a legkiválóbb ellátást tudja biztosítani a beteg nő számára. Ennek ellenére nem tette el a pénzt.

– Fogadd ezt el, Benjamin. Vegyél rajta ennivalót az édesanyádnak és a húgainak.

Benjaminsnak leesett az álla, de nem fogadta el a pénzt, Roslyn gyanította, hogy büszkeségből.

– Köszönöm Loring kisasszony, de nincs szükségünk a könyöradományára – mondta a fiú, és lepillantott az anyjára. –

Bárányos pitét hoztam, mama, meg némi kenyeret és sajtot a lányoknak.

Majd ismét rájuk pillantott.

– Tudok gondoskodni a családomról.

Drew ismét közbelépett. Elvette Roslyntól a pénzt, és az éjjeliszekrényre tette.

– Akkor fogadd el kölcsönbe, fiú, míg meg nem kapod a jussodat.

– A jussát? – suttogta Constance.

– Feltett szándékom elbeszélgetni Farnabyval, és gondoskodni fogok róla, hogy végre megkapják Sir Rupert örökségét, Mrs. Baines.

Benjaminnek tátva maradt a szája, Constance pedig könnyekben tört ki, amivel igencsak megrémítette a fiát. A fiú kétségbeesetten nézett rájuk, némán könyörögve, hogy távozzanak végre, de az anyja végül összeszedte magát.

– Köszönöm, felség... én már nem vagyok fontos... de a lányaim... a gyermekeim...

– Kérem, ne aggódjon, Mrs. Baines – felelte a férfi. – A szavamat adom, hogy gondoskodom róluk. Most pedig pihenjen. Egyedül is kitalálunk.

Amikor Roslyn és Drew kiléptek a hálósobából, Constance kicsi lányai egy széken kuporogtak, riadtan. Mindketten talpra szökkentek, és udvariasan pukedliztek. Az anyjuk minden bizonnyal megtanította őket az illedelmes viselkedésre, annak ellenére, hogy nehéz körülmények között éltek.

– Az édesanyátok most alszik – mondta Roslyn kedvesen. – De hamarosan jön a doktor bácsi, és megpróbálja meggyógyítani.

A kislányok arca egy pillanatra felragyogott, majd lábujjhegyen beosontak a hálósobába.

Roslynnak összefacsarodott a szíve. Egyikük sem szólt, amíg ki nem léptek a folyosóra.

– Meg kell mondanunk Winifrednek – szólalt meg a nő. – Bármennyire nem akarok fájdalmat okozni neki, tudni akar majd Benjaminről.

– Elkísérem a Freemantle-kastélyba – válaszolta Drew – és együtt mondjuk el neki.

Amikor kiértek az utcára, a férfi hazaküldte a lovászfíút a homokfutóval, és meghagyta neki, hogy értesítse a titkárát, azonnal küldje ide a magánorvosát, hogy az megvizsgálja Mrs. Bainest. Ezután Drew utasította a kocsist, hogy hajtsanak Chiswickbe. Besegítette a nőt a hintóba, majd maga is beszállt, és elhelyezkedett a nővel szemben.

– Komolyan gondolta, Drew? – kérdezte a nő, amint elindultak. – Valóban kérdőre vonja Farnabyt, és kifizetteti vele a tartozását?

Drew összeszorította az állkapcsát.

– A legnagyobb örömmel.

– Remélem, hamarosan sort kerít rá, és Mrs. Baines végre jobb körülmények közé költözhet a gyerekeivel. Meghal, ha ilyen körülmények között kell tovább sýnylődni. – Roslyn elfintorodott, ahogy felidézte a szerény hajlékot – Simpkinékkal hozatok nekik némi tápláló ételt, és talán a lakást is kitakarítatom.

– Bízza az én személyzetemre – mondta Drew kurtán. – Ők sokkal közelebb vannak.

– Köszönöm. Ez igazán nagylelkű öntől.

– Nem nagylelkűség, csak igazságosság.

Roslyn kényelmetlen hallgatásba burkolózott, ahogy ráébredt, hogy most először volt kettesben Drew-val azok után, hogy olyan haragosan váltak el. Ám a férfi szoborszerű arckifejezéséből ítélve bizonyára jól gondolta, hogy a férfi számára megkönnyebbülés, hogy felbontotta az eljegyzést.

Semmi nem volt a herceg viselkedésében, ami arra utalt volna, hogy a kedvese. Sőt, az arckifejezése kifejezetten marcona, már-már dühös volt. Lehet, hogy éppen azon törte a fejét, hogyan vegye rá a korrupst ügyvédet, hogy teljesítse az utasításait.

Roslyn hálás volt, amiért Drew kivette a részét a dologból, és örült, hogy nem egyedül kell közölnie Winifreddel a felzaklató

híreket, még akkor is, ha sajnálta, hogy egy kocsiban kell megtenniük az utat.

Amikor azonban Roslyn észrevette, hogy a férfi őt figyeli, elfordította a tekintetét, és kibámult az ablakon. Nem fog Drew-ra gondolni. Inkább megpróbálja kitalálni, mit mondjon Winifrednek.

Lehet, hogy meg kéne kérnie a barátnőjét, adja vissza a brosst Constance-nak. Korábban nem említette a dolgot, nem akarta, hogy Constance hiába reménykedjen. De olyan sokat jelentene az asszonynak, és egy kis vigaszt nyújtana neki, ha valóban haldoklik.

Roslynnak elszorult a torka, ahogy felidézte a nő hányatott sorsát. De nem volt ez mindig így. Sőt, a múltja egy része irigylésre méltó volt. Lehet, hogy Constance nem lehetett törvényes hitvese Sir Rupertnek, de legalább megtapasztalhatta az igaz szerelmet. És született három gyermeke, akiket szemmel láthatólag mindennél jobban szeretett, és azok is ugyanígy szerették őt.

Lehet, hogy Roslynnak ebben sohasem lesz része.

Ráébredve, milyen önző dolog a részéről elmerülni az önsajnálatban, Roslyn kényszerítette magát, hogy lenyelje a torkát fojtogató fájdalmat. Ennek ellenére akaratlanul is a saját régi elveit idézte fel benne Constance története, amely azt igazolta, hogy a férfiak jobban imádják a szeretőiket, mint a feleségüket – noha Roslyn nem törte meg Drew mogorva hallgatását, hogy rámutasson eme fájdalmas igazságra.

19.

Megszakad a szívem Winifred fájdalma láttán.

*Milyen szörnyű érzés lehetett számára, hogy olyan nagyon
szerette a férjét, míg Sir Rupert sohasem viszonozta az
érzését.*

Ettől félek leginkább, Arddennel kapcsolatban.

Roslyn levele Fanny-nak

Két lánya? – ismételte Lady Freemantle sebzett hangon, amikor meghallgatta a történetet. – A fiú mellett? –
Úgy tűnt. Sir Rupert eltitkolt családjának nagysága sokkal jobban megdöbbenette, mint az, hogy valóban a férje törvénytelen fia volt az, aki pisztollyal fenyegetőzve próbálta meg elrabolni a brossát.

Drew nézte, amint Roslyn vigasztalón átöleli barátnőjét.

– Annyira sajnálom, Winifred – mondta Roslyn. – De úgy gondoltuk, tudni szeretnéd az igazat.

– I-igen... így van. De mégis fáj megtudni, hogy... mit adott neki az a másik nő, amit én nem tudtam. Három gyermeket szült neki...

Lady Freemantle az ajkába harapott, megpróbálva visszatartani a könnyeit. Nyilvánvaló volt, mennyire bántja, hogy kiderült, a férje nem egyszerűen hűtlen volt hozzá – és hogy a szeretője ilyen termékeny volt. Szívére szorította a kezét.

– Mégis, miként lehet, hogy sosem jöttem rá?

Roslyn még szorosabban ölelte az idősebb nőt.

– Biztos vagyok benne, hogy Sir Rupert nem akart neked fájdalmat okozni a kérkedésével.

Egy hosszú pillanat után Drew törte meg a csendet.

– El kell döntenünk, mi legyen a fiúval, asszonyom. Vádat kíván emelni Benjamin Baines ellen?

A nő még mindig kábultnak tűnt, ahogy Drew-ra nézett.

– Nem... sosem lennék rá képes... mégiscsak Rupert fia. Nem küldhetem börtönbe.

Drew halványan bólintott.

– Gondoltam, hogy esetleg így érez majd, de valahogy mégis be kell láttatnunk vele, hogy helytelenül cselekedett, azért, hogy legközelebb ne adja bűnre a fejét.

– Így igaz, felség, de nem érdemli meg, hogy börtönbe kerüljön. Sosem lennék képes ilyen kegyetlenségre.

– Mi legyen a brossal? – kérdezte Roslyn csendesen.

Lady Freemantle a nőre pillantott.

– Úgy gondolod, vissza kéne adnom annak a nőnek... Constance-nak hívják, ugye?

– Az nagyon nagylelkű cselekedet lenne, Winifred. Lehet, hogy meghal, és Sir Rupert arcképe talán megnyugvást hozna utolsó napjaira.

Óladysége felsóhajtott.

– Végtére is, jog szerint őt illeti. Vissza kell adnom neki, különösen, hogy haldoklik.

Kedves volt Roslyntól, hogy felvetette, Lady Freemantle adja vissza a bross, gondolta Drew – ez is egy újabb jele volt az együttérzésének. A Roslyn és az anyja közti szöges ellentét ismét megdőbbsentette a férfit. Nem tudta elképzelni, hogy a hercegnő

bárkiért is megtegyen valamit, különösen nem a néhai férje beteg szeretőjéért és a gyerekeiért. Még a gondolatot is felháborítónak találná.

Az azonban igencsak meglepte, hogy Lady Freemantle is osztozott Roslyn nagylelkűségében. Az idősebb hölgy visszafojtotta a könnyeit, és váratlanul bejelentette:

– Én magam viszem el a brosst Constance-nak, személyesen. Mindenképpen szeretnék találkozni Benjaminsal – és a húgaival is.

– Biztos vagy benne, hogy ez jó ötlet, Winifred? – kérdezte Roslyn némi habozás után.

A nő határozottan kihúzta magát.

– Igen, biztos vagyok benne. Rupert gyermekei... csak ők maradtak a férjemből. Nem fordíthatok nekik hátat. Igen. – vitatkozott magával Winifred. – Gondoskodnom kell a jólétükről. Szívtelenség lenne részemről, ha hagynám, hogy Rupert gyerekei éhezzenek.

A homlokát ráncolva folytatta.

– Ha Constance meghal, mi lesz a gyerekekkel? Akkor nekem kell majd gondoskodnom róluk – válaszolt a saját kérdésére. – Sőt, már most magamhoz kellene vennem őket.

– Winifred – mondta gyöngéden Roslyn. – Ha Constance életben marad, nem hinném, hogy el tudná viselni, hogy elszakítsák tőle a gyermekeit.

Óladysége hangja megremegett.

– De hát én sokkal többet adhatok nekik, mint ő.

– Nem kérheted tőle, hogy adja neked a gyermekeit. Neki csak ők maradtak.

– Igen... igazad van – mondta Lady Freemantle bánatosan, majd ismét felvidult. – Tudom már... mind ideköltözhetnek hozzám, a kastélyba. Ez a ház hatalmas – bőven van hely három gyereknek és az édesanyjuknak.

Roslyn továbbra is igyekezett féken tartani barátnője lelkesedését.

– Nem kellene most még ilyen komoly döntéseket hoznod, Winifred. Eddig azt sem tudtad, hogy a világon vannak. És az is elképzelhető, hogy Constance-nak egészen más elképzelései lesznek, ha végre megkapja az őt megillető pénzt.

– Természetesen, először mindenképpen Constance-szal kell beszélnem – gondolkodott hangosan Lady Freemantle. – Aztán még az is lehet... ha ő valóban egy előkelő hölgy, nem is áll szóba egy olyan nővel, mint én, aki az alsóbb osztályokból kapaszkodott fel.

– Nem hinném, hogy az a fajta ember lenne – vágta rá gyorsan Roslyn. – Biztos vagyok benne, hogy hálás lesz a segítségedért, de én meg a te érdekeidet nézem, kedves. Befogadni egy egész családot, különösen egy olyan családot, amely fájdalmas emlékeket ébreszthet, nem csekély felelősség. Alaposan át kell gondolnod.

A nő megdörzsölte könnyes szemét.

– Már átgondoltam, Roslyn. Ez is egyike azon dolgoknak, amelyeket egyszerűen meg kell tennem. Biztos vagyok benne, hogy Rupert is ezt akarná. – Szomorkásán elmosolyodott. – Tudom, hogy haragudnom kellene rá, amiért hűtlen volt, de a gyerekek nem tehetnek az apjuk bűnéről. És akármit tett is, szerettem.

Roslyn arckifejezése ellágyult.

– Biztos vagyok benne, hogy Sir Rupert sokkal jobban szeretett, mint gondold.

Winifred szipogva, sóvárogva pillantott a barátnőjére.

– Talán igen, ha a szíve már nem lett volna foglalt. – Azzal bátran elmosolyodott. – Most viszont itt vannak a gyerekei, akiket szerethetek. Mindig is gyerekekre vágytam. Csak azért imádkozom, hogy Constance hajlandó legyen osztozni rajtuk velem.

– Meglehet, hogy hajlandó lesz. Minden bizonnyal felismeri milyen előnyökkel jár a támogatásod, és úgy tűnik, ő olyan anya, aki bármit megtenne a gyermekeiért.

Lady Freemantle bólintott.

– Igazán, mire várunk még? Constance-nak azonnal ide kell költöznie. Itt a kastélyban gyorsabban megerősödik majd.

– Lehet, hogy még túlságosan gyöngö ahhoz, hogy átszállítsák, asszonyom – lépett közbe Drew. – Az orvosom majd megmondja.

– Akkor amint meggyógyul. Vagy akár hamarabb is, ha az orvos úgy ítéli meg. Ha beleegyezik, ide költöztetem Constance-t és a gyerekeket.

Könyörgőn Drew-ra nézett.

– Segít megszervezni, felség?

– Ha beleegyezik, természetesen igen. Segítek, amiben csak tudok, asszonyom. Most pedig, ha szeretné, elkísérem Constance-hoz.

– Szeretném. Hálásan köszönöm, felség. Ön felettébb nagylelkű.

Roslyn elérzékenyülve mosolygott, és szorosan megölelte az idősebb nőt.

– Te vagy nagylelkű, Winifred. Te vagy a világon a legkedvesebb ember.

– Ugyan, te is ugyanezt tetted volna a helyemben...

A nő váratlanul elhallgatott, és egy újabb röpke pillantást vetett Drew-ra.

– De te sosem lehetsz az én helyemben, kedvesem.

Azzal Lady Freemantle hirtelen felemelkedett, és ismét szokásos jó kedélyű, kotnyeles formáját mutatta.

– Ha megbocsát egy percre, felség, csak felszaladok a szobámba, és hozom a... brosst. És még Pointonnal is váltanom kell néhány szót, hogy készítse elő a szobákat arra az esetre, ha Constance mégis úgy döntene. A szakácsnak pedig természetesen tisztességes vacsorát kell főznie a gyerekeknek...

Azzal kiment a szobából, továbbra is hangosan sorolva a teendőket, Drew és Roslyn pedig magára maradt a szalonban.

Amikor már kezdett túlságosan hosszúra nyúlni a kínos csend, a férfi könnyedén megjegyezte:

– A jó öreg Pointon talán megbotráncozik majd, amiért néhai ura szeretőjét és annak csemetéit szívesen kell látnia a birodalmában. Az inasok hírhedten ragaszkodnak a jó modor előírásaihoz.

– De akkor is tisztességesen fog bánni velük, mert kedveli Winifredet – mondta Roslyn halványan mosolyogva. – Mindenki kedveli a személyzet tagjai közül, mert jól bánt velük. Winifred az alsóbb néposztályból jött, így tudja, hogy igazságossággal és tisztelettel lehet elnyerni a hűségüket.

– Ellentétben az anyámmal – felelte Drew szárazon. – Aki azt képzei, hogy a szolgálók nem is emberek.

Ismét csend ereszkedett rájuk, amelyet ezúttal Roslyn tört meg.

– Biztos vagyok benne, a hercegnő nagyon örült, amikor megtudta, hogy felbontottuk az eljegyzésünket.

A férfi szíve elszorult a nő közömbös hangja hallatán. Élesen Roslynra pillantott.

– Még nem mondtam el neki.

– Akkor minél előbb tegye meg, felség, nincs értelme várni.

– Roslyn...

– Ön értesíti a lapokat, vagy értesítsem őket én? – erősködött a nő.

A férfi a fogát csikorgatta. Remélte, hogy ha ad egy kis időt Roslynnak, a nő meggondolja magát az eljegyzésüket illetően, de nyilvánvalóan nem így volt. Talán soha nem is fogja meggondolni magát, zárkózott arckifejezéséből ítélve. A derűs, higgadt, bájos teremtés, aki hűvösen állta a tekintetét, akár egy márványszobor is lehetett volna, amennyi érzés tükröződött az arcán. Kék szeme már-már fagyosnak tűnt, és egyértelműen azt sugallta, hogy semmit sem akar már tőle.

– Majd én elintézem – jegyezte meg Drew mogorván.

Roslyn királynőien biccentett.

– Köszönöm. És még egyszer kifejezném hálámat a barátnőm iránt tanúsított nagylelkűségéért is, de maga mondta, hogy nincs szüksége a hálámra.

– Így igaz.

– Akkor nincs mit mondanunk egymásnak. Szép napot, felség.

Drew nézte, amint Roslyn sarkon fordul, és kecsesen kilibben a szobából, esélyt sem adva neki, hogy elmondja mindazt, amit akart – amit muszáj volt, amit vágyott elmondani.

Drew, saját sötét gondolataiba merülve, szokatlanul hallgatag volt, miközben a hintója Lady Freemantle-t és őt magát Londonba vitte. Már csaknem elérték a külvárost, amikor a nő halkán megkérdezte:

– Talán túl sokat kértem azzal, hogy kísérjen el, felség?

Drew lerázta magáról a borongós hangulatot, és az asszonyra nézett.

– Parancsol?

– Olyan dühösen arcot vág, azt gondoltam, talán megbántottam. Fogadni mernék, nem helyesli, amiért úgy döntöttem, magamhoz veszem Constance-t és a gyerekeket.

A férfi fanyarul elmosolyodott.

– Éppen ellenkezőleg, asszonyom, le vagyok nyűgözve.

A nő gyanakvó pillantást vetett rá.

– Most viccel velem?

– Nem. Komolyan csodálom, amit tesz, noha el kell ismernem, egy kissé meg vagyok lepve. A legtöbb nő boldogan hagyná, hogy a férje másik családjá éhen haljon... ha másért nem, hát bosszúból. Az anyám biztosan egészen másként reagált volna, mint ön.

Sőt, gondolta Drew, a *hercegnő annyira felháborítónak és megalázáson érezte volna a másik család pusztá létezését, hogy biztosan dühösen kikelt volna ellenük, ahelyett, hogy nagylelkűen tett volna értük valamit.*

– De én nem vagyok született úrinő, felség.

– Tiltakozom.

Lehet, hogy Winifred Freemantle az alsóbb néposztályból származott, de a viselkedése nemesebb volt, mint sok született nemesasszonyé.

– Ön minden ízében igazi úrinő – mondta kedvesen.

A nő elpirult a büszkeségtől és az örömtől.

– Nos... lehet, hogy a születésem és a neveltetésem messze van az előkelőtől... de hálával tartozom Roslynnak és a testvéreinek, amiért jó példával jártak elől.

– Tisztában van vele, hogy esetleg nem várt következményekkel jár a döntése?

– Igen, azt hiszem – sóhajtott az asszony. – Minden bizonnyal lesz, aki csúfot űz belőlem, vagy megvet. De képes leszek megbirkózni vele, mert szerettem a férjemet. Amikor igazán szeret valakit, akkor semmi sem tűnik túl nagy áldozatnak. Úgy vélem, maga ugyanezt tenné a helyemben, felség.

Drew érezte, amint összerándul a gyomra a nő magabiztos kijelentése hallatán. Még ha egész életében meg is kérdőjelezte az igaz szerelem létezését. Lady Freemantle áldozata, amelyet néhai férje szerelméért és a gyermekei szeretetéért kész volt meghozni, elegendő bizonyítékul szolgált ahhoz, hogy végre elhiggye, valóban létezik szerelem.

Vajon képes lenne ő is ugyanerre az áldozatra, ha Roslynról és az ő gyermekeiről lenne szó? Gyanította, hogy igen, mert a gyerekek Roslyn egy darabkái lennének.

Óladysége kitartóan fürkészte az arcát, és a hangja magabiztos nyugalmat sugárzott, amikor megszólalt.

– Szereti Roslynt, igaz?

A férfinak nagyot dobbant a szíve. Elfordította tekintetét a szégyentelen házasságszerző kutató tekintete elől, noha magában újra feltette a kérdést. *Valóban szeretem?*

Tudta, hogy csak egy válasz létezett. Akármennyire meglepte is, el kellett ismernie, hogy halálosan szerelmes Roslynba.

Sőt, jó ideje szerette már, csak éppen dühödten próbált ellenállni az érzéseinek, és még magának sem merte beismerni az igazat. Roslyn belopózott a szíve legrejtettebb zugaiba, és perzselte, mint valami parázsló tűz.

Szüksége volt rá, jobban, mint bármely más nőre valaha is. Gyerekeket akart tőle, családot akart vele alapítani. A szerelmére vágyott. Arra a fajta mély, időtálló szerelemre, amelyben Constance-

nak is része volt Sir Rupert oldalán. Arra a fajta szerelemre, amellyel Winifred Freemantle viseltetett a férfi iránt, még évekkel a halála után is.

Roslyn azonban nem viszonzta a szerelmét, emlékeztette magát Drew, és úgy érezte, mintha valaki kést forgatna a szívében. A nő félreérthetetlenül az értésére adta, hogy ki akarja törölni az életéből.

Szörnyen megrémítette a gondolat, hogy elvesztette Roslynt. De hiszen soha nem is volt az övé, még akkor sem, amikor jegyesek voltak.

A képzeletbeli kés még mélyebbre hatolt a szívében. Roslyn sosem tudná úgy szeretni, mint ahogy ő szerette, gondolta Drew. Hiszen Havilandet szerette.

Vajon jogában állt udvarolni neki, amikor tudta, hogy a nő szíve egy másik férfiert dobog? Mi a helyzet a nő vágyaival, a nő szükségleteivel? Az álmaival? A boldogságával?

Mit is mondott Roslyn? A szívből jövő szerelem azt jelenti, hogy a másik vágyait a sajátod fölé helyezed. Mit árul el az róla, ha a saját szükségleteit az övé fölé helyezi? Hogyan állíthatja, hogy szereti, amikor csak saját magával törődik?

Ha szereted, te bolond, akkor minden vágyad, hogy boldoggá tedd. Képesnek kell lenned lemondanod róla... nem igaz?

A gondolat, hogy élete végéig Roslyn nélkül kell élnie, a velejéig megrázta Drew-t. De ha igazán szerette, volt-e más választása?

*A*kérdés kísértette egész nap.

Lady Freemantle szívbemarkoló látogatása alatt Constance-nál, aki végtelenül hálás volt, hogy halála esetén lesz, aki gondoskodik a gyermekeiről.

Az orvosával való konzultáció alatt, aki határozottan javallotta, hogy a súlyos beteg asszonyt elszállítsák London bűzös, fortyogó

nyomornegyedéből az egészségesebb, tisztább vidékre, ahol jó a levegő.

Míg a beteget a kellő óvatossággal átszállították a Freemantle-kastélyba.

Miközben felfedezték új otthonukat Constance tágra nyílt szemű gyermekei; még Ben is, akinek dacos hetykesége és gyanakvása pillanatok alatt elpárolgott, és a helyükre óvatos remény költözött, hogy Lady Freemantle személyében az anyja és a húgai mentőangyalukra leltek, és így a gondoskodás terhét levették vézna vállairól.

A visszaúton Londonba, miközben heves vitába keveredett önmagával, és azon töprengett, hogy vajon mit tegyen.

Már későre járt, mire Drew végül hazaért. Egyenesen a könyvtárszobába ment, ahol bezárkózott, két üveg kiváló minőségű skót whiskyvel. Ha úgy határozott, hogy Roslyn kedvéért kitépi a saját szívét, akkor szüksége volt némi fájdalomcsillapítóra.

Már a második üvegnél járt, amikor képes volt kérlelhetetlenül szembenézni a rideg, keserű igazsággal: el kell engednie a nőt. Kétségbeesetten félelbernek fogja érezni magát Roslyn nélkül, de a nő boldogságának kulcsa Haviland kezében volt – Drew pedig azt akarta, hogy Roslyn boldog legyen, még akkor is, ha ez azt jelentette, hogy önként le kell mondania róla egy másik férfi javára. Remegett a keze, ahogy újra a szájához emelte az üveget.

Mindennél jobban vágyott a nő boldogságára. Még az életénél is jobban.

– Akkó' hát mire vársz még, te szájalmas részeg? – motyogta. – Semmi értelme tovább húzni a zidót. Meg kell adnod sámára a le'etőséget, hogy valóra váccsa az álmait.

Drew nagy nehézségek árán talpra kászálódott, és elindult a szobacsengő felé, hogy csengessen az udvarmesterének. Még nagyobb erőfeszítések árán sikerült megállnia a lábán, míg lassan kiadta az utasításait, miszerint menesszenek egy istállófiút a Brooks Clubba, ahol nagy valószínűséggel megtalálják Haviland grófját.

Majd ismét leroskadt a kanapéra, és nagyot húzott az üvegből, hogy eltompítsa az agyát és megerősítse a szívét.

Félig kábultan hevert a kanapén, amikor hangosan kopogtattak az ajtón. Drew megpróbált magához térni. Ülőhelyzetbe küzdötte fel magát, majd beinvitálta a vendégét.

Amikor egy úriember lépett be a szobába, Drew összehúzott szemmel próbált fókuszálni. Elképzelhetőnek tartotta, hogy a látogatója Haviland, de tekintete annyira elhomályosult, hogy úgy tűnt, két látogatója érkezett egyszerre. Felismerte azonban Haviland hangját.

– Gondolom, megmagyarázza, miért kellett ilyen sürgősen idesietnem, felség. Éppen nyeresre álltam.

Drew megpróbált tisztán artikulálni, de a szavai még mindig elmosódottan csengtek, amikor válaszolt.

– Kárrpótolom minden vezsteségért.

Haviland felvont szemöldökkel bámult Drew-ra.

– Meglep, Arden. Tejesen el van ázva.

– Egészen – válaszolta Drew.

– Szóval, hadd halljam, miért hívatott? – kérdezte türelmetlenül a gróf.

Drew elfintorodott, miközben megpróbálta összeszedni a bátorságát.

– Azzaaa nagy büdös igazság, hogy nem állok a zútjába. A magájé.

– Kicsoda?

– Rosslyn! Mégis, ki az ördögről beszélnek?

– Halvány fogalmam sincs.

Drew vészjóslóan meredt a férfira.

– 'Em mondhattya, hogy 'em jár utána... 'em tud átverni.

– Jártam volna, ha nem a maga jegyese.
– De maga elcsavarta a fejét.
– Igazán értékelem, hogy ilyen különleges képességeket tulajdonít nekem, de téved.

– Nem. Elsszábította még mielőtt én találkosszam vele.

Kétely, gyanú és düh tükröződött a gróf arcán.

– Mi az ördögben sántikál, Arden?

– Bolldoggá akarom tenni! – kiáltotta Drew, majd sietve a halántékához kapott.

– Azt állítja, már nem tartozik magához?

Drew megrázta szétrobbanni készülő fejét.

– Pontossan ez a baj... soha 'em is volt az enyém. A magájé, és mindik is a magájé volt.

Haviland keresztbe fonta a karját széles mellkasán.

– Ennyire nem vagyok naiv, felség. Ha kijózanodik, meggondolja magát, és párbajra hív, amiért udvarolni mertem a szíve hölgyének. Nekem pedig eszemben sincs párbajozni magával. Ha csak feleannyira jól lő, mint én, nagy valószínűséggel egyikőnk sem távozna élve.

– Ne lejen bolond, Havilan' – vágott vissza dühösen Drew. – Éppen próbálok átkozottul nemeslelkű lenni, lemondok róla annak a... annak a férfinak a javára, akit szeret.

Azzal ismét jól meghúzta az üveget, mielőtt elkeseredetten kinyögte.

– Rosslyn szereti magát, maga tökkelütött.

Hosszú csend következett, míg Haviland próbálta megemészteni a hallottakat.

– Sosem adta semmi jelét, hogy különösképpen kedvelne.

– Pedig így van. Azóta próbálja behálózni magát, mióta először találkoztunk... és én még, amilyen átkozott tökfőj vagyok, segítettem neki. – Nevetett fel a herceg keservesen.

– Rosslyn – mondta, és ismét meghúzta az üveget – pizok jó felesége lesz.

– Ebben biztos vagyok.

– Érezze magát piszok szerencsésnek, Havilan'.

– Annak is érzem magam.

Drew ismét a grófra meredt.

– Jól teszi, ha nagyon bolldoggá teszi, ha elveszi feleségül, különben velem kell számolnia. Mekértette?

Haviland ironikusan elmosolyodott.

– Tökéletesen, felség. És megígérem, hogy minden tőlem telhetőt megteszek.

Azzal Haviland sarkon fordult és kísért, majd csendesen behúzta maga mögött az ajtót.

Drew egy hosszú percig állt, mereven maga elé bámulva. Úgy érezte, mintha a mellkasában egy hatalmas, égő lyuk tátongana a szíve helyén.

Akkor miért tűnt mégis úgy, amikor teljes erejéből az ajtónak vágta az üveget, ahol az darabokra tört, hogy ugyanakkor a szíve is darabokra hasadt?

Roslyn Constance betegszobájának ajtajában állt Winifreddel, és onnan nézték, ahogy a két fiatal Baines lány lábujjhegyen az anyjuk ágya mellé oson. Egy pillanattal később megrebbent a beteg szeme. Ahogy Constance megpillantotta a lányait, erőtlen, mégis sugárzó mosoly terült el az arcán, és halkán mormolta: – Jó reggelt, édeseim.

– Jobban vagy, mama? – suttozta Sarah.

– Szerencsére sokkal jobban – biztosította őket Constance. – Úgy tűnik, az orvosság, amit a doktor felírt, használ. Már nem szúr úgy a mellkasom, és kevesebbet kell köhögnöm is.

Winifred házvezetőnője az egész éjszakát Constance betegágya mellett töltötte. Meleg borogatásokat tett a mellkasára, és megitta a gyógynövényes folyadékkal, amit az orvos írt fel, hogy csillapítsa a köhögését.

– Oh, mama – kiáltott fel megkönnyebbülten Daisy. – Anyyira aggódtunk érted.

– Tudom, szívem. Én is nagyon aggódtam. De mondjátok csak... hogy tetszik az új otthonotok?

– Mama, csodálatos – válaszolta Sara álmélkodva. – A hálósobánk hatalmas, és mindnyájunknak saját, pihe-puha ágya van, így már nem kell elviselnem Daisy rugdalózását. És látnod kellene a gyerekszobát is. Winifred néni azt mondja, lesz saját nevelőnőnk, így nem kell tovább tanítanod minket. Loring kisasszony pedig rengeteg könyvet hozott, hogy olvashassunk. Daisynek a képeskönyvek tetszenek a legjobban, nekem pedig a térképes könyvek, amelyekben benne van az összes ország, amiről csak meséltél.

– És te, Daisy szívem? – kérdezte Constance a kisebbik lányát. – Örülsz, hogy itt lehetsz?

Daisy buzgón bólogatott, és megmutatta a csinos porcelán babát, amit eddig a karjában szorongatott.

– Oh, igen, mama. Látod, milyen gyönyörű az új babám? Winifred nénitől kaptam, de még nem adtam neki nevet. Winifred néni azt mondja, meg kell várnom, míg meggyógyulsz, és akkor együtt választunk neki nevet.

Constance hálásan pillantott Winifredre.

– Nem tudom eléggé megköszönni, asszonyom. Ön minden bizonnyal egy álruhás angyal.

Winifred zavarában elpirult, de megrázta a fejét.

– Csak azt teszem, amit tennem kell. Úgy helyes, hogy itt lakjanak a gyerekek. És maga is, kedvesem. Mindannyian szívesen látott vendégek a Freemantle-kastélyban.

Könnyek gyűltek Constance szemébe, miközben viszonzta Winifred mosolyát.

Ahogy Roslyn figyelte őket, a szívét megmelengette az édeskeserű pillanat. A két nőt ugyanaz a kapocs kötötte össze: annak a férfinak a gyermekeire vigyáztak, akit mindketten nagyon szerettek.

Az ilyen szerelemnek hihetetlenül erősnek és mélynek kell lennie ahhoz, hogy ilyen elfogadó lehessen, gondolta Roslyn. A gondolatra elszorult a torka. Azon tűnődött, vajon ő is tudna-e ilyen nagyvonalú lenni, ha megtudná, hogy Drew-nak vagy egy másik családja is. Szörnyen fájdalmas lenne, de úgy érezte, képes lenne rá...

De nincs értelme ezen töprengenie, róttta meg magát Roslyn. Csupán örülnie kell barátnője boldogságának.

És még több okuk volt örülni. Aznap reggel még bizonyosabbá vált, hogy Constance végül felépül súlyos betegségéből.

A gyöngéd pillanatot Winifred törte meg azzal, hogy megköszöri a torkát, mintha az érzelmek kavalkádja zavarba hozná.

– Most pedig – mondta Constance-nak szokásos gyakorlatiasságával – magára hagyjuk egy kicsit a lányaival, de aztán muszáj pihennie. Felküldöm az egyik szobalányt, hogy őrködjön maga mellett, de ha bármire szüksége van, csak csengessen.

– Köszönöm, asszonyom – suttozta ismét Constance.

– És szólítson a keresztnevemen – tette hozzá határozottan Winifred. – Ez az „asszonyom” nem mehet tovább, ha barátnők akarunk lenni.

Constance erre halkan felnevetett.

– Nagyon szeretnék a barátnője lenni, Winifred.

– Akkor ezt meg is beszéltük, Constance...

Winifred a nőre mosolygott, majd sarkon fordult és kilépett a hálósobából. Roslyn követte és csendesén becsukta maga mögött az ajtót.

– Jól tettem, hogy idehozattam őket – jelentette ki Winifred, és az arca ragyogott a boldogságtól. – A lányok boldogok lesznek itt, és én is. Ők a gyermekeim, akiknek sosem adhattam életet – tette hozzá halkan.

– Én pedig nagyon örülök a boldogságodnak – mondta Roslyn szeretettel.

A barátnője átható pillantást vetett rá

– Biztos vagyok benne, hogy egy szép napon nektek is lesznek gyerekeitek Ardennel, így neked is megadatik majd ez a boldogság, kedvesem.

Roslyn nem tudta mit feleljen. Míg Constance sorsa nem dőlt el, nem akarta saját felbontott eljegyzésével terhelni Winifredet. Így aztán csak elmosolyodott, és megszorította a barátnője kezét.

– Valóban angyal vagy, Winifred. És ha végre nem ütnéd bele az orrod a dolgaimba, akkor ugyanolyan hálás is lennék, mint Constance.

Winifred hangosan felkacagott; nyilvánvalóan boldoggá tette a megjegyzés, de Roslyn nem tudott osztozni a nevetésében. Túlságosan nehéz volt a szíve. Abban a pillanatban úgy érezte, hogy soha többet nem lesz boldog.

Az elkövetkező órában azonban, míg el nem búcsúzott Winifredtől és a gyerekektől, kiválóan leplezte elkeseredettségét. Amikor azonban visszatért a Danvers-házba, továbbra is fent kellett tartania a látszatot, mert megtudta, hogy Haviland grófja látogatta meg.

A férfi az előszobában várt rá így Roslyn szívélyes mosolyt erőltetett az arcára, és elébe sietett.

– Tessék? – mondta Roslyn öt perccel később, és pislogva nézett a férfira. Bizonyára rosszul hallotta, amit Haviland mondott. Vagy tényleg most kérte meg a kezét a gróf?

Haviland fanyarul mosolygott.

– Talán nem fogalmaztam elég világosan, Loring kisasszony? Elképzelhető, mivel még soha senkinek nem kértem meg a kezét. De függetlenül attól, hogyan fogalmazom meg a házassági ajánlatomat, nagy megtiszteltetés lenne számomra, ha hozzám jönne feleségül.

Roslynnak végre sikerült összeszednie magát, hogy ne bámuljon olyan illetlenül a férfira, majd bizonytalanul elmosolyodott.

– Az ajánlata teljes mértékben érthető volt, uram. Csupán meglep, hogy megtette. Nem tudtam, hogy el akar venni feleségül.

A férfi felvonta sötét szemöldökét.

– Biztos vagyok benne, hogy azért nem érte teljesen váratlanul. Hiszen tudja, hogy régóta a csodálója vagyok.

– De azért a csodálat és a lánykérés között van egy kis különbség. Haviland megrántotta széles vállát.

– Egyáltalán nem olyan hirtelen elhatározásról van szó. Sosem vágytam a grófi rangra, de amikor apám halálával tavaly megörököltem, vállaltam a ranggal járó kötelességeket. Sőt, mi több, azzal a szándékkal tértem vissza Angliába, hogy megállapodjak, és örökösöket nemzsek. Úgy gondoltam, illik megvárnom, míg letelik a gyász, de most, hogy letelt, a nagyanyám folyton azzal nyaggat, válasszak magamnak feleséget.

Roslyn egy pillanatra elgondolkodott, majd megrázta a fejét Haviland időzítésének a képtelenségén. Mit nem adott volna három héttel korábban azért, hogy a férfi megkérje a kezét, mielőtt olyan bensőséges viszonyba keveredett Drew-val!

– Bevallom, nagyon is váratlanul ért az ajánlata, uram – mondta esetlenül, nem találva szavakat.

– Látom, hogy megleptem – jegyezte meg Haviland. – De nagyon becsülöm, Loring kisasszony, és úgy vélem, ragyogó grófnő válna önből. Már korábban megkértem volna a kezét, ha nem lett volna Arden jegyese. De most, hogy felbontották az eljegyzést, úgy gondoltam, szerencsét próbálok.

Roslyn hirtelen a férfira pillantott.

– Hol hallotta, hogy felbontottuk az eljegyzést?

– Arden maga mondta múlt éjjel.

A nőnek furcsán meglódult a szíve. Drew beszélt Lord Havilandnak a szakításukról? De most nem akart Drew-ra gondolni. Különösen, hogy a gróf itt állt előtte, és a válaszára várt. És most, hogy a kezdeti meglepetés kezdett alábbhagyni, már tudta is, hogy

mit feleljen. Roslyn nagyot nyelt, majd összefonta a kezét, mielőtt belekezdett volna a mondókájába.

– Igazán megtisztelő az ajánlata, uram, de attól tartok, vissza kell utasítanom – mondta udvariasan.

A férfi egy hosszú pillanatig hallgatott.

– Gondolom, udvariatlanság lenne a visszautasítás okait firtatnom. Talán a személyem ellen van valami kifogása?

– Nem... természetesen, nem.

– Akkor miért utasít vissza?

Roslyn képtelen volt állni a férfi kutató pillantását. Nem vitte rá a lélek, hogy bevallja, Drew-nak adta az ártatlanságát, és persze nem mehetett hozzá Havilandhez anélkül, hogy el ne mondaná neki. De még ha a férfi hajlandó is lenne így elvenni, ő nem szerette Havilandet – és most még kevésbé volt hajlandó érdekházasságot kötni, mint valaha.

Mielőtt azonban megfogalmazhatta volna a válaszát, Haviland tovább beszélt.

– Úgy vélem, jól kijönnénk egymással, Loring kisasszony. Nagyon kényelmes érdekházasságban élhetnénk.

– Viszont az a helyzet, uram – mondta végül Roslyn –, hogy sosem rajongtam az érdekházasságokért. Éppen ellenkezőleg, mindig abban bíztam, hogy egy nap majd szerelemből megyek férjhez.

Haviland közelebb lépett hozzá. A tekintete meglepően gyöngéd, már-már szeretetteljes volt.

– Az igaz, hogy most nem vagyunk szerelmesek egymásba, de mindig megvan rá az eshetőség, hogy egymásba szeretünk.

– Nem, én nem így gondolom.

– Mert még mindig Ardenhez fűzik gyöngéd szálak?

Roslyn elpirult.

– Már miért fűznének? Én voltam az, aki felbontotta az eljegyzést.

– Akkor annál inkább célszerű megfontolnia az ajánlatomat. Ha igent mond, a nevem megvédi. Maga is ugyanolyan jól tudja, mint én, hogy milyen ez a világ. Nem lesz könnyű elhallgattatnia a

pletykafészkeket azok után, hogy felbontotta az eljegyzését egy herceggel.

Roslyn szívét megmelengette Lord Haviland nagylelkűsége.

– Igazán megtisztelő az ajánlata, de nem mehetek feleségül önhöz.

– Mert Ardent szereti – erősködött a férfi.

Roslyn összekulcsolt kezére pillantott, s nem akart válaszolni a férfinak. Napok óta próbálta tagadni az igazságot, még önmaga előtt is. Kétségbeesetten próbálta megmenteni a szívét Drew-tól, de mindhiába Valóban érzett iránta valamit. Valami erőteljes, heves, tagadhatatlan érzés fűzte a herceghez. Szerette.

Elöntötte a kétségbeesés, ahogy végre elismerte, hogy milyen végtelenül ostoba volt. Szerette Drew-t.

Így semmiképpen sem mondhatott igent Havilandnak. Nem mehetett hozzá a férfihoz, miközben egy másikba volt szerelmes.

Az ujjai még szorosabban összefonódtak. Nem tudta pontosan megmondani, mikor ejtette rabul a szívét a férfi. Talán az Ardenkastélyban történt, amikor látta, hogy Drew milyen odaadóan bánik öreg nevelőnőjével. De az is lehet, hogy még korábban történt, amikor olyan szenvedélyesen szeretkezett vele, amiről más nő csak álmodozhat. Vagy talán még annál is korábban, amikor először kezdett neki leckéket adni a csábítás művészetéből. Amikor a férfi elkezdte tanítani, Roslyn még nem gondolta volna, hogy egy szép napon szerelemre lobban ellenállhatatlan tanítója iránt, és nekiadja a szívét.

– Igen – suttogetta végül. – Szeretem.

– Ha így van, akkor miért bontotta fel az eljegyzésüket?

– Mert ő viszont sosem fogja viszonzni az érzéseimet.

Haviland különös pillantást vetett rá.

– Biztos ebben?

– Nagyon is.

– Arden tudja, miként érez iránta?

– Nem – mondta a nő elkeseredetten.

– Akkor mondja meg neki.

– Semmi értelme – rázta meg a fejét Roslyn.

– Bármennyire gyűlölök is segíteni a riválisomnak – mondta Haviland, s a hangjában vidámság bujkált –, azt hiszem, mégis meg kell tennem. Úgy vélem, szörnyen téved, ami Arden ön iránti érzéseit illeti, Loring kisasszony. Sőt, meg vagyok róla győződve, hogy nagyon is szereti magát.

A nő hirtelen a férfit bámult.

– Miből gondolja?

– Mert ő maga küldött, hogy kérjem meg a kezét.

A nőnek elfacsarodott a szíve, miközben úgy érezte, mintha a gyomrát egy ólomsúly húzná. Alig bírt megszólalni.

– Azt mondta, hogy kérje meg a kezem? Úgy vélem, ez éppen az ellenkezőjét bizonyítja – hogy nem szeret.

– Nem, édesem – mondta gyöngéden Haviland. – Arden kész volt lemondani önről, hogy biztosítsa a boldogságát. Nagylelkű áldozatot hozott önért. Úgy vélem, éppen ez mutatja, hogy valójában mennyire szereti magát.

Haviland elmosolyodott.

– Az igazat megvallva, megfenyegetett, hogy az életemmel fizetek, ha nem teszem boldoggá, miután elvettem feleségül. De most már látom, hogy esélyem sem volt elnyerni a kezét. Maga csak Ardennel lehet boldog, nem velem.

A nő hitetlenkedve bámult a férfit. Mégis, hogy szerethette Drew, ha képes volt lemondani róla? Valóban megpróbált nemes lelkű lenni, hogy őt boldoggá tegye? Lehetséges lenne, hogy Drew tényleg szereti?

– Mondja meg neki, mit érez – ismételte a gróf.

Roslyn alig hallotta a fejében kavargó gondolatoktól. Mi van, ha elmondja Drew-nak, hogy szereti? És aztán? Vajon még mindig feleségül akarja venni? És ha igen, ő mit fog felelni? Meg meri kockáztatni, hogy hozzámenjen?

A végén még úgy járhat, mint Winifred, akinek szörnyű fájdalmat kellett elviselnie a házassága minden egyes napján. Ő és Drew elkeseredett harcot vívhatnak, lerombolva a gyöngéd érzéseket,

amelyeket most éreznek egymás iránt, és a szenvedélyük gyűlöletté válhat.

De vajon van más választása? Ha valóra akarja váltani a szíve vágyát, akkor meg kell kockáztatnia, hogy esetleg összetörik a szívét. Ha boldogan akar élni Drew-val, akkor fel kell adnia lehetetlen elképzeléseit a tökéletes, ideális házasságról, és meg kell elégednie a valódi, őszinte, erős és tartós érzelmekkel.

Nincs más választása. Mert Drew nélkül nincs értelme az életének. És nem találhatja meg a boldogságot sem. A férfi betöltötte a benne lévő űrt, és vele teljesnek embernek érezte magát.

Nem tudta, hogy vajon ő is ilyen sokat jelent-e a férfinak. Nem tudta, hogy vajon a férfi viszonozza-e majd a szerelmét, de tudta, hogy vállalnia kell a kockázatot.

A gondolat, hogy Drew esetleg sosem fogja úgy szeretni, ahogy ő a férfit, mélyen megrendítette Roslynt, de meg kellett próbálnia. Ha a férfi még nem szereti, el kell érnie, hogy megszeresse. Bevethetné a csábítási trükköket, amelyeket a férfi tanított neki, és amelyeket még sosem alkalmazott igazán...

Rádöbbenve, hogy Haviland némán figyel, amint önmagával viaskodik, Roslyn hirtelen megrázta magát. Szörnyen illetlen dolog volt Drew elcsábításán töprengenie, amikor a gróf ott állt előtte.

– Köszönöm, uram – mondta Roslyn remegő hangon. – Megfogadom a tanácsát, és elmondom Ardennek, mit érzek.

Haviland sajnálkozva mosolygott, miközben az ajkához emelte a nő kezét.

– Szörnyű veszteség ez a számomra.

Roslyn elpirult a bóktól.

– Biztos vagyok benne, hogy egy nap majd talál magának olyan menyasszonyt, aki igazán boldoggá teszi.

– Bízom benne. Muszáj feleséget találnom, ha nem akarom, hogy a nagyanyám a sírba vigyen az örökös nyaggatásával.

A férfi szemében vidámság bujkált, így Roslyn tudta, hogy nem bántotta meg túlságosan a férfit a visszautasításával. Persze hogy

nem, hiszen a férfi nem volt szerelmes belé – mint, ahogy ő sem volt szerelmes a grófba.

Haviland tetőtől talpig végigmérte.

– Lehet, hogy nagyobb sikerrel járnék, ha segítene.

– Azt akarja, hogy segítsek magának feleséget találni? – kérdezte Roslyn meglepetten.

A férfi rávillantotta ellenállhatatlan mosolyát.

– Öszintén mondom, hogy igen. Egyedül nem sokra mentem.

A nő zavartan felnevetett.

– Szívesen fontolóra veszem. Lord Haviland. Most viszont... ha megbocsát, sürgősen Londonba kell utaznom.

– Hogy meglátogassa Ardent?

– Nem, hogy meglátogassak egy barátot.

Azonnal beszélnie kell Fannyval, és ki kell kérnie a tanácsát. Fanny tudni fogja, mit tegyen, hogy elnyerje Drew szívét – vagy Roslyn legalábbis ezzel próbálta nyugtatni magát, miközben csengetett, hogy fogják be a lovakat.

Csak azért imádkozott, hogy ne legyen túl késő.

20.

Mindent elfogok követni, hogy Arden belém szeressen.

*Az lesz a legjobb, ha bevetek minden egyes csábítási trükköt
amelyet valaha is tanultam.*

Roslyn levele Fanny-nak

Drew arra ébredt, hogy kiterülve hever a kanapén és száz meg száz dobog vernek a fejében, miközben a gyomra hangosan tiltakozott a megemészthetetlen mennyiségű alkohol ellen.

A férfi óvatosan felült és a kezébe ejtette lüktető fejét. A könyvtárszobát átható whiskyszag minden bizonnyal nem tesz túl jót a ritka könyvekből álló, felbecsülhetetlen értékű gyűjteményének, de ez most egy fikarcnyit sem érdekelt.

Elvesztette Roslynt. Átjátszotta a riválisának. Ez megmagyarázta, hogy a szíve miért sajgott jobban, mint a feje.

Micsoda idióta volt, hogy még bátorította is Havilandet. Most, hogy többé-kevésbé józan volt, csak bánni tudta örült nagyvonalúságát.

Vajon Haviland már megkérte a nő kezét? És ha igen, a nő vajon igent mondott?

Drew erősebben szorította a kezét a halántékára. Képtelen volt elviselni a gondolatot. Ugyanakkor képtelen volt bármi másra gondolni.

Most mi az ördögöt tegyen? Ha Roslyn visszautasítja Havilandet, ő maga fog ismét udvarolni neki, döntötte el Drew. Rá fogja venni, hogy a nő feleségül menjen hozzá, akkor is, ha az nem szerelmes belé. És aztán egész hátralévő életében megpróbálja majd elnyerni a nő szerelmét.

Oh, egek... Roslyn nem szerette.

Ráadásul azt hitte, hogy ő sosem tudná szeretni. Be kell bizonyítania a nőnek, hogy szereti. Bármilyen áron.

Nem hagyja, hogy Haviland lecsapja a kezéről Roslynt, akkor sem, ha a nő a grófot szereti. Sosem fog lemondani róla. Képtelen volt rá. A nő nélkül mit sem ért az élete.

De lehet, hogy már elkészt...

Drew felnyögött, előhúzta a zsebóráját és rájött, hogy már dél is elmúlt. Meg kell látogatnia Roslynt, hogy kiderítse, mi vár rá – de előbb muszáj megfürödni és átöltöznie.

A férfi felkelt, majd elvonszolta magát az ajtóig és óvatosan kikémlelt, hunyorogva az éles nappali fényben, amikor az előtérbe ért.

A főudvarmestere a helyén állt, de úgy tett, mint aki nem veszi észre gazdája zilált külsejét és karikás szemét. Ami részéről nagyon is bölcs döntés volt, mert a jó szolgának több esze volt annál, minthogy kimutassa nemtetszését ura gyengesége láttán.

– Segíthetek, felség? – kérdezte az inas udvariasan.

Drew összerázkódott a hang hallatán, amitől csak még jobban lüktetett a feje.

– Igen, Foslett. Készíttessen nekem egy forró fürdőt, majd egy óra múlva álljon indulásra készen a fogatom. És azonnal tettesse rendbe és szellőztettesse ki a könyvtárszobát.

– Igen, felség. Ha vetne egy pillantást a mai postájára.... Két üzenet is érkezett, de nem akartam megzavarni. Az egyiket Lady Freemantle küldte.

Constance, gondolta Drew azonnal. A szíve kihagyott, ahogy az ujjával feltörte a pecsétet és olvasni kezdte a rövid üzenetet.

Óladysége beszámolt arról, hogy Constance az éjszaka nagy részét átaludta és aznap reggel úgy tűnt, mintha egy kissé már jobban lenne. Az orvos pedig egyre bizakodóbb volt, hogy páciense végül felépül súlyos betegségéből.

Megnyugtató a tudat, gondolta Drew mogorván, hogy Constance jobban van, noha a saját sorsa csupán egy hajszálon függött.

– Köszönöm, Foslett. Ki küldte a másik üzenetet?

– Roslyn Loring kisasszony, felség – mondta az inas, és átnyújtotta Drew-nak a félbehajtott pergament.

A férfi szíve nagyot dobbant... majd összevissza kezdett kalapálni, miközben végigolvasta az üzenetet.

Kedves Herceg!

Örömökre szolgálna, ha ma este nyolc órakor találkozna velem Fanny magánlakásán, a Crawford tér 11 szám alatt. Van egy ajánlatom a számára.

Barátnője, Roslyn

Remény és rettegés viaskodtak a férfi szívében. Mi az ördögöt akarhat tőle a nő, hogy Fanny magánlakásán akar vele találkozni?

Drew az inasra pillantott.

– Menesszen futárt a Danvers-házba, hogy elfogadom a meghívást.

– Az üzenet nem a Danvers-házból érkezett, felség, hanem innen, Londonból. Ha jól tudom, a küldönc egy bizonyos Irwin kisasszony alkalmazásában áll.

Drew meglepetten ráncolta a homlokát, de tudta, nem fogja megkérdezni, hogy vajon mit keres Roslyn Londonban. Csupán imádkozik, hogy kapjon a nőtől egy második esélyt, hogy szerethesse.

*C*Crawford tér, mint az a kocsisától Drew megtudta, nem messze volt északra a Hyde Parktól, és vagy egy tucat sorházzal büszkélkedett, amelyek elegánsnak és visszafogottan drágának tűntek.

Meglepőnek vélte, hogy Fanny Irwinnek egy ilyen komoly rezidenciája van egy ilyen előkelő környéken, noha tudta, hogy a hölgy London legismertebb kurtizánja. Az azonban még jobban meglepte Drew-t, hogy amikor pontban nyolckor megérkezett, egy álarcot viselő, fényes aranydominóba öltözött nő nyitott neki ajtót.

A szíve már így is veszettül kalapált a feszültségtől, de amikor a tekintete összekapcsolódott a csillogó maszk mögül visszanéző ragyogó, kék tekintettel, a szíve majd kiugrott a helyéről. A titokzatos csábító nem más volt, mint Roslyn. A legjobban az lepte meg Drew-t, hogy a nő ezúttal kibontotta a haját, és a halvány aranyfürtök csábítóan omlottak a vállára

– Felség – dorombolta a nő halk, fojtott hangon, és félreállt, hogy a férfi beléphessen. – Örülök, hogy eljött. Kérem, érezze otthon magát.

Anélkül, hogy megvárta volna a férfi válaszát, Roslyn becsukta mögötte az ajtót, majd megfordult és a közeli lépcső felé libbent. Amikor Drew földbe gyökerezett lábbal bámulta őt, Roslyn hátrapillantott a válla felett és hívogatóan intett neki az ujjával. A férfi habozott egy pillanatig, majd összeszedve magát követte a nőt fel a lépcsőn.

Mire felértek, Drew végre megtalálta a hangját.

– Gondolom, ez Fanny titkos szerelmi fészke – jegyezte meg a férfi, megpróbálva leplezni a nyugtalanságát. – Itt fogadja talán a különleges vendégeit?

– Nem, soha – mondta Roslyn váratlanul. – Ez az ő személyes menedéke, ahol időről időre élvezheti a magány perceit. Fanny az ismert rezidenciáján fogadja az ügyfeleit, ide sosem hívja meg a mecénásait. Ma estére kölcsönadta nekem a házat.

Drew türelmetlenül követte Roslynt a félhomályos folyosón, és már alig várta, hogy a nő elárulja, miért hívta.

– Be kell vallanom, meglepődtem, hogy üzenetet kaptam öntől – mondta. – Azt írta, van egy ajánlata a számomra.

– Így igaz – felelte Roslyn, és rejtélyes pillantást vetett a férfira. – Ma éjszakára szeretnék a szeretője lenni.

A férfi felvonta a szemöldökét, de mielőtt bármit is felelhetett volna, a nő egy tágas hálósobába vezette, amely valósággal izzott a milliónyi gyertya fényében. Drew körülnézett, magába szippantva a romantikus hangulatot, és csaknem ismét elakadt a szava.

– Nem egészen értem, édesem – mondta végül.

– Azt szeretném, ha ma éjjel úgy tennénk, mintha én lennék a szeretője, maga pedig a mecénásom.

A férfinak elakadt a lélegzete, a szíve pedig még hevesebben kezdett dübörögni a nő válaszát hallva. Azonban nem maradt ideje kérdezősködni, mert Roslyn levette az arcát rejtő maszkot, majd kikapcsolta a dominójelmezt és hagyta, hogy a földre hulljon.

Drew-nak kiszáradt a torka. A nő tökéletesen megtestesítette a férfiak erotikus fantáziáinak hősnőjét. Vörös csipkefűzőt viselt, amely ravaszul még magasabbra polcolta telt kebleit, és amelyből kikandikált a mellbimbója, fekete selyemharisnyát, amelyet vörös harisnyatartó rögzített, de semmi mást. A férfi hímtagja azonnal megduzzadt a kéjes látványra, a hangja pedig ércessé vált.

– Mégis mit forgat a fejében, Roslyn? – kérdezte bizalmatlanul, miközben a nő odasétált hozzá.

A nő szeme maga volt a kísértés, ahogy a férfira pillantott.

– Hogy szeretkezem önnel. Mi mást?

– Várjunk csak egy pillanatot....

A nő kihívóan csücsörített telt, nedves ajkaival.

– Nem akar szeretkezni velem, édes?

– Nagyon jól tudja, hogy akarok. De ha hozzá akar menni Havilandhez... ne kínozzon ilyen kised játékokkal, Roslyn.

– Oh, de hát nem akarok hozzámenni Havilandhez – jegyezte meg a nő a férfi óriási megkönnyebbülésére. – Visszautasítottam.

Drew hangosan fellélegzett, de a nő kijelentése korántsem csillapította a nyugtalanságát.

– Miért utasította vissza Havilandet?

– Mert nem szeretem.

A férfi sokáig habozott, szinte félt feltenni a kegyetlen kérdést. Végül mégis megtette.

– És engem meg tudna szeretni?

Amikor a nő mosolya megremegett, Drew alig mert levegőt venni. Aztán Roslyn halkán felnevetett.

– Mindent a maga idejében, édesem. Muszáj, hogy legyen egy-két titkom, nem igaz?

Drew szeretett volna átkozódni, vitatkozni, könyörögni, de tudta, hogy úgysem érne el vele semmit. Főleg, hogy Roslyn olyan elszántan végig akarta vinni saját, megmagyarázhatatlan elhatározását. A nő kinyújtott a kezét, hogy levegye a férfi nyakkendőjét. A finom gyolcs anyagot végigcsúsztatta a vállán, majd a földre hajította.

– Túl sok ruha van magán. Hadd szabadítsam meg tőlük.

– Magam is boldogulok – felelte a férfi, mert nem hitte, hogy képes lenne uralkodni magán, ha Roslyn hozzáér. Így aztán Drew maga vette le a kabátját, a mellényét és az ingét. De amikor ki akarta gombolni a nadrágját, a nő elmosolyodott.

– Kérem, ... hadd csináljam én.

Roslyn kihívóan végighúzta az ujját a férfi fedetlen mellkasán, le lapos hasán egészen a sliccéig. Drew-nak elakadt a lélegzete, ahogy a nő érintésének hatására lüktető fallosza még jobban sajogni kezdett. De kényszerítette magát, hogy mozdulatlanul tűrje a nő élvezetes kínzását.

Nagy bosszúságára a nő lassan kigombolta a nadrágját, miközben mélyen a szemébe nézett, majd végül kiszabadította vaskos dorongját. Amikor a nő lepillantott, a férfi testén elfojthatatlan

forróság cikázott keresztül. Nem csupán azért, mert egy gyönyörű nő a duzzadt kéjlécét bámulta, hanem mert ez a nő Roslyn volt.

A testét ostromló hőség csak még forróbbá vált, amikor a nő megmarkolta vastag hímveszőjét.

Drew felnyögött, és megérintette Roslyn csuklóját.

– Roslyn... mi az ördögöt forgat a fejében, hogy így kínoz?

A nő kokettálva megrebegtette a szempilláit, de a szemében gyöngédség csillogott és valami más is, talán bizonytalanság.

– Hát nem tudja?

Ez a gyöngéd sebezhetőség adott reményt a férfinak. Akármilyen játékot is üzött vele a nő, nem a bosszú vezérelte.

– El akarom csábítani, Drew – mormolta, s ettől csak még hevesebben vert a férfi szíve. Most már felismerte a nő stratégiáját; Roslyn saját csábítási trükkjeit veti be ellene. Csak éppen azt nem tudta, miért. De számított ez egyáltalán? Nem akarna szeretkezni vele, ha nem lenne benne egészen biztos, hogy van közös jövőjük. Szirént játszott, elbűvölő és csábító volt, miközben lüktetett az élettől és az érzékiségtől. Képtelen volt ellenállni neki.

– Tehát elhatározta, hogy ma éjjel csábítót játszik? – kérdezte a férfi rekedten.

– Nem ezt teszi egy jó szerető?

– Nem akarok vitatkozni...

– Helyes, akkor ne vitatkozzon, édesem.

– De nem kell úgy tennie, mintha kurtizán lenne – fejezte be Drew.

A nő, lassú, elbűvölő mosolyt villantott a férfire. A férfi pedig mindent elfelejtett, csak a nő kihívó mosolya mögött megbúvó ígéretek nem... míg a nő könnyedén meg nem csókolta.

Akkor a férfi kinyújtotta a kezét, kétségbeesetten vágyott rá, hogy a karjába vonja, de a nő eltáncolt előle.

– Nem Drew, ezúttal én akarok szeretkezni magával. Ha megszabadult a maradék ruhájától, jöjjön utánam az ágyba. Várni fogom.

Drew a fogát csikorgatta, és szempillantásnyi idő alatt vetette le a cipőjét, a harisnyáját és a nadrágját.

A nő, ígéretéhez híven várt rá, meztelenül elnyúlva a szatén lepedőn. Elképesztően kíváncsi volt, ahogy a csodálatos haja buja sörényként terült el a vállán, fedetlen keblei csábítóan ágaskodtak, bársonyos combjait pedig hívogatóan széttárta kissé.

Maga a megtestesült csábítás, gondolta Drew és nyelt egyet. A nő továbbra is mosolygott, miközben megpaskolta maga mellett az ágyat.

– Feküdjön ide, mellém.

Semmi sem tudta volna megakadályozni, hogy eleget tegyen a nő invitálásának. Amikor engedelmeskedett, és elnyúlt a hátán, Roslyn a mellkasára tette a kezét és feltérdelt.

– Ne mozduljon, kérem.

Drew kényszerítette magát, hogy mozdulatlanul feküdjön, miközben a nő fölé hajolt, és forró ajkát a torka tövében húzódó kis mélyedésbe nyomta, majd megcsókolta a szegycsontját, a bordái fölött, majd lejjebb csúszott. A forróság végigcikázott a testen és beleremegett a vágyba, ahogy a nő egyszerre kényeztette az ajkával és a kezével.

A hasizmai összerándultak, amikor a nő könnyed, izgató csókokkal hintette be a bőrét. És elakadt a lélegzete, amikor az ujjá hegyével érzéki mintákat rajzolt a hímtagjára és a súlyos herékre. A testében minden izom megfeszült – még mielőtt a nő az ágyéka fölé hajolt volna, ahol vastagon és sajgón ágaskodott a dorongja.

– Roslyn....

– Csítt, Drew. El akarom halmozni érzéki örömeiddel.

A nő keze összezárt a férfi buja hímtagja körül, amelytől az csak még jobban lüktetett, majd az ajkát a duzzadt makkhoz illesztette.

A perzselő érintés hatására Drew-nak elakadt a lélegzete, ágaskodó fallosza pedig megrándult. A nő gyöngéd nyelvcsapásokkal szopogatni kezdte, amitől a férfi csak még jobban kívánta. Drew felnyögött és megmarkolta Roslyn aranyhaját, megadva magát a kényeztető mágának, amellyel a nő rabul ejtette.

Néhány pillanattal később már alig volt magánál az élvezettől, a szíve olyan hevesen dobogott, hogy azt hitte, kiszakad az oldalából, a csípője pedig a nő varázslatos, forró szájának feszült.

Végül, amikor már képtelen volt tovább elviselni a nő kínzását, Drew a combjai közé nyúlt, és a markába rejtette a nő nedves vénuszdombját, hogy ugyanúgy az örületbe kergesse, mint ahogy Roslyn őt.

– Nem, maradjon vesztég – dorombolta két csábító csók között.

– Roslyn... már nem bírom sokáig.

A nő felemelte a fejét és izzó tekintettel nézett a férfira, miközben gyöngéden mosolygott rá.

– Én sem tudok tovább várni.

A férfi nagy megkönnyebbülésére a nő átvette az egyik térdét a férfi lábán, majd hagyta, hogy nedves szirmai a férfi bőréhez érjenek, miközben felkúszott a combján, és elterült a férfi testén, selymes testével befedve azt. Forró kelyhe pedig a férfi hímtagját cirógatta.

Aztán lassan kinyújtózott, hogy megcsókolja, nyelvét lassan a férfi szájába csúsztatva.

Drew hevesen viszonzta a csókjait, beitta a forróságát, elmerülve a nő ízében és az érintésében. Amikor a nő még erősebben préselte a testét a férfiéhoz, teste kígyózó mozgásával felforralta a férfi véré, és csak még jobban felajzotta.

A férfi már csaknem megveszett a nőért, amikor az félbeszakítva a csóközönt, lovaglóülésben elhelyezkedett rajta Roslyn, mélyen a férfi lázas szemébe nézve a mellkasára szorította a tenyerét és a férfi lüktető dorongjára ereszkedett.

Drew kétségbeesésében megemelte a csípőjét és mélyen a nő nedves kelyhébe hatolt, hogy megelje a tüzet és feloldódjon a nő testében, majd felnyögött, ahogy a gyönyör hatására érzékek egész garmadája robbant szét a belsejében.

Csak még forróbbá vált, amikor Roslyn ziháló lélegzettel felnyögött, ahogy betöltötte. És a forróság meg a vágy keltette pír a nő arcán arról árulkodott, hogy Roslyn ugyanúgy lángol érte, mint ő.

Roslyn akkor a combjaival ölelte át a férfit és sürgetően ringatni kezdte a csípőjét, még többet követelve. Drew a nevét suttogta. Most már remegett a vágytól és csak hajszálon múlt, hogy el nem veszítette az önuralmát. A férfi ismét elsuttogta a nő nevét, majd ívbe feszítette a hátát és hímtagjával felfelé döfött, egyre mélyebbre és mélyebbre hatolva a nőben, míg el nem ért egész a lelkéig.

A férfi kétségbeesése hevesen lángra lobbantotta a nőt. Roslyn vad vágtába kezdett, miközben csípőjével üzte egyre nagyobb magasságokba a férfit. Kiehezett csábító volt, követelőző és kacér. Szinte izzott a vágytól.

Amikor Drew megragadta a fenekét és keményen magához rántotta, egészen markolatig merülve, a nő végre megadta magát a sóvárgásnak, és egy ütemre mozgott a férfival, fel-fel- sikoltva, nyersen szeretkezve az ősi ösztöntől hajtva.

A férfi teste megemelkedett, ahogy eljutott a csúcra, miközben a nő sikoltása szinte felrobbant a néma szobában. A nő előre hanyatlott, fogát a férfi vállába mélyesztve, miközben a szenvedély hullámai végigsöpörtek rajtuk. A szeretője harapása okozta édes fájdalom csak fokozta Drew mámorát.

Hihetetlen boldogsággal töltötte el, hogy az imádott nővel szeretkezhet. Roslyn iránti érzései csak még erőteljesebbé, még drágábbá, még hihetlenebbé tették számára a szenvedélyt.

Ahogy a lázas sürgetés alábbhagyott, kimerülten, zihálva feküdtek egymás karjaiban, a nő arca pedig a férfi izzadságtól nedves vállához simult. Hamarosan azonban Drew boldogsága elillant, és helyére visszatért a feszültség.

Amikor végre csillapodott a nő zihálása, a férfi halkán megismételte korábbi kérdését.

– Miben sántikál, Roslyn? Miért akar mindenáron úgy tenni, mintha a szeretőm lenne?

A nő szeme megrebbent és felemelte a fejét, hogy ünnepélyesen a férfira nézzen, de az arcán most is ott volt az a sebezhető, bizonytalan kifejezés.

– Mert a férfiak a szeretőiket szeretik, és én azt akarom, hogy szeress, Drew.

Abban a pillanatban a férfi szíve ismét hevesen kalapálni kezdett. A hangja megremegett, amikor végre sikerült megszólalnia

– Istenem, Roslyn, szeretlek. Jobban, mint hittem.

A nő kék szeme a férfi arcára szegeződött. A szemében egyaránt tükröződött boldogság és feszültség, a tekintetében pedig bizonytalanság bujkált.

– Igazán?

– Igen. Hetek óta szerelmes vagyok beléd.

A nő reszketve fél könyökre támaszkodott.

– Ez nem igaz.

– De igaz, szerelmem – erősködött Drew. – Csak nem mertem még magamnak sem beismerni.

Amikor a nő ajka elnyílt az álmélkodástól, a férfi gyöngéden végigfuttatta a hüvelykujját a nő alsó ajkán.

– Emlékszel, mit meséltél a szívből jövő szerelemről? Most már tudom, hogy ez az, amit érzek, édes Roslyn. Az irántad érzett szenvedélyem több pusztá testi váagnál. Kívánlak, az igaz. A testem beleremeg, ha megérintelek és sóvárog, ha nem tehetem. De a szívem még jobban vágyik utánad. Hiányzol, ha nem vagy velem. Vágyom a mosolyodra. És képtelen vagyok elviselni a gondolatot, hogy elveszítelek.

Amikor a nő továbbra is döbönt csendben meredt rá, Drew még jobban lehalkította a hangját.

– Az elmúlt néhány nap maga volt a pokol. De így, hogy nem lehettem veled, rájöttem, hogy milyen sokat jelentesz nekem. Hogy mennyire szükségem van rád. Szükségem van rá, hogy betöltsd bennem az űrt, Roslyn. Hogy száműzd a magányt. És ez a sóvárgás innen jön... – Azzal a férfi megfogta a nő kezét és a szívére helyezte a tenyerét. – A szívem mélyéről.

– Tényleg szeretsz? – kérdezte a nő csodálkozva, miközben a férfi arcát fürkészte.

– Igen, és el akarlak venni feleségül. – A férfi arcán mosoly suhant át. – Mostanáig a gondolat, hogy egy életre egyetlen nőhöz láncoljam magam a házassággal, börtönbüntetésnek tűnt. De most a gondolat, hogy életem hátralévő részét nélküled kell leélnem, félelmetesnek tűnik.

A férfi gyöngéden megcirógatta a nő arcát.

– Remélem, hogy férjül veszel. Ha kell térden állva könyörgök. Bármit megteszek, hogy visszakapjalak. Tudom, hogy el kell nyernem a szerelmed, de szeretnék egy esélyt, Roslyn. Kérlek, add meg azt az esélyt.

A nő tekintete meglágyult.

– Nem kell elnyerned a szerelmemet, Drew mert már a tiéd.

Drew hálásan és megkönnyebbülten hunyta be a szemét; az érzés, amely végigsöpört a testén, olyan erőteljes és mélyről jövő volt, hogy egészen elgyöngült.

– Igazán szeretsz? – kérdezte a férfi ugyanazon a csodálkozó hangon.

– Igen, Drew. Megpróbáltam ellenállni – mert azt gondoltam, hogy a szerelmem egyoldalú lenne. Attól félttem, hogy sosem lennél képes nekem adni a szíved. Még tegnap is, amikor Lord Haviland azt mondta, biztos benne, hogy szeretsz, nem mertem hinni neki.

Drew felvont szemöldökkel bámult a nőre.

– Haviland ezt mondta volna?

– Igen, mivel kész voltál az én boldogságomat a sajátod fölé helyezni.

– Tényleg arra vágyom, hogy boldog légy, Roslyn.

A nő kedvesen elmosolyodott.

– Még szerencse, mert én is erre vágyom. De csak veled lehetek boldog, Drew. Akkor jöttem rá, amikor elküldted hozzám Havilandet, hogy kérje meg a kezem. És tudtam, hogy ha nem is szeretsz, nem engedhetlek el úgy, hogy ne küzdöttem volna meg érted.

Roslyn halványan elmosolyodott.

– Ezért hívtalak ide ma este. Megfogadtam, hogy megpróbállak magamba bolondítani. Úgy gondoltam, ha csak egy kicsi esély is van rá, hogy az elméletem működik – miszerint a szenvedélyből lehet szerelem –, mindenképpen meg kell próbálnom. Így aztán Fanny segített megtervezni, hogy ma éjszakára a szeretőd lehessék. – A nő kék szemében ismét sebezhetőség tükröződött. – Kész vagyok beérni szenvedéllyel, ha ez minden, amit kaphatok tőled. A szeretőd leszek, Drew. De sokkal szívesebben lennék a feleséged.

Most, hogy a félelme szertefoszlott, Drew-nak visszatért a humorérzéke és csibészes mosolyt villantott a nőre. – Csábító az ajánlatod, édesem. Még sosem volt ilyen szeretőm, aki ennyire érzéki lett volna, és aki ilyen maradéktalanul kielégített volna, de nemet kell mondanom. Nem akarom, hogy a szeretőm légy, drága, bájos, Roslynom. Azt akarom, hogy a feleségem légy, és nem vagyok hajlandó kevesebbel beérni.

– Biztos vagy benne? – kérdezte a nő óvatosan. – Nem akarom, hogy úgy érezd, csapdába csaltalak.

– Biztos, Roslyn. Te vagy az én boldogságom. – A férfi egy pillanatra elkomolyodott. – Hihetetlen, hogy milyen sivár volt nélküled az életem.

Rideg, érzéketlen létben leledzett, amíg Roslyn be nem lépett az életébe, hogy felmelegítse. Megérintette, ahol még soha senkinek sem sikerült, azon a helyen, amelynek a létezését tagadta.

Oly sok évet pazarolt el az életéből szeretetlenül, gondolta Drew. Roslyn megtanította, hogy az élet nem sokat ér szenvedély, érzelmek és szerelem nélkül.

Érzelmek kavargtak benne, ahogy hosszú ujjait összefűzte a nő karcsú ujjával.

– Akkor ez azt jelenti, hogy továbbra is jegyesek vagyunk?

Roslyn mélyen a férfi szemébe nézett és lassan megrázta a fejét.

– Nem, Drew. A korábbi eljegyzésünk már nem érvényes. Ha feleségül akarsz venni, akkor újból meg kell kérned a kezem. De ezúttal nem szólhat pusztán arról a dolog, hogy megvéd a

becsületemet, a szerelem lehet az egyetlen ok. Mert életed hátralévő részét velem akarod leélni.

– Hát legyen, édesem, ahogy akarod. Kimondhatatlanul boldoggá tennél, ha hozzám jönnél feleségül. Igent mondasz?

Belesajdult a szíve a nő szívélyes mosolyába.

– Igen, legdrágább szerelmem. Boldogan.

Drew a nő tarkójára csúsztotta a kezét.

– Hála istennek....

Azzal a férfi szenvedélyesen megcsókolta a nőt, mire Roslyn vére újfent forni kezdett a vágytól. Tudta, hogy Drew ugyanígy érez, mert a férfi egyetlen határozott mozdulattal fölébe kerekedett.

Combjaival közrefogta a nő combjait, és hagyta, hogy a nő érezze, mint duzzad egyre nagyobbra a vágytól, miközben mélyen a szemébe nézett. Roslyn visszanézett rá és beitta a férfi sötét, vágytól ködös tekintetét, és a benne izzó birtoklásvágyat. De a tekintete mélyén szerelmet látott. Forró, birtokló, védelmező, vágykeltő szerelmet.

– Drew, annyira szeretlek – suttogta a nő.

A férfi a nevét mondta, majd ismét birtokba vette a száját. Roslyn ugyanazzal a tűzzel nyílt meg a férfi előtt és belélegezte őt.

A szenvedélyük nőttön nőt, miközben a férfi a kezével és a nyelvével kényeztette. Úgy tűnt Roslynnak, hogy ennél nem is kívánhatna többet... Drew forró csókjait, a testét kényeztető kezét. De aztán a férfi hihetetlen gyöngédséggel mélyen beléhatolt, és közben szerelmes szavakat suttogott a fülébe.

Roslyn boldogsága egyre csak növekedett, mind magasabbra csapva, viharosan. A férfi pedig egyre vadabban csókolta, miközben szerelmi vallomások kíséretében a magáévá tette. Addig udvarolt neki, míg szinte az örületbe kergette, majd miközben betöltötte, ismét meggyógyította; a testét, a szívét és a lelkét.

Amikor végül a szenvedély elcsitult bennük, Drew szeretően a karjába vonta, arcát a nő hajába rejtve, miközben az ujjával szórakozottan csavargatta a szőke fürtöket.

Sokáig nem szólaltak meg.

– Rettegtem, hogy esetleg Havilandet szereted.

A kielégült és kimerült Roslyn forrón megcsókolta a férfi vállát.

– Nem volt mitől tartanod, Drew. Nem tudtam beleszeretni, mert már beléd szerettem. Nem volt okod féltékenynek lenni.

– Dehogyan. Hiszen feleségül akartál menni ahhoz a fattyúhoz.

Roslyn halkán felkacagott.

– Nem illethetsz ilyen becsmérő szavakkal egy címeres arisztokratát, Drew.

– Igazad van. De csodálok, hogy örülten féltékeny lettem? Inkább hízelgőnek kellene tekintened.

– Lehet, de nem kellett volna azzal fenyegetned, hogy megölsz. Azt hiszem, tartozol Havilandnak egy őszinte bocsánatkéréssel.

– Lehet, hogy bocsánatot kérek tőle most, hogy tudom, nem szereted. De ha még egyszer buja pillantásokat vet rád...

A nő nevetése egyszerre csengett kimerülten és elégedetten.

– Sosem nézne rám úgy. Ahhoz túlságosan becsületes. És remélhetőleg hamarosan a saját szerelmi életével lesz elfoglalva. Megígértem Lord Havilandnak, hogy segítek neki megfelelő feleséget találni. Sőt, valójában ő kért meg, hogy segítek.

Drew felemelte a fejét és hosszan Roslynra nézett, majd kuncogni kezdett.

– Tudtam, hogy annyira azért mégsem ejtették a fejére.

– Drew!

– Rendben... Holnaptól kebelbarátok leszünk, ha ettől boldogabb vagy. De lehet, hogy arra fogom használni, hogy bebizonyítsam... – Drew mélyen a nő szemébe nézett. – Ha legközelebb vitatkozunk – ami minden bizonnyal megeshet előbb vagy utóbb –, nem kell a könyvtárszobába szaladnod és elrejtőznöd. Mindig szeretni foglak, Roslyn, még akkor is, ha olykor dühbe gurulok, te pedig meg akarsz ezért fojtani.

A nő megborzongott.

– Nem csupán vitatkoztunk. Kiabáltunk egymással és elkeseredetten veszekedtünk.

– Akkor is, az még nem jelenti azt, hogy nem szeretlek minden porcikámmal. És ha jövőben veszekedünk, meg lesz az örömünk, hogy ki is békülhetünk.

A nő lassan elmosolyodott.

– Fanny is ezt mondta.

– Fanny olykor nagyon bölcs.

– Tudom – ingatta a fejét Roslyn vidáman.

– Mi az, szerelmem?

– Csak arra gondoltam, hogy én viszont néha kifejezetten ostoba vagyok. Szörnyen naiv volt részemről, hogy megpróbáltam a saját kezembe venni a sorsomat. Azt hittem, úgy alakíthatom a jövőmet, ahogy nekem tetszik, hogy elkerüljem az a sok szívfájdalmat, amelyben a szüleimnek része volt. De tévedtem. A szívügyeket nem lehet tudományos eljárásokkal vagy logikus gondolkodással elrendezni. A szerelemnek épp úgy nem lehet parancsolni, mint ahogy a sorsunkat sem tudjuk irányítani.

– De nagyon örülök, hogy megpróbáltad.

– Én is – mondta halkan Roslyn.

Drew gyöngéden megcsókolta a nő ujjait.

– Azt akarom, hogy azonnal összeházasodjunk. Nem hagyom, hogy megint meggondold magad.

– Nem fogom.

– Akkor is szerzek különleges engedélyt.

Roslyn a homlokát ráncolta.

– Drew... Arabella és Marcus még mindig nem tértek vissza a nászútjukról. Azt akarom, hogy a testvéreim ott legyenek az esküvőnkön, akárcsak Tess és Winifred. Winifrednek megszakadna a szíve, ha kihagynánk. És biztos vagyok benne, hogy az anyám is haza akar térni Franciaországból, hogy részt vehessen a nagy eseményen. Rögtön írok is neki, de az utazás megszervezése időbe fog telni. És gondolom, te is szeretnéd, ha a barátaid eljönnének.

– Igen. És persze nem szeretnénk, ha úgy tűnne, mintha sürgős lenne a dolog. – Drew visszahanyatlott a párnára és felsóhajtott. – Általában gyűlölöm az esküvőket, de úgy vélem, ezúttal az lenne a

legjobb, ha kihirdetnének minket, a szertartást pedig a St. George-ban tartanánk. Három hét alatt mindenkinek lesz ideje ideérni. A húgod még mindig Hampshire-ben van?

Roslyn egy pillanatig habozott, nem akart hazudni.

– Lily... máshol van.

– Máshol? Tudod hol?

– Őszintén? Igen. De megígértette velem, hogy titokban tartom a hollétét, mert attól fél, hogy Winifred utána megy, és megpróbál férjet találni neki.

Ezúttal Drew-n volt a sor, hogy jól szórakozzon.

– Én nem árulom el senkinek a húgod titkát. Semmi pénzért nem, ártanám bele magam Winifred házasságszerző mesterkedéseibe.

– Bárcsak Winifred megértené, hogy Lily nem értékeli az erőfeszítéseit. Ha lehet, ő még nálad is nagyobb ellenszenvvel viseltet a házasság iránt. Sőt, biztos vagyok benne, hogy nem fog repesni az örömtől, amiért feleségül megyek hozzád. De legalább Arabella, Tess és Winifred örülni fognak a boldogságomnak. – Roslyn felemelte a fejét. – Az anyád viszont csalódott lesz, igaz?

– Mit számít az? Az érdekel a legkevésbé, hogy anyámnak a kedvére tegyek.

– Szerinted megtagadja, hogy részt vegyen a szertartáson?

– Oh, biztos vagyok benne, hogy eljön. Nem akar semmiből sem kimaradni, mint ahogy azt sem akarja, hogy szárnyra kapjon a pletyka, miszerint a fia minden kapcsolatot megszakított vele. Képtelen lenne elviselni a társasági életére gyakorolt következményeket.

Roslyn megsajnálta a hercegnőt.

– Szerintem az édesanyád végtelenül magányos.

– Ő maga az oka annak, hogy magányos... – Drew elhallgatott, és ismét Roslyn tarkójára csúsztatta a kezét.

– Hála istennek, te megmentettél attól, hogy úgy kelljen leélnem az életemet, mint neki.

Roslyn elmosolyodott, és végighúzta az ujját a férfi ajkán.

– Drew... – mondta, visszatérve az esküvőjükre. – Tudom, te nem feledkezhetsz meg előkelő származásodról, de azt szeretném, ha Fanny is ott lenne az esküvőnkön.

– Még szép, hogy ott lesz. Óriási hálával tartozom neki, amiért akkor magával vitt a kurtizánok báljába. Máskülönben messze elkerültelek volna.

A nő huncut képpel nézett a férfira.

– Azért szerintem nem csak rajtad múlt, hercegem.

– Igazad van. Arra kértél, tanítsalak meg elcsábítani egy másik férfit, de a dolog visszafelé sült el. Végül én szerettem bele a tanítványomba.

Roslyn egészen közel hajolt a férfihoz.

– Azt hiszem, rám férne egy kis korrepetálás a csábítás művészetéből, felség.

– A legnagyobb örömmel, szerelmem – mondta a férfi, és a szeme ragyogott a boldogságtól.

Drew birtokba vette a nő száját, és csókjával elfojtva Roslyn nevetését, azonnal belekezdték az újabb szerelmi leckébe.

Epilógus

Borzasztóan hálásak vagyunk a segítségédért, Drága Tanny. Az Arden elcsábítására kidolgozott terved tökéletesen működött. Itt arra a következtetésre jutottunk, hogy miénk lesz a legszemvedélyesebb házasság, amely valaha is kötöttett. És szeretnénk, ha a mi lagzinkon is ugyanúgy ropnád, mint Arabellaén.

Roslyn levele Tannynak

Micsoda megkönnyebbülés, drága Roslyn. Már attól tartottam, hogy nincs több fortélyom, amit bevethetnél. Már csak Lily maradt... noha nem vagyok benne biztos, hogy hozzád és Arabellaéhoz hasonlóan ő is a házasságban fogja megélni a boldogságot.

Tanny levele Roslynnak

Danvers-ház, 1817 júliusa

– Meg vagyok döbbenve attól – mondta Arabella az egybegyűlteknél –, hogy ennyi minden történt a távollétünkben. Alig egy hónapra utaztunk csak el.

Arabella és Marcus egy órája tért haza a nászútjukról, és azonnal le is telepedtek a szalonban, miközben Drew és Roslyn némi frissítő társaságában megosztották velük a jó hírt, és elmesélték, hogyan bukkantak a Winifredet zaklató tolvaj nyomára, és vele együtt Sir Rupert második családjára.

Heath is csatlakozott hozzájuk, mivel Roslyn és Drew családias hangulatú vacsorát adott az ifjú házasság hazatértének örömeire, és azért, hogy megünnepeljék második eljegyzésüket.

Drew Roslynnal szemben ült, és boldogan nézte, ahogy a nő vidáman csicsereg a nővérével. Elképesztően boldognak tűnt, és ettől kellemes melegség járta át a férfi szívét.

Arabella éppen olyan boldognak tűnt, figyelt fel rá a férfi. Marcus pedig pontosan ugyanazzal a szerelmes arckifejezéssel nézte a feleségét, mint ami a saját arcán is ült, ebben Drew biztos volt.

– De tényleg nem bánta meg Winifred, hogy magához vette Constance-t és a gyerekeket? – kérdezte Arabella a húgától.

– Egyáltalán nem – válaszolta Roslyn. – A kislányok valóságos tündérek. Winifred és Benjamin pedig egyre jobban kijönnek egymással. A fiú érthetően vonakodik átadni az anyjáért és a húgaiért viselt felelősséget, még akkor is, ha még maga is csak gyerek. Sőt, miközben nagyon is örül, hogy többet nem kell szolgálóként dolgoznia, Benjamin úgy véli, magának kell eltartania magát, és gyűlöli, hogy el kell fogadnia Winifred „könyöradományát”, ahogy ő fogalmaz.

Arabella huncut pillantást vetett újdonsült férjére, és elmosolyodott.

– Tökéletesen megértem, hiszen én is megátalkodottan próbáltam visszautasítani Marcus nagylelkűségét.

Marcus kedélyesen viszonzta a nő mosolyát.

– De tisztességes eszközökkel nyerted meg a fogadásunkat, szerelmem, így amikor a megállapodásunkhoz híven biztosítottam az anyagi függetlenségeteket, azt már nem tekinthetted könyöradománynak.

– Szerencsére – folytatta Roslyn – Drew-nak köszönhetően Benjaminsnak nincs többé szüksége könyöradományra.

A nő gyöngéd pillantást vetett a férfitra.

– Kötelezte Farnabyt, a korrupt ügyvédet, hogy adja vissza a pénzt, amit Constance-tól ellopott.

– Tehát a jövőjük most már biztosítva van – mondta Arabella helyeslően.

– Igen, és már azt is megbeszéltük, hogy a lányok idővel a mi iskolánkba fognak járni. Időközben elkezdtem Sarah-t és Daisyt számtanra és olvasásra tanítani, Benjaminsnak pedig szintén segíték, míg Winifred nem talál számukra megfelelő magántanítókat.

– Ez igazán kedves tőled, Roslyn – mondta a nővére. – De te mindig is nagy hangsúlyt fektettél az oktatás fontosságára.

– Attól tartok, szánalmasan le vannak maradva – vonta össze a szemöldökét Roslyn. – Mivel Constance állandóan a kalapos üzletben dolgozott, nem sok ideje maradt a gyerekek tanítására. A modoruk viszont kifogástalan. Benjamin makacssága azonban nem sokat segít. Azt gondolja, sokkal könnyebb volt a szolgálói munka, mint a tanulás, és hogy ebben a korban már nincs szüksége oktatásra. Ő és Winifred rendszeresen összekapnak ezen, de úgy tűnik, Winifred szívesen vitatkozik a fiúval.

Drew-nak ebben egyet kellett értenie, és úgy vélte, hogy a másik kettő élénk vitái jó példával szolgálnak Roslyn számára. Ha látja, hogy intelligensen is lehet vitázni, mindenféle keserűség és ellenségeskedés nélkül, az talán hozzásegíti, hogy megbirkózzon a saját házasságában felmerülő esetleges nézeteltérésekkel.

A férfi azt is jól tudta, hogy Winifred sokkal boldogabb most, hogy gondoskodhat néhai férje gyermekeiről.

– Constance is csatlakozik hozzánk ma este? – kérdezte Arabella.

– Nem – felelte Drew. – Szépen gyógyul, de még mindig túl gyenge ahhoz, hogy egy fél óránál tovább fent legyen. A házi orvosom viszont úgy véli, hogy teljesen fel fog épülni.

– Akkor ma este csak magunk leszünk és Winifred?

– Igen – válaszolta Roslyn. – Tess Londonban van, és nem tudott elszabadulni.

– Lily pedig még mindig Fanny...

– Az igazság az, hogy erről beszélnem kell veled, Arabella – vágott közbe gyorsan Roslyn.

Drew észrevette, hogy a legifjabb Loring lány nevének említésre Heath a homlokát ráncolja, de mielőtt még több szó eshetett volna Lilyről, Arabella bólintott.

– Roslyn, menjünk fel, hogy lemoshassam magamról az út porát.. Biztos vagyok benne, hogy Marcus szeretne egyedül maradni a barátaival egy kis időre.

– Kitűnő ötlet – mosolygott Roslyn.

Az urak mind felálltak a nőekkel együtt. Amikor Arabella könnyedén megcsókolta a férje arcát, Marcus az ajkához emelte a nő ujjait, és sokkal tovább tartotta ott őket, mint az illendő lett volna. A perzselően gyöngéd pillantás, amelyet a feleségére vetett, féltékennyé tette volna Drew-t, ha nem tudhatta volna magáénak Roslyn szerelmét.

Teljesen nyilvánvaló volt, hogy az ifjú házaspár számára nem ért véget az első fellángolás időszaka Arabella valósággal ragyogott.

– A házasság igazán jól áll önnek, asszonyom – jegyezte meg Drew.

– Valóban – nevetett Arabella – Több, mint csodálatos... amit remélem, hamarosan maga is megtapasztal, felség. Még mindig nem tudom elhinni, hogy ön és a húgom eljegyezték egymást.

Drew gyöngéd pillantást vetett Roslynra.

– Magam is csodálkozom, amiért volt annyi eszem, hogy beleszeressek.

Roslyn szívélyes, ragyogó mosolya, amellyel a szavait viszonzta, felgyorsította a szívverését. Csak állt és bámulta a nőt, miközben a testét elárasztó gyöngéd érzések teljesen megbénították, és elakadt a lélegzete. A szerelem egyszerre tette nevetségesen gyöngévé és legyőzhetetlenül erőssé.

Amikor Roslyn nővére társaságában távozott a szobából, Drew néma csodálkozással ingatta a fejét. Hát ezt teszi a szerelem egy férfival... ostoba, nyáladzó ölebet farag belőle, aki ott liheg imádott gazdája sarkában és mindent elkövet egyetlen mosolyáért.

– Még egy italt, Drew? – kérdezte Marcus, félbeszakítva elkalandozó gondolatait.

– Köszönöm – válaszolta Drew, és odafordult a barátaihoz.

Marcus mindannyiuk poharát újratöltötte, miközben ismét helyet foglaltak.

– Szóval, öregfiú – mondta Drew-nak –, már csak kevesebb, mint három hét maradt a szabadságból.

– Így igaz. – Az előző vasárnap hirdették ki az eljegyzésüket első ízben, így már nem volt sok idő az esküvőig. Ennek ellenére Drew már alig várta, hogy végre feleségül vehesse Roslynt.

– Már alig várom, hogy túl legyen rajta – ismerte el. – Most már értem, Marcus, hogy miért voltál olyan türelmetlen.

Marcus vidám tekintettel nézett a barátjára.

– Meg kell mondanom, hihetetlen változáson mentél keresztül ez alatt a rövid idő alatt. Alig egy hónapja még részvétedet fejezted ki, amiért búcsút intek az agglegény életnek.

– Így van, barátom – tódította Heath kedélyesen. – Mi történt a fogadalmaddal, miszerint sosem hagyod, hogy csapdába ejtsen egy nő?

– Szerelmes lettem – válaszolta Drew egyszerűen.

– De hiszen nem is hiszel a szerelemben.

– Azt hiszem, kénytelen leszek visszavonni a szavaimat. Ez alkalommal igazán súlyos a helyzet, de a világért sem akarnám, hogy másként legyen.

Mindkét barátja módfelett szórakoztatónak találta, hogy Drew ilyen könnyedén beadta a derekát, amikor korábban kézzel-lábbal tiltakozott a házasság ellen.

– Talán még emlékszel – jegyezte meg Marcus önelégült mosollyal –, hogy azt mondtam, a cinizmusod elillan, amint szerencséd lesz megismerni a neked való nőt. Az a vicces a szerelemben, hogy mindent megváltoztat.

– Teljesen kivetkőzik magából az ember – bólintott Drew. – Olyan érzelmeket kavart bennem, amelyekről nem is tudtam, hogy képes vagyok átélni őket.

Azzal nagyot húzott az italából, és elmélázott rajta, hogy mennyire megváltozott. Alig tudta elhinni, hogy egyetlen nő így megtudta változtatni az életét. Roslyn örökre kiűzte belőle legendás érzéketlenségét, és megtöltötte lelkét az iránta érzett sóvárgással.

Sosem hitte volna, hogy valaha ilyen erőteljes érzelmekkel fog viseltetni valaki iránt. De meg volt róla győződve, hogy érzései Roslyn iránt egész hátralévő életében elkísérik majd. A benne lakozó szerelem fájdalmasan erős volt; telve sóvárgással és édes vággyal.

– Nos, Heath, most már te következél – jegyezte meg Marcus. – Ha már mi kénytelenek vagyunk elviselni a házasság zabláját, akkor mindenképpen ragaszkodunk kitüntető társasághoz.

– Nem tagadhatom, a dolog már nekem is megfordult a fejemben – felelte könnyedén Heath.

Mindkét barátja felvont szemöldökkel bámult rá, de Marcus volt az, aki végül megszólalt.

– Találkoztál esetleg valakivel?

Heath megvonta a vállát.

– Van egy nő, aki felkeltette az érdeklődésemet, de ő nyilvánvalóan nem kíváncsi a társaságomra.

– Hihetetlen – jelentette ki Marcus elnyújtva a szót –, a nők általában képtelenek ellenállni a vonzerődnek. Szerencsére számos jelentkező akad, aki boldogan feleségül menne hozzád.

Ekkor Marcus felnevetett.

– Szép lenne, ha te is szerelmes lennél, és megnősülnél. Mi hárman mindig együtt voltunk jóban-rosszban. Kár lenne, ha pont a házasság lenne ez alól kivétel.

Heath rejtélyesen elmosolyodott.

– Ezt még meg kell fontolnom. Ti olyan vérlázítóan boldogok vagytok, hogy alig bírom elviselni a társaságotokat.

Most Drew-n volt a sor, hogy elvigyorodjon, miközben barátaira emelte a poharát.

– Akkor hát igyunk a kihívásra, hogy sikerükön menyasszonyt találnod.

És a három jó barát, akik szinte testvérekként szerették egymást, hármójuk egészségére ürítették a poharukat.

Vagy háromnegyed órával később Simpkin jelent meg; üzenetet

hozott Drew-nak, miszerint Roslyn kisasszony a könyvtárszobában várja. Drew fürgén felpattant, és kimentette magát. Túl hosszú idő telt el, amióta utoljára kettesben volt Roslynnal, amióta utoljára csókolóztak, amióta utódára megérintette és a társaságát élvezte.

Roslyn az ablakfülkében üldögélt, ölében egy nagy köteg papírral, és olvasott.

Drew határozottan csukta be maga mögött az ajtót, és odasétált a nőhöz. Amikor Roslyn ránézett és elmosolyodott, a világ megszűnt létezni körülötte. Senki más nem létezett Roslynon kívül. A szívét átjáró melegség arra emlékeztette, milyen rideg volt az élete, mielőtt beleszeretett a nőbe, a szíve pedig milyen üres.

A szíve, amely most úgy kalapált, mintha hosszú, magányos álmából ébredve végre magához tért volna. Drew letelepedett a nő mellé, és a karjába vonta, hogy aztán szenvedélyesen megcsókolja.

A férfi forró ölelésétől elakadt Roslyn lélegzete, és elégedetten sóhajtott fel, fejét a férfi vállára hajtva, homlokát az álla alá tolva.

– Ez már nagyon hiányzott – ismerte el a férfi.

– Nekem is – nevetett Roslyn. – Ami teljességgel mulatságos, hiszen alig két órája, hogy utoljára csókolóztunk.

– De tudom, hogy az este hátralévő részében már nem lesz rá alkalmunk, mert már nem csak ketten vagyunk a házban. Kár, hogy nem küldhetünk el mindenki mást, szerelmem. Itt és most a magamévá tennélek.

– Az nagyon tetszene, de amellet, hogy szörnyű botrányt okoznánk, időnk sincs rá. Nemsokára tálalják a vacsorát.

– Akkor csak azt ígérd meg, hogy vacsora után együtt töltjük az éjszakát.

Roslyn félrehajtotta a fejét, és kacéran felpillantott Drew-ra

– Mi jár a fejedben, kedves?

– Egy kellemes séta a holdfényes kertben. Még sosem szeretkeztünk holdfénynél a folyó partján.

Roslyn ismét felnevetett.

– Azt hiszem, Marcus és Arabella viszont igen. Lilyvel egy ízben rajtakaptuk őket, amikor kipirultan és ziláltnak osontak vissza a házba.

– Ők szerencsések, nekik már nem kell titokban kiosonniuk, ha áldozni akarnak a gyönyör oltárán, mivel már házasok, és az egész grófi szárny az övék. Nekünk azonban ott kell lopnunk egy-két percet, ahol tudunk. Szóval, elkísérsz ma éjjel egy holdfényes sétára?

– Igen, boldogan.

– Számolom a perceket – mormolta Drew. – Azt hiszem, itt az ideje, hogy gondoskodjunk egy örökösről.

Roslyn bizonytalanul felvonta a szemöldökét.

– Csak egy örökösről, Drew?

A férfi, elérte a kérdés burkolt jelentését, megrázta a fejét.

– Nem csupán egy örökösről. Nem azért szeretnék egy fiút, hogy továbbvigye a hercegi címet. Azért akarok gyerekeket, mert bennük megsokszorozódsz majd te magad.

Roslyn ismét elbűvölően rámosolygott.

– Ez igazán kedves gondolat. Én is így gondolok rád. De remélem, a gyerekeink boldogabban fognak felnőni, mint mi.

Drew felemelte egymásba kulcsolt kezüket, és megcsókolta a nő ujjait.

– Ígérem, én mindent megteszek, hogy így legyen. – A férfi szemében mosoly bujkált, miközben Roslynt nézte. Aztán eszébe jutott, hogy a nő kérte ide.

– Miről akarsz beszélni velem, kedvesem? Miért hívtatl?

Roslyn meglengette a férfi orra előtt a papírköteget.

– Azon kívül, hogy csókot lohassak tőled? Ez most érkezett Fannytól. A kézírata.

– Miféle kézirat? – kérdezett vissza a férfi, miközben a nő átnyújtotta neki a lapokat.

– Fanny írt egy könyvet a csábítás művészetéről, és elküldte, hogy olvassuk el, illetve tegyünk javaslatokat, hogyan lehetne még jobb.

– Csábítás, hmm? – mosolyodott el Drew. – Mi ez, kézikönyv kurtizánoknak?

– Nem kurtizánoknak, hanem olyan ifjú hölgyeknek, akik férjhez akarnak menni. A címe: *Hasznos tanácsok ifjú hölgyeknek arról, hogyan fogjanak maguknak férjet.*

A férfi jókedve elillant.

– Ez furfangos férjfogóknak íródott? Fanny komolyan gondolja, hogy segítek neki? Azt várja, hogy segítsek az ellenségnek?

Roslyn kuncogni kezdett, aztán az arckifejezése aggodalmasra váltott.

– Jó célt szolgál, Drew. Lily mesélte, hogy Fanny barátnői anyagi gondokkal küszködnek. Ennek a könyvnek az eladása kihúzhatná őket a csávából.

– Ez meglep. Úgy tudtam, Fanny rendkívül sikeres a szakmájában.

– Az is. De nem elég gazdag ahhoz, hogy egyedül fizesse ki a barátnői adósságait.

Drew a kéziratra pillantott.

– Szörnyen kíváncsi vagyok, hogy Fanny miféle praktikákat közöl a könyvében arról, hogyan kell elcsábítani egy jövődöbeli férjet.

A férfi belelapozott a papírkötegebe, és itt-ott elolvasott egy-egy részt.

– Látom, hogy néhányat az én praktikáim közül is beletett.

Az egyik bekezdés huncut mosolyt csalt az arcára.

– Hmm, szóval ezt tetted Fanny házában, amikor csaknem az őrületbe kergettél a kínzásaiddal?

– Nem mondom meg – vágott vissza hetykén Roslyn. – Nekünk, nőknek meg kell, hogy legyenek a saját kis titkaink, emlékszel?

– Annyi titkod lehet, amennyit csak akarsz, feltéve, hogy csak nálam veted be őket.

A férfi tekintete lejjebb siklott a lapon.

– Fanny neve alatt fog megjelenni a könyv?

– Nem, a szerzője egy névtelen hölgy lesz.

– Bölcs döntés – mondta Drew szárazon mivel kétlem, hogy az arisztokrácia soraiból kikerülő ifjú hölgyek hajlandóak lennének megfogadni egy ünnepezt kurtizán tanácsait, még ha azok segítenének is nekik férjet fogni. Ah, van itt valami, amiről sohasem beszéltünk. „*Sose nyaggasd vagy szidd le a férfit, különösen, amikor valóban megérdemelné. Le fogja nyűgözni a türelmed, és a saját büntudatát előnyödre fordíthatod.*” Ezt a tanácsot mindenképpen fogadd meg, édesem.

– Én fogadjam meg? – kérdezte Roslyn, és kék szemében nevetés bujkált. – Nyaggattam vagy leszidtam én valaha, legdrágább hercegem?

– Olykor... és borzalmas élmény volt. De akár leszidsz, akár nem, mindig elbűvölsz.

Valóban, gondolta Drew, miközben a nőt nézte. Roslyn szépsége olyan varázslatos volt, hogy már a látványba is belesajdult a szíve, de a lelke szépsége volt az, ami igazán rabul ejtette a szívét.

És a Roslyn szemében tükröződő szerelem egyértelművé tette a számára, hogy ő is rabul ejtette a nő szívét. Drew, megbabonázva a nő tekintetétől, megérintette Roslyn arcát, ujjával bebarangolva finom metszésű vonásait.

Roslyn ismét felsóhajtott, majd a lélegzete is elakadt, amikor a férfi két kezébe fogta az arcát, és hosszan, fenségesen megcsókolta, hogy a nőnek dalolni kezdett a szíve. Alig merte elhinni, hogy milyen végtelenül szerencsés, és ámult, hogy Drew egyetlen csókja micsoda érzelmi kavalkádot képes szítani benne: szenvedélyes sóvárgást, lüktető érzékiséget, és ezt a felszabadult, végtelen gyöngédséget. Ezt a szerelmet. Szeretők voltak, barátok... és hamarosan férj és feleség. Tiszta, erőteljes érzelmek áradtak szét a testében. Telve volt reménnyel és mérhetetlen boldogsággal. És amikor a férfi végül elhúzódott, Roslyn meg volt róla győződve, hogy Drew is ugyanígy érez. A nő ködös, gyöngéd tekintete tűnődővé vált, miközben a férfi kezét az arcához emelte és azt suttogta:

– Szinte félelmetes boldogságot érzek, Drew. Olyat, amelyenről még csak álmodni sem mertem. Gondolod, hogy ez megmarad?

– Tudom, hogy megmarad, ha megígéred, hogy mindig szeretni és imádni fogsz, ahogy én téged.

– Persze hogy megígérem.

– Helyes – mosolygott a férfi. – Most pedig, hogy kemény erőfeszítések árán kiképeztelek a szeretőmmé, cseppet sem bánám, ha egy ifjabb jelöltet képezhetnék ki a hercegnőmmé.

Roslyn gyöngyöző kacagása betöltötte a könyvtár csendjét, mielőtt Drew hosszú időre elhallgattatta, ajkát az ajkára forrasztva.

VEGE